

DIANE CHAMBERLAIN

ORĂȘELUL MINCIUNILOR

LITERA

**DIANE
CHAMBERLAIN**

ORĂSELUL MINCIUNILOR

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA GHIRCOIAȘ

LITERA
București

Big Lies in a Small Town

DIANE CHAMBERLAIN

Copyright © 2019 Diane Chamberlain

Toate drepturile rezervate

Orășelul minciunilor

Diane Chamberlain

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Monica Nedelcu

Corector: Dorina Lipan

Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare și prepress: Laura Carip

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9476-8

ISBN EPLB 978-606-33-9569-7

*Pentru fiicele mele vitrege,
Brittany Walls, Alana Graves și Caitlin
Campbell,
fiecare o artistă de sine stătătoare*

PROLOG

Edenton, Carolina de Nord
23 martie 1940

Copiii știau că, în sfârșit, venea primăvara, așa că, în ciuda aerului încă tăios al iernii și a scârțâitului ierbii și buruienilor de sub tălpile lor, au alergat pe câmpie și prin pădure, chiuind de bucurie că venea căldura. Cei doi băieți și surioara lor s-au îndreptat spre pârâu, atrași, ca de obicei, de apă. Fetița, în vârstă de trei ani și nu prea sigură pe picioare, spre deosebire de frații ei, s-a împiedicat și a căzut cu nasul în apa rece. Fratele mai mare a ridicat-o înainte să înceapă să urle, ținând-o lipită de jacheta lui subțire, care îi rămăsese mică cine știe cărui verișor. S-a uitat să vadă de ce anume se împiedicase fata și a sărit cât colo, lăsând-o jos. L-a apucat de braț pe fratele mai mic și i-a arătat. În apă zăcea un bărbat cu hainele boțite și îmbibate de apă. Avea chipul alb ca ceara, asemenea lumânărilor pe care le ținea mama prin casă pentru cazurile în care se întrerupea curentul electric, adică o dată la două zile.

Cel mic a făcut câțiva pași în spate.

– O fi viu? a șoptit el.

Fetița s-a ridicat în picioare și a dat să se ducă spre bărbat, dar fratele mai mare a apucat-o de braț și a ținut-o pe loc.

– Nt, a făcut el. E mort de-a binelea. Ș-uite cum i s-a storcit capu', a spus el, arătând spre cadavru.

– 'Ai d-acilea! a spus cel mic, făcând cale întoarsă, urmat iute de fratele lui, care o ținea la subsuoară pe sora lor, ca pe o minge de fotbal.

Cel din urmă știa că n-aveau să spună nimănui. Nici mamei, nici altcuiva. Deși erau mici de vârstă, înțelegeau prea bine cum stăteau

lucrurile. Un băiat de culoare găsit lângă
cadavrul unui alb? Nimeni n-ar fi văzut așa
ceva cu ochi buni.

CAPITOLUL 1

Morgan

*Carolina de Nord, penitenciarul de femei
Raleigh, Carolina de Nord
8 iunie 2018*

Acel coridor mi-a părut mereu rece, indiferent de anotimp, cu zidurile lui de beton și cu linoleumul care îmi scârțâia sub tălpile încălțărilor de deținută. De aici, n-aveai cum să știi ce anotimp era. Nu-ți dădeai seama dacă era iunie, dacă înfloreau plantele și venea vara. Pentru cei de afară, venea oricum. În cazul meu, asta era cea de a doua vară pe care aveam să mi-o petrec între zidurile de beton ale închisorii. Am încercat din răspuțeri să nu mă gândesc la asta.

– Cine a venit? am întrebat-o pe supraveghetoarea care mă însoțea.

Până acum nu primisem nici o vizită. De multă vreme nu mă mai așteptam să vină vreunul dintre părinții mei și nu sufeream deloc din pricina asta. Doar tata venise o dată, la câteva săptămâni după ce ajunseseam aici, însă, cu toate că încă nu era nici măcar ora prânzului, el deja se îmbătase turtă și nu făcuse altceva decât să țipe. Pe urmă vărsase lacrimile alea siropoase, de bețiv, din pricina cărora m-am simțit întotdeauna prost. Mama n-a călcat pe aici. Arestarea mea i-a făcut pe amândoi să-și vadă metehnele ca într-o oglindă, așa că au terminat-o cu mine la fel cum am terminat-o și eu cu ei.

– Nu știu, blondino, a răspuns supraveghetoarea.

Era nouă, nu știam cum o chema și nici nu vedeam să-i citesc pe ecusonul agățat la gât, dar, evident, îmi știa deja porecla din închisoare. Chiar dacă era nou-venită la

NCCFW, îmi era clar că mai lucrase în penitenciare. Străbătea coridorul cu pași relaxați și o trăda privirea obosită, plictisită și aspră a ochilor ei negri.

M-am îndreptat spre ușa vorbitorului, însă ea m-a apucat de braț.

– Ne-ne-ne, a spus. Nu pe-acolo! Azi tre’ să te duc aici.

M-a pus să mă întorc spre ușa unui vorbitor privat și m-am încordat brusc. De ce vorbitor privat? Nu putea fi de bine.

Am intrat în cămăruța în care două femei ședeau de-a lungul unei singure laturi a unei mese. Ambele aveau între patruzeci și cincizeci de ani. Nu purtau uniforme de penitenciar. Erau îmbrăcate în deux-pièces-uri de business, una în bleumarin și cealaltă în cafeniu. Și-au ridicat privirile la mine fără să zâmbească și n-am izbutit să citesc nimic pe chipurile lor oacheșe. Fără să-mi iau ochii de la ele, m-am așezat de cealaltă parte a mesei. Oare îmi citeau angoasa în privire? Aici învățasem să nu mă încred în nimeni.

– Despre ce e vorba? am întrebat.

Femeia în costum cafeniu s-a aplecat în față, punându-și pe masă și împreunându-și mâinile îngrijite.

– Mă numesc Lisa Williams, s-a prezentat ea.

Avea pe rever o broșă în formă de casă și-mi amintea puțin de Michelle Obama. Părul până la umeri. Sprâncenele impecabile. Numai că nu avea zâmbetul veșnic la îndemână al lui Michelle Obama. Expresia acelei femei era undeva între plictiseală și temere.

– Iar ea e Andrea Fuller, a adăugat femeia. E avocată.

Andrea Fuller m-a privit și a dat din cap. Era mai în vârstă decât credeam. Peste cincizeci. Poate chiar șaiszeci de ani. Avea o coafură afro grizonantă, scurtă și practică. Rujul de un roșu intens.

Am clătinat din cap.

– Nu pricep, am spus, privindu-le pe rând. De ce ați venit la mine?

– Eu și Andrea am venit să-ți oferim o porțiță de scăpare, a spus femeia pe nume Lisa.

I-au fugit ochii la tatuajul dantelat care îmi ieșea de sub mâneca scurtă a cămășii bleu, de penitenciar. Eu creasem designul complex – dantelă neagră, intercalată cu șiraguri de perluțe și bijuterii în formă de candelabru. Lisa și-a ridicat din nou privirea la mine și a continuat:

– Începând de săptămâna viitoare, ți-ai executat pedeapsa minimă. Un an, corect? a întrebat.

Eu am dat vag din cap, așteptând și gândindu-mă la faptul că executasem pedeapsa minimă de un an, dar, cea maximă fiind de trei ani și adăugând la asta tot ceea ce mi se spusese, nu erau șanse să plec nicăieri prea curând.

– Noi... eu și Andrea... încercăm de ceva timp să te eliberăm, a conchis Lisa.

M-am uitat la ea cu ochi goliți de orice expresie.

– De ce? am întrebat. Nici nu mă cunoașteți!

Știam că exista un program prin care studenții la Drept încercau să elibereze deținuții închiși pe nedrept, numai că eu eram singura care considera că întemnițarea fusese o greșeală.

Andrea Fuller și-a dres glasul și a vorbit pentru prima oară:

– Construim cazul pe seama faptului că ești singura calificată să execute o anumită lucrare de care ar vrea Lisa să te ocupi. Eliberarea depinde de disponibilitatea ta de a duce la bun sfârșit acea lucrare și...

– În timp util, a întrerupt-o Lisa.

– Da, există un termen-limită pentru executarea lucrării, a spus Andrea. Și, bineînțeles, în perioada respectivă o să te afli sub supraveghere și totodată o să plătești despăgubiri familiei fetei pe care ai vătămat-o – familia Maxwell, și...

– Stați așa! am exclamat, ridicând mâna, dar, mirată să observ că-mi tremurau degetele, am lăsat-o să-mi cadă în poală. Mai rar, vă rog, am adăugat. Nu reușesc să vă urmăresc.

Mă copleșea felul în care săreau cele două femei de la un subiect la altul. Pentru ce lucrare

eram singura calificată? La închisoare lucrasem la spălătorie, unde învățasem să împățuresc cearșafuri în pătrate perfecte și spălasem vase în apă fierbinte cu clor până când începeau să mă usture ochii. Erau singurele calificări deosebite la care mă puteam gândi.

Lisa a ridicat și ea mâinile cu palmele în față, ca să oprească discuția.

– Uite cum stau lucrurile, a spus, fără să-și ia ochii de la mine. Știi cine a fost Jesse Jameson Williams?

Toată lumea știa cine fusese Jesse Jameson Williams. Numele m-a transportat brusc într-una din sălile muzeului național din Washington, DC. Trecuseră patru ani. Ba nu, cinci. Aveam șaptesprezece ani pe vremea când fusesem în acea excursie organizată de liceul la care învățam. Pe când colegii mei fuseseră gata să plece de la muzeu, eu voisem să mai rămân, fascinată de arta contemporană, așa că, înainte ca ei să iasă din clădire, m-am ascuns la toaletă. Nu știam și nu-mi păsa încotro se duceau. În mod sigur urma să dau de necaz, dar mă gândisem că aveam eu să mă descurc cumva. Așa că fusesem singură în momentul în care văzusem pentru prima oară o lucrare de Jesse Jameson Williams. Tabloul îmi tăiasse efectiv răsuflarea și mă așezasem pe singura băncuță din galerie ca să-l studiez. Se numea *The Look*. Era un tablou înalt de aproape doi metri și destul de îngust. Înfățișa un bărbat și o femeie îmbrăcați în haine negre, de gală, spate în spate pe un fundal argintiu, scânteietor, atât de aproape trupește încât nu puteai distinge sacoul lui negru de rochia ei neagră. Erau amândoi de culoare, iar femeia avea pielea mai închisă cu câteva tonuri decât bărbatul. El își ținea ochii plecați, de parcă voia să se uite în spate, la femeie, dar ea avea ochii larg deschiși și se uita la privitor – la mine – ca și cum nu era defel sigură că își dorea să se afle în tablou. Ca și cum ar fi spus „Ajută-mă”. După ce mi-am recăpătat răsuflarea, am căutat în galerie și am găsit alte câteva tablouri ale lui Jesse Jameson Williams. Apoi, în magazinul muzeului, am răsfoit un album cu picturile lui, dorindu-mi

să-mi fi permis să plătesc cei șaptezeci și cinci de dolari pe el.

– E unul dintre pictorii mei preferați, i-am răspuns Lisei.

– Aha! a exclamat ea zâmbind, mă rog, cât de cât, pentru prima oară. Mă bucur să aud asta, pentru că are mare legătură cu propunerea mea.

– Nu înțeleg, am repetat. A murit, nu?

Citisem despre moartea lui în ziarul din biblioteca închisorii. Avusese nouăzeci și cinci de ani și se vedea că dusesse o viață rodnică, dar tot simțisem o mare pierdere atunci când citisem știrea.

– A murit în ianuarie, a răspuns Lisa, iar apoi a adăugat: Jesse Jameson a fost tatăl meu.

– Hai, lasă-mă! am exclamat, spontan, îndreptându-mă de spate.

– Și-a dedicat ultimii douăzeci și cinci de ani din viață sprijinirii tinerilor artiști, mi-a explicat Lisa, iar eu am dat din cap.

Citisem despre acțiunile lui caritabile. Ajutase artiști care, credea el, promiteau, dar care aveau dificultăți cu școala sau cu familia, ori poate că doar se îndreptau în direcția greșită.

Oare la mine se referea Lisa? Să-mi fi văzut Jesse Williams lucrările pe undeva și să fi considerat că promiteam, că aveam ceva ce nu remarcaseră profesorii mei?

– Țin minte că am citit despre un adolescent pe care l-a ajutat acum câțiva ani, am spus. Nu știu unde am...

– Putea fi vorba despre oricine, a răspuns Lisa dând din mână, nerăbdătoare. Tatăl meu se concentra asupra unui singur tânăr – băiat sau fată – pe rând. Se asigura că tânărul acela beneficia de bani și de sprijin pentru studiile pe care trebuia să le facă. Tata fie că îi expunea lucrările, fie că făcea ceea ce considera de trebuință ca să-i croiască drum mai departe, a explicat ea înclinând din cap, după care a adăugat: A fost un om foarte generos, dar și abil!

– Adică? am întrebat.

– Cu puțin timp înainte să moară, i-ai stârnit tu curiozitatea, a răspuns Lisa. Urma ca tu să devii următorul lui proiect.

– Eu? m-am mirat, încruntându-mă. Nici nu l-am cunoscut vreodată. Și sunt albă. Am ridicat o şuviță din părul meu lins și blond deschis ca s-o dovedesc. Cei pe care i-a ajutat nu erau cu toții afro-americiani?

Lisa a clătinat din cap.

– Majoritatea, dar, cu siguranță, nu toți, a răspuns ea, ridicând din umeri. Și, sinceră să fiu, habar n-am ce i-a cășunat pe tine. De multe ori ajuta artiști din Carolina de Nord, deci ar exista un motiv – ești din Cary, nu? –, însă ar fi avut mulți alții dintre care să aleagă. Nu știe nimeni cum ai apărut pe radarul Bunului Samaritean.

Da, era de neînțeles.

– Dar planurile lui cu mine... sau cu oricine... Planurile lui, în general, n-au murit odată cu el?

– Aș vrea eu, a răspuns Lisa, dându-și după ureche, cu un gest istovit, o şuviță din părul în stil Michelle Obama. Tata încă ține frâiele în mână, așa mort cum e, a spus ea aruncându-i o privire avocatei și clătinând din cap, în timp ce eu așteptam cu mâinile în poală, neștiind dacă îmi plăcea sau nu femeia aceea. Locuiam cu el, a continuat Lisa. Eu l-am îngrijit, în vreme ce devenea din ce în ce mai neputincios. Știa că nu mai avea mult, așa că a chemat avocatul, a spus ea arătând cu capul către Andrea, și și-a modificat testamentul. Începuse să construiască o galerie la Edenton. O galerie de artă, care să găzduiască lucrările lui și ale altor artiști, precum și pe cele ale unor studenți.

– Aha! am exclamat, la fel de nedumerită ca la început. Voia să expună vreuna dintre lucrările mele?

Poate că despre asta era vorba. Poate că auzise despre mine și voia să-mi propulseze cariera, așa cum era, oferindu-mi expunere în galeria lui? Ridicol. De unde să fi auzit de mine? Nu mi-l puteam imagina pe vreunul dintre profesorii mei de la UNC ridicându-mă în slăvi. Și ce – Doamne, iartă-mă! – să expun

în galeria lui? Gândurile mi-au zburat la picturile mele, care se aflau cu toatele acasă, la ai mei... dacă nu cumva se descotorosiseră de ele, ceea ce nu m-ar fi mirat.

- Nu-i chiar atât de simplu, a răspuns Lisa. Tata a vrut ca tu să restaurezi o murală din 1940 și a stipulat că galeria nu se poate deschide decât după ce murala restaurată își ocupă locul în foaier. Iar data inaugurării galeriei este 5 august.

Cu siguranță, era o greșeală! Cu siguranță, nu pe mine mă căutau și simțeam cum îmi scăpa printre degete șansa eliberării. Să restaurez o *murală*? În două luni? În primul rând, n-aveam pic de experiență în conservarea artei, iar în al doilea rând, în cei aproape trei ani de facultate, lucrasem la o singură murală și aceea fusese una simplă, abstractă, de o sută douăzeci de centimetri pe două sute patruzeci. Lucrasem la ea în primul an de facultate, împreună cu un coleg.

- Sunteți sigure că la mine s-a referit? am întrebat.

- Absolut.

- De ce consideră...? De ce ar fi considerat că sunt „singura calificată” ca să fac asta? am întrebat, folosindu-mă de cuvintele lor. De unde știa el de existența mea?

- Cine știe?! a exclamat Lisa, evident enervată de excentricitățile tatălui ei. Nu știi decât că acum ești problema mea.

M-am zbârlit văzând o astfel de atitudine, dar mi-am ținut gura. Dacă într-adevăr acele două femei mă puteau scoate de aici, nu-mi permiteam să le îndepărtez.

- Presupun că te-a considerat calificată în virtutea studiilor tale în domeniul artei, a spus Andrea. Ai studiat artele plastice la universitate, corect?

Am dat din cap în semn că da. Studiasem artele plastice, dar asta n-avea nici o legătură cu restaurarea, fiindcă restaurarea impunea să ai cu totul alte talente decât cele necesare creării unei opere de artă. În plus, în acel ultim an de facultate, nu fusesem tocmai cel mai silitor student. Mă lăsasem absorbită de Trey în loc să

învăţ. El îmi consumase tot timpul şi toată energia. Fusesem greţos de îndrăgostită, vrăjită de atenţia pe care el mi-o dădea şi de perspectiva viitorului pe care ni-l imaginaserăm împreună. Îmi povestise despre verigheta răposatei lui bunici, sugerând că în curând avea să-mi aparţină. Ce minunat îl crezusem... Student la Drept. Cumsecade. Nemaipomenit de chipeş. Fusesem o proastă. Însă nu şi cât să le spun acum celor două femei că n-aveam calificările necesare, când ele voiau să mă scoată de aici.

– Aşadar..., unde se află murala asta? am întrebat.

– La Edenton. Ai fi nevoită să locuieşti la Edenton, a răspuns Lisa. Împreună cu mine. Casa mea – casa tatălui meu, de fapt – e mare. N-o să ne împiedicăm una de alta.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Nu numai că ieşeam din închisoare, dar mai ajungeam şi să locuiesc în casa lui Jesse Williams? Am simţit pe neaşteptate că eram în pericol să-mi dea lacrimile. O, Doamne, câtă nevoie aveam să plec de aici! În ultimul an oribil, căpătasem vânăţai şi tăieturi, fusesem bătută. Da, învăţasem să ripostez, dar nu eram construită pentru asta. Nu eram o bătauşă. Deţinutele îşi băteau joc de mine din pricina vârstei mele, a constituţiei fragile, a părului platinat. Trăiam într-o stare de frică perpetuă. Nici măcar în celulă nu mă simţeam în siguranţă. Colega mea de celulă era o femeie care nu vorbea. Pur şi simplu. Nu auzisem nici măcar o vorbă din gura ei, ci avea doar o veşnică expresie dispreţuitoare. Dormeam prost, iepureşte, aşteptându-mă să mi se taie gâtul în timpul nopţii cu vreun cuţit furat.

Şi mai erau şi coşmarurile legate de Emily Maxwell, dar bănuiam că oricum acestea m-ar fi însoţit oriunde m-aş fi dus.

– O să lucrezi la murală în galerie, care în momentul de faţă e doar parţial construită, mi-a întrerupt Lisa gândurile. E destul loc în foaier. Acolo o voia tata expusă.

– Nu e pictată pe un perete?

- Nu, pe pânză, și n-a fost niciodată... agățată, sau cum se spune.

- Instalată, a lămurit-o Andrea.

- Așa, a zis Lisa. N-a fost niciodată instalată.

- Cine a făcut-o?

- O femeie pe nume Anna Dale, a răspuns Lisa. E una dintre acele murale din perioada Marii Crize. Știi că, în timpul crizei economice, guvernul a angajat artiști care să picteze zidurile clădirilor publice? a întrebat ea, iar eu am dat din cap în semn că da, cu toate că nu știam prea multe despre programele de tip WPA¹. Pictura asta trebuia să ajungă la Oficiul Poștal Edenton. Dar Anna Dale a luat-o razna sau ceva de genul ăsta – nu-mi amintesc prea bine ce mi-a spus tata. Și-a pierdut mințile în vreme ce lucra, astfel că produsul final n-a fost niciodată instalat. Murala fost a tatei niște zeci de ani și o vrea – a vrut-o – expusă în foaierul galeriei. Iar tata a menționat că trebuie să fie gata la data inaugurării galeriei.

- Pe 5 august, a spus Andrea, în caz că nu auzisem de prima dată.

Dar eu auzisem chiar foarte bine.

- În nici două luni, am adăugat.

Lisa a răsuflat prelung, îngrijorată.

- Exact, a răspuns. Motiv pentru care trebuie să te apuci numaidecât de lucru.

- În ce stare e murala? am întrebat.

Lisa a ridicat din umeri.

- N-am văzut-o. În toți anii ăștia, a stat rulată într-un colț din debaraua studioului tatei – e o chestie imensă – și nu știu în ce stare se află. Însă se poate salva, cel mai probabil, dacă el se aștepta s-o pui tu la punct.

Am încercat să-mi imaginez în ce stare s-ar fi putut afla o pânză imensă, care stătuse îndesată într-o debara vreme de aproape șaptezeci de ani. Lisa avea nevoie de o companie de restauratori profesioniști, nu de un artist novice. Dar eu aveam nevoie de libertatea mea.

- O să fiu plătită? am întrebat, uitându-mă la Andrea. Dacă e să plătesc despăgubiri...

- Tata a lăsat cincizeci de mii pentru proiect, m-a întrerupt Lisa.

- Pentru toată galeria?

- Nu, a răspuns Lisa. Pentru tine. Ca tu să restaurezi pictura murală. Cincizeci de mii, plus câteva mii pentru materiale.

Cincizeci de mii de dolari? Incredibil! După părerea mea, nici dacă mi-aș fi luat diploma nu erau șanse să găsesc o slujbă pentru care să fiu plătită atât de mult într-un an de muncă, darămite în două luni! O muncă de două luni pe care n-aveam idee cum s-o fac. Am încercat să-mi ascund îndoiala. *Singura calificată?* Nici vorbă!

- Morgan, asta e singura ta posibilitate să scapi de închisoare, a spus Andrea aplecându-se în față, iar buzele ei roșii au rostit cuvintele răspicat și lent. Dacă îți faci treaba, adică dacă termini lucrarea până pe 5 august o lucrare *de calitate*, să fim bine înțelese -, o să fii eliberată condiționat și n-o să mai trebuiască să calci niciodată pe aici. În locul tău, m-aș apuca să învăț despre restaurări.

M-am uitat la ușa vorbitorului în care ne aflam. Mi-am închipuit cum ar fi fost să ies și să merg pe coridor spre ieșire și spre libertate. Mi-am închipuit ce piruete aș fi făcut afară, cu brațele întinse, cum aș fi tras în piept tot aerul curat. Totuși, nu credeam să mă eliberez vreodată cu totul de acel loc. Aveam să port povara închisorii peste tot. Chiar în acea clipă, stând pe scaun, simțeam pereții acelei temnițe imaginare închizându-se în jurul meu, deși în gând mă și vedeam ieșind pe poartă.

Cu toate astea, preferam o temniță imaginară în locul acelei închisori reale și hidoase.

- O fac, am spus în cele din urmă, rezemându-mă de spătar.

Cum urma s-o fac, habar n-aveam.

Administrarea progresului lucrărilor (WPA, redenumită, în 1939, drept Administrarea proiectelor de lucru)

CAPITOLUL 2

Anna

4 decembrie 1939
Edenton, Carolina de Nord

Departamentul Trezoreriei, Secția de
Arte Plastice

Concurs excepțional de picturi murale,
adresat tuturor artiștilor din Statele Unite
27 noiembrie 1939

Dragă domnișoară Anna Dale,

Secția de Arte Plastice e încântată să vă informeze că sunteți unul dintre artiștii câștigători ai Concursului de pictură murală. Schița propusă de dumneavoastră pentru decorarea Oficiului Poștal din Bordentown, New Jersey, a primit multe comentarii laudative din partea juriului. Din păcate, un alt artist a fost însărcinat să picteze murala Oficiului Poștal din Bordentown, însă juriul a fost suficient de impresionat de lucrarea dumneavoastră încât să vă ofere ocazia de a crea murala pentru Oficiul Poștal din Edenton, Carolina de Nord. În acest sens, trebuie să ne trimiteți cât de curând posibil o schiță pentru această murală. Odată ce primiți aprobarea Secției în privința schiței, puteți să faceți desenul în mărime naturală, iar apoi puteți să începeți lucrarea propriu-zisă. Dimensiunea muralei din Edenton va fi de trei metri și șaiszeci de centimetri pe un metru și optzeci de centimetri. Proiectul trebuie finalizat înainte de data de 3 iunie 1940.

Ne dorim ca artiștii să se familiarizeze cu zona geografică din preajma oficiului poștal care le-a fost atribuit și să facă efortul de a alege subiecte adecvate. Se sugerează următoarele teme: istoria locală, industriile locale, flora și fauna locale și activitățile locale. Întrucât orașul Edenton, Carolina de Nord, nu a fost prima dumneavoastră alegere și, prin urmare, e foarte probabil să nu fiți familiarizată cu orașul, vă rugăm insistent să faceți o vizită acolo cât mai curând posibil.

Plata pentru murală va fi de șapte sute douăzeci de dolari, din care o treime se plătește la data aprobării schiței, o treime atunci când se aprobă desenul și o treime la instalarea picturii murale finale. Din suma respectivă veți plăti materialele, modelele, dacă ele sunt necesare, orice deplasare și toate costurile legate de instalarea picturii murale.

Cu stimă,

Edward Rowan, manager cultural, Secția de Arte Plastice

Pe data de 4 decembrie, la amiază, Anna a sosit la Edenton pentru planificata vizită de trei zile. Ar fi putut lua trenul de noapte, însă în ultima clipă se hotărâse să meargă cu mașina. Fordul V8 bleumarin, din '32, încă era impregnat de parfumul mamei – mirosul picant de paciuli al parfumului *Tabu*, pe care mama Annei îl adorase –, iar fiica ei avea mare nevoie de el în acea nouă aventură de om matur. Prima ei slujbă plătită. Prima plecare de-acasă. De fapt, prima oară când făcea orice lucru cu adevărat important.

Atunci când a virat pe Broad Street, în lumina amurgului, mașina a derapat pe o porțiune de gheață. Preț de o clipă, Anna a fost convinsă că urma să aibă primul contact cu orașul prin izbirea de un șir de mașini parcate, numai că, în cele din urmă, a izbutit să controleze Fordul. Imediat după aceea, s-a trezit în spatele unei căruțe trase de un cal sau de un măgar, poate. N-a văzut bine animalul și nici nu era sigură că ar fi deosebit un cal de un măgar. În locul ei de baștină, care era Plainfield, New Jersey, nu prea vedea nici cai, nici măgari.

A încetinit, cu gândul că ar fi trebuit să se uite bine la orașelul care urma să-i fie subiect pentru murală. Atunci când căutase Edenton în atlas, văzuse un loc printre ape, doar un punct în mijlocul unui golf, mărginit de un râu. Chiar și pe hartă i se păruse foarte străin, așa că închisese atlasul suspinând, îngrijorată.

Nu se așteptase să câștige concursul și totul se întâmplase într-un moment extrem de prost. Tocmai își înmormântase mama. Cea mai bună prietenă a ei. Singurul om din lume pe dragostea și pe grija căruia se bizuise dintotdeauna. Numai că nu putea refuza munca, mai ales că în acea perioadă era imposibil să găsești de lucru. Mai mult decât atât, mama ei nu mai era, ca să aducă în casă banii câștigați din croitorie, cu care plăteau mâncarea și celelalte cheltuieli. Nu, trebuia să fie recunoscătoare pentru acea oportunitate, chiar dacă asta însemna să meargă șase sute cincizeci de kilometri ca să „se familiarizeze cu zona geografică” pe care trebuia s-o immortalizeze într-o murală.

Nu avusese niciodată vreo tragere de inimă să treacă granița de sud dintre Mason și Dixon și se bucura că rămânea la Edenton doar câteva zile. Sudul i se părea foarte înapoiat. Școli în care se aplica politica de segregare, legi ridicole, care dictau ca albi și negri să stea separat în autobuz, în jurul fântânilor arteziene și la toaletă. La liceul din Plainfield, avusese câțiva colegi de culoare și fusese prietenă cu vreo

două fete. Fuseseră împreună în echipa de baschet și la cor.

– Vezi Plainfieldul mult prea în roz, i-ar fi spus mama ei.

Chiar și la Plainfield, fetele de culoare pe care Anna le considera prietene nu puteau intra împreună cu ea în anumite magazine sau restaurante, iar una dintre ele îi spusese că la cinematograful Paramount Theatre erau obligate să stea la balcon. Patinoarul pentru roțile avea săptămânal o „seară special pentru negri“, cei de culoare, asemenea prietenilor evrei ai Annei, nefiind bine-veniți nici la clubul country. Totuși, se știa că în sud era și mai rău. În sud chiar îi *linșau* pe negri.

Îi trecuse prin cap să facă cercetarea pentru murală la biblioteca publică din Plainfield, știind că i-ar fi luat două zile întregi ca să ajungă la Edenton, doar că citise și recitise scrisoarea celor de la Arte Plastice, care o sfătuiau să viziteze orașelul. Mama ei i-ar fi cerut să-și facă treaba ca lumea. Anna parcă o și auzea spunând: „*Fii recunoscătoare că ai de lucru, draga mea, și bucură-te de provocare*“.

Prietenii care absolviseră odată cu ea Școala de Arte Plastice Van Emburgh din Plainfield încă își căutau slujbe, dar acestea pur și simplu nu existau, având în vedere situația în care se afla economia. Mulți dintre ei încercaseră să câștige concursul Secției de Arte Plastice, iar Anna știa cât de norocoasă fusese să i se acorde o astfel de onoare. Voia să facă tot ce-i stătea în putință ca Secția să fie mulțumită că își pusese încrederea în ea.

Cu câteva zile înainte să moară, mama îi dăruise Annei un jurnal. Caietul cu pagini albe era legat în piele cafenie, catifelată, iar coperta se prindea cu un lăcățel simplu, auriu, cu cheie. Deosebit de frumos. Mama știuse atunci că avea să fie ultimul dar pe care i-l făcea fiicei sale, dar Anna nu știuse asta. Ea se mâniase atunci când aflase adevărul, dar, pe de altă parte, nu voia cu nici un chip să aibă un astfel de sentiment față de mama ei. Într-o criză de furie, aruncase jurnalul la coșul de gunoi din bucătărie, doar ca să-l scoată apoi și să-l curețe,

iar acum caietul se afla în valiză. Anna nu voia să mai arunce nimic din ceea ce o lega de mama ei. Avea nevoie de orice conexiune.

Mai avea și aparatul de fotografiat al mamei. Annei îi dăduseră lacrimile în timp ce stătea la masa din bucătărie și puneă un nou film în acel aparat, care era un Kodak Retina. Parcă vedea mâinile mamei făcând același lucru de-a lungul timpului... deși, dacă se gândea puțin, își dădea seama că trecuseră multe luni de când mama ei nu mai pusese mâna pe aparat. Fotografia fusese pasiunea ei. Nu câștiga bani din asta, dar o astfel de preocupare îi oferea o mare plăcere în „perioadele active“. Doctorul le numea „episoade maniacale“, însă Anna prefera propriul termen. „Perioadele active“ erau ca o ușurare pentru Anna atunci când veneau după niște zile, ba chiar săptămâni, în care mama ei nici nu se mai dădea jos din pat. „Perioadele active“ apăreau din senin, fiind adesea caracterizate de un comportament imposibil de prevăzut. Mama o trezea pe Anna cu noaptea în cap și-i spunea că în acea zi nu trebuia să se ducă la școală, iar apoi lua autobuzul până la New York, unde vizitau muzee sau patinau cu roțile prin Central Park. Odată, pe când Anna avea în jur de doisprezece ani, se strecuraseră la Carnegie Hall pe ușa din spate, găsiseră două locuri la lojă și urmăriseră orchestra în timpul concertului. Nu muzica și-o amintea Anna din acea zi, ci pura bucurie de a sta lângă mama, cu capul sprijinit de umărul ei, simțind-o cum vibra de energie. Știind asta, Anna putea fi sigură că „perioadele active“ n-aveau să le aducă decât acea mult râvnită bucurie.

Atunci când „perioadele active“ surveneau primăvara, după cum se întâmpla adesea, una dintre activitățile preferate ale mamei era să meargă în pas alert prin cartierele din Plainfield și să fotografieze grădinile oamenilor. Adora florile și intra pe aleile străinilor ca să ajungă la jardinierile din care se revărsau mușcatele, ba chiar se pitea prin spatele caselor ca să facă fotografii cu grădinile pline de trandafiri, hortensii și crini de culoarea piersicii. Din câte știa Anna, nimeni

nu se supăra vreodată pe mama ei din pricina acelor intruziuni. Poate că o credeau tăcănită. Ori poate că îi plângeau de milă femeii care rămăsese văduvă de tânără și care avea o fată de crescut. Sau poate că știau adevărul – doamna Dale nu era întreagă la minte –, așa că erau cumsecade și o lăsau în pace.

Ori de câte ori mama ei nu se afla într-o „perioadă activă”, Anna se îngrijea singură. Gătea pentru amândouă, cu toate că mama nu mânca mai nimic în acele perioade. Fata făcea curat în casă și spăla rufe. Muncea cu răbdare, cu dragoste, așteptând să treacă perioada de melancolie. La un moment dat, mătușa Alice o târâse pe mama Annei la un psihiatru, iar acesta insistase ca pacienta să fie spitalizată. Timp de două luni foarte lungi, Anna, pe atunci în vârstă de paisprezece ani, locuise împreună cu mătușa și cu unchiul, furioasă pe amândoi fiindcă o internaseră pe mama ei în locul acela oribil. După ce, în sfârșit, aceasta din urmă fusese externată, ea rămăsese cu goluri de memorie, pierzând amintirea unor momente prețioase pe care pesemne că tratamentul din spital i le ștersese din minte, iar Anna jurase să nu mai lase niciodată pe nimeni s-o închidă pe mama ei. De atunci încolo, încercase să-i ascundă mătușii momentele de depresie ale mamei, minimalizându-le și trecându-le cu vederea. Totuși, poate că ultima oară făcuse o greșală. Poate că atunci mama ei avusese nevoie de mai mult ajutor decât îi putuse oferi ea, Anna. Încercase să nu se gândească la asta. Așteptase să revină „perioadele active”. Trăise suficient de mult alături de mama ei ca să știe că, în timp, femeia zâmbitoare și fericită pe care fiica ei o adora avea să se întoarcă, plină de idei năstrușnice care aveau darul să le facă pe amândouă să chicotească, uimite.

– Să nu-ți fie niciodată frică să încerci ceva nou, Anna, spunea mama ei.

Și exact asta făcea Anna acum, nu-i așa? Condusesse două zile întregi pe un teritoriu necunoscut, ajungând într-un orașel în care nu

cunoștea pe nimeni. De undeva, din cer, mama o aplauda.

Scrisoarea de la Secția de Arte Plastice conținea și o listă de câștigători din cele patruzeci și opt de state. Citind numele de pe acea listă, Anna se simțise stânjenită și intimidată. Participarea la concurs fusese anonimă, acela fiind motivul din care Anna bănuia că izbutise să câștige. Totuși, mulți dintre ceilalți câștigători erau artiști celebri. Cutărică din New York City, președintele Ligii Artiștilor, care studiasse în Europa, muralist experimentat, cu expoziții personale la New York și Los Angeles și așa mai departe. Câștigător după câștigător, cu toții primiseră distincție după distincție. Și urmau datele ei: *Anna Dale. Plainfield, New Jersey. Născută în 1918. Absolventă a Școlii de Arte Van Emburgh.* Și, cu asta, basta. Bănuia că cei din juriu amuțiseră de uimire atunci când deschiseseră plicul și descoperiseră că selectaseră o fată fără experiență. Anna trebuise să-și reamintească faptul că o aleseseră în mod legitim și corect, precum și faptul că, înmânându-i diploma de absolvire, doamna Van Emburgh îi șoptise la ureche:

– Ești remarcabilă, Anna! Ai un viitor în lumea artei!

Vorbele ei îi dăduseră fiori Annei. Nu povestise nimănui, nevoind să pară încrezută, dar acum, când devenise una dintre câștigătoarele concursului, se agăța de acel compliment. Acum, când era întru totul de capul ei.

Trebuia să vină urgent cu o idee cu totul nouă pentru schiță, iar asta o copleșea. Elaborase foarte ușor conceptul schiței pentru Bordentown. Clara Barton fondase prima școală publică gratuită din orașel, așa că Anna o pictase sunând din clopoțel, în fața unei școli mici, de cărămidă, spre care copiii se îndreptau țopăind, plini de veselie. Era mândră de felul în care redase fustele fluturânde ale fetelor și energia cu care se mișcau băieții. Păcat că acum nu mai putea picta acel subiect! Amintirea

creării acelei schițe cu râvnă și bucurie, înainte să se schimbe totul, părea să vină dintr-o altă viață.

Avea, totuși, o idee pentru murala din Edenton. La biblioteca din Plainfield, bibliotecara îi dăduse o carte despre Carolina de Nord, volum care făcea parte din seria *American Guide*. Astfel, Anna citise despre Edenton Tea Party, o mișcare feministă din secolul al XVIII-lea, în cadrul căreia cincizeci și una de femei semnaseră o petiție de boicotare a tuturor produselor englezești. Anna se gândise că subiectul ar fi putut să fie transpus într-o murală captivantă și că n-ar fi fost prea dificil de pictat. La început, ideea i se păruse atât de simplă, încât își zisese că nu trebuia, poate, să se ducă la Edenton ca să facă cercetare, numai că atunci își dăduse seama că, de fapt, își *dorea* să facă acea călătorie. Avea nevoie să plece undeva pentru câteva zile. Avea nevoie să evadeze din căsuța tristă în care, ori de câte ori intra într-o cameră, se aștepta s-o vadă pe mama ei.

Queen Street. A văzut indicatorul și a virat la stânga, îndreptându-se spre o clădire masivă, din cărămidă. Hotelul Joseph Hewes. Aici avea să locuiască, într-un oraș pe care-l cunoștea la fel de bine cum cunoștea planetele Jupiter sau Saturn. A intrat în parcare cu inima bubuindu-i și cu mâinile transpirate pe volan, întrebându-se ce îi rezervau următoarele zile.

CAPITOLUL 3

Morgan

13 iunie 2018

Am clipit în lumina puternică a soarelui în timp ce mă îndreptam împreună cu Lisa spre berlina argintie din parcare penitenciarului. Singurele cuvinte pe care mi le adresase Lisa până atunci fuseseră:

– Ai luat totul?

Apoi ieșiserăm, tăcute, din clădire.

Am tras în piept aerul dulce al libertății, însă mă durea stomacul de emoție. Totuși, mi-am ținut fruntea sus. Mi-am pus masca de fată dură, pe care mi-o perfecționasem ca deținută.

„Nu mă tem de nimic!”, mi-am spus, cu toate că în realitate eram, fără doar și poate, intimidată de femeia care mă însoțea.

Lisa era fiica lui Jesse Jameson Williams, iar asta era suficient ca să intimideze pe oricine, dar lucrurile nu se opreau aici. N-o puteam citi câtuși de puțin. Tăcerea tensionată, spre exemplu. De ce se purta astfel? Ținuta dreaptă și mersul iute, preocupat, cu care se îndrepta spre mașină, verificându-și telefonul la fiecare două secunde. Expresia ei lipsită de zâmbet, cu dinții încleștați. Mi-am zis că, în sinea ei, fierbea de furie. Nu-mi plăcea deloc ca viitorul meu să se afle în mâinile unei astfel de persoane.

Nu anticipasem neliniștea pe care am simțit-o de îndată ce am urcat în mașină. Trecuse puțin mai bine de un an de când nu mai călătorisem cu nici un fel de vehicul și mi-au înțepenit degetele pe mânerul portierei. Până când am izbutit să mă adun destul încât s-o deschid, Lisa deja stătea la volan. Chiar și atunci, am rămas pe loc, cu mușchii picioarelor

paralizați și ținând în mână sacul de plastic în care se aflau puținele mele lucruri.

– Haide, urcă! a strigat Lisa.

Am intrat în mașină și m-am așezat pe scaunul de piele, lăsând sacul la picioare. Am închis portiera și mi-am pus centura de siguranță cu mâini reci ca gheața, în ciuda faptului că era o zi caldă de primăvară.

Fără să scoată o vorbă, Lisa și-a pus telefonul în suportul de pe bord și a pornit mașina. Desigur, nici eu nu ziceam nimic. Aș fi vrut să-i mulțumesc pentru ceea ce făcea, dar aș fi părut și mai vulnerabilă decât voiam să par. Mă simțeam foarte ciudat, ca și cum încercam să-mi reintru în piele. Pentru prima dată în acel an, purtam cerceii rotunzi, de argint, piercingul de argint în nas și vechiul meu tricou albastru, fără mâneci. Bineînțeles că nu alesesem acel tricou din dulap. Îl purtasem în ziua în care fusesem închisă, așa că altceva n-aveam la mine. Totuși, mă bucuram că purtam acel tricou anume, nu doar pentru că era cald afară, ci și pentru că voiam ca Lisa să-mi vadă tatuajul în toată splendoarea lui și să admire complexitatea designului dantelat. Era singurul lucru pe care-l aveam ca să-mi illustreze talentul artistic. Numai că Lisa n-a adus vorba despre el.

De ce era femeia asta atât de încordată? Oare o irita faptul că eram o infractoare pe care fusese obligată s-o scoată din închisoare? Sau o deranja faptul că ea era îmbrăcată elegant și dichisită din cap până-n picioare – îi simțeam parfumul de iasomie –, pe când eu purtam blugi rupți în genunchi și aveam un tatuaj pe braț? Sau se supărase fiindcă o parte din banii pe care urma să-i moștenească intrau în buzunarul meu? Sau poate că, pe lângă toate astea, o deranja faptul că eram albă? Tot ce știam în acel moment era că, la peste o sută de kilometri la oră, Lisa conducea prea aproape de mașina din față. Legea spunea că, pentru fiecare cincisprezece kilometri la oră, trebuie să lași o lungime de mașină distanță între vehiculul tău și cel din față ta. Mi-am amintit că învățasem acea regulă la școala de șoferi,

deși probabil că nici eu n-o respectasem vreodată. Dar un astfel de comportament al meu era de domeniul trecutului. Acum trebuia să-mi controlez impulsul de a apăsa până în podea o frână imaginară, ca s-o încetinesc pe Lisa. Mi-am spus cu tristețe: „Asta e noua Morgan. Cea care se teme de lumea de afară“.

Mergeam de zece minute într-o tăcere totală, când, în cele din urmă, Lisa a spus:

– Guvernul n-a plătit-o până la capăt pe artistă – pe Anna Dale – pentru murală, așa că, după ce ea a înnebunit – sau ce s-o fi întâmplat –, lucrarea a devenit, practic, proprietatea tatălui meu, care putea face cu ea orice dorea. Dar, cum galeria e un dar făcut comunității, munca ta la acea murală devine un soi de serviciu comunitar, a explicat ea aruncându-mi o privire însoțită de cel mai firav zâmbet care putea să-i ridice colțurile gurii. Așa zice Andrea!

Raționamentul mi s-a părut destul de exagerat și am așteptat să continue, nedându-mi seama ce anume voia să spună.

– Înțeleg, am răspuns eu în momentul în care am înțeles că Lisa nu mai avea nimic de spus. Dar cum a ajuns murala la tatăl tău?

Ea a ridicat din umeri.

– Habar n-am. Tata nu mi-a dat prea multe detalii. Eu doar mă supun ordinelor lui, a răspuns ea, în timp ce eu stăteam cu ochii pe luminile de frână ale mașinii din față. În trei zile trebuie să te întâlnești cu ofițerul responsabil cu eliberarea condiționată.

– Știu, am răspuns, fiindcă memorasem cu sfințenie toate responsabilitățile pe care le aveam. Se poate cumva... să primesc un avans? am întrebat, iar Lisa mi-a aruncat imediat o privire plină de asprime. Am nevoie de haine ca să ies din casă, am explicat. Adică pentru... Am nevoie de haine, pur și simplu. N-am nimic în afară de ce-i pe mine. Și o să am nevoie de un telefon.

– Familia ta nu-ți poate trimite hainele?

– Nu suntem în relații.

– Au habar că ai ieșit din închisoare? Pentru ei n-ar conta asta? s-a mirat Lisa și chiar în

clipa aceea i-a sunat telefonul, iar ea s-a uitat la ecran și a respins apelul. Adică tu crezi că acum ai tăi ar vorbi cu tine? a vrut ea să știe.

Nu-i sunasem. Ce rost avea? Măcar atât învățasem la întâlnirile AA² din ultimul an: trebuia să elimin persoanele toxice din viața mea.

– Nu, n-ar conta, am răspuns.

Lisa n-a reacționat. Vreme de câteva minute, am tăcut amândouă. Pe urmă, ea a dat un telefon și a vorbit pe speaker. Ceva legat de o casă. Un contract. Mi-am dat seama că era agent imobiliar, iar acum înțelegeam de ce purta la rever o broșă în formă de casă. În timp ce vorbea la telefon, avea un ton mai viguros, mai prietenos, mai jovial. Era cu totul altă persoană. După ce a închis, mi-a aruncat o privire.

– Da, o să-ți dau un avans, a spus. Chiar o să ai nevoie de telefon. Trebuie să putem vorbi oricând și, fără îndoială, o să ai nevoie de un laptop pentru cercetare. Așa că îți dau patru mii în avans. Să-ți cumperi tot ceea ce-ți trebuie.

– Mersi, am răspuns.

Eram pe Route 64 și vedeam cum acul indicatorului de viteză trecea de o sută treizeci de kilometri la oră. Încercam să nu mă gândesc la absurditatea faptului că scăpasem de închisoare mulțumită lui Jesse Jameson Williams. Numai ideea că-mi știuse numele mă emoționa, deși n-aveam cum să nu mă gândesc că poate mă confundase cu o altă Morgan Christopher. Și totuși, care era probabilitatea ca în Carolina de Nord să existe o altă tânără artistă – una de culoare, poate – cu numele meu? Aș fi vrut să știu cum aflase el de mine. Nu mă număraseram printre cei mai buni studenți. Dacă pasiunea mea de-o viață pentru artă ar fi fost de ajuns, aș fi fost o studentă strălucită, dar dorința mea de a crea nu fusese suficientă. Unul dintre profesorii mai lipsiți de tact îmi spusese cândva că eram lider atunci când venea vorba de efort, dar că, de asemenea, mă situam „în partea de mijloc spre coadă” atunci când venea vorba de talent.

- Talentul nu-l înveți, îmi spusese el, strivindu-mă cu acele cuvinte.

Îmi venise să mă las de școală, dar arta era singurul lucru la care ținusem vreodată. Trey mă sfătuisese să mă țin tare.

- E un mitocan, spusese el despre profesorul meu. Lucrările tale sunt fantastice!

Trey știuse să-mi ridice moralul ori de câte ori eram deprimată, dar el nu era artist, așa că ce importanță aveau spusele lui? Pe urmă făcusem accidentul și ajunsesem la închisoare, drept pentru care decizia de a abandona sau nu școala nu-mi mai aparținuse.

- La ce te referi atunci când spui că a înnebunit pictorița? am întrebat-o pe Lisa. Ce anume înseamnă asta? Schizofrenie? Psihoză? Lucrurile stăteau altfel pe vremea aceea. Poate că a fost doar deprimată și n-a putut beneficia de tratament.

Aveam senzația că știam câte ceva despre nebunie. În cursul ultimului an, simțisem cum îmi pierdeam mințile încetul cu încetul. În cazul meu era vorba despre paranoia, dar pe un fond real. Unele deținute din penitenciar m-ar fi omorât la modul propriu.

Lisa, care se uita în față, a ridicat aproape imperceptibil din umeri.

- Nu știu, a răspuns. Tata mi-a spus asta despre ea la un moment dat și nu mi-a trecut prin cap să-l mai întreb și altceva. Nu văzusem niciodată mura, așa că nu-mi prea păsa, dar cred că era obsedat de ea, a mărturisit Lisa uitându-se în oglinda retrovizoare și semnalizând ca să schimbe banda. Indiferent de ceea ce s-a întâmplat cu pictorița, asta a fost de ajuns ca ea să nu poată preda mura oficiului poștal și să-și primească banii, așa că motivul a fost unul serios, cu siguranță.

- Care e tema muralei? am întrebat, încercând să mă concentrez la discuție, și nu la drum.

- Cred că ceva legat de oraș, a răspuns Lisa. De Edenton. Așa erau majoritatea vechilor picturi murale. Oricum, o s-o vedem curând.

Nu părea deloc pasionată de murală și bănuiam că pentru ea acea lucrare era doar un

mijloc prin care să-și atingă scopul. Ceva de care trebuia să se ocupe ca să deschidă și să conducă galeria.

– Și... ziceai că în galerie o să fie expuse și lucrările altor artiști? am întrebat.

Lisa a dat din cap în semn că da.

– O să fie expoziția permanentă de lucrări ale tatălui meu, pe urmă o sală pentru câțiva artiști bine-cunoscuți din colecția lui, dintre care mulți i-au fost prieteni buni. Aceste din urmă lucrări o să se schimbe o dată la câteva luni. Apoi, o expoziție prin rotație a lucrărilor tinerilor artiști pe care tata i-a ajutat de-a lungul timpului, lucrări care o să fie de vânzare, a răspuns Lisa, iar vocea i s-a gătit pe când ajungea la finalul enumerării. Sunt foarte multe de făcut înainte să inaugurăm galeria.

– Cu asta te ocupi și tu? am întrebat. Cu arta?

Lisa nu părea deloc artistă. Cel mult *patron* al unui artist. Cineva care își permitea superbul costum făcut la comandă pe care-l purta și brățara lată, cu diamante, care-i sclipea la mână.

– Sunt agent imobiliar, a răspuns. N-am talente artistice..., nici nu mă pasionează, excepție făcând cazurile în care e vorba despre arhitectura caselor istorice pe care le vând.

– Aha... Și atunci de ce te-a lăsat Jesse Williams – adică tatăl tău – la conducerea galeriei?

Lisa n-a răspuns imediat și am crezut că, poate, întrecusem măsura cu întrebarea asta. Dar, în cele din urmă, a răspuns:

– Sunt singurul lui copil, așa că n-avea cine altcineva, a spus ea oftând. Atunci când a murit tata știam, desigur, că începuseră lucrările la galerie, dar habar n-aveam că urma ca testamentul lui să mi-o trântască mie în poală, a explicat ea aruncându-mi o privire. Nu mă înțelege greșit, mi-am iubit tatăl – l-am *adorat* – și vreau să fac asta pentru el, dar mi-a dat un termen-limită imposibil și te-a băgat și pe tine în ecuație..., a continuat ea, clătinând din cap. Trebuie să mă ocup și de agenția imobiliară. Am clienți. Pentru mine, perioada de acum e una foarte aglomerată.

– Sunt sigură că tatăl tău a crezut că o să te descurci, am spus.

Lisa a suspinat încă o dată. Apoi s-a întins spre radio, a apăsat pe câteva butoane și a început un podcast. Ceva legat de ipotecă, așa că mi-am dat seama că discuția noastră se încheiase.

Dacă mi-ar fi cerut cineva să ghicesc în ce fel de casă locuise Jesse Jameson Williams, mi-aș fi închipuit o creație a vreunui Frank Lloyd Wright contemporan, la poalele unui deal. Și m-aș fi înșelat. Lisa a intrat pe aleea unei case victoriene imense, cu etaj și verandă dublă, decorată cu balustrade albe, sofisticate. Întreaga fațadă părea țesută dintr-o dantelă albă, iar grădina, plină de culoare, se întindea pe toată lungimea clădirii.

– Asta a fost casa lui Jesse? am întrebat, mirată.

– Casa De Claire, a răspuns Lisa în timp ce coboram din mașină. A fost construită în 1880, iar primul ei proprietar a fost un bărbat pe nume Byron De Claire. Părinții mei au cumpărat-o în 1980.

Am urmat-o pe Lisa, am ajuns la intrarea principală și apoi am intrat. Casa își arăta vârsta doar prin arhitectura victoriană. După ce Lisa a oprit complexul sistem de alarmă, am aruncat o privire în încăperile care se vedeau din locul în care mă aflam. Foaierul, sufrageria și salonul erau zugrăvite în culori pastelate, verde-albăstrui deschis, mov-levănțică și gri-albăstrui. Fiecare perete era împodobit cu lucrări de artă și, în timp ce Lisa vorbea la telefon din prag, am trecut de la un tablou la altul în foaierul gigantic, aproape temându-mă să respir în preajma acelor capodopere. Îmi aminteam că citisem undeva despre una dintre picturile lui Jesse Williams, care se vânduse cu zece milioane de dolari la licitație, iar eu în acel moment chiar eram înconjurată de multe dintre ele. Majoritatea erau făcute de el, dar am observat două dintre colajele lui Romare Bearden și un tablou imens de Judith Shipley, cu niște fete care ședeau într-un câmp de

margarete. Am căutat iute stânenelul pe care-l ascundea Shipley în toate picturile ei, omagiu adus mamei care purtase numele de Iris, dar, cu toate margaretele acelea, am renunțat repede și mi-am îndreptat atenția spre unul dintre colajele lui Bearden. Era numai cu muzicieni afro-americani, majoritatea chitariști, pe un fundal de un roșu intens. M-a trecut un fior de plăcere la gândul că mă aflam suficient de aproape de acele tablouri încât le-aș fi putut atinge. N-oi fi fost eu mare artistă, dar arta în sine aveam s-o iubesc veșnic.

– Haide la bucătărie! a spus Lisa închizând telefonul.

– Jesse Williams – tatăl tău – n-a locuit mare parte din viață la New York? am întrebat.

– Nu mare parte din viață, dar mulți ani, a răspuns Lisa în timp ce deschidea ușa dublă a unui frigider lat, iar apoi mi-a dat o sticlă de apă, după care și-a desfăcut și ea una. Înainte de asta a trăit în Franța, a continuat ea, sprijinindu-se de blatul de bucătărie din marmură alb cu gri. S-a aflat acolo în timpul războiului și n-a mai plecat. Și-a cunoscut prima soție în timpul șederii în Franța. După cincisprezece ani sau cam așa ceva, a divorțat și s-a mutat la New York, unde s-a căsătorit cu mama, care era mult mai tânără decât el. Se părea că nu urma să aibă copii, dar am apărut eu, a povestit Lisa, luând după aceea o înghițitură prelungă de apă. Ea avea treizeci și nouă de ani, iar el, aproape cincizeci. Îl apucase dragostea de familie și a vrut să se mute înapoi la Edenton. Să se întoarcă la rădăcini. Eu aveam șapte ani. Tata își făcuse deja un nume, iar Edentonul voia să-l revendice, a continuat ea, lăsând sticla din mână și începând să răsfoiască un dosar pe blatul insulei de bucătărie. Chiar și așa, au fost nevoiți să cumpere casa cu banii jos. Pe vremea aceea, nimeni nu i-ar fi acordat un împrumut unui negru pentru o casă în cartierul ăsta. Și acum e destul de greu, a murmurat ea cu glas scăzut în timp ce scotea o foaie din dosar. Vreau să-ți citesc partea asta din testamentul lui, a zis ea ridicând foaia, iar eu am dat din cap în semn de încuviințare și

Lisa a început să citească: *Planurile mele pentru foaierul galeriei: în debaraua din studio...*, a început ea, dar apoi s-a întrerupt ca să zică: Acolo se află studioul lui și e un dezastru!

Mi-a arătat pe fereastră și am văzut o cabană albă, destul de mare, în capătul îndepărtat al curții.

– În debaraua din studio, a continuat Lisa, o să găsești un sul mare de pânză. A fost pictat în 1940 de o tânără pe nume Anna Dale, ca parte din concursul sponsorizat de guvern pentru picturile murale ale oficiilor poștale. Anna a terminat murala, dar a început să se simtă rău înainte ca lucrarea să poată fi instalată la oficiul poștal și în cele din urmă aceasta a ajuns în posesia mea. Murala o să reprezinte punctul de atracție al foaierei noii galerii. Desigur, trebuie restaurată. Lucrarea o să fie executată de o tânără pe nume Morgan Christopher, care a studiat vreme de aproape trei ani artele plastice la universitatea din Chapel Hill, dar care în momentul de față se află în penitenciarul de femei din Raleigh.

Am simțit un gol în stomac. Era limpede că despre mine era vorba.

– Are de executat o pedeapsă minimă de un an, a continuat Lisa, iar în iunie 2018, când se împlinește acel termen de un an, Lisa o să angajeze un avocat care s-o elibereze pe domnișoara Christopher ca să restaureze murala. Această muncă trebuie făcută în galerie, fiindcă, indiferent de circumstanțe, murala nu trebuie să părăsească orașul Edenton, așa că Lisa o să facă aranjamentele necesare ca domnișoara Christopher să locuiască la Edenton în perioada respectivă. Las suma de cincizeci de mii de dolari drept plată pentru restaurare, împreună cu alte zece mii pentru orice materiale și sfaturi de specialitate care i-ar trebui domnișoarei Christopher, a citit Lisa, ridicându-și apoi privirea la mine. Mai departe zice cum anume trebuie expusă murala, lumini și toate celelalte, a spus ea, iar apoi a reînceput să citească: Din câte îmi amintesc, nu există exfolieri în pictură și nici adeziv pe spate, care să trebuiască îndepărtat, fiindcă lucrarea n-a ajuns

niciodată pe zidul oficiului poștal. Prin urmare, sunt convins că, în ciuda lipsei de experiență a domnișoarei Christopher în domeniul restaurării, ea o să termine proiectul la timp pentru inaugurarea galeriei, care urmează să aibă loc pe data de 5 august 2018. Data inaugurării, la care pictura restaurată integral trebuie să fi fost deja instalată, rămâne fermă, iar celelalte clauze ale mele sunt condiționate de prezența acestei murale în galerie.

Citind ultima frază, Lisa a clătinat din cap cu acea expresie a ei de oboseală și de iritare.

– Incredibil, a spus, mai degrabă sieși decât mie.

– Uau! am făcut, copleșită. Cum adică „celelalte clauze“?

Lisa a respins întrebarea cu un gest al mâinii.

– N-au a face cu tine, m-a asigurat ea, iar telefonul a început să-i sune, drept pentru care s-a uitat la număr, și-a dat ochii peste cap și apoi a respins apelul. Vino cu mine! a adăugat, punând documentele la loc pe blatul insulei.

Am urmat-o afară din bucătărie, în sufrageria de culoarea lavandei și apoi pe veranda acoperită, care era puternic luminată. În capătul acelui spațiu care de fapt era o încăpere, se afla un pat dublu, iar în celălalt capăt se găseau un fotoliu rabatabil și o comodă.

– Ca să nu folosească scara, tata a transformat spațiul ăsta în dormitor, iar eu n-am avut inima să-l modific la loc, așa că asta o să fie camera ta pe perioada șederii aici. Am scos lucrurile tatei și m-am descotorosit de patul de spital, pe care l-am înlocuit cu ăsta dublu.

Spre deosebire de locul în care trăisem în ultimul an, în acea cameră era atât de mult soare, încât, la gândul că aveam să locuiesc acolo, m-am simțit năpădită de un val de recunoștință care mi-a pus un nod în gât.

– Camera mea e la etaj, a continuat Lisa. Prin urmare, n-ai ce căuta acolo. Împărțim bucătăria, dar nu mă aștept să fim prea mult aici, cu excepția intervalelor de timp în care dormim. Practic, tu o să trăiești în galerie, iar

eu am suficient de lucru cât să fiu ocupată în cea mai mare parte a zilei. Fiecare mănâncă atunci când poate. Menajera vine miercuri și stă cam toată ziua. Să nu găsesc droguri în casă, m-a avertizat ea, aruncându-mi o privire plină de severitate. Știu că ai avut o problemă, iar eu...

– Nu cu drogurile, am răspuns, intrată în defensivă. Niciodată n-am...

– Am vin în bucătărie, m-a întrerupt Lisa. Ai vreo problemă cu asta?

– Nu. Nu beau alcool. Nu mai beau. Și, oricum, n-am băut niciodată vin. Doar bere.

Râsul Lisei m-a mâhnit.

– O fi greu cu băutura la închisoare, a zis ea.

M-am lăsat, am insistat eu.

N-aveam să mai beau vreodată. În vecii vecilor.

Lisa s-a uitat la mine, parcă neștiind dacă să mă creadă sau nu.

– Fie, a spus ea în cele din urmă. Dacă devine o problemă, îmi spui și iau vinul la mine în cameră. Pot duce un frigider mic în...

– N-o să devină o problemă.

Simțeam că îmi luau foc obrazii. Îmi doream să schimb subiectul.

– Nu se fumează în casă.

– Nu fumez.

– Bine, atunci, a spus Lisa făcând semn spre coridor. Baia e pe hol, lângă bucătărie. Fă un duș, iar apoi haide să-ți vedem murala!

Alcoolicii Anonimi

CAPITOLUL 4

Anna

5 decembrie 1939

Anna se întreba dacă nu cumva era lipsit de maniere dacă scriai în jurnal în timp ce luai micul dejun la restaurantul unui hotel mare, dar a decis că nu era cazul să-și facă griji. Nu oaspeții hotelului erau cei pe care trebuia să-i impresioneze. Astfel încât, între două îmbucături de ou fiert moale și de cârnați – care erau vârați într-o turtiță plată, nu simpli, în șiruri, așa cum îi știa ea –, își consemna gândurile în scris. Era și terci în meniu. Auzise de terci, dar habar n-avea ce era și, după ce-l văzuse în farfuria altcuiva, hotărâse că nu voia să-l încerce. Accentele celor din jur se revărsau în jurul ei precum siropul, lejer, afabil și nefamiliar. Bănuia că și felul ei de a vorbi era ciudat pentru ceilalți oaspeți ai hotelului.

Majoritatea celor din restaurant erau bărbați și le simțea privirile ațintite asupra ei. Să fi fost din pricina jurnalului? Sau a părului? Poate că ar fi trebuit să-și facă o tunsoare mai formală înainte să vină la Edenton, dar de prea multă vreme își purta tuns bob, cu breton, părul aproape negru. Nu s-ar fi recunoscut fără acea tunsoare, care nu se integra, poate, în canoanele aceluia orașel. Dar, în privința asta, Anna semăna cu mama ei: oare când ținuse ea să se integreze?

Însă *acceptase* ideea că era cazul să poarte rochie în acea excursie. După trei ani de purtat pantaloni la școala de arte, mai că uitase cum era cu dresuri și cu portjartier, drept pentru care fusese un chin să se îmbrace de dimineață, în camera de hotel. Trebuia, totuși, să facă o impresie bună la Edenton, așa că își lăsase pantalonii acasă. Probabil că mama i-ar fi zis:

„Vai de mine, Anna, pentru numele Domnului, pune-ți pantalonii! Fii tu însăși!”

Numai că mama nu mai era, nu mai putea s-o sfătuiască ce și cum să facă, iar Anna decisese să meargă la sigur.

Ridicându-și privirea din jurnal, a văzut un bărbat care o privea de la o masă alăturată, făcând-o să se simtă atât frumoasă, cât și vulnerabilă. În momentul în care, întâmplător, privirea ei a întâlnit-o pe a lui, bărbatul a dat din cap, fără asprime, dar stăruința oglindită în ochii lui a neliniștit-o, așa că a închis jurnalul, i-a prins lăcățelul și și-a văzut de mâncare până la capăt.

A hotărât să meargă pe jos, în loc să ia mașina, ca să exploreze Edentonul. Cerul era de un albastru sclipitor, lucru care se bătea cap în cap cu aerul rece și cu porțiunile de gheață de pe marginea drumului, rămase în urma vreunei recente furtuni. A ieșit din hotel înfodolită în paltonul lung, de lână bej, care fusese al mamei, împreună cu pălăria și cu mănușile de catifea roșie. Avea o destinație în minte – oficiul poștal în care urma să fie instalată murala ei –, dar și-a propus să mai vadă câte ceva din Edenton înainte să ajungă acolo.

Lângă hotel se afla clădirea din cărămidă roșie a tribunalului și Anna s-a gândit că aceasta ar fi arătat uluitor în murală. Din totdeauna îi plăcuse roșul. A făcut câteva fotografii înainte să traverseze o vastă întindere acoperită cu iarbă, care dădea spre mare. La malul apei se aflau trei tunuri din Războiul de Independență, toate trei fiind îndreptate spre larg. Casele din preajmă erau enorme și păreau îngrijite, în ciuda dificultăților financiare cu care se confruntaseră cei mai mulți dintre americani în ultima decadă. Anna a mai făcut câteva fotografii, iar apoi s-a întors spre Broad Street și s-a mâhnit la vederea țărmului, care arăta dezagreabil. Apa cenușie și involburată aproape că nu se vedea de barăcile pescarilor, pustii pe timp de iarnă. În apropiere se aflau o fabrică de gheață, o fierărie și niște magazine de

cherestea. Zgomotul fierăstraielor era asurzitor și, dintr-odată, Anna a simțit povara tristeții care o urmărea de la moartea mamei sale. Avea nevoie să plece de lângă malul deprimant al mării. S-a întors repede și a pornit spre centrul orașului. La mal n-avea ce s-o inspire pentru murală. Poate că lucrarea ei ar fi trebuit să le aibă drept unic subiect pe doamnele din acea mișcare feministă numită Edenton Tea Party. Oare care era adevăratul Edenton? s-a întrebat ea. Portul sărăcăcios sau casele elegante? Cum să surprindă adevăratul specific al unui loc care îi era complet necunoscut?

Și-a tras gulerul mai aproape de gât și a pornit-o spre oficiul poștal, trecând pe lângă zeci de firme înșirate pe Broad Street: magazine, frizerii, farmacii, un magazin de bricolaj, o băcănie, o benzinărie, o bancă. Pe stradă era un puhoi de oameni. Orășelul nu era atât de liniștit precum crezuse ea la început și fiecare om pe lângă care trecea – dar fiecare, indiferent dacă era bărbat, femeie sau copil – o saluta în trecere, lucru care a făcut-o să uite de țărnul cel urât și a înveselit-o. Se gândea că nu i s-ar fi întâmplat așa ceva unui străin aflat pe strada principală din Plainfield.

Trecând pe lângă cinematograful, l-a fotografiat. Numele acestuia ieșea în evidență din pricina literelor uriașe de pe acoperiș: TAYLOR. Pe panoul pe care erau scrise numele producțiilor care rulau la acel moment, era anunțat filmul *Dancing Coed*, cu Lana Turner. Mamei i-ar fi plăcut să-l vadă.

„De ce, mamă?“, și-a spus Anna, mușcându-și buza. „De ce ai făcut-o, când îți doreai să mai faci atât de multe lucruri?“

S-a întors cu spatele și și-a văzut de drum.

Oficiul poștal se afla peste drum de biserica episcopaliană și de cimitir. Micuța clădire de cărămidă părea destul de nouă. Cele patru ferestre erau ocrotite de niște copertine elegante, dungate, iar ușa era flancată de stâlpi subțiri. Pe acoperiș flutura un steag. Înăuntru, Anna s-a emoționat atunci când a zărit peretele pe care urma să fie instalată murala ei. Spațiul gol se afla deasupra ușii biroului dirigintelui,

iar ea și-a dat seama pe loc că, dacă își dorea, putea împărți o pânză mare în trei imagini. Ele ar fi fost lucrate în același stil, dar ar fi reflectat trei elemente diferite ale orașului – oricare aveau să fie acelea. A rămas locului câteva clipe, ca să fotografieze spațiul, ignorând orice se petrecea în spatele ei în micul oficiu.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Auzind acea voce de bărbat, s-a întors și l-a văzut pe funcționarul de la ghișeu, care o privea cu multă curiozitate. Singurele două cliențe o priveau și ele. Anna s-a întrebat dacă nu cumva părea cam prostuță, așa cum stătea în mijlocul sălii și fotografia un perete gol. A fost momentul în care s-a simțit o străină, dar a zâmbit, iar ei i-au întors zâmbetul.

– Îl caut pe diriginte, a spus. E cumva aici?

– Bateți la ușă! a îndemnat-o funcționarul, arătând spre ușa din fața ei.

Anna a bătut și a fost invitată numaidecât înăuntru. Bărbatul de la birou era aproape cum își imaginase ea. Un tip deșirat, între două vârste și foarte înalt. Mustața îi încărunțea și se asorta cu părul șaten, grizonant. Purta ochelari cu rame metalice și fuma pipă, din care se ridica spre tavan un rotocol de fum parfumat. Singura surpriză erau sprâncenele lui remarcabil de stufoase. Pe birou se afla o plăcuță pe care scria: *Clayton Arndt*.

– Sunteți cumva domnul Arndt? a întrebat Anna. Numele meu e Anna Dale. Am venit să fac puțină cercetare pentru...

– Măi, să fie, dumneavoastră sunteți pictorița! a exclamat el, ridicându-se în picioare.

Annei i-a luat ceva timp până să priceapă ce spusese domnul Arndt, fiindcă ea auzise: „*Masație, navastrasteți pitrița!*”

Omul a continuat, părând ușor uluit:

– Ce-i drept, nu sunteți defel cum mă așteptam, a spus el, făcând semn spre scaunul din fața biroului. Luați loc, domnișoară, luați loc!

Anna s-a așezat pe scaun.

– Cum vă așteptați să fiu? a întrebat ea.

El s-a așezat la locul lui.

- Păi, după ce am aflat că o să căpătăm o murală, normal că ne așteptam să vină un bărbat. E de înțeles, nu-i așa? a întrebat el parcă cerându-și scuze, dacă Anna ar fi judecat după felul în care i se ridicau sprâncenele spre jumătatea frunții. Majoritatea artiștilor sunt bărbați. Femeile nu prea au timp de așa ceva în condițiile în care trebuie să se ocupe de gospodărie, zic bine?

- Ei, încă n-am o gospodărie de care să mă ocup, a răspuns Anna, alungând amintirea căsuței în care locuise împreună cu mama ei de când se știa.

Îi venea să adauge că spera să rămână artistă toată viața, fie că ar fi avut sau nu responsabilități domestice, dar și-a dat seama că era mai bine să-și țină gura în privința asta. Încă nu știa cu cine avea de-a face.

- Dar apoi am aflat că artistu' se numea Anna Dale... Zic bine?

Domnul Arndt și-a bătut pipa de scrumieră și apoi a lăsat-o pe birou.

- Da, a răspuns ea zâmbind. Despre mine e vorba.

- Așa că am trecut peste surpriza că sunteți femeie, dar acum văd că sunteți tinerică rău. O copilă! a exclamat el pe un ton de vădită dezamăgire. Deși nu mă îndoiesc că sunteți pregătită pentru tot ce presupune munca asta, zic bine?

Era limpede că domnului Arndt îi plăcea să-și încheie frazele cu „zic bine”, sau mai degrabă - *ziine*.

În sinea ei, Anna a hotărât că n-avea de gând să-l lase pe omul acela s-o intimideze. Și-a amintit cuvintele pe care i le șoptise doamna Van Emburgh la absolvire și a zis, cu fruntea sus:

- Am douăzeci și doi de ani și am absolvit recent Școala de Arte Plastice Van Emburgh din Plainfield, New Jersey.

- Și mai e ceva, a reluat domnul Arndt, împreunându-și mâinile uscate pe tăblia biroului și aruncându-i Annei o privire în care se citea tulburarea. Atunci când cei de la Secția de Arte Plastice ne-au anunțat că artistu' nostru

e din New Jersey, le-am răspuns: „Cred că e o greșeală“. Mi-era teamă că ei vă aruncau în gura lupului. Nu mă îndoiesc că tipii ăia din Washington, DC vă consideră un artist talentat, care o să facă o murală frumoasă, dar mă tem că, fiind din New Jersey, o să vă fie greu să luați pulsu' orașului Edenton și pe cel al oamenilor de pe-aici, zic bine?

Anna nu-și dădea seama ce anume o întrebase domnul Arndt, sau dacă măcar o întrebase ceva.

– Am de gând să fac tot ceea ce-mi stă în putință, a răspuns ea, vitejește.

– Ei bine, cei de la Secție au zis că ați fost selectată într-un mod cât se poate de corect, așa că facem noi să meargă treaba, zic bine?

– Desigur, a răspuns Anna foindu-se pe scaun și sperând să preia cât de cât controlul asupra întâlnirii. La cine vă referiți atunci când spuneți „noi“? a întrebat ea.

– La cei care conduc orașu', a răspuns domnul Arndt, adică la cei care trag toate sforile. Primaru' Sykes. Pe urmă, redactoru' ziarului nostru, *Chowan Herald*. Diverșii oameni de afaceri de pe-aici și, bineînțeles, eu.

– Înțeleg, a răspuns Anna.

Ea și-a dat seama că pronunța greșit – chiar dacă doar în gând – „Chowan“, districtul în care se afla orașelul Edenton. Se spunea *Chowan*. Asta trebuia să țină minte. Unde mai greșea?

– Ei bine, a adăugat, o să fac tot posibilul ca să creez o murală cu care Edentonul să se mândrească.

– Aș vrea să văd schița, a spus el, privindu-i mâinile pe care ea și le ținea în poală, de parcă ar fi putut ascunde în haină o schiță de nouăzeci pe patruzeci și cinci de centimetri. O aveți la dumneavoastră?

– Încă n-am schița, a recunoscut ea.

Apoi i-a povestit domnului Arndt despre concursul câștigat cu schița pentru Bordentown, New Jersey.

– Așadar, n-aveți nici o schiță pentru murala din Edenton? s-a mirat el, părând de-a dreptul

șocat și ridicând din sprâncene până aproape de linia părului. Aveți măcar vreo idee?

– De asta am venit, a răspuns ea, încercând să-l liniștească și vorbind pe un ton calm, deși simțea un gol în stomac. Vreau să aflu lucruri despre Edenton ca să-mi vină ideea – sau ideile – pentru murală. Poate că s-ar cuveni să mă întâlnesc cu... cei care trag toate sforile, așa cum spuneți dumneavoastră? Trebuie să aflu ce-i este drag unui locuitor din Edenton.

– Bună idee! a fost el de acord în cele din urmă, ceva mai relaxat. Pot stabili ceva pentru săptămâna următoare.

– Mi-e teamă că mai rămân doar două nopți, a spus ea. Nu ne putem vedea mai devreme cu ei?

A șovăit, părând gânditor, iar apoi a dat din cap în semn că se învoia.

– O să dau niște telefoane, a promis el, luând un creion de pe masă, dar nefăcând altceva decât să bată cu el în sugativă. E bine să mai știți un lucru, a adăugat, uitându-se la ea pe sub sprâncenele lui indisciplinate.

– Da?

– În Edenton avem un artist pe nume Martin Drapple – un ins pe care-l știe toată lumea –, născut și crescut aici, ca și taică-său. Mă rog, și el a trimis o schiță la concursu' ăsta. Înțelegeți? întrebă el, scrutând-o pe Anna ca să vadă dacă pricepea și fiind apoi mulțumit de rezultatul inspecției sale vizuale. N-o să zică nimeni că-i chiar drept să câștige o fătucă din New Jersey, când Martin a locuit aici o viață, zic bine? Și Martin e artist bun. Aproape toată lumea are undeva în casă un tablou de Martin Drapple. Toată lumea se aștepta să câștige, a încheiat domnul Arndt chicotind pe înfundate. Mai ales el!

– Aha! spuse și Anna, neavând habar ce să facă ea cu acea informație.

Oare cu ce anume urma să se confrunte în orașelul acela? Dacă toată lumea din Edenton avea un tablou pictat de Martin Drapple, artistul local, cel mai probabil, n-avea nevoie de banii care se câștigau în urma executării muralei. Din spusele domnului Arndt, se părea

că acel artist local avea destul de lucru. Pe de altă parte, ea, Anna, ar fi fost lefteră dacă nu i-ar fi lăsat mama ei niște bănuți.

- Ei bine, a adăugat ea, voind să pară puternică, dar nu și certăreață, juriul n-a știut că acest Martin Drapple e din Edenton sau că eu sunt din New Jersey. Lucrările au fost evaluate în funcție de calitatea desenului.

- Da, înțeleg asta, a răspuns domnul Arndt. Dar mă tem că o să vă aflați într-o situație dificilă și voiam numa' să vă avertizez, zic bine? a spus el, ridicându-se de la birou ca să-i sugereze Annei că întrevederea se încheiase. Doar că nu pare drept față de Martin.

A tăcut, iar Anna s-a întrebat dacă se aștepta ca ea să-și dea demisia pe loc și să-i ofere lucrarea celui Martin Drapple.

- Așa o fi, a spus ea ridicându-se în picioare. Dar n-a fost decizia mea.

- Nu, știu asta, iar dacă guvernul zice că dumneavoastră sunteți pictorița pentru murala noastră, păi atunci vă promit că vom face tot posibilu' să cooperăm cu dumneavoastră!

Ana i-a mulțumit domnului Arndt și a plecat de la poștă, îndreptându-se spre hotel. A reluat în minte la nesfârșit discuția care tocmai se încheiase. Își începuse ziua cu speranță și cu optimism, dar întrevederea cu dirigintele îi știrbise acea stare de spirit. Dar, până să ajungă la hotel, și-a recăpătat încrederea. Urma să facă o murală minunată și să ignore orice meschinărie legată de faptul că era femeie sau americană din Nord, sau cine știe ce alte reproșuri mai aveau localnicii să-i facă. Orașul acela n-avea să aibă motive să se plângă din pricina ei.

CAPITOLUL 5

Morgan

13 iunie 2018

Mai devreme, pe când trecusem cu mașina, nu prea dădusem atenție orașului. Dar acum, aflându-mă în drum spre galerie împreună cu Lisa, m-am uitat mai bine. În fața falezei înșorite, curate, ca pentru turiști, Lisa a făcut dreapta pe Broad Street și a trecut pe lângă magazinele înșirate unul după altul în centrul micuț și pitoresc. Clădirile păreau vechi, unele dintre ele fiind frumoase și unice. Cu toatele erau bine întreținute. Mi-am zis în sinea mea că nu era un centru muribund, ca atâtea altele. Exista chiar și un vechi cinematograful, pe acoperișul căruia scria *TAYLOR* cu litere jucăușe, dar nu era afișat numele nici unui film.

– Mai e cinema aici? am întrebat, arătând spre clădire.

– E în renovare, a răspuns Lisa. Ar trebui să-l redeschidă în câteva săptămâni.

Am continuat să mă uit la magazinele pe lângă care treceam.

– Există vreun magazin de computere? am întrebat eu pe un ton sceptic, fiindcă aceea nu era tocmai zonă pentru centre comerciale. Și vreunul de telefoane?

Lisa și-a luat ochii de la drum ca să arunce o privire spre magazine.

– Poți să-ți cumperi telefon de-aici, dar computerul trebuie să-l comanzi online, mi-a zis.

– Bine.

Nu mai pusesem mâna pe un telefon de mai bine de un an. Mi-ar fi plăcut să mă reconectez cu lumea, cu toate că, sinceră să fiu, nu prea știam cu cine anume. De-acum nu mai aveam nimic în comun cu vechii prieteni și cu

siguranță că n-aveam de gând să-l sun pe Trey. Probabil că el își încheiase deja primul an de studii de drept la Georgetown. M-a apucat furia și am clătinat din cap, de parcă așa mă puteam tempera. Probabil că era mai bine că n-aveam să locuiesc aproape de nici unul dintre cei de pe vremuri.

– Știu că n-ai voie să ai permis de conducere câtă vreme ești eliberată condiționat, a spus Lisa. Fie mergi pe jos la galerie – un kilometru și jumătate –, fie vii cu mine ori de câte ori merg eu.

A mai virat de câteva ori, iar apoi a oprit într-o mică parcare neasfaltată, lângă o structură contemporană nezugrăvită, nefinisată, fără nici cea mai mică legătură, din punctul meu de vedere, cu clădirile și bisericile de secol XVIII și XIX pe lângă care trecuserăm pe drum.

– Asta e galerie? am întrebat.

– Chiar asta, a răspuns Lisa, oprind motorul. Tata s-a luptat foarte mult ca s-o construiască aici, chiar dacă e în afara centrului istoric, fiindcă acolo oricum există reguli care spun ce poți și ce nu poți construi. Se vede că nu se integrează, a adăugat ea chicotind, asta fiind și prima frivolitate reală în tonul ei. Sau mai degrabă, a adăugat ea, se vede că iese în evidență, ceea ce tata și-a dorit cu siguranță. Se mai vede și că mai e mult de muncă la ea până pe data de 5 august.

Am coborât din mașină și ne-am îndreptat spre ușa imensă de sticlă, larg deschisă, lucru care se pare că a enervat-o pe Lisa.

– Abia am instalat aerul condiționat! a spus ea. Încă nu s-au obișnuit să închidă ușa.

Am pătruns într-o încăpere mare, goală, cu tavan înalt. Unul dintre pereți era integral din sticlă și clădirea mirosea a lemn și a vopsea. Ceilalți pereți erau albi, pe jos montaseră gresie gri-argintie, dar altfel spațiul acela vast era gol.

– Bineînțeles că asta o să fie foaietul, a adăugat Lisa. Le-am cerut să pună rigipsul și să zugrăvească mai întâi aici, fiindcă asta e spațiul în care o să lucrezi și, odată ce te apuci de treabă, nu vreau să fii deranjată. Aici o să fie un birou cu informații despre galerie și voluntari

care să se ocupe prin rotație de asta, a spus ea arătând spre zona din față. Iar aici, a încheiat, rotindu-și brațul prin aer ca să arate peretele de deasupra biroului inexistent, aici a vrut tata să fie instalată mura.

– Uau, ce mare e spațiul! am exclamat. Ce dimensiuni are mura?

– Trei metri și șaiszeci de centimetri pe un metru și optzeci, cred, a răspuns Lisa uitându-se la colțul camerei din spatele nostru și, pentru prima oară, am observat un sul enorm de pânză vertical, singurul lucru în camera de altfel goală. Aia e, a spus Lisa, îndreptându-se spre sul. I-am rugat săptămâna trecută pe băieți s-o scoată din debaraua atelierului și s-o aducă aici, dar nu i-am lăsat s-o desfacă înainte să ajungi tu.

M-am ținut după ea până la sulul lat și înalt.

– Eu am un metru și șaptezeci și trei, a continuat Lisa, așa că ce părere ai?

M-am uitat la capătul de sus al sulului, care avea mai mult de jumătate de metru peste capul Lisei.

– În jur de doi metri și jumătate, am estimat.

Partea exterioară a sulului era acoperită cu muselină. Am tras o bucată de material ca să dezvălui marginea nepictată a pânzei. Am atins-o ușor, de teamă să nu se dezintegreze la atingerea mea și să rămân fără slujbă și libertate înainte să mă apuc de lucru, numai că pânza părea foarte zdravănă.

– Ei bine, a spus Lisa scoțând un suspin șovăitor. Am putea să aruncăm o privire. A dispărut pe o ușă și s-a dus în altă parte a galeriei, unde a strigat: Oliver!

S-a întors curând, însoțită de trei bărbați, dintre care doi purtau maiouri transpirate și pantaloni de lucru kaki, cu multe buzunare, iar al treilea, un tricou verde și blugi. S-au uitat la mine, evaluându-mă din priviri. Cei doi care purtau pantaloni kaki erau cam de vârsta mea, iar cel de al treilea părea să aibă în jur de treizeci de ani. Erau primii bărbați pe care-i vedeam anul ăsta, în afară de paznicii închisorii. M-am simțit amețită de prezența lor, de mirosul lor natural, de însăși existența lor, în

special în ceea ce-l privea pe blondul cu ochi verzi, care, cu excepția părului strâns într-un coc, semăna foarte mult cu Trey. Dintr-odată, luasem foc pe dinăuntru.

– Tu ești pictorița? a întrebat unul dintre ei.

Avea pielea ciocolatie a Lisei și purta codițe împletite, legate într-o coadă lungă, ce îi cădea pe spate.

– Da, am răspuns.

– Morgan e restauratoarea, l-a corectat Lisa, iar eu m-am strâmbat auzind acel termen care mă făcea să mă simt ca o impostoare. Morgan, el e Wyatt, a continuat Lisa dând din cap spre tip, iar apoi s-a uitat la telefonul care-i părea lipit de mână în permanență, dar nu s-a oprit din vorbit: Wyatt e șeful de șantier, iar el e Adam, adjunctul lui, și – a continuat ea arătând spre blond, pe brațul căruia, din umăr până la încheietura mâinii, era tatuat un șarpe, desen pe care eu nu-l găseam prea subtil – el e Oliver Jones, curatorul nostru!

Oliver, care părea să fie cu opt sau nouă ani mai mare decât ceilalți, mi-a întins mâna, zâmbind.

– Bun venit! a zis. Mă bucur că ai ajuns!

Era înalt și arăta ca un inginer. Piele albă, obraji îmbujorați, ca de copil, de parcă tocmai venise din ger. Trăsături colțuroase și păr negru, des, care-i cădea pe frunte. În spatele ochelarilor cu ramă neagră, ochii îi erau atât de albaștri, încât mă întrebam dacă nu cumva purta lentile de contact.

– Salut!

I-am strâns mâna și, după ce i-am dat drumul, m-am uitat la Adam. Chiar semăna cu Trey, acea asemănare nefiind doar rodul imaginației mele decise să mă tortureze. Avea silueta lui Trey, care nu era nici prea înalt, nici prea scund. Pieptul lat al lui Trey. Tipul mă privea ținând. Eram obișnuită, asta întâmplându-se din pricina părului meu: până la umeri, breton lung, blond natural. De când eram mică îi simțisem puterea – singura pe care o avusesem vreodată.

Mi-am luat ochii de la Adam, enervată că mă simțeam atrasă de el. Ar fi trebuit să mă

scârbească. M-am întors spre pânză.

– Pot s-o văd? am întrebat.

– Îhî, a făcut Lisa, uitându-se încă o dată la telefon și apoi lăsându-și mâna într-o parte. Haideți s-o desfacem!

Bărbații s-au dus în grup spre pânza rulată.

– Dați-vă la o parte, ne-a cerut Wyatt.

Eu și Lisa ne-am apropiat de ușă.

– Eram tare curios s-o văd, a spus Oliver în timp ce toți trei lăsau pânza pe o parte și o duceau spre centrul camerei.

A scos un briceag din buzunarul blugilor și a tăiat sforile cu care era legată pânza. Apoi au început toți trei s-o desfășoare pe jos.

– Pictura e pe cealaltă parte, a spus Adam în momentul în care a observat spatele pânzei.

– Ba nu, l-a contrazis Oliver. De fapt, cel care a rulat-o a făcut bine ce-a făcut. Pictura e înspre exterior. A acoperit-o cu muselină ca s-o protejeze.

– Îmi amintesc, totuși, că tata zicea că inițial a fost rulată cu pictura în interior, a spus Lisa.

M-am uitat la ea și am observat că mai avea un pic și sfârâma telefonul în pumn. Era la fel de îngrijorată ca și mine în privința a ceea ce urma să descoperim.

– Nu știu cât timp a stat rulată astfel, a continuat ea. Sper că nu s-a alterat prea tare.

Bărbații terminaseră de desfăcut pânza, care fusese înfășurată pe un tub de carton enorm, gros și zdravăn. Adam și Wyatt au întors tubul pe o parte.

– E masivă, am spus, copleșită de lățimea pânzei.

– Și cum o întoarcem fără s-o distrugem? a întrebat Adam.

Oliver s-a lăsat pe vine lângă unul dintre colțurile întoarse ale muralei. A atins marginea zdrențuită a pânzei. A ridicat-o ușurel ca să se uite dedesubt.

– Artistul a lăsat vreo douăzeci de centimetri nepictați pe margini, a spus el, iar apoi și-a ridicat privirea la Adam și la Wyatt. Aduceți-mi o stinghie de doi metri și jumătate, a cerut el.

Adam și Wyatt au pornit spre interiorul clădirii, în vreme ce Lisa a mers la fereastră și a

început să scrie un mesaj pe telefon. Oliver s-a întors spre mine.

– Ai mai lucrat cu astfel de dimensiuni? m-a întrebat.

– Nu, am răspuns, încercând să zâmbesc încrezător. Asta-i prima.

Îmi era clar că afirmația mea subestima gravitatea situației.

Ceilalți s-au întors cu o bucată lungă de lemn. Oliver a întins-o pe una dintre marginile scurte – relativ spus scurte – ale pânzei și a prins-o dedesubt cu o ustensilă pe care a scos-o din buzunar. Apoi s-a ridicat în picioare, a dat din cap spre Wyatt și au săltat cu grijă stinghia deasupra capului, în timp ce eu și Adam desfășuram ușurel pânza de sub ea. În sfârșit, pânza, acoperită încă de muselină, era întinsă pe jos. Oliver stătea pe o parte și Wyatt pe cealaltă, iar ei doi au tras ușurel țesătura deoparte, până când au dezvelit întreaga murală.

M-am uitat, amuțită, la pictura soioasă. Cu toții ne uitam. Au trecut cel puțin treizeci de secunde până când am spus, în sfârșit, ceea ce gândeau cu toți:

– Ce mama naibii?!

CAPITOLUL 6

Anna

7 decembrie 1939

Anna a sosit ultima la restaurantul hotelului, cu toate că ajunsese la Țanc – la ora douăsprezece – și avea senzația că cei patru bărbați – cei mai de seamă domni din Edenton – se întâlniseră mai devreme ca să plănuiască împreună cum anume să abordeze discuția cu ea. Purta rochia bleumarin, cea care-i plăcea mamei cum stătea pe ea, mănușile albe și toca albastră. Considera că era o doamnă desăvârșită.

Anna s-a apropiat de masă, iar bărbații s-au ridicat. După ce s-au reșezat, dirigintele Arndt a făcut prezentările. Anna simțea că se sufoca din pricina fumului de trabuc – erau trei la număr –, plus cel al pipei domnului Arndt. Mirosul de trabuc îi plăcea în mod normal, dar aerul era atât de plin de fum deasupra mesei, încât parcă îi vedea pe oamenii aceia printr-o perdea de ceață.

– Iată-l pe primaru' nostru, a spus domnul Arndt, făcând semn spre cel din stânga ei. Sterling Sykes.

Primarul Sykes era tot atât de scund pe cât era domnul Arndt de înalt. Avea un păr rarit, a cărui culoare era fie blondă, fie cenușie – era imposibil de deslușit în fumul acela.

– Bun venit la Edenton, domnișoară Dale! a spus acesta. Sper că n-ați întâmpinat probleme în lungu' drum spre sud!

– Absolut nici una. Am rămas peste noapte la Richmond, ca să mă odihnesc, a adăugat ea.

Îi venea să spună cât de mult îi plăcuse să vadă un ținut care era complet nou pentru ea, dar știa că trebuia să se ferească să dea de înțeles că nu cunoștea deloc teritoriul.

Problema fusese că pe drum avusese prea mult timp să se gândească la mama ei. Prea mult timp să se întrebe cum ar fi putut să procedeze altfel.

Domnul Arndt a făcut semn spre alt bărbat, unul de o înălțime medie, cu păr negru, unsuros și pieptănat pe spate, cu un ten rumen și cu cearcăne profunde, în ciuda faptului că nu putea avea mai mult de patruzeci de ani.

– Iar dumnealui e redactoru' ziarului *Chowan Herald*, Billy Calhoun, a spus dirigintele.

– Încântată! a răspuns Anna.

„Ce om în toată firea se numește *Billy*?“, s-a întrebat ea.

Sunteți frumușică, a remarcat Billy. Și tare mai arătați ca artiștii avangardiști newyorkezi! Nu vă mai trebuie decât un portțigaret din cele lungi, 'șai?

Anna a făcut un efort să nu se strâmbe la auzul celui „'șai“ ieșind pe gura unui jurnalist. Și cum de credea el că ea avea înfățișarea unei avangardiste? Fără să-și dea seama, și-a atins părul tuns bob. Îi cam plăcea descrierea.

– Chiar am un astfel de portțigaret, a mărturisit ea zâmbind.

Avea. Cadou de la un fost iubit, dar nu-l folosisese niciodată. I s-ar fi părut stupid. Și-a îndreptat privirea spre cel de-al patrulea bărbat de la masă.

– Eu sunt Toby Fiering, directorul filaturii de bumbac, a spus acesta cu un glas blând, catifelat și cald.

Anna a văzut că el avea cincizeci și ceva de ani, păr grizonant des, ochi albaștri și un zâmbet sincer, adică era, una peste alta, un bărbat în etate frumos.

– Cum de o fată atât de drăguță ca dumneavoastră nu e măritată? a întrebat el, luând-o prin surprindere, cu toate că ea era departe de a auzi acea întrebare pentru prima oară. Doar nu sunteți una dintre cele divorțate, nu?

Anna a clătinat din cap, zâmbind forțat.

- N-am cunoscut încă bărbatul potrivit, a spus ea pe un ton sincer. Și vreau să mă concentrez asupra carierei.

O vreme, băbații au privit-o în liniște. În cele din urmă, domnul Fiering și-a dres glasul.

- Ați avut timp să vedeți filatura noastră și Mill Village? a întrebat.

- Nu încă, dar mi-ar plăcea, a răspuns ea, constatând că obosise să zâmbească. Însă rămân aici doar până sâmbătă.

- Ar fi păcat să nu vizitați filatura de bumbac, a spus domnul Fiering, iar Annei i s-a părut că-l întrista cu adevărat ideea.

Au comandat. Băbații au cerut sandviciuri cu friptură de vită, dar Anna a vrut supă de pui. Nu-și putea imagina cum ar fi vorbit cu gura plină de pâine la o întâlnire atât de importantă. Mâncarea li s-a adus repede, iar băbații s-au apucat să se înfrupte, în vreme ce ea a sorbit din supă.

- Sperasem să vină și directorul companiei de cherestea și cel al fabricii de alune, a spus domnul Arndt înghițind o îmbucătură din sandvici. Dar n-au putut așa, din scurt. Însă mi-au transmis părerea lor, a continuat el, uitându-se la Anna. M-au rugat să vă spun că exportăm mai mult de douăzeci de milioane de kilograme de alune pe an, a adăugat, chicotind. Avem multe întreprinderi industriale în Edenton și toată lumea vrea să apară pe mura la aia, zic bine?

Băbații au murmurat cu toții, în semn că erau de acord.

- Înțeleg, a spus Anna.

Se întreba dacă să preia controlul întâlnirii sau să-l lase pe domnul Arndt s-o facă. Părea o îndrăzneală să intervină, dar ea era cea care avea nevoie de ajutorul lor și nu-l obținea dacă tăcea mâlc.

- Domnilor, a început ea pe un ton extrem de formal, apreciez foarte mult că v-ați făcut timp să mă cunoașteți. După cum știți, am onoarea de a fi fost selecționată ca să pictez mura la oficiului poștal din orașul dumneavoastră și abia aștept să mă pun pe treabă, astfel încât m-ar ajuta foarte mult dacă

mi-ați împărtăși din prețioasele dumneavoastră idei asupra temelor. Din ceea ce am citit, mișcarea feministă a fost o importantă...

- Of, m-am săturat până-n gât de mișcarea aia feministă! a exclamat domnul Fiering schimonosindu-și chipul frumos, de parcă sandviciul cu friptură de vită ar fi fost rânced.

- Ei, Toby, a intervenit domnul Arndt, lasă domnișorica să zică ce are de zis!

Anna s-a cutremurat în fața acelei izbucniri a domnului Fiering. Deja era pe picior greșit. Tocmai se pregătea să ia o înghițitură de supă, dar până la urmă a lăsat lingura din mână.

- Credeam că Edentonul se mândrește cu Tea Party, a spus ea.

Ne mândrim, da, domnișoară Dale! a răsunat vocea primarului Sykes, atât de tare încât câțiva oameni de la alte mese s-au întors ca să se uite la el. Suntem foarte mândri că femeile noastre au luptat pentru libertatea noastră. Da' asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. În prezent, Edentonu' reprezintă multe alte lucruri și ne-am cam săturat să vorbească lumea numai despre Tea Party.

- Nu știu, a zis domnul Arndt, iar Anna a presimțit că avea să se alieze cu ea. Când te gândești la Edenton, chiar te gândești la Tea Party, așa că poate...

- Dar localnicii sunt cei care se duc la poștă și cred că ei preferă să vadă zugrăvite pe perete întreprinderile industriale actuale, l-a întrerupt Toby Fiering. Lucrurile care fac roțile să se învârtă pentru dezvoltarea orașului!

- Aha, înțeleg, a spus Anna, sperând să nu supere pe nimeni, în timp ce în minte deja i se dezintegra imaginea ce începuse să ia formă ca subiect pentru murală, aceea a femeilor din Edenton care semnav petiția. Ei bine, spuneți-mi ce v-ați dori *dumneavoastră* să vedeți într-o murală!

- Filatura de bumbac, în cea mai proeminentă poziție! a fost de părere domnul Fiering, care și-a pus sandviciul pe farfurie și și-a trecut mâna prin față, de parcă și vedea filatura pictată pe peretele oficiului poștal. Cea mai mare întreprindere industrială din oraș!

- Știu câțiva concetățeni care te-ar contrazice, a spus domnul Arndt pe tonul lui cu inflexiuni liniștitoare. Iar Rollie și Stu vor și ei să-și vadă reprezentate fabrica de cherestea și pe cea de alune, a continuat el. Și mai este și pescuitu', că doar suntem înconjurați de ape! Plus pepenii galbeni. Și agricultura, zic bine?

Annei îi transpira mâna pe lingură, iar de supă nici nu se prea atinsese.

- Murala e mare, dar nu vrem s-o aglomerăm, a spus ea. Cred că pot crea între trei și cinci teme principale. O imagine centrală și alte câteva.

Preț de o clipă, bărbații n-au spus nimic. Apoi Billy Calhoun a luat cuvântul:

- Știi, i s-a adresat el primarului pe un ton tărăgănat, dac-ar picta văru' tău, Martin, murala asta, el ar ști ce tre' să facă fără să-i dea nimeni indicații.

Aoleu...! Acel Martin Drapple era vărul primarului?!

Sterling Sykes a ridicat din sprâncene și din umeri, într-un gest de neputință.

- Am încercat să sun la birou' guvernamental responsabil cu murala, a spus el. Nu dau de nimeni de pe-acolo!

- Ați încercat să sunați la ei?! a întrebat Anna, șocată. Să vă plângeți de mine?

- Pur și simplu de ne'nțeleș, a continuat Billy, de parcă n-o auzise pe Anna.

- N-am sunat că să mă plâng, i-a răspuns Annei primarul Sykes, cu gura plină. Voiam doar să se știe de ce consideram noi că vărul meu, Martin, ar fi alegerea corectă. N-are a face cu dumneata în mod deosebit, drăguță. Doar cu ei, că au ales o străină care nu cunoaște deloc orașu'. În plus, noi știm cu toții că Martin e talentat și că are experiență din plin.

- Poate că Martin e mai mult portretist și d-aia n-a câștigat, a spus Bill Calhoun. Nu asta vrea ei.

- Oricine se pricepe să picteze un om atât de bine ca el știe să picteze scene din oraș, l-a contrazis Toby Fiering.

- Haideți, băieți! a intervenit domnul Arndt. Am mai discutat asta. Domnișoara Dale, aici de

față, o să fie pictorița noastră și, cu asta, basta. Trebuie să ne descurcăm cu ce avem. Haideți s-o ajutăm, zic bine?

S-au întors cu toții spre Anna, iar ea și-a dat seama că se înroșise toată. Din clipa în care primarul spusese că sunase la Secția de Arte Plastice, începuse s-o ardă fața. Slavă Domnului că Sykes nu reușise să dea de nimeni de la Secție! Ea avea nevoie ca Secția să-i aprobe schița, care nici nu exista la acel moment. Era îngrozită la gândul că încă putea să piardă acea slujbă.

– Rămân aici până sâmbătă, a repetat ea lăsând lingura din mână și îndreptându-se de spate. Aș vrea să văd lucrurile care contează pentru dumneavoastră. Filatura de bumbac, a început să enumere uitându-se la domnul Fiering, fabrica de alune și așa mai departe. Și sunt sigură că faleza arată cu totul altfel în timpul sezonului de pescuit, așa că, dacă există fotografii pe care le pot vedea, asta m-ar ajuta foarte mult.

– Pot să vă fac eu turul fabricii, s-a oferit domnul Fiering.

– Mulțumesc, a răspuns ea, înclinând din cap.

– Aveți dreptate în privința falezei, domnișorică, a intervenit primarul Sykes. În timpul sezonului pescuim în fiecare zi mii de heringi, pe care apoi îi exportăm peste mări și țări.

– Edentonul e un orașel extrem de activ, nu-i așa? a întrebat ea în speranța de a le intra în grații.

Trebuia să recunoască, era impresionată. Habar n-avusese că acel punctuleț de pe hartă trepida de activitate.

– Deci pictați murala direct pe zidu' oficiului poștal? a întrebat primarul Sykes.

– Nu, o pictez la New Jersey și apoi o trimit aici ca să fie instalată – expusă pe peretele oficiului. O să trebuiască să găsesc un studio aproape de casă, unde să pot lucra la ea și...

– Da' asta-i făr' de nici un folos, a spus Billy Calhoun încruntându-se. Aici tre' s-o pictați!

- Trebuie să-i dau dreptate, a confirmat primarul. Cât stați zilele astea la Edenton, abia prindeți gustul orașului. Dacă vă întoarceți în nord, pierdeți pulsu'.

- Of, nu pot rămâne, a răspuns ea. Nu-mi pot permite hotelul pe o perioadă atât de lungă!

- Cât o să dureze ca să pictați murala? a întrebat domnul Fiering.

Anna a început să enumere pe degete:

- Păi, mai întâi trebuie să decid care o să fie tema, a răspuns ea. Pe urmă trebuie să fac o schiță color și s-o trimit Secției - funcționarilor guvernamentali care iau deciziile în privința asta. Odată ce o acceptă, trebuie să fac un desen după schiță și...

Un ce?! a întrebat primarul, făcând ochii mari.

Anna a zâmbit. Probabil că oamenii aceia credeau că ea avea de gând să facă cine știe ce caricatură pe peretele oficiului poștal, drept pentru care și începuseră să se agite.

- Desenul e o schiță alb-negru a muralei. Îl fac în mărime naturală, adică trei metri și șaiszeci de centimetri pe un metru și optzeci de centimetri, le-a explicat ea. După ce e gata desenul, fac o fotografie și o trimit Secției, pentru aprobare. Odată ce primesc acceptul, încep să lucrez la pictura propriu-zisă.

- Aveți multe de făcut înainte să v-apucați de ea! a exclamat domnul Arndt, părând dezamăgit de durata necesară instalării muralei pe peretele oficiului său.

- Da. Așa că, vedeți dumneavoastră, totul o să dureze câteva luni, a spus Anna, și nu-mi permit să stau aici atât de mult timp.

- Dar ce ziceți de Miss Myrtle? a întrebat domnul Arndt uitându-se în jur, iar primarul a dat din cap, în semn că era de acord cu ideea care tocmai îi venise dirigintelui.

- Te-ai gândit foarte bine! Fac pariu că Miss Myrtle s-ar bucura de companie, a spus Sykes, iar apoi s-a întors spre Anna. Myrtle Simms e o văduvă care locuiește peste drum de gară. Pauline, fiica ei, tocmai s-a măritat și s-a mutat de-acasă, așa că Miss Myrtle are loc și zicea că vrea să-nchirieze. Fac pariu că s-ar bucura să vă

primească, făr' să vă coste nimic, da' i-ar prinde bine niște bani, având în vedere că-i mult de muncă într-o casă atât de mare ca a ei.

– Ei, n-aș putea!

Annei îi fugeau gândurile în toate părțile. Nu putea rămâne la Edenton. În primul rând, n-avea nimic la ea. Doar două rochii, o pereche de pantofi, ceva lenjerie de schimb și foarte puțini bani. Mai grav era că n-avea nici materialele de pictură.

– Foarte bună idee! a exclamat Bill Calhoun.

– O să vorbesc cu Miss Myrtle mâine și vă sun la hotel ca să vă transmit răspunsul ei, a spus domnul Arndt.

– Familia vă poate trimite lucrurile, nu? a întrebat primarul. Și avem magazine, a asigurat-o el pe Anna, zâmbind. Nu trăim într-o văgăună!

„N-am pe nimeni!“, a răspuns ea în gând, dar și-a ținut gura.

Ce o aștepta acasă, la Plainfield? N-avea iubit. Prietenii de la liceu și de la Van Emburgh se împrăștiaseră peste tot. Casa în care locuise împreună cu mama ei era dureros de pustie. Trebuia s-o sune pe mătușa Alice, pe care s-o trimitea acasă să-i strângă niște lucruri și să i le trimită, dar oamenii aceia aveau dreptate. Era bine să locuiască în mijlocul orașului pe care voia să-l picteze.

– Există vreun studio pe care l-aș putea închiria? a întrebat ea. Destul de mare cât să am loc să pictez murala? O să am nevoie de ceva spațiu.

Bărbații au tăcut, îngândurați și încruntați.

– Nu știu nici un studio, a spus Bill Calhoun.

– Martin pictează-n pod, a zis primarul.

Domnul Fiering a luat cuvântul:

– Și depozitul ăla vechi, abandonat, de lângă casa familiei Carter? N-a fost folosit de cel puțin zece ani, a adăugat el, iar apoi s-a uitat la Anna. E puțin în afara orașului, dar nu prea departe, a adăugat. Acolo ați putea lucra în liniște.

– Nu-i caldură, a zis domnul Arndt.

– O să trebuiască să cărăm niște radiatoare, a fost de părere primarul. Ce-ar fi să dăm o fugă

măine? i-a propus el Annei. Noi doi. Dacă vă convine, iar Miss Myrtle zice că vă primește, ceea ce vă garantez că o să zică, rămâneți?

– Bine! a răspuns ea pe un ton cam impulsiv. Rămân!

Și a zâmbit. Avea senzația că, până la urmă, le câștigase inimile acelor domni.

CAPITOLUL 7

Morgan

13 iunie 2018

M-am uitat la pictura întinsă pe gresia din foaierul galeriei. Observam vătămările cumplite – murdăria, fisurile și exfolierile care aproape camuflau imaginile de pe pânză. Și am văzut ceea ce ne-a lăsat pe toți cu gura căscată. Ceea ce ne făcea să clătinăm din cap, nedumeriți, ceea ce mă înfiora.

În mijlocul picturii, în prim-plan extrem, trei femei îmbrăcate în veșminte de secol XVIII stăteau în jurul unei măsuțe. Una dintre ele ținea în mâinile întinse niște cioburi albe – să fi fost rămășițele unui ceainic?

– Asta, fără doar și poate, ar trebui să reprezinte mișcarea feministă din Edenton, a spus Lisa. Dar, a adăugat ea arătând spre fustele femeilor, asta chiar că n-are nici o noimă.

Micul cerc de femei era străpuns de partea din față a unei motociclete. Aceasta ieșea dintre fustele lor murdare, iar motociclistul nu se vedea din spatele lor.

– E un Indian, a spus Adam. Cât de tare e! a exclamat apoi, îndesându-și mâinile în buzunarele pantalonilor kaki și uitându-se la Lisa. Bănuiesc că în 1700 nu existau motociclete!

– Cred că artistul a fumat o tonă de iarbă, a spus Wyatt. Cine naiba a pictat asta?

– O chema Anna Dale, a răspuns Oliver, care stătea lângă pictură cu brațele încrucișate pe piept, având o expresie sincer încântată. E fascinantă, nu ți se pare? a întrebat el cu ochii la mine, iar eu am dat din cap în semn că eram de acord. Am căutat-o pe Google pe Anna Dale și am citit că a câștigat concursul organizat ca să se picteze mura, a continuat el, dar asta-i

singura informație pe care am găsit-o despre ea. Și nici n-am reușit să dau de vreo altă lucrare a ei. Stilul ăsta, a explicat el arătând spre pictură, stilul ăsta realist era tipic pentru muralele pictate la vremea aceea pentru clădirile guvernamentale. Dar, a conchis el, chicotind, se pare că Anna Dale a venit cu propria și unica ei interpretare a temei.

M-am uitat mai departe. Pictura consta într-o secțiune mare, centrală – cele trei femei și motocicletă –, încadrată de alte două mai mici. În colțul din dreapta sus, o femeie afro-americană părea să țină în mână un soi de coș, plin de lucruri de nedeslușit din pricina murdăriei și a abraziunilor. Era ceva în neregulă și cu jumătatea inferioară a chipului femeii. Oare ținea un băț între dinți? Sub ea, în colțul din dreapta jos al picturii, era un șir de căsuțe. M-am dus spre celălalt capăt al picturii ca să mă uit la colțul din stânga sus. Nu mi-era clar la ce mă uitam. Poate că era o barcă? Da, cu siguranță că era un soi de ambarcațiune. Iar dedesubt, în a cincea și ultima ilustrație, un bărbat alb cu spatele drept ținea în mâini un bușean sau un soi de bucată de lemn. Cinci scene separate, care erau vraiste cu toatele. Întreaga pictură arăta de parcă cineva o agățase de bara unei mașini și o târâse kilometri întregi cu fața în jos pe asfalt, piatră și noroi. Mie mi se părea în întregime – cu toți cei șapte metri pătrați ai ei – de nesalvat.

M-am întors spre Lisa.

– Știi în ce hal era, sau că avea...? am întrebat eu arătând spre motocicletă. La asta se referea tatăl tău atunci când ți-a spus că pictorița și-a pierdut mințile? Poate că despre motocicletă era vorba?

Lisa a clătinat încet din cap, fără să-și ia ochii de la pânză.

– Tata nu m-a pregătit în nici un caz pentru așa ceva, a răspuns ea. Jur că pe omul ăla... dacă nu era deja mort, îl omoram acum cu mâinile mele!

– Ești sigură că o vrei pe peretele ăsta? a întrebat-o Adam pe Lisa. Chiar aici, în prima încăpere, pe unde trece tot publicul galeriei?

Lisa a răsuflat prelung.

- Naiba s-o ia de treabă! Nu sunt sigură de nimic, a răspuns ea, dar tata era cât se poate de lucid, iar instrucțiunile lui nu puteau fi mai clare. Așa că aici o s-o instalăm. Asta, după ce o pune Morgan la punct.

I-am evitat cu încăpățănare privirea.

- Mie mi se pare dubioasă, a spus Wyatt, iar eu mi-am dat seama că, pentru el, asta era de bine. Fără motocicletă, murala din fața noastră ar fi doar o altă pictură veche! Dar, așa cum e, o să stârnească o grămadă de controverse!

- Fără doar și poate, e fascinantă, a spus Oliver. Odată curățată, o să fie o operă de artă uluitoare. O să povestească o parte din istoria orașului Edenton, adică exact ce-ți dorești de la o murală veche, dedicată unui oficiu poștal. Căsuțele astea, de exemplu, a spus el arătând spre colțul din dreapta jos. Sunt din Cotton Mill Village, nu-i așa?

S-a uitat la Lisa, care a încuviințat dând lent din cap.

- Așa pare, a răspuns ea, ca și cum încă nu făcuse legătura.

Mă întrebam ce era Cotton Mill Village.

Oliver s-a aplecat în față cât a putut de mult, fără să calce pe pânză. Și-a dat părul negru de pe frunte și a mijit din ochi, ca și cum încerca să capete brusc raze X ca să vadă pe sub stratul de murdărie.

- Uitați-vă la detaliile chipurilor, a zis el arătând spre o zonă mai puțin soioasă din jurul ochilor femeilor. Anna Dale era un artist remarcabil!

- Dacă zici tu, a spus Lisa.

- Nu mă mir că n-au instalat-o niciodată pe peretele poștei, a zis Adam.

- Motocicleta aia n-are ce căuta acolo, a fost de părere Lisa, clătinând din cap.

- Bănuiesc că pentru artistă nu era nimic de neînțeles, a răspuns Oliver.

Adam s-a uitat la mine.

- Poate că ar fi bine să elimini motocicleta, a propus el.

- Glumești?! s-a burzului Oliver, ale cărui sprâncene ajunseseră deasupra ramei

ochelarilor și care a făcut semn spre pânză, continuând: E limpede că asta a fost intenția artistei! Motocicleta ar trebui restaurată exact în forma în care a conceput-o Anna Dale, a pledat el, iar apoi s-a uitat la mine și m-a întrebat: Corect?

Am dat din cap în semn că eram de aceeași părere, ca și cum cu asta mă ocupam de fel, dar nu m-am putut uita în ochii lui. Deja îmi dădusem seama că era un curator perspicace și mă temeam ca privirea să nu cumva să mă dea de gol, vădind faptul că habar n-aveam cum să repar stricăciunile pe care le suferise acea pictură.

– Murala asta are o poveste, a continuat Oliver. Aș vrea doar să aflăm care e aceea, a conchis el în timp ce se apleca și ridica un colț al pânzei. Ia uitate ce zdrențuite sunt marginile pânzei! Ai zice că a fost smulsă din șasiu. De ce ar face cineva una ca asta?

Iată doar una din miile de întrebări fără răspuns legate de murală, mi-am zis în sinea mea. Am încercat să văd dincolo de imaginile distruse și să anticipez rezultatul pe care îl așteptau de la mine. Pânza duhnea atât de tare a mucegai, încât miasma se răspândise în toată camera. Mă usturau nările și simțeam că-mi ardeau plămânii. Murala era murdară peste tot, cu excepția porțiunilor în care frecarea răzuise pur și simplu culoarea de pe pânză, iar asta se întâmplase în zeci de zone – văduvite de orice urmă de culoare – de pe întinderea acelei picturi uriașe. Lisa și-a întors privirea spre mine.

– Trebuie s-o termini de restaurat înainte de 5 august, a spus ea cu glas scăzut, ca să aud doar eu, iar tonul ei era, fără doar și poate, plin de îngrijorare. Poți să faci asta?

Fie că aveam sau nu un termen-limită, eu nici măcar nu știam cu ce să încep. Dacă mi s-ar fi acordat un an ca să învăț despre restaurarea unei opere de artă, un an ca să studiez și să exersez, atunci poate că aș fi avut o șansă. Numai că nu voiam ca Lisa să se îndoiască de mine. Nu voiam să-mi vadă slăbiciunea. Nu voiam să-i dau nici un motiv să

ofere altcuiva slujba aceea și să mă trimită din nou în iad. Trebuia să-mi dau seama cum să restaurez acea operă ciudată de artă. Și încă repede!

- Da, am zis, uitându-mă în ochii ei. Absolut.

CAPITOLUL 8

Anna

9 decembrie 1939

O sâmbătă cât se poate de plină a început cu mutarea în casa bătrânească, mare și cochetă a lui Myrtle Simms. Dintr-odată, Anna a simțit că parcă avea o bunică. Nu-și cunoscuse bunicii, așa că, deși nu știa cum era să-i ai, o reconforta ideea de a petrece timp alături de o femeie mai în vârstă și deosebit de grijulie în toate privințele.

Casa familiei Simms făcea parte dintr-un șir de locuințe cu dimensiuni similare, dintre care unele păreau lăsate în paragină. Myrtle Simms părea să fi izbutit cumva să mențină exteriorul casei și curtea, chiar dacă în interior existau semne de uzură. Ici se cojea zugrăveala, colo se ruptese tapetul. Dar, una peste alta, casa era fermecătoare și Anna le era recunoscătoare bărbaților care o ajutaseră să se mute acolo.

Myrtle Simms era o doamnă scundă și îndesată, care purta o rochie de casă galbenă, înflorată, atunci când a întâmpinat-o pe Anna în prag.

– Spune-mi „Miss Myrtle“, drăguță, a îndemnat-o ea pe Anna în timp ce o conducea într-o sufragerie curată și ordonată, cu mobilă comodă și cu bibelouri aranjate cu grijă pe fiecare suprafață în parte.

S-au așezat la o gustare cu ceai și tarte cu ananas pregătite de menajera lui Miss Myrtle, Freda, care i-a zâmbit cu căldură Annei, fără să scoată o vorbă. Cum a ieșit Freda din cameră, Miss Myrtle i-a mărturisit că menajera era mută.

– Aude bine, a explicat gazda, dar în cei treizeci de ani de când lucrează aici, nu mi-a spus nici măcar o singură vorbă. Însă țin foarte

mult la ea. A fost ca o doua mamă pentru fiica mea. Fără ea, n-aș fi putut ține casa.

Au vorbit o vreme despre concursul care o adusese pe Anna la Edenton. Cum au terminat tarta, Miss Myrtle s-a ridicat în picioare.

– Haide să-ți arăt casa, a spus ea, așa că s-au îndreptat spre scară, timp în care bătrâna sporovăia întruna: Fiica mea, Pauline, s-a măritat recent, iar soțul ei, Karl, e un sfânt. Mă ajută ori de câte ori îmi curge un robînet sau o țevă. Pauline lucrează câteva zile pe săptămână ca infirmieră la cabinetul unui doctor, iar Karl e polițist. Locuiesc cam la un kilometru și jumătate de-aici. O să stai în camera lui Pauline, i-a spus ea Annei, iar apoi au ajuns la etaj și au luat-o la dreapta. Aici mai sunt alte două dormitoare, dar nici unul dintre ele n-are pat, a continuat ea. Într-unul cos eu, iar în celălalt se află un pătuț de copil. Încă nu se întrevește copilul, dar sunt optimistă!

Au intrat într-un dormitor mare și, cu toate că fiica lui Miss Myrtle își luase cam toate lucrurile de-acolo, tapetul cu flori mari de magnolie și mobila albă și feminină au făcut-o pe Anna să simtă că încălca proprietatea altcuiva.

– Pauline nu se supără că o străină îi ocupă camera? a întrebat ea.

– Absolut deloc, a răspuns Miss Myrtle. Am vorbit ieri-seară și a fost încântată că stă cineva cu mine noaptea, după ce Freda pleacă acasă, a spus ea în timp ce netezea cuvertura de catifea roz, ușor șifonată. Am avut-o târziu pe Pauline. Aveam patruzeci de ani atunci când s-a născut. Nu credeam că mai puteam avea copii și, dintr-odată, ea a venit pe lume! Așa că am șaizeci de ani acum – sunt o bătrână doamnă suferindă de reumatism – iar Pauline își face griji că o să mor din cine știe ce căzătură sau alt accident, și că o să putrezesc aici, pe podea, a chicotit ea. După ce i-am povestit despre tine, a venit numaidecât și și-a luat ultimele lucruri, ca să-ți facă loc.

– Vă rog să-i mulțumiți din partea mea, a spus Anna.

– Ei, o să ai ocazia să-i mulțumești chiar tu. Trece mereu pe-aici. A rămas tot puiul mamei!

Anna a zâmbit forțat. Și ei îi spusese răoamenii că era „puiul mamei“. Bănuia că nu avea să mai audă vreodată asta din gura cunoscuților.

Miss Myrtle i-a dat niște săculeți roz, plini cu plante aromate, făcuți de ea, ca să-i pună în sertarele servantei după ce ajungeau bagajele cu hainele ei. Mătușa Alice reacționase îngrijorată atunci când Anna îi ceruse să-i trimită hainele și uneltele de pictură.

– Nu-mi place că stai așa departe de casă multă vreme, spusese ea. Ești prea tânără și abia ai trecut printr-o mare suferință!

Auzind acele vorbe, Anna tresărise, îndurerată. Mătușa Alice nu-i spusese niciodată în față că o considera vinovată pentru moartea mamei, dar cum ar fi putut să gândească altfel? Anna n-avea nici o îndoială că era vinovată.

– Mă descurc, îi promisese ea mătușii, pe un ton mai sigur decât era cazul în acel moment.

În față i se întindea necunoscutul, dar avea o slujbă și o locuință. Ce-i mai trebuia? Îi spusese mătușii Alice ce rochii, ce pantaloni, bluze, pantofi, ciorapi, lenjerie, bijuterii și, în sfârșit, ce materiale de pictură să-i trimită, inclusiv șevaletul. Știa că o punea serios la treabă pe mătușa ei, nevoită să împacheteze toate acele lucruri, dar mătușa Alice nu se plânsese absolut deloc.

– Numai să fii în siguranță, Anna, îi spusese ea. Asta-i tot ce contează. Ai destui bani?

De parcă ea ar fi avut de unde să-i dea...

– Da, mă descurc.

Se descurca, cel puțin pe moment. Nu știa ce avea să facă dacă nu-i acceptau schița – și cât de umilitor ar fi fost –, dar avea timp să-și facă griji mai încolo, dacă i s-ar fi întâmplat un astfel de necaz.

– Povestește-mi despre tine, i-a cerut Miss Myrtle imediat ce s-au întors în sufragerie ca să bea ceai și să mai mănânce tarte cu ananas.

Anna s-a uitat la Miss Myrtle, care își puneă în ceai nenumărate lingurițe de zahăr, de-ai fi

crezut că lingurița urma să stea dreaptă în ceașcă.

I-a povestit cum tatăl ei murise de pneumonie înainte să apuce să-l cunoască și i-a mai spus că-și pierduse mama de curând, după o scurtă boală. Acea „scurtă boală” putea fi socotită drept o minciună în toată puterea cuvântului, dar nu era pregătită să intre în detalii și să vorbească despre mama ei.

– Vai, ești singură pe lume! a exclamat Miss Myrtle unindu-și sprâncenele cărunte deasupra ochilor blajini. Și încă nu-i nici un domn în viața ta? Ești atât de frumoasă!

Anna a clătinat din cap.

– Nu, nu încă, a răspuns ea. Am doar o mătușă și câțiva veri. Dar, la douăzeci și doi de ani, e timpul să-mi găsesc calea.

– Cred că ești foarte puternică, a spus bătrâna.

– Mulțumesc.

Nu se simțea foarte puternică, dar se străduia. I-a mai răspuns lui Miss Myrtle la câteva întrebări, depănându-și, astfel, povestea vieții. I-a spus că mama ei fusese croitoreasă, descriind acea meserie ca fiind mai impresionantă și mai utilă decât fusese în realitate. A vorbit despre copilăria ei fericită la Plainfield și despre cât de fericită fusese să urmeze școala de arte plastice. I-a mărturisit cât de uimitor fusese să copilărească la distanță de o stație de autobuz de New York City și i-a povestit cum ea și prietenii ei își petreceau sâmbetele la muzee. A vorbit atât de mult, încât la un moment dat a început să se simtă stânjenită. Oare avea nevoie să-și spună povestea vieții cu voce tare, sau Miss Myrtle era cumva unul dintre acei oameni care scoteau totul de la tine ca prin magie? Sintagma „ospitalitatea sudiștilor” începea să capete noimă. Anna era fericită și mulțumită să stea la taclale cu noua ei gazdă. Poate că începea să răsară soarele și pe strada ei.

Au decis că urma ca ea să plătească cinci dolari pe lună, cu tot cu mare parte dintre mese. Împărțeau baia de la etaj și, pentru zece

cenți, Anna putea folosi mașina de spălat a gazdei o dată pe săptămână.

- Am și câteva reguli, a spus Miss Myrtle.

- Desigur, a răspuns Anna zâmbind.

- În camera ta sau în salon te pot vizita prietenele, dar nu poți primi bărbați fără permisiunea mea.

- N-am venit aici ca să mă dedic vieții sociale, a răspuns Anna, așa că nu trebuie să vă faceți griji în privința asta.

- Fără alcool, a adăugat Miss Myrtle. Fumezi?

Anna a dat din cap în semn că da.

- Din când în când.

Bătrâna a oftat.

La fel și Pauline. Mi se pare un obicei urât, dar poți fuma în camera ei - *a ta* -, dacă vrei. Nu la parter și în nici un caz în bucătărie. Te omoară Freda!

- Nici o problemă.

Miss Myrtle i-a explicat Annei cum stătea treaba cu instalațiile sanitare și cu întrerupătoarele, după care a întrebat-o despre pictura murală.

- Încă nu știu ce o să pictez, a răspuns Anna. Trebuie să fie ceva care să reprezinte orașul, așa că mă gândesc la...

- Te gândești la Tea Party, desigur, a completat Miss Myrtle.

Anna a râs.

- Păi, chiar la asta mă gândisem, dar cei cu care am luat masa nu sunt de acord.

- Asta, pentru că sunt *bărbați*, iar în spatele mișcării erau *femei*, i-a explicat Miss Myrtle. Eu sunt de părere că Tea Party trebuie să se afle în orice reprezentare a orașului Edenton. Pentru asta suntem cunoscuți.

S-a ridicat și a traversat camera, ducându-se la o bibliotecă înaltă și îngustă. A luat de acolo un volum subțire și s-a așezat apoi pe divan, lângă Anna. A răsfoit cartea până când a găsit o caricatură politică din Anglia, care batjocorea protestul Tea Party, tocmai pentru că fusese o mișcare condusă de femei. Acestea fuseseră desenate cu înfățișări hidoase și stupide.

– Iar bărbații încă își bat joc de asta, a adăugat Miss Myrtle. Mă tem că, în multe feluri, n-am făcut mari progrese. Dar e important. A fost începutul unei întregi mișcări în colonii.

Pasiunea lui Miss Myrtle pentru acel subiect a făcut-o pe Anna s-o placă și mai mult, dar ar fi vrut ca gazda ei să nu-i arate caricatura. Acum îi rămăsese în minte și nu știa cum să ilustreze Tea Party având mereu pe dinaintea ochilor imaginea acelor femei hidoase.

Miss Myrtle avea o bibliotecă plină de cărți și Anna a aflat că gazda ei absolvise o facultate. Accentul nu-i era defel deranjant, dar Anna se întreba cum suna accentul ei în urechile lui Miss Myrtle.

– Nici nu-i nevoie să le spui oamenilor de unde ești, nu? o tachinase Miss Myrtle după ce o auzise rostind primele cuvinte. Nu trebuie decât să deschizi gura.

Numai că Annei îi plăcea accentul plin de farmec al bătrânei, iar aceasta vorbea impecabil din punct de vedere gramatical. Anna i-a povestit cât de șocată fusese la întâlnirea cu cei patru bărbați.

– Vreo doi nu vorbesc deloc corect, i-a mărturisit ea. Nici măcar redactorul ziarului!

Miss Myrtle a râs pe înfundate.

– O, draga mea, crede-mă că oamenii aceia cunosc foarte bine regulile vorbirii corecte. Numai că nu vor să pară că nu le-ajungi cu prăjin' la nas.

– Ce prăjin'?! s-a mirat Anna, încruntându-se.

– „Prăjina“, a repetat Miss Myrtle, iar apoi i-a spus cuvântul pe litere. Nu vor să pară cu nasul pe sus, drăguță, vor să se integreze. Să citești un articol al lui Billy Calhoun în *Herald*! Omul ăla e deștept de pică și cred că știe mai multe cuvinte sofisticate decât noi două la un loc.

I-a dat Annei un exemplar din *Chowan Herald* și i-a arătat un articol scris de Billy Calhoun despre un incendiu tragic – arsese o casă – petrecut cu o săptămână în urmă. Anna a citit fiecare cuvânt din articol, care era scris deosebit de frumos, și și-a dat seama că Miss

Myrtle avea dreptate. Îi venea greu să creadă că textul fusese conceput de același bărbat pe care-l cunoscuse la masă. Câtă vreme locuia la Edenton, trebuia să lase deoparte prejudecățile. Sudul nu semăna deloc cu New Jersey, unde aparența nu se deosebea de esență, fie că-ți plăcea, fie că nu.

În acea noapte, Anna s-a culcat într-o cameră străină, sub cuvertura moale, roz, înconjurată de tapetul cu magnolii care mai că sclipea în întuneric. Se simțea foarte departe de casă, iar senzația aceea nu era deloc neplăcută. În ultimul timp, casa ei păruse bântuită. Avea nevoie de toată schimbarea asta. Totul o încânta: confortul patului, vechea casă superbă, orașelul pitoresc. Și, pentru prima oară de la moartea mamei, a adormit repede, netulburată de vise.

CAPITOLUL 9

Morgan

14 iunie 2018

N-am prea pus geană pe geană în prima noapte pe care mi-am petrecut-o în casa Lisei. Nu se auzea nici un ecou, iar eu mă obișnuisem cu ecourile. Nu auzeam pași în fața ușii și nici nu se auzea zgomotul altor uși care să se fi trântit. Nu trăgea nimeni apa la toaletă. În ciuda faptului că ferestrele verandei acoperite erau închise din pricina aerului condiționat, tot auzeam zumzetul cicadelor din curte. Aveam senzația că trecuseră zece ani de când nu mai auzisem cicade, un sunet atât de frumos încât mi-au dat lacrimile, care apoi mi-au curs pe obraji și mi s-au scurs prin păr.

M-am trezit în toiul nopții, după unul dintre coșmarurile legate de accident, și mi-a luat câteva minute să-mi revin. Visele acelea erau toate la fel: figura îngrozită a lui Emily Maxwell, surprinsă în fața farurilor mele, înaintea acelui zgomot sinistru de sfărâmare la impact. A trebuit să aprind veioza ca să-mi aduc aminte că eram în siguranță. Ciudata și tăcuta colegă de celulă nu era în preajmă. N-aveam gratii la fereastră. Eram liberă. Într-un fel.

Atunci când am deschis a doua oară ochii, lumina soarelui, gălbuie ca de lămâie, cotropise camera. M-am uitat în tavan și m-am gândit că, la trezire, bătrânul Jesse Jameson Williams văzuse același tavan în absolut fiecare dimineață. Oare în camera asta stătuse el întins, cu privirea ațintită în tavan, când îi venise gândul: „Cum s-o ajut pe studenta aia de la arte, Morgan Christopher, cea care și-a dat complet viața peste cap? Știu! O să-i cer să facă imposibilul, chiar așa!”

O, Doamne! Ce ridicol! Mi-am adus imediat aminte de pictura aceea soioasă și stranie. Murdară, împutită, zgâriată, distrusă și, în unele locuri, complet lipsită de culoare. Aveam nevoie urgent de un computer, ca să încerc să-mi dau seama ce să fac cu chestia aia. Fusesse o prostie să fiu eliberată ca să restaurez așa ceva. Nu înțelegeam de ce era Lisa atât de disperată să urmeze instrucțiunile demente ale tatălui ei, dar ce să-i faci... Totuși, întreaga afacere avusese meritul de a mă fi scos din închisoare, iar dacă izbuteam cumva să fac ce trebuia făcut în privința muralei, îmi păstram libertatea.

Jumătate de oră mai târziu, am intrat în bucătărie și am constatat că Lisa plecase deja. Îmi lăsase o cheie a ușii de la intrare și un bilet în care îmi descria cum să dezactivez sistemul de alarmă. Într-un alt bilet, ea mă sfătuia să mă servesc din frigider cu „ce-o fi” și-mi indica amănunțit cum să ajung la magazinul Verizon, aflat la o distanță de doi kilometri față de casa ei, precum și la oficiul pentru eliberări condiționate, unde eram programată la ora două fără un sfert. Îmi lăsase și un cec de două mii de dolari.

Am sunat la bancă și am anunțat că urmează să încasezi suma, scria ea. După ce-ți cumperi telefonul și-ți alegi un laptop, sună-mă și ți-l comand pe cardul meu de credit.

Îmi sugerase și să iau un Uber până la Verizon, dar eu am hotărât că voiam să mă bucur de senzația de libertate pe care mi-o dădea plimbarea.

Am încuiat ușa și am pornit pe alee, oprindu-mă la jumătatea drumului în clipa în care privirea mi-a fost atrasă de ceva de pe pavajul pe care călcam. Pe una dintre dalele de beton se aflau amprente a trei mâini, care erau în mod evident cele ale unui bărbat, ale unei femei și ale unui copil. Sub fiecare dintre ele era gravat un nume: *Jesse, Bernice și Lisa*. Duios și excentric. Probabil că Lisa n-avusese

mai mult de zece ani pe vremea când își întipărise urma palmei acolo. Încercam să mi-i imaginez pe părinții mei făcându-și timp sau dorindu-și să creeze un astfel de memento trainic pentru familia noastră. Imposibil.

Am încasat fără probleme cecul la banca de pe Broad Street și totodată mi-am deschis un cont. Pe urmă m-am dus la Verizon, am cumpărat un telefon și niște căști și mi-am salvat propriul număr. Unul nou, pentru o viață nouă. M-am conectat la vechiul cont de Spotify – muzică pe care n-o mai ascultasem de mai bine de un an – și mi-a plăcut la nebunie să mă întorc acasă pe jos, cântând odată cu Rihanna, Maroon 5 și Ariana Grande, pătrunsă de sentimentul libertății. Acasă am căutat pe telefon să văd ce laptop voiam, după care am sunat-o pe Lisa ca să-l comande, rugând-o să ceară să-i fie trimis cât mai repede posibil. Îmi doream cu disperare să mă apuc de cercetare în domeniul restaurării.

În urmă cu o zi, înainte să plec de la galerie, Oliver mă întrebase cum anume voiam să lucrez la murală.

– Crezi că o să ai nevoie de o masă termică? Sau ai prefera să lucrezi pe un șasiu vertical, pus pe perete? Wyatt și Adam o să meșterească tot ce-ți trebuie. Lucrez cu ei de ceva vreme și pot să-ți spun că sunt tâmplari excelenți.

Optasem pentru șasiul vertical, neștiind ce era masa termică. Într-un fel, problema mă cam depășea.

Mi-am comandat haine online și m-am uitat la telefonul pe care-l țineam în mână. Tentația îmi dădea târcoale. Înainte s-o iau razna, îmi duceam viața pe Instagram. Să îndrăznesc acum să mă conectez? Era ca și cum m-aș fi apucat de băut. Aș fi început să mă uit și nu m-aș mai fi putut opri. Mi-aș fi căutat vechii prieteni. L-aș fi căutat pe Trey. Ce rost ar fi avut?

Am băgat telefonul în buzunar, mândră că eram stăpână pe mine. Mai era un pic și trebuia oricum să plec la întâlnirea cu ofițerul. Am înșfăcat un măr din castronul cu fructe aflat pe blatul insulei din bucătărie și m-am îndreptat

spre uşă. Era un miracol să ies din casa Lisei – a lui Jesse Jameson Williams – şi să pornesc pe stradă fără să stea nimeni cu ochii pe mine. Gustul libertăţii a devenit însă amar când am deschis uşa biroului de eliberări condiţionate pe Broad Street. Nu eram cu adevărat liberă. Nu aveam să fiu liberă multă vreme.

La ora unu şi patruzeci şi şapte de minute, m-am aşezat în faţa noului ofiţer desemnat să mă supervizeze în calitate mea de deţinută eliberată condiţionat. „Ofiţer supraveghetor“ îşi spunea ea. O chema Rebecca Sanders şi mi-a amintit pe loc de mama, cu părul ei blond, scurt şi ondulat şi cu ochelarii cu ramă neagră, îngustă, care-i tot alunecau de pe nas. Am aşteptat să-mi citească dosarul.

– Ia să vedem ce avem aici, a spus ea uitându-se la documentele pe care le avea în faţă. Infracţiune de clasa F. Conducerea unui vehicul sub influenţa alcoolului. Factori agravanţi: conducerea unui vehicul sub influenţa alcoolului ca antecedent şi vătămare gravă.

Am inspirat prelung, cu un aer exasperat.

– Ştiu ce scrie acolo, am spus, doar că n-am condus eu.

Rebecca şi-a scos ochelarii şi s-a încruntat.

– Cum adică?

– Adică iubitul meu a fost la volan şi a fugit de la locul accidentului.

– Păi, cum ai ajuns tu condamnată şi închisă?

Mi-am dat seama că nu mă credea. Nimeni nu mă credea. Am clătinat din cap.

– În momentul ăsta nu mai contează, am zis, nevoind să mai trec încă o dată prin asta. Doar că... Voiam doar să ştiţi că nu sunt vinovată. Nu pot să mă prefac.

– Ai avut avocat, nu?

Am dat din cap în semn că da. Nici avocatul numit din oficiu nu mă crezuse.

– Iată cum a fost... La început am declarat că eram singură în maşină, pentru că voiam să-l protejez pe prietenul meu. Tocmai obţinuse o bursă la Facultatea de Drept din Georgetown, iar eu... Mă rog, el avea prea multe de pierdut.

Habar n-aveam că urma să ajung la închisoare. Am crezut că nu riscam decât să primesc o amendă sau... nu știu. N-am gândit limpede. A fost... oribil, am murmurat, iar mintea mi-a fost invadată de imagini sinistre și mi-am dus mâna la ochi, de parcă aș fi vrut să le opresc. Atunci când am spus în sfârșit adevărul, nu m-a crezut nimeni, am adăugat, coborându-mi mâna.

Mă săturasem să tot explic. N-avea nici un rost. Ar fi trebuit să confirm cele scrise în dosarul pe care îl ținea acum în mână acea femeie. Ar fi trebuit să-mi văd de treabă.

Rebecca și-a ținut buzele și și-a ridicat capul.

– Și prima oară? Tot prietenul tău conducea?

A ridicat din sprâncene. Probabil că se aștepta la o altă minciună.

– Nu, eu, am răspuns. Nu sunt mândră de asta.

Puțin spus.

– Ei bine, dacă spui adevărul despre accident, sper că ai terminat-o cu așa-zisul tău iubit, a concluzionat Rebecca ridicând dosarul în aer. Iar eu trebuie să țin seama de informațiile din acte, a continuat ea, în care scrie că ai executat o sentință pentru o infracțiune de clasă F. În funcție de asta, vedem ce-i de făcut.

M-am mirat să simt lacrimile care-mi înțepau ochii și m-a cuprins o senzație familiară de neputință, dar am privit-o ținută.

– Aș vrea să mă puteți crede, am spus.

De ce era important? De ce aveam nevoie ca ea să mă creadă?

– Trebuie să țin seama de informațiile astea, a repetat. Ceea ce *cred* e că ai noroc cu noul avocat, a spus ea uitându-se la dosar. Această Andrea Fuller. Cea care te-a scos din închisoare.

În spatele cuvintelor ei, am auzit: „Majoritatea oamenilor nu-și permit un avocat ca al tău și ajung să ispășească pedeapsa maximă, iar după ce sunt eliberați, au un cazier peste care angajatorii nu pot trece, așa că nu-și găsesc niciodată de lucru”.

- Nu eu am angajat-o. Asta mi-a picat din cer, am spus eu, făcând semn spre dosarul din mâinile ei. Voiam doar să știți adevărul.

A șovăit, fără să-și dezlipească ochii de la mine, apoi și-a pus ochelarii la loc.

- Să mergem mai departe, a spus ea, uitându-se din nou la dosar. Să zicem că ești singura calificată ca să faci lucrarea asta la galerie și să zicem că lucrarea o să aducă foloase comunității. Ce anume faci acolo, de fapt?

Am încercat să-mi țin capul sus, în ciuda sarcasmului din vocea ei.

- Sunt pictoriță, am spus. O să restaurez o pictură murală.

- Iar asta o să aducă foloase comunității..., a comentat Rebecca.

Era o declarație, dar eu auzisem mai degrabă o întrebare. Am ridicat din umeri, încercând să găsesc un răspuns care să nu pară că o contrazicea.

- Așa sper.

- Mă rog, a replicat Rebecca în timp ce lua niște hârtii de pe masă și mi le dădea. Trebuie să completezi formularele astea, a adăugat ea. O să fii supravegheată vreme de un an.

M-am uitat la teancul acela de hârtii.

- Rămân doar câteva luni la Edenton, am spus.

- Vedem asta mai încolo, a spus Rebecca, uitându-se la dosarul meu. Iar cât timp ești sub supraveghere, trebuie să muncești douăzeci de ore pe săptămână.

- O să lucrez mult mai mult de-atât, am răspuns.

- Fie. Eu m-am referit la un minimum. Doar ca să știi. Iar după ce termini lucrarea, rămâi sub supraveghere până la sfârșitul intervalului ăstuia de douăsprezece luni.

- Bine, am spus, animată de dorința de a face orice, numai să nu mă mai întorc la închisoare, iar apoi am aruncat o privire spre dosar și am tras aer în piept. Am o întrebare, am șoptit. Știți ceva despre... Știți care e starea victimei accidentului?

Îmi venea greu să scot cuvintele pe gură. Am închis ochii, o reacție involuntară, menită,

parcă, să mă ferească de imaginea mentală a trupului însângerat și tumefiat al lui Emily Maxwell.

– Habar n-am, a răspuns Rebecca. N-ai mai luat legătura cu ea? Din punct de vedere al legii, nu te oprește nimic.

Am deschis ochii și mi-am privit mâinile. Mă temeam ca nu cumva să-mi pierd controlul.

– Nu vreau s-o văd, am spus eu repede. Dar o visez. Am coșmaruri. Aș vrea doar să știu ce face.

Emily era de-o seamă cu mine, aproape că eram născute în aceeași zi. Când mă gândeam la ce-i făcuserăm eu și Trey... Uneori aveam impresia că nu puteam să mai suport.

N-am ce-ți face, a spus Rebecca, întorcându-se la documentele ei. Deci, uite cum o să stabilim restituirea și plata cheltuielilor de judecată și așa mai departe, a continuat ea.

Mi-a dat un grafic plin cu date și cifre și s-a lansat într-o lungă explicație despre cum aș fi putut încerca să compensez prin intermediul banilor răul pe care-l făptuisem. Cifrele mă amețeau.

– Ai participat la ședințele AA în penitenciar? a întrebat Rebecca, luându-și ochii de la grafic.

– Da.

– Trebuie să-ți cer să participi la cel puțin o ședință pe săptămână.

Mi-a înmănat o altă coală.

– Nu cred că o să am timp, am răspuns. Dar nu mai beau alcool. N-am fost niciodată alcoolică. Am băut doar în perioada în care am fost cu...

– Morgan, ai două antecedente. Înainte să împlinești douăzeci și unu de ani, aveai două, a replicat Rebecca, aplecându-se din nou în față. Ai nenorocit o fată. Pe viață. Vreau să te aud spunând: „Am o problemă cu alcoolul!”

Am înghițit în sec și Emily mi-a apărut din nou în fața ochilor.

– Am mai exagerat cu băutura, am răspuns.

Mai mult nu puteam să spun, iar Rebecca a părut să renunțe.

– Iată o listă cu ședințele AA din zonă, m-a informat ea, arătând spre coala pe care mi-o dăduse, iar apoi mi-a mai dat una. Iar aici o să ții socoteala ședințelor, ai spații pentru dată și loc. Trebuie să te verifice cineva și să confirme că ai fost acolo, dându-și și numărul de telefon. Tu o să-mi arăți tabelul ăsta de fiecare dată când ne vedem.

Mă și vedeam ducându-mă la un străin ca să-i cer să-mi semneze hârtia.

– Nu-mi prea trebuie AA acum, am zis. Nu preferați să știți că mă spetesc cu munca decât să mă duc la...?

– Morgan, nu negociem aici, a răspuns Rebecca. Găsește un grup local cât se poate de repede și ia legătura cu cei de acolo.

– Bine! am cedat.

– La început o să ne vedem o dată la două săptămâni și o să trec pe-acasă... în locul în care stai, sau la muncă... la galeria de artă. Neanunțată.

– În regulă.

– Timp de un an nu poți părăsi Districtul Cbowan.

– Nici după ce termin lucrarea la galerie? am întrebat. Pictura murală?

– Mai discutăm despre asta. Toate pe rând, a adăugat ea în timp ce-mi întindea un card pe care era notată data următoarei întâlniri. Ne vedem aici în două săptămâni.

Am inclinat din cap în semn că eram de acord și am dat să mă ridic.

– N-am terminat, a spus Rebecca, iar eu m-am așezat la loc și am văzut că a deschis o cutie ce părea să conțină una dintre acele brățări care se pun la gleznă ca să-i monitorizeze pe cei arestați la domiciliu. Știi ce-i asta? a întrebat ea.

– Trebuie s-o porți? am întrebat, uluită. Doar nu sunt în arest la domiciliu, nu?

– E un monitor pentru alcool și da, trebuie s-o porți, a răspuns Rebecca. Se pune pe gleznă și reacționează la transpirația ta. Dacă iei cea mai mică gură de alcool, o să aflu înainte să te bucuri tu de efecte. N-o scoți sub nici un pretext, nici măcar la duș. O să aflu dacă bei și o să aflu dacă umbli cumva la ea. O să aflu dacă

încerci să lipești o bucată de plastic între ea și piele. O s-o porți vreme de șase luni și pe urmă trecem prin reevaluare.

Nu mă vedeam legată de chestia aia șase luni... dar apoi m-am gândit la Emily Maxwell. O vedeam dependentă pe viață de scaunul cu roțile.

– Bine, am zis.

– Dacă te deranjează, poți purta pantaloni ca să nu se vadă, m-a sfătuit Rebecca. Le spui oamenilor că brățara îți monitorizează exercițiile fizice. Nu-mi pasă. Nu vreau decât să nu bei, m-a lămurit ea, iar eu am dat din cap în semn de încuviințare. La unsprezece noaptea trebuie să intri în casă și o să te verific din când în când. Ca să-ți recapeți permisul auto, trebuie să mergi din nou la școala de șoferi. Ai aici lista cu locul și zilele în care se țin cursurile, a adăugat, dându-mi încă o foaie de hârtie, iar eu am luat-o, întrebându-mă când, oare, aveam să găsesc timp pentru toate astea. Cel puțin o dată pe lună o să fii testată neanunțat pentru droguri și...

– N-am luat niciodată droguri, am spus.

– Cel puțin o dată pe lună o să fii testată neanunțat pentru droguri, a repetat Rebecca, ignorându-mă.

– Bine, am spus, dându-mi seama că era mai înțelept să tac și să merg pe mâna ei.

– Iar acum haide să discutăm despre factorii de risc, a continuat Rebecca. De cine trebuie să te ferești ca să n-ai parte de tentații?

Numele de „Trey” îmi zvâcnea în creier, în ton cu bătăile inimii.

– Nu se află nimeni de felul ăsta în zonă, am răspuns. Vechii mei prieteni sunt la câteva ore distanță și am terminat-o cu ei.

– Cu cine beai pe vremuri?

– Cu prietenii. Și cu iubitul meu. Cel care conducea în acea seară.

M-am uitat la ea, parcă provocând-o să mă contrazică din nou.

– Ai ținut legătura cu iubitul? Cum îl cheamă?

– Trey. Și nu, n-am ținut-o.

– Fie că el a condus atunci sau nu, oare trebuie să-ți spun să nu te apropii de individul ăsta?

Am clătinat din cap.

– Nu, am răspuns, simțind încă o dată cum mă cuprindea furia față de Trey.

Nu era mult de mers de la biroul supraveghetorei până la galerie, dar la fiecare pas simțeam cum mă zgândărea monitorul de la gleză. N-aveam să mă obișnuiesc ușor cu el.

Nu era nimeni în foaier, cu toate că auzeam zbârnâitul fierăstraielor și al bormașinii de undeva din capătul îndepărtat al clădirii. Eram singură cu pânza, care părea să fi crescut peste noapte. M-am uitat la cei șapte metri pătrați de murdărie și de exfolieri și m-a cuprins panica deodată. Ce dezastru...! Nici măcar nu-mi plăcea chestia aia. Stilul vechi de a picta și tema în sine. Motocicleta bizară era singura care mă intriga.

„Jesse Williams, în ce m-ai băgat?“, m-am gândit eu.

M-am mai uitat o vreme la pictură, simțind deja cum trecea timpul și cum se apropia data de 5 august. Nu puteam face nimic până când nu aveam un computer și nu învățam ceva despre restaurare. Chiar și atunci, habar n-aveam dacă știam cu ce să încep.

CAPITOLUL 10

Anna

11 decembrie 1939

În toiul amiezii, primarul Sykes a venit cu Chevroletul lui verde ca s-o ia pe Anna de la Miss Myrtle și s-o ducă la depozitul care, spera el, avea să devină studioul ei.

– Ce părere aveți de Miss Myrtle? a întrebat-o, mestecându-și trabucul la volan.

Mașina era plină de fum și Annei îi venea să coboare geamul, dar ar fi înghețat amândoi. Vocea primarului era puternică, iar răsunetul ei deborda de puterea întregii lui personalități. Cu toate că întâlnirea de la restaurant îi lăsase Annei impresia că era scund, ea nu-și dăduse seama cât de gras era. Burta stătea să-i plesnească sub nasturii sacoului de lână și atingea partea de jos a volanului. Părul, care la restaurant păruse fie blond, fie cenușiu, avea de fapt o nuanță intermediară între cele două culori. Întreaga lui prezență era destul de copleșitoare în spațiul mic al mașinii. Alături de el, Anna se vedea pe sine foarte tânără și copilăroasă. De fapt, se simțea de-a dreptul vulnerabilă, ceea ce era neobișnuit. Nu-i plăcea senzația.

În timp ce discutau despre casa lui Miss Myrtle, despre vreme și despre cadourile pe care și le doreau de Crăciun fiii adolescenți ai primarului, Anna se gândea la cât de puțini bărbați cunoscuse cu adevărat până atunci. Nu avusese ocazia să-și cunoască tatăl. Unchiul ei, Horace, soțul mătușii Alice, era un om foarte tăcut, iar ea nu simțea nicidecum că l-ar fi cunoscut. Mai era domnul Prior, profesorul de sculptură de la Van Emburgh, care părea să considere că lucrările ei erau minunate, așa că, firește, îl plăcuse foarte mult și nu simțise deloc

că ar fi fost intimidant. Celălalt bărbat de la Van Emburgh, profesorul de pictură, domnul Blaine, fusese cumsecade, serios, laudativ și aproape sigur homosexual și cu o personalitate inofensivă.

În ceea ce-o privea, bărbații fumători de trabuc, care ocupau mai mult decât spațiul lor, erau o nouă specie. După ce au mers o vreme, primarul Sykes a pătruns pe un drumeag lung, îngust, neasfaltat, care intra într-un scurt tunel de arbori, la capătul căruia se afla un depozit mare, părăginit, zugrăvit cândva în alb, înconjurat de pădure. Pe partea vizibilă din mașină a clădirii erau niște ferestre înalte, despre care Anna nu credea că puteau să-i ofere prea multă lumină, din pricina pădurii.

- Am ajuns, a spus primarul Sykes, îndreptându-se lent cu mașina spre depozit. De v'o două generații n-a mai folosit nimeni vechitura asta.

Fără să știe motivul, Anna s-a simțit pe loc amenințată de clădire. Nu se aflau prea departe de oraș și totuși locul era foarte izolat. Așa că, înainte să fi oprit primarul mașina, ea s-a pregătit deja să respingă oferta sub pretext că n-ar fi avut destulă lumină ca să picteze.

Primarul Sykes a parcat lângă ușa laterală și, preț de o clipă, Anna s-a întrebat dacă să facă prostia de a intra în depozit împreună cu el.

„E primarul”, și-a reamintit. „Nu fi prostuță!”

Au coborât din mașină și el a condus-o, ținând-o de cot, de-a lungul peluzei năpădite de buruieni și brăzdate de fâgașe. Ușa nu era încuiată. Au intrat. Înăuntru mirosea a mucegai, a ulei și a metal, dar toate acele izuri au fost iute înăbușite de fumul de trabuc al primarului. Anna a rămas pe loc ca să-și obișnuiască ochii cu lumina din interior și după o vreme a început să remarce câte ceva. Depozitul era gol în mare parte, cu excepția unor scânduri și lăzi risipite pe ici, pe colo, precum și a unor blocuri de beton. Trei mese lungi de lemn și două scaune erau lipite de unul dintre pereți. Pe jos era dezastru, numai noroi, rumeguș și cine știe ce altceva. Locul era de-a dreptul sinistru.

– Există cheie? a întrebat ea. Nu vreau să-mi fure nimeni materialele și lucrurile de valoare.

– Păi, poate la New Jersey ar fi o problemă, dar nu și aici, a răspuns primarul, râzând cu satisfacție. Dar pot chema un lăcătuș ca să monteze o încuietoare, dacă asta vă liniștește.

– Așa aș vrea să faceți, a răspuns ea.

Depozitul nu numai că avea acele ferestre mari pe o parte, dar și de-a lungul tavanului înalt, făcut din bârne, erau multe luminatoare. De acestea din urmă atârnavă, asemenea unor lilieci, niște lămpi rotunde și niște ventilatoare negre, uriașe. Pe tavan existau zone rămase în umbră, unde nu părea să ajungă vreodată lumina zilei, iar Anna s-a cutremurat și și-a luat ochii de la ele. Putea fi orice acolo.

– După ce se mai încălzește, a spus primarul Sykes, puteți deschide ușile alea ca să intre aer curat.

A făcut semn spre partea opusă a depozitului și, pentru prima dată, Anna a deslușit patru uși imense, ca de garaj, mult mai mari decât cele pe care le avea o casă.

– Aha, a murmurat ea, căutând în minte o scuză ca să poată respinge oferta.

Ferestrele erau atât de murdare, încât lumina care pătrundea prin ele era într-adevăr slabă și difuză, după cum prevăzuse ea, cu toate că-și imagina că, dacă erau spălate, în zilele senine putea pătrunde suficientă lumină. Mai puțin dimineața sau seara.

– Mi-e teamă că am nevoie de mai multă lumină, a spus.

– O să trimit după niște lămpi și niște radiatoare industriale, așa cum am promis, a răspuns primarul Sykes.

Dintr-odată, pe la picioarele lor a trecut un șoarece și Anna a țipat fără să vrea.

– Aveți companie, a spus primarul Sykes râzând și apucând-o de braț ca și cum ar fi vrut s-o protejeze. Vă deranjează?

– Câtuși de puțin, a mințit ea, trăgându-și ușurel brațul din strânsoarea lui. M-a luat prin surprindere, atâta tot.

Ce altceva mai sălășluia în clădirea aceea, în spatele lăzilor vechi și al cărămidilor de ciment?

Nu exista nici un semn că acolo ar fi dormit sau locuit abuziv cine știe ce oameni fără căpătâi. Nu se vedeau ambalaje de țigări sau sticle de bere. Nimic de felul ăsta. Indiferent ce o înspăimânta pe Anna în acel depozit, nu era de ordin uman.

– O să-l trimit pe Benny, administratorul meu, să facă niște curățenie, a spus primarul Sykes.

Stătea foarte aproape de ea. Chiar dacă nu se atingeau, Anna îi simțea dogoarea corpului, atât de aproape era. Așa că ea a făcut un pas în spate, ca și cum ar examina ferestrele murdare.

– Poate că o să spăl geamurile, a zis, dacă fac rost de o scară.

Ei, se ocupă Benny de asta!

– Ar fi minunat, a răspuns ea, gândindu-se că n-avea rost să caute la dinți calul de dar și că, dacă reușea să treacă peste disconfort, putea amenaja spațiul. Vă rog să-i spuneți lui Benny să lase aici mesele și scaunele, a adăugat. Și o să am nevoie de o scară. De unde pot cumpăra?

– Tot aduce Benny una ca să spele geamurile, a răspuns primarul Sykes, așa că-i zic să v-o lase.

S-au îndreptat spre capătul opus al depozitului, unde, într-o nișă, au descoperit o toaletă și o chiuvetă mică. Primarul a rotit robinetul care scârțâia, iar țeava a început să improaște apă maronie, care a curs până când s-a limpezit.

– Ce să vezi? a continuat Sykes. N-au oprit apa! Aveți noroc. Nu mai trebuie decât să rebransăm curentu' și vă puteți apuca de treabă.

– Minunat! a spus ea, împingând cuvântul pe lângă nodul pe care-l avea în gât.

Începea să vadă avantajele spațiului. Peretele mai scund de lângă intrare era gol. Fără ușă. Fără geam. Și-a trecut mâna peste el. Era neted, din lemn.

– Țsta e locul perfect ca să întind pânza, a adăugat, mai mult pentru sine.

– Cam așa, a consimțit primarul.

Anna s-a uitat la el.

– Sunteți foarte amabil, mulțumesc, a spus ea zâmbindu-i, dar nu s-a putut uita prea mult în

ochii lui. O să am nevoie de ajutor, a adăugat, întorcându-se încă o dată spre peretele alb. Aș putea angaja niște liceeni care să lucreze împreună cu mine după orele lor de curs?

– Vreți să vorbesc cu profesoara de desen de la Liceu' Edenton?

– Ar fi minunat, a răspuns ea, începând să aibă o părere mai bună despre omul acela, pe care îl găsea acum foarte conciliant și generos. Mulțumesc pentru tot ajutorul!

– Vrem să vă bucurați de șederea la Edenton, domnișoară Dale, a spus el. Anna s-a întrebat dacă nu cumva cei cu care luase masa se înțeleseseră între ei să nu mai discute despre artistul pe care și-l doreau pentru murala oficiului poștal – Martin Drapple – și s-o accepte, în schimb, pe pictorița care le venise pe cap.

Atunci când s-a întors la Miss Myrtle, era istovită. Zâmbind pe mutește, Freda i-a oferit un fursec cu nucă de cocos și i-a înmănat un bilet de la Miss Myrtle, prin care aceasta din urmă o informa că era la clubul de grădinărit, club care avea, după cât se părea, întruniri de-a lungul întregului an. Anna a urcat în camera ei cea mare, cu pat roz și cu săculeți parfumați, ca să scrie în jurnal.

Mâine, a scris ea, domnul Toby Fiering mă duce să facem turul filaturii de bumbac.

Încerca să-și închipuie cum avea să fie vizita, dar, ori de câte ori îi fugea mintea de la scris, gândurile o duceau la depozitul cel întunecat.

CAPITOLUL 11

Morgan

15 iunie 2018

Noul laptop mi-a fost livrat la unsprezece dimineața. În timp ce l-am instalat pe masa din sufragerie și m-am conectat la contul de e-mail, m-am simțit agitată. Am verificat mesajele vechi până când n-am mai suportat durerea. Acea adresă de e-mail era una dintr-o altă perioadă, dintr-o altă lume, de dinainte ca totul să se ducă naibii. Am descoperit o grămadă de mesaje de la foștii colegi de facultate, legate de temele noastre din studenție și de petreceri. Nu și de la Trey. El îmi trimitea mai mult mesaje pe telefon și cu toatele dispăruseră odată cu vechiul meu număr. Foarte bine. În ultimul e-mail pe care mi-l trimisese, spusese doar: *Calm, iubito!*

Nu știam la ce se referise, având în vedere că mesajul acela fusese trimis înainte de accident, când n-aveam motive să nu fiu calmă. M-am uitat lung la adresa lui de e-mail, cu sufletul plin de durere și de venin. Îmi distrusese viața ca să și-o salveze pe a lui. Nici măcar după ce-și dăduse seama în ce bucluc mă băgase, nu făcuse nimic ca să mă ajute. În schimb, îmi săpase și mai adânc groapa. Eram tentată să-i scriu. Să-i spun exact ce părere aveam despre el acum. Dar ar fi fost o greșală. Să-i scriu lui ori să-mi contactez oricare dintre prietenii de atunci ar fi fost o greșală pe care nu-mi permiteam s-o fac. Într-un acces de supremă voință, mi-am șters e-mailurile. Cu totul. N-aveam de gând să trăiesc în trecut. Trebuia să fiu aici, în prezent și-mi plăcea să văd *inbox-ul* gol. Punct și de la capăt.

M-am deconectat și am început să caut pe internet „restaurarea lucrărilor de artă”, dându-

mi seama imediat că problemele mele erau mai mari decât credeam. N-aveam competența necesară ca măcar să încerc să mă apropiu de acea murală. Restaurarea nu era treabă pentru novici și, în nici un caz, pentru un singur om. Pagină după pagină, site-urile arătau grupuri de specialiști care purtau echipamente de protecție și care lucrau împreună la o murală. Oare Jesse Williams avusese vreun motiv ca să-mi întindă o cursă și s-o dau în bară? Sau poate că asta era metoda folosită de el în privința tinerilor pe care încerca să-i salveze. Poate că fiecăruia îi dădea o sarcină imposibilă, după care îi îmboldea s-o ducă la capăt ca să le crească încrederea în ei. M-am întrebat încă o dată dacă nu mă confundase cu altă Morgan Christopher. Mi-am căutat numele pe Google, nu pentru prima oară, normal, dar, de data asta, am adăugat cuvântul „pictor”. Doar numele meu apărea. Era pe Instagram, legat de contul pe care-l avusesem înainte să ajung la închisoare, pe vremea când încă păream tânără și inocentă, nu ca acum, băntuită, cum mă vedeam mai nou în oglindă. Uitându-mă la pagina mea de Instagram, am simțit cum cedam. Timid, știind cât de tare avea să mă doară, am accesat o poză cu mine și cu părinții. O postasem cu câțiva ani în urmă, nu știu de ce. Poate că voisem să pretind că aveam o viață normală. O familie normală. Fuseserăm la bălciul regional și, pentru un străin, probabil că păream o familie formată din trei oameni foarte prezentabili. Un tată chipeș. O mamă atrăgătoare, blondă. Fiica blondă și ea, care era frumoasă chiar și dacă nu se machia. În fotografie nu se vedea trecutul dubios al familiei și nici că, ceva mai târziu, frumoasa fiică avea să înfunde pușcăria. Acum vedeam cu alți ochi fotografia și m-am speriat. Stăteam toți trei în fața Roții Mari. Tata o ținea pe mama pe după umeri. Deși era dimineată, știam că deja se îmbătase. Se vedea după rânjetul lătareț, după felul în care își lăsase mâna ușor pe sânul mamei. După cât de strâmb îi stăteau ochelarii de soare cu dioptrii, cred că și ea era beată turtă. Nu păreau niște scursuri,

părinții ăștia ai mei. Amândoi izbutiseră cumva să-și păstreze posturile de programatori. *Alcoolici perfect funcționali*. Învățasem denumirea asta la AA. Uram faptul că însăși prezența mea în fotografie le dădea credibilitate. Îi făcea să pară părinți onorabili.

– Ai fost o greșeală! Îmi spusese mama la un moment dat, beată cui. N-am vrut să facem copii!

Nu că asta nu mi-ar fi fost deja foarte clar. Niciodată nu-mi dăduseră atenție.

Dar acum nu mă ajuta deloc să mă macin.

Am căutat conturile de Instagram ale unor prietene, dar ce mai aveam noi în comun? Majoritatea absolviseră recent și, dacă n-aș fi dat-o în bară, m-aș fi aflat și eu printre ele. M-am crispat uitându-mă la pozele lor. Le priveam cum, fără absolut nici o grijă, petreceau și râdeau. În bikini, la nu știu ce piscină, cu sticle de bere în mână. N-aveam să mai fiu niciodată una de-a lor. Nici nu voiam. Până și cea mai bună prietenă a mea, Robin, părea amețită de băutură. Nu învățaseră nimic din experiența mea. Credeau, probabil, că ceea ce mi se întâmplase mie fusese un simplu ghinion. Mă simțeam atât de singură când mă uitam la pozele acelea! Trey, cel care îmi fusese iubit vreme de doi ani, dispăruse din viața mea. Prietenele mele nu mai aveau nimic în comun cu mine. Aveam niște părinți detestabili. Eram cu totul singură pe lume.

Am bătut ușor cu degetele în tastatură. Oare să-mi iau inima-n dinți și să-l caut pe Trey? Fie ce-o fi! Fără să mă mai pot abține, am intrat pe profilul lui.

„Ce mama naibii!”

Am știut pe loc că n-ar fi trebuit s-o fac. Trey se fotografiase sub un panou pe care scria GEORGETOWN UNIVERSITY LAW CENTER. În ultimul an se făcuse și mai chipeș. Părul ăla blond, ciufulit. Ochii, uneori căprui, alteori verzi. Veșnicul lui zâmbet, care mă făcea să mă topesc în două secunde. Părea foarte fericit. Sigur pe viitorul lui. Uitându-mă la fața aceea frumoasă, mi-am dat seama că-l uram. Și-mi plăcea asta. Mai că mă vindeca acea ură.

Oare Trey se gândea vreodată la Emily Maxwell? Îi știa numele? Mă îndoiam. Aveam senzația că numai unul dintre noi avea conștiință.

Pe profilul de Instagram mai era o fotografie. Una cu Trey și cu familia lui. Stăteau toți patru în fața unui pom de Crăciun imens și sclipitor. Îmi aminteam cum în fiecare an căutau până când găseau bradul perfect, care să umple colțul sufrageriei lor uriașe. La vederea chipurilor zâmbitoare ale părinților lui și al lui Becky, mezina care îl ținea pe Trey de mijloc, cu capul pe umărul lui, n-am mai suportat. Pe ai lui îi privisem ca fiind ai mei. Familia normală, fericită și sănătoasă după care tânjeam. Mamei lui îi spuneam „mamă“. Pe Becky o considerasem sora pe care n-o avusesem niciodată. Îi pierdusem atunci când pierdusem totul.

Mai voiam să caut o singură persoană, cu toate că gândul de-a o găsi mă speria. Mai voiam s-o caut pe Emily Maxwell. Dar am găsit puține referințe pe Google, cu toatele fiind legate de vechi articole de știri despre accident:

Maxwell a fost transportată la spitalul Rex, unde rămâne în comă. Șoferița, Morgan Christopher, în vârstă de douăzeci și unu de ani, a fost acuzată de conducere sub influența băuturilor alcoolice.

Mi-am presat gura cu pumnul câtă vreme am citit articolul. Doar doi oameni știau adevărul despre întâmplările acelei seri și doar unul dintre aceștia doi încercase să-l dezvăluie.

Emily stătuse în comă două luni, iar după ce se trezise, rămăsese paralizată. Asta era tot ce știam. Tot ce mi se spusese. Mă îngrozea să aflu mai multe și totuși aveam nevoie de asta. Aveam nevoie să știu că într-o dată, în ciuda a ceea ce i se întâmplase, era bine. Eu eram genul de om care se crispa ori de câte ori omora o insectă. Care scotea păianjenii afară în loc să-i strivească. Nu se puneau probleme să trec vreodată peste ceea ce-i făcusem lui Emily Maxwell. Dar nu puteam afla mai mult de pe

internet. Emily n-avea cont de Facebook, nici de Instagram, nici de Twitter. Sau cel puțin nu erau publice.

Până la urmă am lăsat căutările și m-am întors, furioasă, la site-ul de restaurare pe care-l studiasem. Nu găseam nici o „lecție” și am constatat că nici un alt site nu-mi spunea pas cu pas ce să fac, nimic de genul „uite așa se restaurează o murală”. Mai mult de-atât, fiecare dintre site-urile pe care le găseam părea să descrie o metodă diferită față de celelalte sau oferea informații contradictorii. Restaurarea nu era un lucru pe care să-l înveți de pe internet. Am citit până când n-am mai văzut bine și a început să-mi chiorăie stomacul de foame. În momentul în care am închis laptopul, eram și mai nedumerită în privința muralei decât atunci când îmi începusem cercetarea.

Am găsit în cămară o cutie de Cheerios și tocmai o luam de pe raft, când am observat niște semne făcute cu creionul pe tocul ușii. M-am apropiat. Erau niște linii care marcau creșterea unui copil și m-am aplecat ca s-o văd pe cea mai de jos: *Lisa, șapte ani*. Era marcată fiecare vârstă, până la cea de nouăsprezece ani, când presupun că Lisa se oprise din creștere. Îmi aminteam că, pe când eram adolescentă, văzusem așa ceva în casa unei prietene și am simțit și acum, ca și atunci, aceeași invidie. Iată o familie care se îngrijea să măsoare înălțimea copilului și etapele vieții sale. Puteam să fac pariu că acea cămară fusese zugrăvită de nenumărate ori în ultimii patruzeci de ani, dar semnele făcute cu creionul pe tocul ușii rămăseseră intacte. Prețuite de Jesse Williams și de soția lui. Chiar și de Lisa, poate. Dintr-odată, am simțit că acea casă era căminul cuiva. Înainte, îmi dăduse senzația de muzeu, curat și cam steril, plin de opere de artă incredibil de valoroase. Dar scara aceea alcătuită din linii făcute cu creionul, ca și amprente din fața casei, îmi spuneau cu totul altceva. O familie locuise și iubise aici.

Mâncam cereale la masa din bucătărie, când Lisa a intrat pe ușa din spate. Purta șalvari albi și o cămașă albastră, de bumbac chambray, cu

vârfurile gulerului prinse în nasturi, nicidecum hainele de agent imobiliar pe care le purta de obicei. Părea cu totul schimbată.

- De ce nu ești la galerie? a întrebat. Trebuie să te apuci de murală!

„Nu!”, mi-am zis. „Neschimbată!”

- Curând, am răspuns. Citesc pe laptop despre restaurare și... sper că-ți dai seama că nu pictorii se ocupă de așa ceva? Vorbim de cu totul altă meserie și...

- Ce vrei să zici? a întrebat ea aruncându-mi o privire încruntată.

- Că trebuie să ai răbdare cu mine. O s-o fac, dar nici nu știu de unde s-o apuc...

- Trebuie să găsești o soluție iute de tot, a zis ea. Avem un termen-limită.

Am lăsat lingura din mână, enervată.

- Lisa, care-i treaba cu inaugurarea galeriei? Ce dacă se deschide o săptămână mai târziu, sau chiar o lună mai târziu? am întrebat.

Ea mi-a aruncat o privire lungă, ce m-a neliniștit, și s-a sprijinit de blat, lăsându-se moale, brusc istovită.

- Am lucruri mai bune de făcut decât să mă cert cu tine, a răspuns. Nu trebuie doar să deschid galeria, ci am și clienți care vând, clienți care cumpără și clienți care se prefac că vor să cumpere. Tu n-ai pe cap decât murala. Atât. Singura ta responsabilitate. Doar șapte-opt săptămâni din viața ta și pe urmă ești o femeie liberă, cu cincizeci de mii de dolari în bancă. Dacă nu erau murala și tata, tot în închisoare zăceai, bine? Așa că privește în perspectivă!

- Există companii mari care se ocupă de restaurări, am protestat, nevoind să las lucrurile așa. Nu un singur om care n-a mai făcut așa ceva. Nu vreau să te aștepti la o lucrare perfectă, în condițiile în care lucrez singură și o fac pentru prima oară, timp în care învăț cum se face.

- Atunci fă-o *imperfectă*! a răspuns ea. Cred că tata știa de ce ești în stare și tot a vrut s-o faci tu. Fă cum poți, numai s-o putem expune în foaier. N-o s-o examineze nimeni cu lupa. Nu-i *Mona Lisa*. Ne-am înțeles?

Mă temeam că „imperfect“ avea să fie cel mai amabil cuvânt prin care cineva să caracterizeze restaurarea mea.

– Fie! am spus.

Lisa a aruncat o privire la telefon.

– Vreau să te duci acum la galerie. După-amiază. Băieții construiesc un șasiu și trebuie să-i supraveghezi. Întocmește-ți un necesar de materiale, ca să facem rost de ele urgent.

– Serios, Lisa, trebuie să fac mai multă cercetare înainte să...

– Cercetarea nu se termină niciodată, m-a întrerupt ea, și nu te plătesc ca să stai la computer aici, în casa mea.

Uau, era aprigă! N-am zis nimic, cel puțin nu cu glas tare. În sinea mea, mi-am spus: „În primul rând, nu sunt banii tăi. În al doilea rând, n-am nici cea mai vagă idee în legătură cu procedeele de restaurare“.

– Fie! am repetat.

Bani și libertate. De-asta eram aici. Pânza era bizară și mă intriga ciudățenia ei, dar nu mă simțeam în nici un fel atașată de ea. Voiam numai să găsesc o cale ca s-o restaurez suficient de bine cât să fiu plătită și să nu mă întorc la închisoare. Pentru mine, mura nu era decât un mijloc ca să-mi ating scopul.

Mi-am pus castronul în chiuvetă, după care mi-am luat geanta și laptopul.

– Am plecat, am zis, iar apoi m-am îndreptat spre ușă.

CAPITOLUL 12

Anna

12 decembrie 1939

Dimineată, domnul Fiering i-a arătat Annei filatura de bumbac și micuțul Mill Village, cătun în care se aflau înșirate frumos căsuțele muncitorilor și ale familiilor acestora. Străzile erau pline de copii care își pasau mingea sau se alergau între ei. Mill Village avea o atmosferă cu totul deosebită de restul Edentonului și, din puținele lucruri pe care le-a comentat domnul Fiering, Anna a rămas cu senzația că cei care locuiau în căsuțele acelea nu erau bine văzuți de restul orășenilor.

Filatura în sine era o priveliște impresionantă. Clădirea lungă, de cărămidă, era plină de muncitori, mașinării și zgomot, iar Anna s-a simțit copleșită de toate acestea în timp ce se plimba prin ea alături de Toby Fiering. În mod ironic însă, cea mai interesantă parte i s-a părut cea din *exterior*. În ramurile copacilor de lângă ferestrele filaturii se agăța puful de bumbac și Annei i s-a părut fascinantă priveliștea – o imagine colosală, pe care a decis s-o includă în pictura ei, laolaltă cu câteva dintre căsuțele din Mill Village care erau înșirate pe străzile din apropiere.

După turul filaturii, domnul Fiering a lăsat-o cu mașina la fabrica de alune, unde ea a privit femeile, care în mare parte erau de culoare, făcând treburile monotone pe banda care transporta alunele dintr-o zonă într-alta a clădirii înalte, de cărămidă. Anna cocheta cu ideea de a include muncitori de culoare în murală. I-a pomenit despre asta lui Miss Myrtle de îndată ce s-a întors acasă după acea zi atât de plină.

– O, draga mea, a spus gazda ei, orașul ăsta n-ar supraviețui fără cei de culoare! Menajere, dădace, pescari și cei care lucrează câmpul – păi, ei sunt liantul societății ăsteia. Sigur că trebuie să apară în murală!

Fără să vrea, Anna s-a întrebat de ce, dacă asta simțea într-adevăr Miss Myrtle față de cetățenii de culoare din Edenton, ea o pune pe Freda să folosească toaleta din curte, indiferent de starea vremii. Nu credea că avea să-i poată înțelege cu adevărat pe oamenii din Sud.

– Și ascultă, draga mea, a continuat Miss Myrtle, era să uit! A trecut pe-aici un reporter care voia să stea de vorbă cu tine. A zis că se întoarce mâine, la amiază. Cică vrea să discute cu doamna care face murala pentru oficiul poștal.

– Reporter! a exclamat Anna, pe care un astfel de cuvânt o speria. N-am ce discuta cu un reporter! Cel puțin, nu încă.

– Ei, cum să nu, a insistat Miss Myrtle. Spune-i că o să pictezi ceva cu care Edentonul o să se mândrească.

Cuvintele bătrânei încă îi răsunau în urechi în acea seară, când s-a dus la culcare. Nu-i dădeau pace gândurile despre cele văzute, auzite și experimentate în ultima săptămână și-i venea greu să separe o idee de alta. Numai că, încetul cu încetul, cum stătea trează în pat, murala a început să prindă contur în mintea ei. Pe la miezul nopții, s-a dat jos din pat, a coborât la parter cu caietul de schițe și s-a apucat să deseneze lângă veioza din sufrageria răcoroasă. Nu prea știa cum să includă tot ce voia să picteze, fără să iasă o brambureală. Doamnele din Tea Party ar fi fost subiectul principal, fie că le convenea sau nu domnilor cu care ea se întâlnea la restaurant. Însă acele doamne de pe vremuri o puneau în încurcătură, fiindcă n-avea modele după care să lucreze. Era evident că trebuia să folosească modele pentru desenul în mărime naturală. În acel moment, însă, nu voia decât să-și consemneze ideile, pentru ca, odată ce veneau materialele de la mătușa Alice, să se apuce de schița de nouăzeci pe patruzeci și cinci de

centimetri pe care trebuia s-o predea Secției pentru aprobare.

Și-a adus aminte de reporterul care voia să stea de vorbă cu ea. Ce să-i spună? Ar fi fost penibil să descrie felul în care vedea ea mura, ca apoi Secția să-i respingă schița. S-a gândit, totuși, la vorbele lui Miss Myrtle și s-a relaxat. Nu era nevoie să-i descrie reporterului ideea, ci trebuia să-i spună adevărul: că nu-și dorea decât să creeze o pictură murală cu care Edentonul să se mândrească.

CAPITOLUL 13

Morgan

15 iunie 2018

Pe vasta peluză de lângă galerie, am găsit doi bărbați dezbrăcați până la brâu – Wyatt și Adam – și pe Oliver, în tricou. Cei trei tocmai terminau de asamblat cel mai mare șasiu vertical pe care-l văzusem vreodată. Preț de o clipă, am rămas pe loc și i-am privit de pe trotuar. Wyatt și Adam păreau să lucreze sub supravegherea lui Oliver, care stătea la marginea curții. El purta un tricou albastru, avea căștile lăsate pe gât și le dădea indicații celorlalți doi.

– Hei, Morgan! a strigat, făcându-mi cu mâna, iar eu m-am dus la el. Mai au puțin de lucru la îmbinările de blocare, mi-a explicat, și pe urmă ne putem ocupa de murală, o punem la perete ca să te apuci de ea. Bănuiesc că arzi de nerăbdare.

– Așa-i.

Am zâmbit și m-a străbătut un fior de neliniște.

– Vrei îmbinări de blocare, da? a întrebat Oliver.

M-am întrebat, îngrozită, dacă vorbele lui nu cumva erau un test. Nu știam ce erau îmbinările de blocare. Poate că el inventase termenul ca să vadă dacă aveam cea mai vagă idee despre restaurare.

– Ar fi excelent, am zis, râsuflând ușurată atunci când mi-am dat seama că a părut mulțumit de răspunsul meu.

Șasiul reprezenta o operă de artă în sine. Era imens, făcut din stînghii lungi, cu balamale de lemn, formând o grilă. Era un obiect enorm, făurit superb. Oliver avea dreptate în privința

acelor tipi. Lucrau rapid și știau ce făceau. De-aș fi putut spune același lucru și despre mine...

– Vrei să mai arunci o privire la murală? a întrebat Oliver.

Am dat din cap în semn că da și l-am urmat înăuntru. M-a întâmpinat încă o dată deliciosul miros de lemn al galeriei și am auzit zbârnâitul fierăstraiei de undeva din interiorul clădirii. Am rămas lângă Oliver în mijlocul foaierului, privind pictura încă atașată de stinghiile de pe podea.

– Încerc să găsesc informații despre Anna Dale, a spus el, și am găsit ceva, îți arăt imediat. Dar, în mare parte, e ca și cum femeia asta a dispărut pur și simplu după ce a terminat de pictat murala.

– Ce ai găsit? Toată povestea asta e foarte ciudată, am zis, dar nu puteam să-mi iau ochii de la zonele de pe care se luase vopseaua și care împânzeau murala, acoperite de stratul de mușgai și de murdărie de pe pânza enormă.

– Nu arată mai bine azi decât ieri, așa-i? a întrebat el râzând.

– Nt, am confirmat.

– Unde ai lucrat înainte să vii aici? a vrut să știe Oliver.

Asta era cumva o întrebare perfect normală, sau era suspicios? Am ezitat, cu privirea ațintită la femeile pictate și la ceainicul lor spart. Chiar dacă aș fi vrut să inventez un răspuns, tot n-aș fi știut care era acela. M-am uitat la Oliver. Cu silueta lui înaltă, zveltă, și cu ochelarii cu ramă neagră, îmi sugera un tip erudit, cumsecade, puțin tocilar în ciuda trăsăturilor frumoase, probabil gay, așa că am optat pentru adevăr.

– N-am lucrat, am răspuns.

El și-a înclinat capul într-o parte.

– N-ai avut de lucru?

Am tras aer în piept.

– De fapt, nu sunt restaurator de artă, am mărturisit eu uitându-mă drept în ochii lui. Eram studentă în anul al treilea la arte plastice la UNC, în Chapel Hill, când a trebuit să mă las de școală.

Mi s-a părut că s-a albit la față.

– Glumești, a zis.

Oare tonul lui fusese plin de îngrijorare, sau doar mi se părea? Dintr-odată, însă, a izbucnit în râs.

- Așadar, *tu ești* aceea! a exclamat el.

- Adică?

Oliver a continuat să chicotească și și-a vârat mâinile în buzunarele blugilor.

- Acum câteva luni, înainte să moară Jesse, am fost la el acasă, am discutat despre proiectul lui pentru clădire și mi-a spus: „*Vezi de fata asta albă care o să apară la galerie. O să aibă nevoie de ajutor cu duiumul!*” Deși el n-a zis chiar „cu duiumul”.

- O, Doamne..., am murmurat, fiindcă vorbele lui Oliver făcuseră dintr-odată ca toată experiența asta nebunească să pară reală. Ai habar cum m-a ales pe mine?

El a ridicat din umeri.

- Nu știu nici cum s-a hotărât să mă ajute pe mine.

- Pe tine?!

El a dat din cap în semn de confirmare.

- Am fost unul dintre cazurile lui caritabile. Au trecut deja treisprezece ani de-atunci.

- Glumești! am exclamat, făcând un pas în spate ca să mă uit mai bine la el. Ce a făcut pentru tine?

Oliver a zâmbit.

- Aveam șaptesprezece ani, locuiam la Philadelphia și mă pregăteam să mă las de școala privată sufocantă în care mă vârau ai mei...

- Stai! Școală privată? Caz caritabil?

- Există multe feluri de caritate.

- Bine, am fost eu de acord, putând înțelege conceptul. Continuă!

- O lăsasem însărcinată pe prietena mea și mă gândeam să-mi găsesc de lucru ca să-i sprijin financiar pe ea și pe copilul nostru...

- Uau! m-am mirat, dându-mi seama că nu era gay. Nu ești deloc așa cum îmi închipuiam!

- Ce-ți închipuiai?

- Nu te vedeam ca pe genul... care, la șaptesprezece ani, să lase o fată însărcinată.

- Mda, mă rog... Nu judeca după aparențe, știi tu, a răspuns el zâbind din nou. Așa că,

într-o zi, primesc un telefon de la Jesse Jameson Williams, un tip de care nu mai auzisem. Mi-a zis că promiteam și că voia să mă ajute.

– Te-a sunat personal?

Aș fi vrut să am ocazia să vorbesc și eu cu el. Ar fi fost incredibil.

– Da, a răspuns Oliver. Jesse m-a scos cumva din iadul acelei școli și m-a băgat la Universitatea de Arte din Philly. A plătit totul, până și pensia alimentară pentru fiul meu, inclusiv pentru îngrijirea lui, astfel încât prietena mea să-și continue studiile, a adăugat el cu glas din ce în ce mai grav, iar apoi și-a luat ochii de la mine și a tras aer în piept. Zău, m-a salvat! Altfel, mă duceam de râpă.

Cum a aflat de tine?

– Nu mi-a zis niciodată, a răspuns Oliver dregându-și glasul și părând să-și fi recăpătat controlul asupra emoțiilor. Nu cred că le-a mărturisit vreodată tinerilor pe care i-a ajutat. Dar sunt sigur că profesoara mea de pictură a luat legătura cu el. Așa era Jesse. Avea mulți bani și-i plăcea să-i cheltuiască pentru oamenii care, după părerea lui, meritau să fie salvați.

M-a luat gura pe dinainte și am zis:

– Nu cred că cineva ar considera că merit să fiu salvată.

Oliver a dat din cap.

– Exact așa mă simțeam și eu pe atunci, a spus el, fără să-mi ceară vreo explicație.

– Și? Te-ai căsătorit cu prietena ta? am întrebat.

– Nu, cu toate că am un copil minunat din relația aceea – are doisprezece ani – și îl văd ori de câte ori pot, a răspuns el uitându-se cu atenție la murală, dar dându-mi senzația că pe fiul lui îl vedea în fața ochilor. Punem la cale o excursie la Smith Mountain Lake, doar noi doi, a continuat. Închiriem aceeași cabană an de an. Numai că nu pot pleca până la sfârșitul lunii august, fiindcă abia atunci termin treaba la galerie și pot evada. Lui Nathan – așa îl cheamă – îi place acolo, în munți.

– Unde locuiește? am întrebat.

– El și mama lui locuiesc aici, cu noul ei soț. Mă rog, la Greenville, de-asta am ajuns eu în

Carolina de Nord. Am un apartament acolo și predau cursuri la ECU în timpul anului școlar. Deci, a schimbat el vorba, trecându-și mâna prin părul des care-i cădea pe frunte și privindu-mă în ochi, să revenim la tine! Îi sunt dator lui Jesse și am impresia că mi-a cerut să te ajut la nevoie. Și se pare că ai nevoie, așa că a venit rândul meu să dau mai departe.

– Mulțumesc.

Eram incredibil de ușurată după ce-i auzisem povestea și înțelesesem că puteam conta pe ajutorul lui. Totuși, aveam senzația că nici nu-și imagina de cât ajutor aveam nevoie.

– Lisa știe că n-ai experiență în restaurare? m-a întrebat el.

O, știe foarte bine, am răspuns. Jesse Williams a scris în testament că voia să fac eu restaurarea, așa că Lisa a dat de mine și m-a angajat. Ce atâta experiență!

Am simțit că mă îmbujoram. Omiteam multe detalii. Am tăcut amândoi o clipă. Oliver s-a uitat din nou la pânză.

– Chestia e că, a spus el cu glas scăzut, deși îți înțeleg poziția, practic e... *criminal*, după părerea mea, să pui un om fără experiență să lucreze la asta. E o pânză de valoare. Are nevoie de restaurare profesională.

– Nu trebuie să mă convingi, am spus. Mă sperie de moarte și s-o ating.

– Și de ce ai zis că o faci, dacă nu știi cum?

Am șovăit, dar el avea ceva care mă făcea să mă simt în siguranță. Și oricum nu credeam că putea să-i spună Lisei vreun lucru care s-o determine să-și retragă oferta.

– Lisa se supune dorințelor pe care tatăl ei și le-a consemnat în testament, am răspuns. Iar el a specificat clar că voia ca eu să mă ocup de murală, cu toate că nu m-a cunoscut și, cu siguranță, știa că sunt pictoriță, nu restauratoare de artă. Și nici mare pictoriță nu sunt, am adăugat. Aș vrea să fiu, dar nu cred că sunt destul de talentată.

Am simțit cum privirea lui Oliver mă evalua.

– Mă rog, bătrânu' Jesse o fi întrecut măsura de data asta, a fost el de părere. Se pare că amândoi ne dăm foarte bine seama că ar fi

trebuit să găsească un restaurator competent care să se ocupe de lucrarea asta, iar ție să-ți dea ceva mai puțin... problematic. Te-a aruncat în gura lupului. Iartă-mă că ți-o spun, da? Însă chiar n-ar trebui s-o faci, a mărturisit el. Cred că ar trebui să refuzi.

- *Nu pot* să refuz, am răspuns, iar apoi, încinsă la față, am oftat și mi-am îndreptat privirea spre ferestrele foaierului. Nu-i doar atât, am șoptit, uitându-mă la el. Eram la închisoare, am adăugat eu tot în șoaptă, ca să nu mă audă muncitorii din clădire, iar Oliver a ridicat din sprâncene. E o poveste lungă, am continuat, simțind pe gleznă greutatea monitorului de alcool. N-am împușcat pe nimeni sau ceva de genul ăsta. Dar chestia e că Lisa m-a putut elibera condiționat ca să restaurez murala. Dacă n-o fac, trebuie să mă întorc la închisoare, am concluzionat, mirată să simt că-mi dădeau lacrimile. Nu mă pot întoarce, am continuat eu să șoptesc. Pur și simplu, nu pot.

Foarte lent, Oliver a dat din cap în semn că încuviința, scrutându-mă cu ochii aceia ai lui neverosimil de albaștri. Speram să zică ceva, dar el a rămas tăcut.

- Încerc să citesc online despre cum se face o restaurare, dar mă depășește, am continuat. Știi vreun specialist pe care să-l sun ca să mă ghideze? Jesse Williams mi-a lăsat bani, așa că l-aș putea plăti.

Oliver și-a trecut mâna peste bărbie, întorcându-și privirea spre pânză. După o clipă, a expirat prelung.

- Am ceva experiență, a spus el în cele din urmă. După ce am terminat facultatea, am fost ucenicul unui restaurator timp de un an. Nu prea am timp din pricina termenului-limită nebunesc, dar pot încerca să te ghidez cât de cât.

- O, Doamne, Oliver! am exclamat, și parcă mi se luase o piatră de pe inimă, și-mi venea să-l iau în brațe, dar am rămas pe loc. O să... O să-ți fac prăjituri și o să-ți spăl rufe. Orice vrei tu!

A surâs, dar se vedea că nu se bucura.

- Îmi ajunge un simplu „mulțumesc“, a zis.

- Atunci, mulțumesc, am răspuns. Nu le spune celorlalți, l-am rugat eu, uitându-mă spre curtea din față, în care îmi imaginam că Wyatt și Adam încă lucrau la șasiu. Nu vreau să știe toată lumea că am făcut închisoare.

- Nici o problemă, a consimțit Oliver. Oricum, e mai bine să creadă că știi ce faci. Așa, uită-te bine la murală, mi-a cerut el, arătând spre pânză. Care e primul lucru pe care-l observi?

- Că miroase oribil, iar culorile au mai multe nuanțe de murdărie. E jengoasă.

- Da, are un strat revoltător de mizerie pe ea, așa că primul lucru pe care trebuie să-l faci e s-o cureți. Din fericire, asta e o treabă cât se poate de simplă. O să vedem ce materiale speciale îți trebuie pentru mai târziu, iar apoi le comandăm. Pe urmă, până când sosesc, poți face o curățare pe bază de soluții apoase.

S-a apucat să-mi descrie cum să folosesc o tijă învelită în vată, ca să curăț pânza încet și meticulos, cu ajutorul apei distilate.

- Anna Dale a pictat în ulei, a spus el în cele din urmă, dar știi că nu se folosește uleiul la retuș, da?

Îngrozită că habar n-aveam de așa ceva, n-am zis nimic, întrebându-mă de ce nu. Dar apoi mi-am dat seama.

- S-ar degrada în alt ritm decât vechea culoare? am întrebat.

- Fată deșteaptă! a exclamat Oliver, bătându-mă ușurel pe umăr. Cred că o să te descurci până la urmă, a continuat el. Anna Dale n-a folosit vernis, așa că n-ai vernis de eliminat și nici n-ar trebui s-o vernisezi după ce termini restaurarea, pentru că vrei să rămâi fidelă viziunii artistului.

- Artistă asta avea o viziune bizară, am spus eu arătând spre motocicletă care străpungea fustele murdare ale doamnelor din Tea Party.

- Sau simțul umorului, m-a contrazis Oliver, clătinând din cap. Nu pot să-mi dau seama, a continuat el, zâmbind larg în timp ce se uita cu atenție la pânză. Dar îmi place de mor! Am văzut mii de murale vechi, sponsorizate de

guvern. De obicei, n-au nimic interesant. Cel puțin, asta are o scânteie în ea! Mă intrigă. Mă rog, a schimbat el vorba, mutându-se de pe un picior pe celălalt și vârându-și mâinile în buzunare, haide să începem cursul de restaurare pentru începători: fotografiezi tot. Fiecare pas pe care-l faci îl fotografiezi. Vrei să ții socoteala. Fă o fotografie de la distanță cu întreaga murală înainte să te apuci de lucru și prim-planuri cu fiecare scenă, în special cu zonele distruse. Ai înțeles?

– Da, am răspuns. Fotografiezi tot.

Dintr-un motiv oarecare, am început să trag nădejde. Era prima oară în ultimele zile când nu mă mai simțeam pierdută. Iată ceva concret, ceva ce puteam face.

Oliver a scos un carnetel din buzunarul de la spate al blugilor și a început să facă o listă cu materialele pe care trebuia să le comand și cu sursele de aprovizionare.

– Ai nevoie de un pulverizator bun. Și de o tijă, probabil de doi centimetri și jumătate diametru, de la bricolaj. Pe urmă te duci la magazinul de cosmetice din oraș și cumperi vată. Vezi să fie vată de bumbac autentică! Pachetele conțin fâșii lungi, a specificat el, iar eu îl priveam cu atenție în timp ce nota toate acele lucruri. Și un ghem de sfoară, și niște cleme, a adăugat, aplecându-se și atingând una dintre clemele cu care erau prinse stinghiile pânzei. Ia multe, m-a sfătuit, și nu uita să te aprovizionezi cu câteva bidoane de apă distilată.

Încercam să-mi imaginez cum aș fi târât pe stradă bidoanele de apă distilată, tijă și celelalte lucruri.

– N-am mașină, am zis.

– Poți lua duba mea.

– N-am permis.

Mi-a aruncat o privire plină de curiozitate, pe care eu i-am susținut-o.

– Ți l-au luat? a întrebat, iar eu am dat din cap în semn că da. Te-au băgat la închisoare fiindcă ai condus sub influența băuturilor alcoolice?!

– A fost... mai complicat.

Oliver a ridicat din sprâncene, un gest care părea deja să-l definească.

– O să trimit unul dintre muncitori după materiale, a spus.

– Îmi pare rău, m-am scuzat eu. Vorbesc serios. Îmi pare rău că-ți fac probleme.

Mi-a atins ușor umărul gol.

– Tu ai desenat tatuajul?

– Da, am răspuns.

– E demential, a zis, zâmbind. Și să nu te mai aud că te subestimezi ca artist!

– Mulțumesc.

Mi-am trecut mâna peste tatuaj și m-am încins la față din pricina complimentului... și a reproșului.

Așa, a spus el, iar acum să ne întoarcem la murală. E remarcabil cât de puțină exfoliere a suferit. E un miracol. Așadar, nu cred să fie nevoie de consolidare. Ai noroc, pentru că mi-ar lua foarte mult timp să te învăț, a continuat, iar apoi a arătat spre o zonă a pânzei. Cea mai importantă treabă a ta o să fie retușul, având în vedere fisurile. Din fericire, Anna Dale picta cu un strat foarte subțire de vopsea, ceea ce acum e în avantajul tău.

Nu mai auzisem termenul de „retuș” până atunci, dar bănuiam la ce se referea. Urma să verific pe internet, doar ca să fiu sigură.

– Mulțumesc încă o dată, Oliver, am zis. Îmi pare rău. Știu că nu te las să-ți faci treaba.

– Vreau să văd lucrarea asta gata, a răspuns el făcându-mi semn să-l urmez în galerie. Vino cu mine! De bine, de rău, în momentul de față am un birou aici. Haide să-ți arăt ce am găsit despre Anna Dale!

CAPITOLUL 14

Anna

14 decembrie 1939

Joi dimineața, văzându-și poza și un articol despre ea în *Chowan Herald*, Anna s-a simțit ca o vedetă, dar s-a bucurat că se terminaseră interviul și fotografiatul. Stresul o chinuise la fiecare pas. Reporterul o pusese să meargă la depozit, iar ea se temuse ca nu cumva să-i ceară să pozeze înăuntru. Fusese ușurată atunci când el îi spusese că lumina nu era destul de bună pentru o fotografie de interior. Dacă lucrurile n-ar fi stat astfel, ar fi fost nevoită să treacă peste neliniștea care o chinuia ori de câte ori intra acolo. Cotloanele întunecate. Tavanul cu bârne de care atârnau lămpi și ventilatoare. Știa motivul pentru care o tulbura atât de tare tavanul acela, numai că trebuia să depășească starea de disconfort, și gata. Odată ce umplea depozitul cu materialele ei de lucru, spera ca întreg acel spațiu să-i pară mai puțin înspăimântător.

Reporterul a fotografiat-o cu depozitul în fundal, după care i-a pus întrebări despre planurile pe care le avea în legătură cu murala, iar ea a răspuns cu noua replică invariabilă:

– O să pictez ceva cu care Edentonul să se mândrească!

Totuși, articolul din *Herald* nu era singurul motiv pentru care se simțea celebră. În acea dimineață se dusesese în centru ca să-și cumpere niște articole de toaletă. Îi plăcea dimensiunea compactă a orașului și faptul că era ușor de ajuns dintr-un loc în altul. Era atât de înșorit și de cald pentru decembrie, încât decorațiunile de Crăciun atârnate pe Broad Street mai că păreau nelalocul lor, sau, cel puțin, expuse într-un alt anotimp decât cel convenit. Tocmai se afla

la farmacia Michener, când observase noul număr al revistei *Life* pe stativ și icnise de uimire. Uitase că urma ca toate schițele câștigătoare ale concursului pentru picturi murale să fie publicate în *Life*. Luase o revistă, iar mâinile îi tremuraseră în timp ce se ducea cu ea la casa de marcat, căutând pe bâjbâite monedele în geantă. Încercând să se tempereze, luase revista, mersese pe Broad Street și se așezase pe o bancă, răsfoind până când ajunsese la schițele câștigătoare. Imaginile erau foarte mici – cam de dimensiunea timbrelor – și reproduse doar în alb-negru, dar Anna își putea imagina culorile și vitalitatea fiecăreia în parte. Vedea vechea și inutila schiță făcută pentru Bordentown, în care apăreau Clara Barton și elevii ei de la școală. A atins-o cu vârfurile degetelor, drăgăstos, fiindcă îi era dor de ea puțin. Textul spunea:

*Anna Dale va crea o nouă schiță pentru
oficiul poștal din Edenton, Carolina de
Nord.*

În revistă mai erau câteva schițe ale unor artiști care primiseră teme noi, ca și ea, motiv pentru care s-a simțit mai puțin singură. Nu era singurul pictor care se străduia să conceapă un subiect cu totul nou. A observat că vreo doi artiști își împărțiseră muralele în trei sau mai multe segmente, astfel că nici în privința asta n-avea să fie singură.

Văzându-și schița în revistă, a prins încredere să sune la magazinul cu materiale de pictură din Norfolk și să comande hârtia pentru desen. Noua schiță căpăta formă frumoasă. Nu prea dormise din pricina muncii – care era mai mult o plăcere – și în curând era pregătită să adauge culoare.

După ce a făcut comanda, s-a așezat în sufragerie și a început să citească, iar la un moment dat a intrat Miss Myrtle. Bătrâna s-a așezat în fotoliul pe care se părea că-l prefera, și a privit-o cu atenție pe Anna.

– Ai cearcăne prea mari la cât de tânără ești, i-a zis ea fetei.

Anna a râs, dar n-a spus nimic. Insulta n-o afecta câtuși de puțin. În ziua aceea era prea entuziasmată ca să se indispună din pricina lui Miss Myrtle sau a altcuiva.

- Îmi place ceea ce fac, Miss Myrtle, i-a răspuns ea într-un târziu. Sunt foarte fericită!

- Bine, dar mă îngrijorezi, a stăruit Miss Myrtle încruntându-se. Azi mi-a scris Freda un bilet în care mi-a spus că n-ai mâncat nici de dimineată, nici la prânz. Și așa ești slabă ca un țâr! Promite-mi că ciugulești ceva. Ne-am înțeles, drăguță?

Annei i-a pierit zâmbetul. Oare chiar sărise peste două mese? Nici nu se gândise să mănânce și era aproape ora două. Amintindu-și cum o certa pe mama ei fiindcă aceasta nu mânca în timpul „perioadelor active“, s-a cutremurat.

- Acum mănânc, i-a promis ea lui Miss Myrtle, ridicându-se și aruncându-i un zâmbet forțat.

În drum spre bucătărie, s-a întrebat dacă așa se simțea mama ei în timpul episoadelor maniacale, atât de plină de energie și de bucurie, încât uita să aibă grijă de propria persoană. Era ridicol să compare ceea ce simțea ea cu situația mamei. Ridicol!

A găsit un pachet de Nabs în cămară și s-a așezat la masa din bucătărie, ca să mănânce sub privirea tăcută, zâmbitoare și mulțumită a Fredei. Menajera i-a turnat un pahar cu lapte pentru biscuiți, iar Anna a mestecat și a înghițit cuminte, nerăbdătoare, totuși, să se întoarcă la muncă și enervată că lăsa gândurile paranoice legate de mama ei să-i tulbure nou întâlnita fericire. Voia să se asigure că mânca de trei ori pe zi de-acum înainte, dar n-avea să lase absolut nimic să-i strice bucuria pe care o simțea câtă vreme lucra la mura la pentru interesantul orașel Edenton din Carolina de Nord.

CAPITOLUL 15

Morgan

15 iunie 2018

Ținându-mă după Oliver prin galerie, m-am simțit copleșită la gândul muncii ce trebuia depusă înainte de inaugurare. În cele trei săli mari ale expoziției nu se montaseră încă plăcile de rigips, darămite să fie zugrăvite, și am observat un electrician care lucra în interiorul unuia dintre pereți, cu o încâlcitură de cabluri. Dar spațiul era fascinant, desigur.

– Pereții sunt curbați, am spus eu, faptul acesta fiind ceva ce ar fi remarcat oricine.

Mi-am trecut degetele de-a lungul peretelui în timp ce-l urmăream pe Oliver pe coridor.

– Designul lui Jesse, mi-a explicat el.

– Cum era? am întrebat. La Jesse mă refer.

– Un artist genial, dar știi deja asta.

– Dintotdeauna mi-a plăcut la nebunie arta lui.

– Și un tip generos, bineînțeles, mi-a spus Oliver, vorbind peste umăr. Foarte pasionat de oamenii la care ținea. Dar pretențios. Și mofturos. Întotdeauna știe – *știa* – ce voia, și găsea o cale să obțină acel lucru. Cum ar fi ferestrele galeriei. A vrut un anume tip de sticlă, de i-a luat arhitectului câteva luni s-o găsească. Iar gresia din baie trebuia comandată special din Italia. Putea fi dur cu oamenii dacă nu se ridicau la standardele lui.

Mi s-a făcut milă de Lisa, care aparent încă făcea eforturi să se ridice la standardele tatălui ei.

L-am urmat pe Oliver într-un mic birou, care nu părea chiar mic din pricina faptului că avea un perete aproape integral din sticlă. Fereastra înaltă dădea spre o pajiște verde și spre un gard viu, singurele clădiri vizibile fiind destul de

departe. Pereții încă nu fuseseră zugrăviți și nu fuseseră montate întrerupătoarele. Oliver s-a așezat la biroul format dintr-o scândură așezată pe două capre de lemn. Pe biroul improvizat se aflau un computer, vreo șase teancuri înalte de hârtii, fotografia înrămată a unui băiețel drăgălaș, brunet, de unsprezece-doisprezece ani, și o boxă mică din care răzbătea vocea zgrunțuroasă a lui Bob Dylan.

– Dylan? am întrebat eu, ridicând din sprâncene, iar Oliver a zâmbit.

– Nu-i pe gustul tău?

– Nu prea.

A făcut semn spre un scăunel de lemn de lângă birou și m-am așezat.

– Îmi place muzica veche, a zis el. Dylan, Baez, Judy Collins, Peter, Paul and Mary. De fapt, atunci când te-am văzut prima oară la galerie, am zis că mi-a trecut pragul Mary Travers.

– Cine-i Mary Travers?

– Mary din trupa Peter, Paul and Mary, nu știi?

– Scuze, am spus. După Dylan, m-ai pierdut.

– *Puff the Magic Dragon*?

I-am arătat printr-o grimasă că habar n-aveam despre ce vorbea.

– Cred că-mi sună vag cunoscut, am răspuns. De fapt, câți ani ai?

– Nu sunt atât de bătrân cum mă faci tu să par, a răspuns el zâmbind. Abia am implinit treizeci. Ce muzică îți place?

– Mai mult rap. Ceva pop.

– Aoleu...! a exclamat, strâmbându-se. Nu cred că ne împrietenim.

Am râs, iar el a zâmbit. Apoi am arătat spre poza băiatului.

– Fiul tău? am întrebat, în timp ce el răscolea prin vrafurile de hârtii.

– Nathan. Da. Și mi-e teamă că are aceleași gusturi muzicale ca și tine. E complet fascinat de muzica asta.

– E foarte scump. Are ochii tăi albaștri, nu? Îi place arta?

– Cătuși de puțin, a răspuns Oliver râzând. Tatăl lui vitreg e un guru al computerelor și

asta-i place cel mai mult. Și da, sunt gelos.

Mi-a zâmbit. Avea unul dintre acele chipuri care se luminau cu totul atunci când zâmbeau. Avea sprâncene expresive și făcea riduri la ochi în spatele ochelarilor.

– Dar mă bucur că are un tată vitreg decent, a adăugat el.

Mi s-a părut că în tonul lui era o undă de durere provocată de gândul că-și împărțea fiul cu alt bărbat. Oliver avea ceva care mă emoționa. Parcă îi puteam destăinui întreaga poveste a vieții mele nefericite fără ca el să tresară. În acel moment mi-a venit să-l fac să uite puțin de tristețea pe care i-o citeam pe chip.

– În două luni o să fii doar tu cu el, la lac, am zis, bucurându-mă să-i văd ochii licărind din nou.

– Da, la Smith Mountain Lake, a spus el, răscolind printre hârtii. Am cumpărat deja echipament nou de pescuit. O să fie o săptămână întreagă în care o să mă boscorodească: „*Tatăăă, ce tontălău ești!*“, a anticipat el râzând, dar a redevenit iute serios. E lumina vieții mele, a adăugat.

I-am zâmbit. Era tare dulce. Aș fi vrut să fi avut și eu un tată care să simtă asta față de copilul lui.

Dintr-odată, a apărut Adam în ușa biroului. Era mai înalt decât îmi imaginasem. Mai înalt, mai lat și pe jumătate dezbrăcat. Și-a tras tricoul peste pieptul care-i sclipea de sudoare și și-a ciufulit cocul.

– Suntem gata să întindem pânza, i-a spus el lui Oliver. Ziceai că ai nevoie de ajutor?

Mă întrebam dacă intenționat așteptase să-și pună tricoul până când ajungea în fața mea, pentru că, atunci când s-a uitat la mine, a rânjit. Mi-am abătut privirea de la el. Nu eram acolo ca să-mi găsesc un bărbat, mai ales unul care-mi amintea de Trey.

– Ies imediat, a spus Oliver, iar Adam a dispărut pe hol.

Din teancul pe care îl răsfoia, Oliver a scos o bucată de ziar îngălbenită.

– Așa, s-a bucurat el, uite ce voiam să-ți arăt! Lisa mi-a dat un dosar mare cu planurile lui Jesse pentru galerie și am găsit asta în el.

Mi-a înmănat o pagină îngălbenită de ziar, împăturită în două. Am desfăcut-o cu grijă și am întins-o pe marginea biroului improvizat. M-am aplecat în față și am citit data din capul paginii: *14 decembrie 1939*. Titlul era: *Artista din New Jersey care va picta murala pentru oficiul poștal din Edenton*.

– Iat-o pe Anna Dale a ta, mi-a explicat Oliver.

Anna Dale a mea. Vorbele lui m-au făcut să mă simt mai aproape de pictoriță. Fotografia înfățișa o fată de-o vârstă cu mine, care stătea în fața unui depozit. Purta un mantou deschis la culoare, frumos croit, mănuși, dar nu și pălărie. Părea să aibă părul foarte închis – poate că era brunetă – și tuns uluitor, în stil bob, până la bărbie, cu un breton dens și lins care-i cobora până la sprâncene. Aspectul general era foarte dramatic și, în același timp, aproape ștrengăresc. Avea un zâmbet atrăgător. Unul plin de încredere în sine. Nu părea câtuși de puțin nebună.

– Uau! am făcut eu. Asta e, așadar, talentata și posibil țăcănita Anna Dale a noastră?

– Citește, mi-a cerut Oliver.

Am citit articolul în gând.

Domnișoara Anna Dale, în vârstă de douăzeci și doi de ani, din Plainfield, New Jersey, este câștigătoarea pentru Edenton a concursului de pictură murală din cele patruzeci și opt de state, sponsorizat de Trezoreria Statelor Unite. După finalizare, pictura murală de trei metri și șaiszeci de centimetri pe un metru și optzeci de centimetri va fi montată pe peretele oficiului poștal, deasupra ușii biroului dirigintelui. Domnișoara Dale n-a intrat în detalii legate de subiectul picturii murale. „Edentonul are atât o istorie bogată, cât și un prezent pe măsură”, a spus ea. „Sper să le surprind pe amândouă în murală.”

Întrebată despre îngrijorarea pe care unii locuitori din Edenton și-au exprimat-o cu privire la o artistă din New Jersey care să picteze o murală pentru un oraș din sud, ea a răspuns: „Este o onoare să locuiesc la Edenton în timp ce lucrez la murală, astfel încât să pot cunoaște localnicii și sper să le ofer o pictură de care să se bucure multă vreme de-acum încolo. Sunt foarte încântată de oportunitatea care mi s-a oferit. Am început deja să creez schița propusă pentru murală”, a spus domnișoara Dale, „și o s-o trimit în curând la Secția de Arte Plastice. După ce primesc aprobarea din partea lor, o să pot începe să lucrez la pictura propriuzisă. În acel moment, publicul o să fie mai mult decât bine-venit la depozit, ca să mă vadă lucrând. Sper să izbutesc să creez ceva cu care Edentonul să se mândrească.” Domnișoara Dale consideră că va afla vești din partea Secției de Arte Plastice cândva după Anul Nou.

Eram fascinată. De cuvinte în sine. De fotografie. Am atins ușor hârtia veche, moale la pipăit, și m-am mirat să observ că-mi dădeau lacrimile.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat la modul general, nu doar pe Oliver. De ce a dispărut și a lăsat baltă murala? Părea perfect sănătoasă, dar, dacă și-a pierdut mințile, după cum i-a spus Jesse Lisei, crezi că au băgat-o la balamuc, sau...?

Mi-a pierit glasul uitându-mă la fotografia în care tânăra pictoriță zâmbea.

– E clar că ceva s-a întâmplat, a spus Oliver.

– Cum a ajuns pânza la Jesse Williams? am întrebat în timp ce mă uitam din nou la data articolului. 14 decembrie 1939! La vremea aceea, el era un copil.

Oliver a ridicat din umeri.

– Nu cred că o să aflăm vreodată, a răspuns el.

– Mie-mi pare perfect sănătoasă fizic și psihic, am repetat.

– Așa-i.

M-am tras puțin mai în spate și am rămas cu ochii la fotografie. Am atins fața zâmbitoare a Annei Dale și m-a trecut un fior. De îndată ce deschideam ochii dimineața, nu mă gândeam decât cum să fac ca să vin cu o soluție rapidă ca să termin lucrarea, să primesc cei cincizeci de mii de dolari și să nu mai intru la închisoare. Lisei nu-i păsa, atât timp cât puneam pânza pe perete până pe data de 5 august.

Însă Anna Dale... Ea se entuziasmase. Își dorise să facă cea mai bună treabă. Pusese suflet în ea și pe urmă se întâmplase ceva. Trebuia să fi fost cu adevărat cumplit să faci din fata asta frumoasă o... ce? O pictoriță bolnavă psihic, care dispăruse în mod misterios din lumea artei? M-am cutremurat. Voiam să-i fac dreptate acelei fete care era de vârsta mea. Voiam să dau viață muralei căreia Anna Dale nu apucase să-i dea.

Pânza fusese scoasă atât de neglijent din cadrul ei cel vechi, încât a fost o provocare să fie așezată ca lumea pe noul șasiu. A durat două ore până când eu, Adam, Wyatt și Oliver, împreună cu alți câțiva muncitori, am reușit să întindem pânza și s-o prindem cu zeci de piuneze. M-am uitat de departe cum au atașat pânza foarte jos pe perete și i-am ajutat s-o îndrepte și s-o netezească, astfel încât să mă pot apuca de lucru. După ce au terminat, bărbații s-au întors la treburile lor în galerie, dar eu am rămas în foaier. Acum, când pânza se afla pe perete, cu fața spre mine, zonele lacunare și murdăria care păreau să acopere fiecare centimetru al pânzei erau mai vizibile. Și totuși, arta din spatele mizeriei îmi sărea în ochi. Femeile și ceainicul lor spart. Păreau supărate, nu-i așa? Femeia de culoare din colțul dreapta sus părea să rânjească pe lângă bățul pe care-l ținea în dinți. Motocicleta părea gata să sară de pe perete în foaier.

M-am gândit încă o dată la articolul de ziar și la fotografia cu tânăra brunetă optimistă, tunsă scurt. M-am cutremurat. Parcă vedeam o poză dintr-un necrolog. Ignoranța muribundului. Habar n-avea ce urma. Așa arăta Anna Dale în

fotografie. Era la începutul aventurii – începutul care devenise, cumva, un sfârșit.

Pentru prima dată, am remarcat semnătura pictoriței în colțul din dreapta jos al pânzei și m-am așezat pe vine ca s-o văd în amănunt. *Anna Dale*. Ușor, am atins literele murdare, dar mi-am tras iute degetele înapoi, speriată de asprimea suprafeței picturii. Sub stratul de murdărie, scrisul Annei era vertical și rotund, pictat cu auriu. M-am uitat lung la semnătură, întrebându-mă cum se făcea că o viață care începuse atât de promițător, ajunsese apoi să fie învăluită într-un mister total.

CAPITOLUL 16

Anna

25 decembrie 1939

– Tu ești Anna! a exclamat Pauline Maguire dându-i soțului sacoșa din mână și întinzându-se spre mâinile Annei. Mama mi-a povestit foarte multe despre tine!

Și mie despre tine! a răspuns Anna, bucuroasă că femeia era prietenoasă.

Anna nu cunoscuse încă pe nimeni de seama ei la Edenton și s-a simțit numaidecât atașată de tânăra în a cărei cameră locuia.

– El e soțul meu, Karl, l-a prezentat Pauline.

Karl, încărcat de sacoșe și de un pachet mare și dreptunghiular, învelit în hârtie de cadou, a dat din cap și a zâmbit. Părea ceva mai în vârstă decât Pauline. Părul lui șaten era străbătut de șuvițe grizonante.

– Ce mult mă bucur să te cunosc! a spus Anna, luând una dintre sacoșe din brațele lui. Miss Myrtle e în bucătărie.

Bătrâna îi dăduse liber Fredei ca să sărbătorească acea zi numai împreună cu Anna și cu familia, așa că cele trei femei s-au pus pe gătit. Au făcut un curcan, piure de cartofi, *giblet gravy*³ și *butter beans*, aceasta din urmă fiind un soi de fasole de care Anna nu mai auzise, dar care era exact fasolea de Lima cu care ea crescuse la New Jersey. Karl și-a pus șorțul și a făcut unii dintre cei mai buni biscuiți pe care-i mâncase Anna vreodată. Ea nu mai cunoscuse un bărbat atât de dornic să gătească.

– Îmi place doar să coc, a spus Karl, făcându-i cu ochiul.

Anna l-a plăcut pe loc. Era degajat și prietenos și se vedea că o adora pe Pauline. Și-a amintit că Miss Myrtle îi spusese că era polițist și că așa izbutise să-și păstreze o slujbă bună în

timpul Marii Crize, când foarte mulți bărbați rămăseseră șomeri. Mai era și incontestabil chipeș, cu ochi albaștri și cu părul grizonant care-i tot cădea pe frunte într-un fel fermecător, după părerea Annei. Ea își imagina că arăta splendid în uniforma de polițist și considera că el și Pauline erau un cuplu cuceritor, în pofida diferenței de vârstă.

Pauline emana căldură. Anna și-a amintit că lucra cu jumătate de normă ca infirmieră pentru un doctor. Probabil că pacienții o adora. Anna vedea asemănarea dintre Pauline și Miss Myrtle în ceea ce privea buzele pline, bustul voluptos și ochii de un albastru-închis, însă Pauline avea jumătate din greutatea mamei sale, iar părul îi curgea vălurit pe umeri, șaten deschis, nu cenușiul mohorât al lui Miss Myrtle. Privindu-le pe mamă și pe fiică muncind una lângă alta, vorbind și râzând, pe Anna o durea sufletul și a decis să nu se mai gândească la asta. Era primul Crăciun fără mama ei. Dacă se mai lăsa mult pradă amintirilor, risca s-o pufnească plânsul și nu voia ca gazdele ei – și ea însăși – să se confrunte cu așa ceva. S-a concentrat la treburi, la discuții și la colindele de Crăciun care se auzeau la radioul de pe blatul de bucătărie. Într-un fel sau altul, avea să treacă peste ziua aceea.

Toată după-amiaza, în timp ce-și făceau de lucru prin bucătărie toți patru și mai târziu, câtă vreme au mâncat în salon, Anna s-a uitat la felul în care își zâmbeau Pauline și Karl, la felul în care își atingeau ușor mâinile atunci când își dădeau unul altuia farfuria cu friptură de curcan sau sosiera. Erau un cuplu superb și Anna făcea eforturi să nu devină geloasă pe iubirea lor vădită. Într-o zi, și-a spus, avea să găsească un bărbat care să țină la ea așa cum ținea Karl la Pauline. Până în acel moment, majoritatea iubiților ei se dovediseră a fi puțin mai mult decât simpli amici. Mama îi spusese cândva că prietenii erau mai importanți decât iubiții, dar, văzându-i pe Pauline și pe Karl împreună, Anna a început să tânjească după mai mult.

La cină, cei trei i-au dezvăluit Annei mai multe lucruri despre oamenii din oraș, trecând dincolo de aparențe și zugrăvindu-i așa cum erau în realitate. I-au spus că domnul Arndt era bun și cumsecade, după cum și părea. Domnul Fiering de la filatura de bumbac purta lenjerie de damă, a adăugat Pauline.

– De unde naiba știi asta? a întrebat Anna, râzând.

– E doar un zvon răutăcios, a răspuns Karl, cu un zâmbet care-i dezmințea cuvintele.

– Primarul Sykes e un mare prostovan, dar își face treaba, a zis Miss Myrtle.

Pauline a plescăit disprețuitor.

– Soția lui își ascunde vânătăile și toată lumea știe că el are o amantă.

– Pauline! a dojenit-o mama ei. Nu se știe sigur!

Anna și-a zis că avusese dreptate să se simtă stingherită atunci când fusese singură cu primarul în depozit. De-acum încolo, avea să stea departe de el.

Odată ce au terminat de mâncat și au făcut curățenie în bucătărie, Anna și-a luat inima în dinți și le-a arătat schița ei lui Miss Myrtle, lui Pauline și lui Karl. Trimisese schița originală la Secție cu o săptămână în urmă, dar crease o pictură identică, model pentru desenul pe care urma să-l facă atunci când era pregătită – presupunând, desigur, că Secția îi dădea aprobarea. Hârtia pe care o comandase pentru desen sosise deja și spera să aibă și ocazia s-o folosească.

– Ești foarte talentată! a icnit Pauline, de parcă nu se așteptase ca Anna să aibă atât de mult talent.

– Foarte impresionant, a spus Karl.

– V-am spus, s-a burzului Miss Myrtle, că Anna noastră e o adevărată artistă!

„Anna noastră“. Vorbele acelea au emoționat-o până la lacrimi.

– Mă temeam să fac Tea Party subiectul principal, a spus ea, însă...

– O, dar *musai* să fie subiectul principal! a spus Pauline. Sigur că trebuie.

– Uite ce bine a desenat chipurile femeilor, a adăugat Miss Myrtle.

– O să arate mai bine atunci când o să am modele, a răspuns Anna.

Personal, considera că rochiile erau cea mai frumoasă parte din pictură. Viu colorate, iar, mai mult de-atât, ea considera că avea o înclinație pentru pictarea țesăturilor într-un chip atât de realist, încât îți venea să-ți treci degetele peste ele. În colțul din dreapta jos, pictase un șir de case din Cotton Mill Village, cu fabrica în spate și cu puful de bumbac aninat în ramurile arborilor. În dreapta sus, schițase o femeie de culoare care-și ținea cu mâinile șorțul plin de alune. În stânga sus, o barcă de pescuit, cu pescarii neclari în timp ce trăgeau plasele pline de hering. Iar în stânga jos stătea un cherestegiu cu toporul în mână, în fața pădurii verzi.

– Doamna cu alune e preferata mea, a spus Karl.

– Ei bine, mie-mi place cherestegiul cel chipeș, l-a tachinat Pauline.

Karl nu s-a lăsat ademenit în capcană.

– E absolut minunat, Anna, a răspuns el în schimb. Și, cu asta, basta!

Anna radia. Își imagina pictura finală pe peretele oficiului poștal.

– Când te duci la Norfolk ca să-ți iei materialele, a spus Pauline, aș veni bucuroasă cu tine, dacă vrei companie.

– Ar fi minunat, a răspuns Anna, fericită de propunere.

Trecuse mult timp de când nu avusese o prietenă cu care să vorbească.

Au încheiat seara cu ceai și cu tartă de fructe făcută de Freda și, în timp ce mâncau laolaltă, Anna s-a simțit mulțumită întru totul. Rar mai trăia asemenea emoție. Avea să stea ca pe ace în următoarele săptămâni, până când primea răspunsul Secției, dar în acea seară avea să se bucure de noii ei prieteni, de casa încântătoare în care locuia și de senzația de împlinire pe care o avea știind că făurise ceva „cât se poate de minunat“.

Sos cu zeamă de potroace

CAPITOLUL 17

Morgan

16 iunie 2018

După instrucțiunile lui Oliver și cu ajutorul lui Wyatt, am atârnat peste cadru bucăți de sfoară atât vertical, cât și orizontal, ca să împărțim pânza în segmente de aproximativ șapte metri pătrați.

– Ca să știi unde ai curățat, a spus Oliver.

M-am suit pe scară și am început cu colțul din stânga sus, curățând pictura cu ajutorul unei tije învelite în vată, pe care Wyatt o cioplise perfect ascuțit.

– Dacă dai de o zonă care se exfoliază, cureți în jurul ei și faci un semn, a adăugat Oliver. Ai tot timpul.

Timp. Numai asta nu aveam.

Din alte săli ale galeriei auzeam zgomote de ciocan și de fierăstrău, așa că mi-am pus căștile în urechi, am deschis contul de Spotify pe telefon la playlistul Top Hits și m-am pierdut în muzică în timp ce lucram. Oamenii nu apreciau norocul pe care-l aveau să poată asculta muzică oricând doreau. Mă copleșea gândul în sine. Oamenii nu-și apreciau libertatea, fir-ar să fie! Dar eu personal n-aveam de gând să mă mai întorc în iadul închisorii.

Mergea greu curățatul cu tamponul, dar am descoperit că-mi plăcea ceea ce făceam. Dădeam din cap în ritmul muzicii și curățam segmentele pătrate centimetru cu centimetru. Eram atentă să nu distrug vopseaua care putea cădea și am observat repede diferența dintre zonele pe care le curățam și cele care erau încă murdare. După ce am terminat primul segment, am coborât de pe scară și mi-am dat seama că mă dureau umerii, dar am rămas

uimită atunci când mi-am ridicat privirea și am văzut cât luminasem segmentul, în ciuda faptului că în acel colț nu era mare lucru de văzut. Barca pe care o pictase Anna era încă acoperită de murdărie, dar cerul de deasupra ei era acum de un albastru-cenușiu frumos, chiar dacă pictura era puțin zdrelită. Am zâmbit. Când simțisem ultima oară mulțumire față de ceva ce făcusem? Când simțisem ultima oară fiorul purei bucurii? Ce ciudat că o infimă bucățică curată din acea pânză îmi dădea un astfel de sentiment! Apoi am ajuns cu privirea la restul pânzei murdare pe care trebuia s-o curăț și am gemut, masându-mi umărul. Avea să dureze o veșnicie, iar asta era abia primul pas al restaurării. Trebuia să-i dau bătaie.

N-am luat masa cu Wyatt, Adam și cu restul muncitorilor pe peluza din față, în ciuda invitației pe care mi-o făcuseră. Nu eram pregătită să stau la taclale cu nimeni – oare mai știam cum se făcea? Am observat că nici Oliver n-a mâncat împreună cu ei. A rămas în biroul lui, cu ușa închisă. Așa că m-am dus la o cafenea din apropiere, numită Nothing Fancy, bucurându-mă de muzica lui Post Malone și de cea a lui Maroon 5 din căști. Am comandat un sandvici cu salată de pui la pachet și m-am așezat afară, să mănânc pe o bancă. Mă gândeam la ședința alcoolicilor anonimi la care mă dusesem cu o seară în urmă. Fusesse straniu să particip la o ședință AA fără deținuți, ca să nu mai vorbim de o ședință la care fuseseră mai mult bărbați. N-am povestit nimic. N-am suflat o vorbă în afară de rugămintea pe care i-am adresat-o mediatorului, aceea de a-mi semna formularul de participare. O terminasem cu alcoolul și mă enerva să ascult poveștile triste ale celor de față. Nu băusem nimic de paisprezece luni. Și fără monitor la gleznă știam că n-aveam să mai beau vreodată.

Înainte de ora patru curătasem douăsprezece dintre segmente, lucru care a dezvăluit o parte din vasul de pescuit pictat în colțul din stânga sus, precum și brațul drept al blondului vânjos, pictat în josul pânzei. Treptat, mi-am dat seama

că bărbatul nu ținea în mână o bucată de lemn, așa cum crezusem inițial, ci mai degrabă un topor, iar ceva se scurgea de pe lamă. Șevă? Am trecut ușor tamponul peste colțul de jos al lamei și am icnit. Picăturile erau de un roșu intens și sclipeau. Nu puteau simboliza decât un lucru: sânge. M-am îndepărtat de pânză, strângând tija în mână. Curătasem numai o treime din chipul bărbatului și vopseala era parțial zdrelită, dar vedeam că zâmbea. Că era chipeș. Că părea să ignore complet picăturile de sânge de pe topor. Mi s-a cam făcut rău. M-am gândit la figura Annei Dale din ziar. Oare ce se petrecuse în mintea ei stranie?

Muream de nerăbdare să-i arăt lui Oliver ce descoperisem, dar el era plecat la cumpărături, așa că mi-am văzut de treabă. O oră mai târziu, mi-am dat seama că nu mai auzeam de ceva vreme zgomotele de ciocan, de fierăstrău și de bormașină. Mi-am scos căștile și am văzut că, în capătul îndepărtat al galeriei, băieții își încheiau ziua de lucru. Însă eu voiam să mai stau. Mai aveam mult de lucru, iar acasă la Lisa nu mă aștepta nimic.

Wyatt a intrat în foaier în timp ce schimbam tamponul pe tijă. Își desfăcuse codițele din mănunchiul în care fuseseră legate, iar acum îi cădeau libere pe umeri.

– Măi, să fie! Fetițo, e super tare! a exclamat el uitându-se la porțiunea curățată a pânzei. Habar n-aveam că era atât de varză! s-a mirat, ceea ce m-a făcut să radiez de bucurie. Mare schimbare! a adăugat, zâmbind larg, dar după aceea s-a încruntat și s-a apropiat de pânză. Ți-ai dat seama de pe topor e sânge?!

Am dat din cap în semn că da.

– Cred că pictorița noastră era cam țicnită.

– Zici? a întrebat, iar apoi s-a uitat la mine. Mergem cu toții la Waterman, să bem ceva. Vii cu noi?

„Pe naiba!”, mi-am zis.

Îmi imaginam mirosul seducător al barului. Berea rece, cu spumă, în paharele înalte. M-aș fi uitat la ei cum beau, în timp ce eu aș fi stat cu o Cola în față. Nu era o idee bună.

- Nu pot, am răspuns, amintindu-mi că un tip de la AA povestise cum, ca să nu bea, se concentra la afacerea lui. Mai lucrez un pic!

- Munca fără distracție...⁴, m-a tachinat Wyatt.

- Știu, am răspuns eu zâmbind. Distracție plăcută!

A mai trecut o jumătate de oră până să intre Oliver în galerie. Ținea în mână o servietă din piele moale și s-a oprit în mijlocul foaierului, ca să vadă ce făcusem.

- E... absolut... impresionat, a spus, destul de tare încât să aud cu căștile în urechi. Ce părere ai?

Mi-am scos căștile din urechi.

- Cred că trebuie să găsesc un salon de masaj, am răspuns eu râzând.

- Meriți, a fost el de părere. Serios vorbind, ai făcut o treabă minunată! Ai găsit zone care se exfoliază?

- Am găsit ceva mult mai interesant de-atât.

Am mutat scara ca să vadă bine toporul chereștegiului și am văzut cum i-a pierit zâmbetul.

- Ala e...? a întrebat el, lăsând servieta din mână și apropiindu-se de pânză ca să studieze picăturile de sânge, iar apoi s-a întors spre mine. Ce naiba...?!

- Știu. Prima dată m-am gândit că picăturile de pe topor erau sevă de copac, dar, după ce am curățat, mi-am dat seama ce e de fapt.

- Asta-i de neînțeles, a spus el punându-și mâinile în șolduri și privind pânza.

Era destul de aproape ca să-i simt mirosul. Piele tăbăcită? Singurul lucru din preajmă care putea mirosi așa era servieta lui, iar aceasta nu se afla aproape de noi. Era un miros plăcut – delicios, îmbătător, de fapt – și preț de o clipă am uitat despre ce vorbeam și l-am adulmecat.

- Sânge și o motocicletă, a spus el, amintindu-mi de murală.

- Cred că de asta i-a zis Jesse Lisei că pictorița se țicnise, am fost eu de părere.

Oliver a dat din cap.

- Mă rog, acum se explică de ce murala n-a fost niciodată instalată în oficiul poștal, asta e

clar, a spus el în timp ce-și scotea telefonul din buzunarul blugilor și se uita la ceas. M-am oprit doar ca să văd ce faci, înainte să mă duc acasă, fiindcă am de lucru toată noaptea, a continuat, dând din cap spre servieta din spatele nostru. Tu ai terminat pe ziua de azi?

– Nu încă, am răspuns.

S-a dus spre ușă, s-a oprit ca să-și ia servieta, iar apoi s-a uitat din nou la mine.

– Încui tu când pleci?

– Da.

De dimineață, Lisa îmi dăduse o cheie.

– Atunci, ne vedem mâine, a spus el.

A ieșit din galerie, iar eu mi-am pus iarăși căștile în urechi, mirată de senzația de singurătate ce m-a cuprins dintr-odată în timp ce mă urcam pe scară. Toată lumea își vedea de viață în seara asta, iar eu n-aveam de ce viață să-mi văd. Însă ar fi fost mai rău dacă m-aș fi dus acasă la Lisa. Aș fi intrat pe Instagram. Aș fi verificat ce făceau Trey și vechii mei prieteni. Aș fi căutat-o pe Emily Maxwell și aș fi fiert la foc mic în supa vinovăției. Mai bine să mă pierd în muncă. Eram curioasă să văd dacă Anna Dale îmi mai rezervase și alte surprize.

Mai curătasem trei segmente, când am auzit o voce care venea din spatele meu și care mă striga pe nume. M-am întors și am văzut-o pe Rebecca Sanders. Ea stătea cu brațele încrucișate pe piept și chiar zâmbea. Am bănuیت că era una dintre acele vizite-surpriză în privința cărora mă avertizase. Slavă Domnului că nu mă dusesem la bar cu băieții! Am coborât de pe scară.

– Prin urmare, aici lucrezi, a spus Rebecca, iar apoi a arătat spre murală. Cureți pictura aia? a întrebat. Se vede diferența între porțiuni!

– Da, am răspuns eu lăsând tamponul pe o treaptă a scării și ștergându-mi mâinile umede pe blugi, după care am arătat spre porțiunea curățată a pânzei. Asta mi-a luat toată ziua ca s-o fac.

Nu credeam că pe Rebecca o pasiona arta. Vedea diferența între curat și murdar, dar nu părea interesată de imagini în sine.

– Am fost la adresa la care locuiești, dar femeia de-acolo – Lisa Williams? – mi-a spus că probabil încă lucrezi, așa că mă bucur să te găsesc aici.

Am dat din cap, bucuroasă, la rândul meu, că mă găsisese acolo.

– Toată lumea a plecat la bar, dar m-am gândit să rămân.

M-am crispat puțin după ce am spus asta. Îmi dădeam seama că vorbele mele sunaseră ca și cum m-aș fi așteptat să primesc o medalie fiindcă nu mă dusesem la bar împreună cu băieții.

– Ai ajuns la vreo ședință?

– Aseară. Am hârtia semnată, dar e acasă la Lisa.

– Mi-o trimiți pe e-mail, a spus Rebecca. Ai adresa pe cartea de vizită.

– Bine.

Am tăcut amândouă o clipă.

– Bănuiesc că nu ți-a fost ușor să refuzi să ieși la băut împreună cu colegii de muncă, a spus Rebecca în cele din urmă.

Am ridicat din umeri.

– Nu neapărat.

N-aveam chef să intru în discuții de consiliere. Nu voiam să-i dau Rebecăi mai multă putere asupra mea decât avea deja.

– Te descurci bine deocamdată, Morgan, a remarcat ea.

Am dat din cap în semn că eram de acord cu spusele ei.

– Sunt bine.

– Ce-ți vine cel mai greu?

Mi-am adus aminte de Instagram. Să-i văd pe toți trăindu-și viața. Să mă simt singură.

– Nimic, am mințit.

– Zău, a zis Rebecca, menirea mea e să te ajut. Sunt de partea ta.

– Nimic. Vorbesc serios. Mă bucur că am scăpat de închisoare și că am destul de lucru ca să fiu cât mai ocupată, așa că n-am nici o problemă.

Rebecca părea sceptică, dar în cele din urmă a dat din cap, conciliantă.

– Ce faci astă-seară după ce pleci de aici?

– Mă întorc la Lisa. Mă culc. Dorm. Mă întorc mâine-dimineață și o iau de la capăt.

Rebecca a ezitat, de parcă mai voia să spună ceva, dar a dat din cap spre pânză.

– Bine, atunci, a spus ea. Ține-o tot așa!

A plecat, iar eu am rămas în mijlocul foaierului, încercând să decid ce să fac. Să lucrez, sau să mă întorc la Lisa? Rebecca îmi tăiase din elan. Luând recipientul cu apă și tija, m-am dus în chicinaș din capătul îndepărtat al clădirii. Am deschis dulapul de sub chiuvetă ca să arunc tamponul și m-a izbit mirosul de bere din cutiile strivite și aruncate în coșul de reciclare. Probabil că unul sau mai mulți dintre băieți beau la muncă. Mirosul m-a transportat în trecut, pe vremea petrecerilor studentești, acum mai bine de un an, în epoca ce acum mi se părea lungă cât o întreagă viață. Am râvnit deodată ceva ce nu știam să numesc. Nu bere. Nu pe prietenii mei. Oare pe Trey? Pe Trey cel perfect, așa cum îl crezusem a fi? Poate. Dar știam că tânjeam după ceva mai presus de-atât. Poate că după inocența mea. Nu-mi dădeam seama după ce anume tânjeam, dar am rămas în bucătăria micuță, cu mâinile petrecute în jurul meu, într-o tristă îmbrățișare. Știam că nu puteam recupera ceea ce-mi doream. M-am gândit din nou la Emily Maxwell și mi-am imaginat că și ea tânjea după viața de dinainte de accident. De dinainte să i se ia totul. O, Doamne! Uram să mă gândesc la ea. Pe nepusă masă, mi-au dat lacrimile. Dintr-odată, eram din nou în mașină, în acea noapte sinistă, amintindu-mi ce îi făcuserăm acelei fete. Noi, da, pentru că, deși Trey era cel care conducea, la fel de bine puteam fi eu la volan. Puteam să fi fost eu cea care lovise micul Nissan în acea intersecție udă și întunecată. Eram la fel de beată ca și Trey atunci când plecaserăm de la petrecere și abia în ultima secundă îi dădusem lui cheile mașinii. Aveam să-mi amintesc veșnic momentul cumplit în care realizasem ce făcuserăm eu și Trey, imaginea sinistă a mașinii zdrobite complet în fața noastră, cu farurile încă aprinse în beznă, cu claxonul

asurzitor și neconținut care răsună după izbirea metalului de metal. Mă dezmeticișem brusc.

– Vai de mine, am omorât pe cineva?!

Îmi aminteam acum de șocul pe care-l avusesem atunci când Trey deschisese brusc portiera și strigase:

– N-am fost aici! Pricepi?

Îl văzusem cum o zbughise din mașină și cum se pierduse iute în pădurea întunecată. Și, în toiul șocului, înțelesesem la ce se referea. La bursa lui. La Facultatea de Drept din Georgetown. Era genial și muncise pe brânci. Avea totul de pierdut. Iar eu îl iubeam. Voiam să-l protejez.

Preț de câteva clipe, rămăsesem amorțită și paralizată. Apoi coborâsem și eu din mașină. Încet, cu sufletul la gură, mă dusesem spre Nissan, în care claxonul continua să urle. Bezna nopții mă lăsase fără suflu. Era destulă lumină cât să văd că mașina mea lovise portiera șoferului Nissanului. Nu vedeam înăuntru. Nu puteam ajunge la șofer deschizând portiera dinspre el. Încercând să nu vărs, ocolisem partea din față a Nissanului, străbătând tufișurile și mormanele de frunze. Apoi îmi făcusem curaj să forțez portiera din dreapta. Se aprinsese lumina de sus și în acel moment știusem că imaginea din fața ochilor mei avea să-mi dea coșmaruri toată viața: părul negru și lung, sânge, membre contorsionate și oase. Țipam, țipam, țipam până când apăruse cineva lângă mine și altcineva chemase poliția. Țipam și înconjurată de sirene, de girofaruri, înfășurată în pătură, tratată pentru tăietura de la frunte pe care nu știam că o căpătasem, țipam în tot acel timp.

– A *murit*?! Țipam, ținându-mă în brațe, absolut terorizată. A *murit*?! A *murit*?!

Îmi aminteam cât se poate de clar dureroasele cuvinte ale polițistului care stătea lângă mine:

– N-ai omorât-o, spusese el, dar, cu siguranță, i-ai distrus viața!

– Îmi pare rău, am șoptit acum, în chichineta galeriei.

Mi-am lipit degetele de ochi, încercând, parcă, să blochez imaginile acelei nopți. Amintirile. Pentru o clipă, am vrut să-i caut pe Adam și pe Wyatt ca să beau câteva beri împreună cu ei și să dau uitării oroarea.

„Asta-i o idee periculoasă!”

Trebuia să găsesc o cale să trăiesc cu toate acele amintiri fără să beau. „Ești în viață!”, mi-am zis. „Sănătoasă și întreagă!”

Emily n-avea să mai fie așa niciodată. Trebuia să apreciez a doua mea șansă. Asta nu trebuia să uit niciodată.

Celebra replică din filmul *The Shining*, în care personajul principal își pierde mințile și își ucide familia cu toporul.

CAPITOLUL 18

Anna

2 ianuarie 1940

Anna bănuise că Plainfieldul era un oraș mic, dar habar n-avusese până acum cât de mic. Se afla de nici o lună la Edenton și oamenii știau deja cine era, indiferent unde se ducea. Descoperise că asta era și de bine, și de rău.

A intrat în farmacia Michener în acea dimineață de ianuarie, iar bărbatul de la tejghea a spus:

– Hei, tu ești fata cu murla, așa-i?

Pe urmă, când s-a oprit ca să cumpere un sandvici de la restaurantul Albemarle, ospătărița în uniformă albă a întrebat:

– Nu tu ești pictorița poștei?

Iar după masa de prânz, când s-a dus la bibliotecă să ia ceva de citit pe perioada în care aștepta răspunsul Secției, bibliotecara a spus:

– Tu ești pictorița aceea din nord!

Se părea că toată lumea din oraș citise acel articol despre ea în *Herald*. Și toată lumea se purta frumos cu ea, cu o prietenie vădită, ce începea să-i placă foarte mult.

Numai că totul s-a sfârșit spre seară, pe când pleca de la bibliotecă. Ieșise pe ușă și cobora treptele, când tocmai urca o femeie. Aceasta avea părul blond sub baticul albastru și era flancată de două gemene identice, mohorate. Fetele să tot fi avut unsprezece sau doisprezece ani și aveau cârlionți blond-arămii. Anna le-a zâmbit celor trei, dar femeia a apucat-o dintr-odată de braț.

– Tu ești pictorița din New Jersey? a întrebat-o ea pe Anna.

– Da, a răspuns aceasta, încă zâmbind, cu toate că femeia nu-i răspundea la zâmbet și-și

înfipsese ghearele în mâneca de lână a mantoului ei.

– Eu sunt doamna Drapple, a spus femeia. *Soțul* meu ar trebui să fie cel care pictează mura la aia!

– Aha! a exclamat Anna, surprinsă.

– Ești numă' o amatoare, a continuat doamna Drapple. Desenu' tău din revista *Life* arată de parcă l-a făcut un copil de zece ani. Și fiicele mele puteau să-l facă!

Șocată, Anna și-a răsucit brațul ca să scape din strânsoarea femeii. Nu știa ce să răspundă. N-avea de gând să se scuze pentru că ea fusese cea care câștigase concursul. De ce s-o fi făcut?

Una dintre fiicele femeii a vorbit înaintea Annei:

– Mamă, a spus ea, încercând s-o tragă pe femeie spre ușa bibliotecii. Haide să intrăm!

Dar femeia nu s-a clintit.

– Aș vrea să fi câștigat toți cei care au participat, a spus Anna pe un ton neconvingător. Dar eu am câștigat pe drept. Concursul a fost anonim și...

– Ei bine, n-ar fi *trebuit* să fie anonim! a strigat femeia atât de tare, încât un trecător s-a întors spre ele. Cei care se ocupă de asta ar fi trebuit să țină seama de *experiență*, ca să nu mai zicem că nu știi nimic despre Edenton! Și ar fi trebuit să țină seama de faptul că *un bărbat* are o familie de întreținut! Aveam nevoie de banii ăia!

Fetița care nu vorbise până atunci o studia pe Anna cu o privire încruntată, dar cealaltă a tras-o din nou de braț pe mama ei.

– Mamă, a zis ea, e frig rău!

– Îmi pare foarte rău, a spus Anna, supărată de îndată pe sine fiindcă se scuza. N-avea de ce să-și ceară iertare. N-am ce face, a adăugat.

A trecut pe lângă cele trei, iar apoi a coborât cu mâna încheștată pe balustradă și cu genunchii tremurându-i.

S-a îndepărtat iute de bibliotecă, uitându-se peste umăr din minut în minut, îngrijorată, parcă, să n-o fi urmărit cumva doamna Drapple și s-o apuce iarăși de braț, pregătită s-o insulte în continuare. Anna simțea că furase pe

ceva. Și-l imagina pe Martin Drapple, pe care spera să nu-l cunoască vreodată, într-o depresie cruntă, lefter, chinându-se să găsească o cale ca să-și întrețină familia. Nu era vina ei și totuși se simțea vinovată. Era o intrusă. O străină. O femeie. Oare chiar luase mâncarea de la gura acelor fetițe?

CAPITOLUL 19

Morgan

18 iunie 2018

Abia la amurg am ajuns acasă la Lisa, după a treia zi plină – *extrem* de plină – în care curăţam murala. O durere ascuţită îmi străpungea omoplaţii şi mi se părea că deja vedeam şi simţeam cum mi se întărise bicepsul drept. Am descuiat cu cheia primită de la Lisa, mi-am scos căştile şi am străbătut sufrageria, îndreptându-mă spre bucătărie. Muream de foame. Iarăşi nu ieşisem în oraş cu băieţii, rămânând la galerie ca să lucrez la pânză. Era mai bine şi mai sigur aşa. Azi, în timp ce curăţam pictura, Adam începuse să-mi vorbească despre muzică. Îmi dădeam seama că doar căuta un pretext ca să intre în vorbă. Ori de câte ori apărea, mă simţeam devastată. Era genul meu, sau cel puţin genul de care eram atrasă pe vremuri. Foarte masculin, arăta extrem de bine. Raţiunea îmi spunea să fug în direcţia opusă şi mă bucurasem atunci când Wyatt intrase în foaier ca să-l ia pe Adam la treabă.

Apropiindu-mă de capătul sufrageriei, am văzut bucătăria dincolo de coridor. Lisa stătea la masă, cu spatele la mine, cu un pahar de vin alături. Oare vorbea la telefon, ca de obicei? Poziţia ei – felul în care stătea prăvălită, cu umerii lăsaţi – m-a făcut să mă opresc. Să intru?

Probabil că m-a auzit. S-a întors dintr-odată şi s-a ridicat atât de repede, încât a vărsat vinul. Paharul a căzut de pe masă, s-a izbit de gresie şi s-a făcut ţandări.

– M-ai speriat! a zis ea ducându-şi mâna la gât, şi atunci am ştiut că plânsese.

Avea ochii roșii, obrații umezi. Am surprins un fragment dintr-o fotografie de pe telefonul ei înainte să se închidă ecranul: Lisa, la braț cu un bărbat în vârstă. Tatăl ei, fără îndoială. M-a emoționat suferința prin care trecea.

– Îmi pare rău, am spus.

Am înșfăcat o mână de prosoape de hârtie și am început să șterg. Toată bucătăria mirosea a vin. Lisa părea aproape paralizată. Stătea în mijlocul încăperii, fără să încerce să mă ajute. De fapt, fără să facă nimic. Doar se uita la mine.

– Dă-te la o parte ca să iau cioburile, i-am cerut.

Cu mișcări țepene, Lisa s-a retras la marginea cea mai îndepărtată a blatului de bucătărie, cu mâna tot la gât, timp în care am strâns cioburile cu prosopul de hârtie umezit.

– Mulțumesc, a spus ea în șoaptă.

– Cred că le-am strâns pe toate.

M-am îndreptat de spate. Omoplatul drept parcă mi-era străpuns de o suliță. Am aruncat prosoapele de hârtie și cioburile la gunoi și m-am spălat pe mâini, iar apoi m-am întors spre Lisa, care și-a ferit privirea și și-a șters lacrimile cu mâna. Nu mai avea coafura în stil Michelle Obama. Părul ei natural, cu cârlionți scurți și spirale ca un halo în jurul feței, o făcea să pară mai tânără și mai vulnerabilă. Pentru prima oară de când o întâlnisem, am compătimit-o. Pentru prima oară de când o întâlnisem, am simțit că *eu* eram cea care deținea puterea.

– Te simți bine? am întrebat.

Cuvintele mi-au ieșit pe gură mai blajin decât anticipasem. Lisa a tras, sacadat, aer în piept.

– Nu..., a răspuns ea uitându-se la telefon și amintindu-și, parcă, de fotografia cu tatăl ei, dar n-a scos un cuvânt despre asta. Nimic nu merge bine, a spus ea în schimb.

S-a dus la dulapul care se afla deasupra mașinii de spălat vase și a mai scos un pahar, ca să-și toarne vin. S-a uitat la mine.

– Îmi pare rău, a spus. Nu-i politicos să beau în fața ta.

– N-are nimic, am răspuns.

Chiar n-avea.

- Ți-e foame? m-a întrebat.

- Da.

M-am dus la frigider, l-am deschis și am scos un iaurt. Voiam mai mult să știu ce se petrecea cu ea, decât să-mi iau ceva de mâncare. Am luat o lingură și m-am așezat la masă, în fața ei.

- Ce nu merge bine? am întrebat.

Lisa a tras aer în piept.

- Întârzie să sosească unul dintre tablourile lui Judith Shipley și două ale lui Ernie Barnes, pe care tata le-a împrumutat altei galerii. S-ar putea să nu ajungă înainte de inaugurare, a răspuns ea. Iar unul dintre muncitorii care lucrau la acoperiș a avut un accident și nu mai poate lucra. Muncitorii au pierdut jumătate de zi construind șasiul pentru tine... ceea ce știu că nu-i vina ta, a adăugat ea repede. Totuși, sunt în urmă. Iar tu..., a continuat ea zâmbindu-mi trist, cu regret, ești o novice aflată într-o poziție nedreaptă. Știu asta. Vreau să știi că înțeleg. Că așteptările mele sunt complet nerezonabile. Amândouă suntem într-o poziție imposibilă. Și amândouă avem multe de pierdut.

Eram șocată de neașteptata empatie pe care mi-o arăta.

- Atunci... de ce te dai peste cap ca să faci totul până la o dată stabilită arbitrar? am întrebat-o. De ce nu schimbi data inaugurării? E o soluție simplă.

Lisa și-a ferit privirea, după care a oftat prelung, a frustra. Nu era deloc femeia pe care ajunsesem să o cunosc în ultimul timp. A luat o gură de vin și i-a tremurat mâna în momentul în care a lăsat paharul pe masă.

- Nu pot, a răspuns ea.

- Care e magia zilei de 5 august? am insistat. Dacă îți provoacă atâta... suferință, de ce nu te hotărăști s-o muți pe 5 septembrie, să zicem? Sau chiar octombrie. Crede-mă, mi-ar prinde bine niște timp în plus!

Lisa m-a privit peste masă.

- Tata a stipulat mai multe condiții în testament, a răspuns ea ridicând mâna, de parcă aş fi vrut s-o contrazic. Nu mă înțelege greșit, a continuat. A fost un om bun. Foarte

iubitor. Întotdeauna i-am simțit dragostea. *Întotdeauna*. Dar a avut și mania controlului. Și se pare că testamentul a fost ultima lui încercare de a mă controla.

– Nu pricep, am răspuns.

– De ani și ani trăia cu ideea galeriei – era visul lui –, dar atunci când i s-a apropiat sfârșitul... ei bine, s-a gândit că, dacă mi-o lăsa pe mâini, aș fi dat-o în bară. Și probabil că avea dreptate. Nu sunt artistă, s-a confesat ea ridicând din umeri. Nici măcar nu mă interesează arta, în afară de cea a tatălui meu, pe care o ador. Numai că galeria n-a fost visul meu, ci al lui. Probabil că s-a gândit să vină cu o soluție care să-mi forțeze mâna și care să ajute galeria să prindă contur. Așa că a legat moștenirea mea – mai precis, casa asta – de inaugurarea galeriei. Andrea Fuller – o mai știi? Avocata care a venit cu mine la închisoare? a întrebat ea, iar eu am înclinat din cap ca să-i dau de înțeles că da, mi-o aminteam. Andrea este executoarea. Dacă galeria nu se deschide pe 5 august – cu mura la restaurată și instalată în foaier – casa o să fie donată unui fond pentru artiști nevoiași sau ceva de genul ăsta, m-a lămurit ea, completându-și vorbele cu un gest disprețuitor, iar apoi a înghițit în sec, uitându-se la vinul din pahar.

Și-a ridicat din nou privirea la mine și am văzut că îi dăduseră lacrimile.

– Nu pot pierde casa, Morgan.

M-am încruntat.

– Poți stipula așa ceva într-un testament? am întrebat.

Lisa a dat din cap în semn că da, se putea.

– E vorba de un testament condițional. Nu poți obliga pe nimeni să facă nimic... De pildă, pe tine nu te poate obliga să restaurezi pânza... dar poate lega de testamentul lui faptul că tu faci munca asta de restaurare. Și pe tine te-a legat de mine, dintr-un motiv bizar, cunoscut doar de el, și nu-i aici ca să ni-l explice. Eu nu pot deschide galeria decât după ce tu termini restaurarea. Iar dacă nu deschid galeria până pe 5 august, pierd lucrul care este cel mai prețios pentru mine.

- Uau! am exclamat. Sună... extrem! De ce nu ți-a dat mai mult timp, măcar?

- Ți-am spus că era un tip foarte ager, a răspuns Lisa. Probabil că și-a zis că, dacă-mi lăsa timp, aveam să tăragănez. Și nu mă înțelege greșit: nu m-a aruncat pe drumuri. Mi-a lăsat bani - n-o să mor de foame -, dar eu vreau casa asta, a spus ea clătinând din cap, îndurerată. Era convins că o să mut munții din loc ca s-o păstrez.

- Totuși, e doar o casă, Lisa, am spus eu. Adică înțeleg că e frumoasă și toate cele, dar, dacă ți-a lăsat și bani, nu poți cumpăra alta? Ești singură. N-ai nevoie de atât de mult spațiu.

- Nu pricepi! s-a răstit ea, redevenind femeia pe care o cunoșteam de fapt, înțepată și fără lacrimi în ochi. Tu n-ai sentimente puternice față de casa copilăriei?

Mi-am încheștat dinții, amintindu-mi de haosul casei în care crescusem. Țipetele și certurile alor mei, în timp ce eu mă ascundeam în camera mea. Mesele la întâmplare, pungile de burgeri ieftini de pui prăjit aruncate pe masa din bucătărie în majoritatea serilor. Mi-am amintit cum stăteam singură acasă mare parte din noapte, speriată, pe vremea când aveam doar cinci sau șase ani, pentru că ei erau la băut în oraș. Mi-am amintit cum stăteam mai mult pe la prieteni, de frică să mă întorc la părinții mei cei imprevizibili. Mă simțeam mai în siguranță și mai iubită acasă la prieteni, decât acolo unde locuiau părinții mei.

Mi-am amintit de semnele cu creionul care măsurau înălțimea Lisei în cămară, de amprente de pe pavajul din fața casei și mi s-a strâns inima de invidie.

- Eu nu m-am simțit niciodată atașată de casa în care am crescut, am răspuns, nevoind să-i povestesc nimic din trecutul meu cel nebunesc.

- Atunci, nu poți înțelege de ce e atât de prețioasă casa asta pentru mine, a spus Lisa luând încă o gură de vin. La vremea la care a cumpărat-o tata, în 1980, știi cât de rar se întâmpla ca o familie de negri să aibă o casă ca asta? Chiar și în ziua de azi, de fapt. Știi cât a

muncit tata pentru asta? Și am venit aici – am crescut aici. Am avut un leagăn atârnat de stejarul cel mare care crește în curtea spate, a spus ea făcând semn către fereastră, prin care se vedea curtea scăldată în întuneric. Vara stăteam și citeam în colțul studioului tatei, în vreme ce el crea arta fabuloasă pe care o vezi acum în muzee. Asta e casa în care îmi făceam temele, făceam plăcinte împreună cu mama și de unde m-a luat primul băiat la prima întâlnire. Grădina din față? Încă o văd ca fiind grădina mamei. Bulbii pe care-i planta pe când eram mică încă înfloresc acolo. Nu vreau să pierd vreodată casa asta și tata a știut că aveam să fac tot ce-mi stătea în putință ca s-o păstrez. Și o să mă țin cu dinții de ea! a exclamat, cu flăcări în ochi. N-o să fie ușor, cu cei care târăgănează lucrurile cum știu ei mai bine la muncă și cu muncitorul care lucrează lent la acoperiș, cu perioada asta aglomerată pe care o am la birou. *Tu însă*, a spus ea aruncându-mi o privire severă, *tu ești marea mea problemă! Pe tine nu te pot controla. Tu ești singura persoană care te poate controla. Din cauza ta pot pierde casa, iar tu n-ai nici un motiv să-ți pese de asta. Dar de tine ar trebui să-ți pese. Să-ți pese de faptul că slujba asta te-a scos din închisoare și că-ți poate aduce o căruță de bani.*

M-am gândit la curățarea meticuloasă pe care o făcusem în ultimele trei zile.

– Fac tot ce pot, dar, din ce-am citit, o astfel de treabă durează săptămâni, dacă nu luni, iar munca o face o echipă de oameni pregătiți anume.

– Să-ți spun adevărul, Morgan! s-a războit ea, iar atunci am știut că redevenise Lisa cea dură. Puțin îmi pasă cum iese! Murala asta e foarte ciudată, a declarat ea, iar apoi s-a cutremurat. Toporul ăla nenorocit? Pur și simplu ciudat! Nu-mi pasă decât ca pictura să fie curată și să-i acoperi lacunele. N-o să se uite nimeni cu atenție la ea!

M-a apucat furia. Mila pe care o simțisem față de Lisa cu câteva clipe în urmă se evaporase. Nu era decât o bogătană disperată să

păstreze casa familiei. Iar, pentru asta, era capabilă să distrugă o operă de artă valoroasă.

– Nu cred că mă pot ocupa de ea dacă am atitudinea asta, am spus. Nu vreau să fac treabă de mântuială!

– Mă rog, fă-o cu ce atitudine vrei, a răspuns Lisa, dar trebuie să termini murala la timp pentru inaugurare. Bine? Mă tem că asta e concluzia.

CAPITOLUL 20

Anna

4 ianuarie 1940

Anna, care crescuse cu *New York Times*, trebuia să recunoască faptul că micul și provincialul *Chowan Herald* o fascina. A citit ziarul în acea dimineață, în timp ce ședea pe mica verandă acoperită a lui Miss Myrtle, cu vedere spre curtea din spate, în care arborii erau golași, iar apa adăpătorii pentru păsări se acoperise cu o pojghiță de gheață. Billy Calhoun, editorul ziarului, pe care Anna îl cunoscuse la acea masă de prânz și care nu voia să spună lumea că „nu i se ajungea cu prăjin' la nas”, scrisese pentru prima pagină un sumar superb al anului 1939. *Trăim într-un sanctuar, departe de suflul dogoritor al războiului*. Anna a dat din cap în semn de aprobare. Își spunea că americanii aveau mare noroc, pe când restul lumii, nu. Bineînțeles că nu trebuia să uite asta, ci să fie recunoscătoare pentru câte avantaje avea.

Apoi a citit că în acel an primul copil alb din Edenton se născuse pe 1 ianuarie, la ora trei fără un sfert dimineața. Se întreba dacă venise pe lume vreun copil de culoare, dar dacă da, nu scria în ziar. Și pe urmă a aflat cum puteai scăpa vitele de purici și de unde anume cumpărai echipament pentru sacrificarea porcilor. Mamei ei i-ar fi plăcut foarte mult acel ziar.

De când Anna avusese doisprezece sau treisprezece ani, ea și mama ei devoraseră *Times* la cafea în fiecare dimineață – cel puțin în timpul „perioadelor active” ale mamei. Citeau știrile una după alta, dezbăteau politică și visau cu ochii deschiși să meargă la spectacolele de pe Broadway. Mai mult ca orice,

Annei îi lipseau acele dimineți petrecute alături de mama ei, deși, dacă era să fie sinceră, trebuia să recunoască faptul că de la sfârșitul verii mama nu se mai trezise suficient de devreme ca să ajungă la micul dejun. Totuși, în timp ce citea *Herald*, Anna își amintea de acele dimineți cu tandrețe și melancolie.

Ce-ar fi zis mama ei despre fragmentul din Biblie care se afla în permanență pe prima pagină a ziarului *Chowan Herald*? Anna nu-și putea imagina așa ceva tipărit pe prima pagină a unui ziar nordic. Miss Myrtle voia ca tânăra ei chiriașă s-o însoțească la biserica baptistă, dar Anna nu se dusese până atunci, cu toate că începea să creadă că mai bine ar fi făcut-o. Biserica era importantă în acel loc, iar ea voia să rămână în grațiile oamenilor. Anna și mama ei ținuseră de biserica episcopaliană, dar se duceau la biserică doar de Crăciun și de Paște și uneori nici atunci, în funcție de stările mamei. În prezent, însă, Anna era sătulă de Dumnezeu. De ce-i făcuse El mamei viața de nesuportat? De ce luase viața unei femei atât de minunate, atât de tinere? Nu-L iertase pentru asta și nu credea că era în stare să participe la o slujbă care-L proslăvea.

Sunetul unor pași care veneau spre veranda acoperită a smuls-o din gânduri și, într-o clipă, Miss Myrtle a apărut în prag.

– A venit un domn, drăguță, a spus ea. Te așteaptă în curtea din față.

Un domn? Singurii domni pe care-i cunoștea erau bărbații aceia care, după cum se spunea, „trăgeau toate sforile”. Anna știa că abia așteptau să vadă ce idei avea pentru murală, dar nu credea că, în pofida regulilor casei, Miss Myrtle i-ar fi lăsat să aștepte în frig.

– Cine? a întrebat ea, lăsând ziarul și ridicându-se în picioare.

– O să vezi, a răspuns Miss Myrtle pe un ton misterios.

Anna și-a netezit fusta și a traversat sufrageria, îndreptându-se spre foaier. A deschis ușa și a văzut un bărbat care se sprijinea de un felinar și fuma pipă. Purta o jachetă maro, de velur natural, cu guler de

piele, și un fular de lână ruginiu. Avea în jur de patruzeci de ani și arăta foarte bine, iar atunci când și-a înclinat pălăria maro în fața ei, Anna a tresărit, fiindcă i-a observat ciuful de păr des și roșu. Ea nu mai văzuse o culoare atât de vie pe capul unui bărbat. A ieșit pe prispă, iar el i-a zâmbit. Unul dintre dinții lui din față era foarte strâmb, dar asta nu-i știrbea câtuși de puțin din frumusețe.

– Sunt Martin Drapple, s-a prezentat el, îndreptându-și umerii. Iar tu ești domnișoara care mi-a furat de sub nas concursul pentru murale!

Bărbatul a zâmbit în tot acel timp, dar Anna s-a temut că ei îi pierise zâmbetul de tot.

Îmi pare rău, a răspuns ea, amintindu-și cum o strânsese de braț, prin mantou, soția lui. Cred că a fost cumplit de dezamăgitor!

– Eu doar te necăjesc, a spus el rânjind și punându-și pipa în buzunarul jachetei. De fapt, am venit să-mi cer scuze pentru comportamentul soției mele. Mi-a spus că v-ați întâlnit la bibliotecă. Mi-e teamă că o durea groaznic capul și că s-a răzbunat pe tine.

– Ei, n-are nimic, a răspuns Anna, căutând să descopere o legătură între femeia aceea nesuferită și bărbatul acela fermecător. Îmi pare rău că nu se simțea bine.

– Așadar, a chestionat-o el, lungind cuvântul, ai mai pictat vreodată o murală?

Anna a ridicat dintr-odată garda și s-a cutremurat de frig, încrucișându-și brațele pe piept.

– Da, la facultatea de arte, a răspuns ea, sperând ca el să n-o întrebe nimic despre dimensiunea murali.

Nu voia să mintă, dar era o mare diferență între o murală de un metru și jumătate pe un metru și douăzeci de centimetri, și una de trei metri și șaiszeci de centimetri pe un metru și optzeci.

– Voiam doar să știi că aș fi bucuros să te ajut oricum pot, a spus el. Fără bani, a adăugat repede, ridicând mâna în față. Cât am timp, aș fi onorat să te ajut cu șasiul sau cu orice altceva

ți-ar trebui. E o treabă foarte grea. Nu te poți descurca singură.

Anna era uluită de generozitatea lui.

- Mulțumesc, a răspuns, dar nu-ți pot cere așa ceva. Caut niște elevi care să mă ajute, a adăugat, iar mâinile o dureau deja de frig și a început să și le frece una de alta. Însă ești foarte amabil. Cu siguranță că o să te caut dacă am nevoie de ajutor.

Domnul Drapple și-a înclinat capul, părând s-o evalueze.

- Vărul meu te cam place, a spus el, schimbând repede subiectul.

Annei i-a luat o clipă ca să-și amintească faptul că primarul Sykes era vărul lui Martin Drapple. Cei doi nu semănau defel.

- Primarul Sykes m-a ajutat foarte mult, a spus ea, încercând să nu se gândească la zvonurile care spuneau că Sykes își bătea și-și înșela nevasta, iar apoi a adăugat, zâmbind: Cu toate că el nu e de acord să fac din Tea Party subiectul principal al muralei.

Primarul strâmbase din nas atunci când Anna îi dezvăluisese planul ei și îi spusese pe șleau:

- Sper să te răzgândești!

- Păi, de-aia e primar, și nu artist, corect? a conchis Drapple zâmbind.

Annei îi venea să-l întrebe dacă el ar fi inclus feministe în murală, dar deja era sigură că n-ar fi făcut-o. Oare cum ar fi arătat schița lui? Ce ar fi pictat el ca să reprezinte Edentonul? Ea chiar ar fi vrut să știe.

- Am văzut prezentarea schițelor în revista *Life*, a zis el. Mi-a plăcut destul de mult ideea ta pentru Bordentown. Ai un stil fermecător.

Cu siguranță că soția lui nu era de aceeași părere, iar Anna se întreba dacă nu cumva el doar o tachina. Se simțea tânără și lipsită de experiență - și, pe deasupra, ca și cum s-ar fi aflat pe o scenă, fiindcă stătea sus, pe verandă, în timp ce el era jos. Totuși, îl considera sincer, așa că avea să trateze complimentul ca atare.

- Mulțumesc, a spus ea.

Drapple a părut să vrea să mai spună ceva, dar apoi și-a înclinat pălăria încă o dată.

– O zi bună, atunci! i-a urat el. Numărul meu de telefon e 47, în caz că te răzgândești.

Anna l-a privit cum se întorcea și pornea spre stradă, iar apoi ea a intrat în casă, la căldură. A rămas în foaier, cu spatele lipit de ușa de la intrare, gândindu-se la tot ce se întâmplase adineauri. O emoționaseră generozitatea și prietenia lui Martin Drapple. Spera să fi fost și ea la fel de cumsecade dacă lucrurile ar fi stat invers.

CAPITOLUL 21

Morgan

19 iunie 2018

Eram singură în foaierul galeriei, stând pe scară în timp ce curăţam segmentul de sus, pe al patrulea rând. După discuţia cu Lisa, începusem să mă cronometrez. Pânza de trei metri şi şaizeci de centimetri pe un metru şi optzeci era împărţită în şaptezeci şi două de pătrate şi-mi lua aproximativ patruzeci şi cinci de minute să curăţ un pătrat. Trebuia să lucrez încet, aproape să-mi țin respiraţia de fiecare dată când atingeam tamponul de suprafaţa pânzei, de teamă să nu-mi scape vreo fărâmbă de vopsea scorojită, pe care s-o smulg din greşeală. Să curăţ întreaga pânză trebuia să-mi ia aproximativ cincizeci şi patru de ore. La câteva ore aveam nevoie de pauză, pentru că mă dureau umerii şi spatele. Mă gândeam că doar curăţarea avea să dureze zece zile. Lisa n-ar fi fost încântată.

Făceam o pauză de cincisprezece minute după fiecare segment, aşa că tocmai mă aşezasem pe treapta de jos a scării, bând apă şi ascultând Post Malone, *Congratulations*, când a intrat Oliver în foaier. Am văzut că-şi mişca buzele, dar nu auzeam ce zicea. Mi-am scos căştile şi i-am zâmbit.

– Ce-ai zis? am întrebat.

– Au sosit culorile pentru restaurare şi alte materiale, a răspuns.

Şi el avea căştile atârinate de gât.

– A, minunat! am exclamat, arătând spre pânză. Mai durează ceva până să am nevoie de ele.

– Dar faci progrese. Arată aşa cum trebuie.

S-a îndepărtat de murală ca s-o vadă mai bine, cu mâinile în şolduri.

– Cât de bine o cunoști pe Lisa? am întrebat.

– Pe Lisa? a făcut el, mirat de întrebare. N-o prea cunosc. Am fost de câteva ori la Jesse acasă de-a lungul anilor și știam că locuia cu el și că la sfârșit ea l-a îngrijit, dar n-am văzut-o acolo niciodată. Era – și cred că încă mai e – un agent imobiliar obsedat de muncă. După ce a murit Jesse, m-a sunat și mi-a spus că el a vrut să fiu curatorul galeriei, ceea ce nu m-a mirat. Mi-o spusese și el. Și știu că Lisa e presată de timp, fiindcă galeria trebuie să fie gata pentru inaugurare.

M-am uitat la sticla pe care o țineam în mână, amintindu-mi seara precedentă când o surprinsesem pe Lisa plângând. Nu consideram că era cazul să-i împărtășesc lui Oliver.

– Știi că greu cu ea, Morgan, a continuat Oliver, dar e, totuși, genul de om care știe să rezolve problemele, așa că încearcă să rezisti. Eu fac pur și simplu ceea ce-mi cere, mai puțin în cazul în care consider că nu se pricepe deloc la ceva. Mi-a lăsat mână liberă în privința amplasării operelor de artă – cu excepția muralei din foaier, care a fost dorința lui Jesse, a spus el, dând din cap spre pânză. Cred că e foarte stresată din pricina galeriei și a slujbei.

– Știi ceva despre testament? am întrebat.

– Testament?

– Dacă galeria nu se deschide pe 5 august, Lisa pierde casa. Casa lui Jesse, am spus eu, iar Oliver s-a schimbat la față și s-a văzut limpede că nu mai știa ce să zică. Ea n-o s-o mai moștenească, am adăugat. Și nu e numai asta. Dacă eu nu termin de restaurat murala până atunci, nu primesc banii promiși și mă întorc la închisoare.

– Poftim?! Ce prostie!

– Jesse Williams a specificat foarte clar că, pentru deschiderea galeriei, trebuie să fie gata pânza, așa că...

– Ți-a zis Lisa asta?

Am dat din cap în semn că da. Oliver și-a luat ochii de la mine și s-a uitat la peretele de sticlă al foaierului.

– Ea mi-a spus – de mai multe ori – că totul trebuie să fie gata până la data inaugurării, dar

n-a suflat un cuvânt despre casă. Oare să aibă motive să scornească una ca asta? Ca să te preseze pe tine, poate? Jesse nu era un tip obișnuit, dar nu-l văd să-și dezmoștenească fiica doar pentru că ea n-ar fi în stare să pună galeria la punct înaintea unei zile oarecare.

– Nu cred că mințea. Am surprins-o plângând și atunci mi-a spus.

Oliver a făcut o grimasă.

– Uau! a exclamat. Păi, cred că și eu, dacă aș fi în pericol să pierd ceva drag, m-aș purta ca un ticălos, fără îndoială.

– Tu ai fi amabil în orice situație, mi-a scăpat mie, după care am roșit, gândindu-mă că, totuși, chiar asta era adevărul: Oliver îmi inspira mereu calm și bunătate. Serios, am adăugat. Mulțumesc pentru tot ajutorul!

A zâmbit, iar eu m-am întrebat dacă știa că începeam să mă îndrăgostesc de el.

– Ar trebui să ne întoarcem la treabă, a răspuns. Haide să fim mereu cu un pas înaintea șefei!

Adam și Wyatt au intrat în galerie pe la ora patru și au început să vorbească despre măsurători pentru „biroul de informații”, care urma să fie amplasat paralel cu peretele pe care avea să fie instalată murala. Scara și materialele mele le stăteau în cale, așa că, după zeci de „*Pot să mut asta?*”, „*Scuze!*” și alte câteva comentarii care-mi sugerau că, după părerea lor, munca pe care o făceau era mult mai importantă decât a mea, am cedat. Nici aerul condiționat nu mergea ca lumea și, fiind sus pe scară, chestia asta mă chinuia, de asemenea. Oricum, îmi terminasem norma de segmente pe ziua aceea, așa că am plecat de la galerie și m-am îndreptat spre casa Lisei.

– Ai terminat pe ziua de azi? m-a întrebat Lisa de îndată ce am intrat pe ușă și i-am explicat că Adam și Wyat făceau măsurători în foaier.

Pentru prima oară de când o cunoscusem, Lisa purta blugi. Erau sofisticăți, ce-i drept, dar tot blugi. Purta o bluză galbenă, brodată și largă, și-și prinsese părul într-o coadă de cal la

ceafă. Era drăguță și mai relaxată decât o văzusem până atunci.

– Hmmm..., a adăugat ea. Băieții ăștia trebuie să-și facă treaba fără să te împiedice pe tine să ți-o faci pe-a ta, a decretat, iar apoi s-a uitat în gol peste capul meu, dusă pe gânduri. Mă rog... Auzi, vrei să vezi unde a crescut tata?

Invitația era atât de neobișnuită, încât mi-a luat ceva timp până să pricep.

– Astă-seară? am întrebat.

– Îhî! E ziua de naștere a mătușii mele. Mama Nelle. Sora mai mică a tatei.

– Uau! am exclamat, întrebându-mă dacă voiam să-mi petrec toată seara împreună cu Lisa, dar trebuia să recunosc că mă atrăgea gândul de a vedea unde crescuse Jesse Williams. Bine! am răspuns. Stai puțin, să mă schimb!

Lisa s-a uitat la telefon.

– Grăbește-te! mi-a cerut ea. Vreau să plecăm în cinci minute.

Am dat fuga la veranda acoperită. N-aveam prea multe haine frumoase. Tot ce cumpărasem după ce ieșisem din închisoare cumpărasem în ideea că urma să-mi petrec timpul lucrând la murală. Mi-am pus, totuși, niște blugi curați și singura bluză mai bună pe care o aveam – cea albastră, fără mâneci, pe care o purtasem în ziua în care fusesem eliberată. Mi-am dat cu pieptănul prin păr și am ieșit repede în fața casei, unde mă aștepta Lisa, deja urcată în mașină.

– Cât de departe e? am întrebat-o după ce am pornit.

– Un pic în afara orașului.

– Și, această „Mama Nelle“ e sora lui Jesse?

– Da.

– Atunci, cum se face că-i zici „mamă“?

– Așa i se spune. Nu știu de unde a pornit asta, dar toți o tratează ca pe mama lor. Are optzeci și șapte de ani, o afecțiune cardiacă serioasă și un soi de demență care vine și pleacă, așa că noi credem cu toții că asta s-ar putea să fie ultima ei zi de naștere.

Lisa vorbea altfel. De fapt, mă fascina schimbarea tonului ei. Se exprima mai relaxat,

mai liber. Se vedea că în seara aceea nu lucra.

- A crescut la țară? am întrebat eu în vreme ce ieșiserăm din oraș și vedeam câmpurile care se întindeau spre orizont.

Lisa a dat din cap în semn că da.

- De când s-a abolit sclavia, ferma familiei Williams aparține, într-un fel sau altul, familiei extinse.

- Strămoșii lui Jesse au fost sclavi? am întrebat.

- Tu ce crezi? a răspuns Lisa rânjind disprețuitor, ca și cum i-aș fi pus o întrebare prostească. Și ai mei. Ai uitat? Strămoșii mei sunt ai lui Jesse.

„Bine!”, mi-am zis, gândindu-mă că Lisa, deși vorbea acum mai relaxat, era la fel de înțepată ca întotdeauna.

- Aha! am zis. Deci... stră-străbunicii tăi au fost sclavi?

- Exact. Din ambele părți ale familiei. Aproape toți locuiesc în continuare lângă fermă, mai puțin câțiva care s-au mutat. Dar cei care se mută tind să se întoarcă. Edentonul îi atrage ca un magnet pe cei născuți aici.

- Tu te-ai gândit vreodată să te muți?

Lisa a tăcut puțin.

- Am plecat doar atunci când am mers la facultate, a răspuns ea în cele din urmă. Și n-am de gând să mai plec vreodată.

După un timp, a oprit pe aleea unei case albe, vechi, despărțite de drum printr-o pajiște vastă. În stânga se vedea un lan de porumb, iar în dreapta erau câteva case răzlețe. Copiii, printre care se aflau și câțiva albi, se dădeau cu rîndul în leagănul făcut dintr-o anvelopă și agățat de un copac mare din fața curții. Câțiva bătrâni jucau *horseshoes*⁵ lângă casă. Și, până să deschid portiera, am auzit muzică. *Chance the Rapper*. Am zâmbit, dând deja din cap, pe ritm. Aveam senzația că urma să-mi placă să mă aflu acolo.

Împreună cu Lisa, am traversat peluza spre casă. În sfârșit, începea să se răcorească, dar, după câțiva pași, încă transpiram.

- Copiii albi sunt din vecini? am întrebat.

Lisa a râs și m-a cuprins cu brațul pe după umeri, luându-mă prin surprindere.

- Draga mea, a spus ea pe un ton pe care nu i-l auzisem până atunci, sunt înrudită cu fiecare dintre oamenii ăștia într-un fel sau altul. Istoria noastră începe cu mult timp în urmă. Ne înrudim cu alții importanți din comunitate, care aveau femei de culoare pe lângă ei sau relații amoroase interzise, ce nu se puteau etala, iar unii dintre strămoșii noștri mulatri au provenit, poate, și din violuri. Cine știe? Mulți bărbați puternici și multe femei lipsite de putere, de-a lungul generațiilor. De-asta există atâtea nuanțe de culoare într-o familie de negri.

Și-a luat brațul de pe umerii mei și a redevenit imediat Lisa cea distantă pe care o știam.

Exteriorul casei avea un aspect lipsit de unitate, de parcă în timp se adăugaseră alte și alte porțiuni, însă atunci când am intrat împreună cu Lisa, căldura dușumelelor netede de lemn, tavanul scund și perdelele de creton mi-au creat o senzație familiară, ca și cum ne-am fi întors în timp. Muzica rap rămăsese în fundal. Înăuntru, zgomotul principal îl făceau femeile care purtau șorțuri și care pălăvrăgeau și pregăteau tăvi cu mâncare. La toate astea se adăuga zumzetul aerului condiționat.

Lisa m-a însoțit dintr-o cameră într-alta, prezentându-mă unui șir nesfârșit de veri și de mătuși. O femeie cu părul argintiu a strâns-o în brațe pe Lisa și a întrebat:

- Ce mai faci, draga mea? Știu că ți-i dor de tăticu' tău!

- Sunt bine, tușă, a răspuns Lisa.

A venit iar lângă mine și m-a condus într-o sufragerie în care câteva femei stăteau una lângă alta pe canapea, de fiecare parte a unei femei micuțe și sfrijite, cu părul aproape alb și cu pielea cafenie. Atunci când am intrat în cameră, femeia și-a ridicat privirea.

- Dodie! i-a strigat ea Lisei, întinzând brațele fragile, care-i ieșeau de sub mânecile largi ale bluzei roz, cu volane.

Lisa a înaintat și i-a luat mâinile bătrânei.

- Nu, Mama Nelle, a spus ea, aplecându-se. Sunt Lisa, ai uitat? Dodie era sora ta mai mare.

- Lisa! Sigur că da. Fata lui Jesse, a spus femeia, uitându-se apoi pe lângă Lisa și zărindu-mă. Și ea cine-i? a întrebat, cu ochii mari și negri ațintiți la mine, din spatele ochelarilor cu ramă de os.

- E Morgan Christopher, a răspuns Lisa. Locuiește la mine pentru o vreme. E artistă, ca tata - ca Jesse - și m-am gândit că i-ar plăcea să cunoască familia lui Jesse și să vadă unde a crescut el.

Mama Nelle s-a întins și m-a luat de mână. A ei era rece și avea pielea moale precum vata de bumbac pe care o foloseam la curățarea muralei.

- Buna ziua, doamnă..., am spus.

- Mama Nelle, a intervenit Lisa.

- Bună ziua, Mamă Nelle!

L-am zâmbit bătrânei, care nu voia să-mi lase mâna dintr-a ei. S-a uitat din nou la Lisa.

- A venit și Jesse cu tine? a întrebat.

Lisa a tras un scaun cu spătar drept, ca să mă așez în fața femeii, iar apoi a tras un altul pentru ea.

- Nu, draga mea, a răspuns pe un ton răbdător și trist, așezându-se. Jesse a murit acum câteva luni, dragă. Ai uitat?

- A, da, îmi amintesc, a spus Mama Nelle privind-mă în timp ce mă așezam. L-ai cunoscut pe Jesse? m-a întrebat.

Am clătinat din cap în semn că nu.

- Aș fi vrut, am răspuns. Îi cunoșteam lucrările. Tablourile. Sunt uimitoare!

- De unde o știi pe Lisa?

- Lucrez la restaurarea unei pânze în galeria de astă...

M-am oprit, neștiind cât voia să afle sau cât pricepea Mama Nelle din tot ce ziceam, iar bătrâna s-a încruntat, de parcă îi era greu să mă urmărească.

- Mamă Nelle, a spus Lisa vorbind tare, ții minte că Jesse voia să construiască o galerie de artă în oraș?

- Da, țin minte, a răspuns Mama Nelle dând din cap. De ani și ani zicea asta.

- Ei bine, Morgan a venit în oraș ca să restaureze o pânză veche pe care Jesse o voia

expusă în galerie. Cu peisaje din Edenton.

Mama Nelle s-a uitat pe fereastră, încruntată și concentrată.

– Pânza lui Miss Anna? a murmurat ea ca pentru sine.

Mi-am ținut respirația. Mi s-a părut că și Lisa, aflată pe scaunul de lângă mine, și-a ținut-o pe a ei.

– Pânza Annei Dale, am răspuns. La ea vă referiți? O artistă pe nume Anna Dale a pictat-o în 1940.

– Am iubit-o pe Miss Anna, a spus Mama Nelle zâmbind cu toată fața, iar apoi s-a întors spre femeia de lângă ea. O mai știi?

Femeia a clătinat din cap.

M-am născut abia în 1950, mamă, a răspuns ea râzând. Nu mă face mai bătrână decât sunt!

– Uimitor, habar n-aveam că Mama Nelle ar fi putut s-o cunoască pe artistă, a șoptit Lisa, pentru ca apoi să ridice tonul și să-i spună bătrânei: Trebuie să vii să vezi murala după ce e restaurată, mamă!

Apoi, nerăbdătoare, mi-a dat un cot și a zis:

– Haide să mergem și să...

– Pot să rămân și să mai vorbesc un pic cu Mama Nelle? am întrebat.

Lisa s-a uitat la ceas.

– Puțin, a răspuns ea. Nu putem sta prea mult. Mai am o grămadă de telefoane de dat astă-seară.

– Bine! am zis.

Lisa a plecat la bucătărie, iar eu m-am întors încă o dată spre Mama Nelle. Femeile de lângă bătrână mi-au aruncat priviri pline de curiozitate.

– Nu-și aduce aminte mare lucru, drăguță, mi-a șoptit una dintre ele. Nu te bizui prea mult pe ce zice.

Le-am zâmbit tuturor ca să le arăt că n-aveau de ce să-și facă griji, iar apoi mi-am întors privirea spre Mama Nelle.

– Cum ați cunoscut-o pe Anna Dale? am întrebat-o.

– Pe cine? a răspuns Mama Nelle.

- Spuneți că vă amintiți de Anna... de Miss Anna. Artista care a pictat mura.

- Mura, da! Din depozitul cel mare.

- Ce depozit?

- Acolo a pictat-o, a răspuns Mama Nelle ridicându-și brațele tremurânde în aer și depărtându-și-le. Era un fel de... garaj mare și alb, cu uși vechi, a adăugat ea.

- Depozitul! am exclamat, amintindu-mi fotografia și articolul pe care mi le arătase Oliver în ziar. Aveți dreptate, a pictat într-un depozit mare. Puteți să-mi spuneți cum era Miss Anna?

Nu-mi venea s-o întreb sincer pe bătrână dacă Anna era nebună.

Trebuia să vorbim în șoaptă, a spus Mama Nelle ridicând un deget tremurător. Știi!

- Trebuia să vorbiți în șoaptă atunci când picta? am întrebat. Ca să se concentreze?

- Nu, nu atunci, a răspuns Mama Nelle. Nu trebuia să spunem nimănui nimic despre ea.

M-am încruntat.

- Nu înțeleg.

- Te-am avertizat, draguță, a spus femeia născută în 1950. Jumătate din ce zice acum n-are noimă, așa că nu-ți bate capul.

N-am auzit prea bine ce spunea femeia, fiindcă eram atentă numai la Mama Nelle.

- Vreți să vedeți o poză cu mura? am întrebat-o eu pe bătrână, aplecându-mă într-o parte ca să-mi scot telefonul din buzunarul blugilor.

- Nu vede bine, m-a avertizat altă femeie.

Am căutat în telefon până când am ajuns la primele fotografii cu întreaga pânză. Am ridicat ecranul în fața Mamei Nelle.

- Ce-i aia? a întrebat ea.

- O poză cu mura pe care a pictat-o Anna Dale - Miss Anna, am răspuns. Dar pânza a fost depozitată într-o debara și acum e foarte murdară. Probabil că arată foarte diferit de cea pe care ați văzut-o cândva.

Mama Nelle s-a încruntat.

- Nu văz mai nimic, a spus ea.

- Dă-mi să văd, m-a rugat femeia născută în 1950, iar eu i-am ridicat telefonul în fața

ochilor.

Femeia a râs.

– Asta-i un dezastru, ce să mai... Cum vrei să vadă ceva?

M-am uitat și eu la poză. Pentru cineva care nu era obișnuit să vadă tot timpul o pânză distrusă, arăta catastrofal. Pentru mine, însă, devenise ceva fascinant.

Am mai rămas o vreme împreună cu Mama Nelle și i-am pus întrebări despre ea și despre copilăria lui Jesse. Se părea că demența senilă nu-i afectase amintirile despre acea perioadă, care erau unele cât se poate de luminoase. La un moment dat, Mama Nelle mi-a luat mâna și mi-a ținut-o pe genunchiul ei osos, gest care m-a emoționat. Îmi plăcea să stau și să flecăresc cu ea. Chiar dacă n-am mai vorbit despre pictoriță, nu conta. Mama Nelle o cunoscuse pe Anna în carne și oase.

„Nu trebuia să spunem nimănui nimic despre ea.”

De ce nu? m-am întrebat. Oare despre ce era vorba?

La vremea la care s-a întors Lisa și m-a luat cu forța de acolo, deja îmi venea greu să mă desprind.

În bucătărie, Lisa mi-a făcut cunoștință cu o femeie uluitoare, care pune lumânări pe un tort mare, cu ciocolată, pe care scria cu glazură galbenă: *La mulți ani, Mama Nelle!*

– Ea e verișoara mea, Sandra, fiica Mamei Nelle, a spus Lisa. Sandra, iat-o pe Morgan Christopher, care mă ajută la galerie.

Sandra a pus ultima lumânare pe tort și mi-a zâmbit. Avea o față perfect simetrică, de la sprâncene și de la pomeții înalți până la zâmbetul care-i dezvăluia dinții albi și drepecți.

– Lisa mi-a povestit că restaurezi o pânză imensă și mucegăită pentru galeria unchiului Jesse, a spus ea.

– Da, iar Mama Nelle, mama ta, își amintește de artistă, ceea ce e uimitor, am răspuns eu pe un ton plin de entuziasm, care mă bucura după ce avusesem atâtea experiențe triste. Nu știm mai nimic despre Anna Dale, am adăugat.

- Da? a făcut Sandra clătinând din cap și chicotind. O, femeia asta! Nu știi niciodată ce o să scoată din amintirile pe care le are cu nemiluita!

- Nu-ți face iluzii, a spus Lisa pe tonul rece pe care îmi vorbea adeseori. Mai nou, Mama Nelle tinde să născocască.

- Of, cred că multe dintre amintirile ei sunt cel puțin parțial adevărate, a fost de părere Sandra, făcând un pas în spate ca să-și admire opera înjghebată din lumânări. Dar, o, Doamne, ce copil rău sunt! a adăugat ea râzând. Aș vrea să fi notat tot ce a zis mama în cei cincizeci și cinci de ani ai mei. Are toată istoria familiei în căpșorul ăla și, de leneșă ce sunt, am pierdut-o.

- Ești cel mai puțin leneș om din câți cunosc, a spus Lisa bătându-și ușurel verișoara pe braț. Sandra e inspector școlar în Elizabeth City, mi-a spus ea.

- Uau! am exclamat eu, încercând să par politicoasă, dar aș fi vrut să fiu în sufragerie și s-o mai trag de limbă pe Mama Nelle.

- Atunci când vine vorba de trecutul familiei, mama e o sursă infinită de informații, a spus Sandra. Ici și colo în dormitorul ei, are acte de proprietate, scrisori și tot soiul de lucruri din timpuri străvechi. După ce moare, știu că o să trebuiască să le sortez pe toate.

- Ai putea să le arunci, a sugerat Lisa.

- Ești malefică, a răspuns Sandra, privind-mă. Lisa a fost dintotdeauna verișoara cea rea.

„Te cred și eu!”, am zis în gând, mulțumindu-mă să-i zâmbesc Sandrei.

Dintr-odată, în bucătărie a apărut o bătrână cu părul grizonant. Avea oase mari și mirosea puternic a parfum dulceag. A luat-o pe Lisa în brațe.

- Iubito! Ce mai faci, dragă? Haide să stăm de vorbă!

Femeia a luat-o din bucătărie pe Lisa, supusă acum precum un copil în fața unui adult, iar Sandra s-a întors să-și facă de lucru cu o tavă de pateuri mici. M-am gândit să mă ofer s-o ajut, dar până la urmă m-am scuzat și am plecat și eu. Voiam să mă întorc la Mama Nelle,

în preajma căreia avusesem o stranie senzație de bine. Cu toate că bătrâna nu-și amintea mare lucru din trecut, amândouă eram fascinate de mura la veche și prăfuită. Pentru Mama Nelle, era o amintire. Pentru mine, prezentul. Totuși, aveam un lucru în comun, mi-am zis eu, iar acela era Anna Dale.

Joc cu inele aruncate într-un băț

CAPITOLUL 22

Anna

8 ianuarie 1940

Departamentul Trezoreriei, Secția de
Arte Plastice

Concurs excepțional de picturi murale,
adresat tuturor artiștilor din Statele Unite

3 ianuarie 1940

Dragă domnișoară Anna Dale,

Vă mulțumim că ne-ați trimis schița muralei din Edenton, Carolina de Nord. Ați menționat că urmează să folosiți modele pentru desen și vă rog foarte mult s-o faceți. Deși chipurile din schiță sunt corespunzătoare, le lipsește realismul care se dobândește numai prin folosirea modelelor vii. În același timp, aș regândi selecția de culori pentru rochiile femeilor din zona centrală a schiței. Din ce-mi dau seama, acele nuanțe de purpură și de albastru pe care le-ați ales, sunt lipsite de armonie. Totodată, dacă nu ați fi pomenit despre asta, nu mi-aș fi dat seama că femeia de culoare ține alune în șorț, dar sunt sigur că o să aveți grijă să adăugați în desen detalii lămuritoare. Aplaud, totuși, faptul că ați folosit roșu din abundență. Nu mulți artiști sunt atât de cutezători atunci când vine vorba de culoare.

Luând în considerare aceste infime modificări, Secția consideră că murala finală o să fie un succes. Astfel, atașăm un cec în valoare de 240 de dolari, reprezentând prima tranșă a plății. Vă rog

să ne trimiteți cât de curând posibil o fotografie alb-negru a desenului la scară mare.

Cu stimă,
Edward Rowan, manager cultural, Secția
de Arte Plastice

Anna a citit scrisoarea de trei ori, ca să se asigure că înțelesese. Schița fusese acceptată și chiar primise bani pentru munca ei. Nu-i venea să creadă că, făcând ceea ce-i plăcea la nebunie, putea câștiga o sumă atât de mare. Domnul Rowan nu considerase schița perfectă, dar nici n-o respinsese, iar asta era lucrul cel mai important în acel moment. Ea aflase că era cusurgiu și că mereu găsea câte ceva de corectat. Nici o problemă! N-o deranja să se conformeze indicațiilor lui. Avea deja sulul de hârtie pentru desen. Acum putea trece la următoarea etapă.

Însă îi trebuiau modele. Trei femei pentru Tea Party. O femeie de culoare pentru fabrica de alune. Un bărbat alb pentru depozitul de cherestea. În imaginea cu Cotton Mill Village nu apăreau oameni, iar bărbații din vasul de pescuit se aflau atât de departe, încât nu era nevoie să fie pictați în detaliu. Așa că îi trebuiau în total cinci modele. Spera să nu se întindă mai mult decât îi era plapuma.

Vineri vorbise la telefon cu profesoara de pictură de la liceul din Edenton la care o trimisese primarul Sykes și o întrebase dacă îi putea recomanda câțiva elevi dornici s-o ajute la depozit.

– Nu-i pot plăti, îi explicase ea profesoarei, dar experiența asta ar trebui să le deschidă calea ca viitori artiști.

Profesoara o sunase ca să-i spună că avea doi elevi, un băiat și o fată, care doreau să lucreze pentru ea două ore pe zi, ca să-și mărească media. Anna se simțise ușurată. Nu numai că avea nevoie de ajutor, dar se și bucura să aibă companie în depozitul acela sinistru. Sunase la biroul primarului ca să-i dea acestuia vestea și să-l întrebe dacă îi făcuse cheia, numai că el îi răspunsese că se răzgândise și că acea cheie nu-

și avea rostul, având în vedere faptul că ușile cele mari ale garajului n-aveau lacăte.

– Atunci, de ce să mai încuiâți? întrebases el.

O asigurase că materialele ei aveau să fie în siguranță. Anna fusese dezamăgită, dar trebuia să se bizuie pe faptul că, la urma urmei, primarul cunoștea orașul acela mult mai bine decât ea.

Imediat ce a lăsat din mână scrisoarea de la Secție, a sunat la magazinul cu materiale de pictură din Norfolk și a comandat pânza și culorile, atât la tub, cât și la cutie. Avea de acoperit o suprafață enormă! A sunat apoi la compania de cherestea și a comandat lemnul pentru șasiu. O cantitate impresionantă! O neliniștea efortul pe care trebuia să-l facă pentru construirea șasiului, așa că spera și se ruga să fi făcut măsurătorile corect.

A fotografiat schița aprobată de Secție, ca să i-o arate domnului Arndt. Bineînțeles că era neliniștită, știind că planurile ei pentru murală nu se potriveau întocmai cu sugestiile pe care i le făcuseră cei care „trăgeau sforile” în oraș, dar domnul Arndt s-a uitat la fotografie și a zâmbit.

– Ce treabă magnifică ați făcut! i-a spus el apoi de pe scaunul lui, ridicându-și privirea la ea. Aș vrea să pot vedea culorile!

– Debordează de culoare, l-a asigurat Anna, radiind pentru complimentul primit. Nu vă deranjează feministele din centrul compoziției?

El a râs.

– O, știam că într-un fel sau altul aveți să le includeți pe aceste doamne! Pot s-o păstrez? a întrebat el ridicând fotografia. Aș vrea s-o pun pe peretele oficiului poștal. Vă deranjează?

– Nicidecum, a răspuns Anna, ușurată la gândul că dirigintelui îi plăcea atât de mult rezultatul muncii ei, încât voia să-l expună.

În seara aceea a sărbătorit invitându-și gazda la restaurantul Albemarle. Miss Myrtle a râs atunci când a văzut-o comandând *Yankee Pot Roast*⁶.

– Păi, nu mă mir! a comentat bătrâna.

Toți cei din restaurant păreau să știe cine era Anna, iar câțiva s-au apropiat de masa lor ca să discute despre murală.

- Nu-mi vine să cred c-o să pictezi o pânză pentru tot peretele ăla! a exclamat una dintre femei.

Alta i-a spus că în acea după-amiază văzuse fotografia schiței pe peretele oficiului poștal și că abia aștepta s-o vadă în culori. Dar apoi a venit la masa lor o femeie cu privirea mânioasă și cu o expresie plină de dispreț.

- Nu-ți mai ține nasul pe sus! i-a spus ea Annei. Nu se cade!

Femeia s-a răsucit pe călcâie, a traversat restaurantul și a ieșit pe ușă, iar Anna a amuțit, cu gura căscată.

- N-o băga în seamă, a sfătuit-o Miss Myrtle. Nu lăsa oamenii înguști la minte să-ți strice bucuria!

Anna a strâns din dinți și s-a uitat în farfurie, simțindu-se atât stânjenită, cât și neînțeleasă.

- Ei haide, a continuat s-o dădăcească Miss Myrtle, bătând-o ușurel pe mână. Cu siguranță că fata aia e prietenă cu doamna Drapple și trebuia să zică și ea ceva, dar acum nu-ți mai face gânduri negre!

Anna a răsuflet adânc și i-a zâmbit stoic lui Miss Myrtle. Apoi a încercat să schimbe subiectul.

- Vreți să fiți unul dintre modelele mele pentru Tea Party? și-a întrebat ea gazda.

- Eu? s-a mirat Miss Myrtle, părând tulburată și roșind. Nu crezi că-s cam bătrâioară?

Ba da, era, iar ea și Anna o știau prea bine, dar Anna se gândise că putea să picteze părul fără urmă de căruntețe, iar fața, fără ridurile din jurul gurii. Îi surâdea ideea de a o include pe gazda ei în murală.

- Cred că sunteți perfectă, i-a spus ea lui Miss Myrtle. Poate că vrea și Pauline să-mi fie model pentru alt personaj.

Au discutat despre cei pe care îi cunoșteau și care ar fi dorit, poate, să pozeze pentru murală. Miss Myrtle considera că o alegere bună ar fi fost soția primarului, dar Anna s-a înflorat amintindu-și de comentariile lui Pauline despre felul în care se purta primarul Sykes cu soția

lui. Avea senzația că știa mult prea multe decât era cazul despre biata femeie și despre viața ei.

– Ori Ellen Harper, poate, a spus Miss Myrtle. E vânzătoare la Patsy Departament Store.

– O puteți întreba? a rugat-o Anna. Dar Freda? Ar putea să-mi pozeze pentru muncitoarea de la fabrica de alune.

Trebuia să închidă la culoare și părul grizonant al Fredei, dar altfel femeia avea un chip tânăr și frumos, iar Annei i-ar fi plăcut să-l immortalizeze pe pânză.

Miss Myrtle a chicotit.

– Pun ră mâșag că Freda s-ar bucura nevoie mare, a spus ea.

Atunci nu mai trebuie decât să găsesc un domn care să-mi fie model pentru chereștegiu și am cele patru femei și un bărbat.

Miss Myrtle a râs din nou.

– Murala o să arate ca și cum Edentonul ar fi condus de femei!

– Da, așa cred.

Anna a zâmbit în sinea ei, întrebându-se încă o dată ce subiect și-ar fi propus, în schimb, domnul Drapple.

Friptură înăbușită

CAPITOLUL 23

Morgan

23 iunie 2018

Eram din ce în ce mai încântată de orele pe care le petreceam zilnic ocupându-mă de curățarea pânzei. Lucram deja mai repede, fiind acum încredințată că vopseaua nu se exfolia la orice atingere. Era incredibil de satisfăcător să văd cum ieșeau la iveală culorile și detaliile. Astăzi, la o săptămână de când mă apucasem să curăț pânza, am ajuns în sfârșit la personajele principale: cele trei femei din Tea Party. Aveau rochii frumoase, odată ce nu mai erau acoperite de depuneri. Anna Dale nu se sfiise să picteze în culori vii, astfel încât, la fiecare segment pe care-l descopeream, mă entuziasma să văd cât de însuflețită era pânza.

Primul segment la care am lucrat după masa de prânz înfățișa o oglinjoară aflată în mâna uneia dintre femei. Ea ținea oglinda în dreptul feței, de parcă voia să-și pudreze nasul, dar după ce am curățat mizeria de pe suprafața pictată a oglinzii, mi-am dat seama că acolo nu apărea reflexia femeii, ci imaginea micuță a unui bărbat. Chipul era atât de mic pe fundalul de un cenușiu sclipitor, încât la început am crezut că pânza muralei era crăpată în acel loc. Dar nu, cu siguranță că era un bărbat, unul roșcovan, care purta o jachetă maro și pălărie și care stătea sprijinit de un felinar stradal. Una dintre bizarele abateri de la logică ale Annei. Abia așteptam să-i arăt lui Oliver. Mă obișnuisem să traversez galeria spre biroul lui după fiecare segment în parte și să-l târăsc în foaier ca să-i arăt opera mea – sau, mai bine zis, opera Annei.

– Uite că vine din nou, spunea câte unul dintre muncitori.

– Au mai rămas doar o sută patruzeci și patru de segmente! spunea altul.

Oliver părea să se bucure și el de entuziasmul meu, oprindu-se din lucru ca să vină și să se uite la noul segment de murală descoperit de mine.

L-am găsit în biroul lui, aplecat peste tabelul din computer. A ridicat o mână ca să aștept până când termina de copiat în tabel niște cifre dintr-o factură. Am stat cuminte, ca să nu-l deranjez. Din boxa de pe birou se auzea vocea suavă a unei femei care cânta despre pavarea parcarilor². Am zâmbit fără să vreau în timp ce-l priveam muncind. Ochii de un albastru intens, concentrați la treabă. Îmbujorarea slabă și perpetuă a obrazilor lui, de parcă venise din ger. Îmi venea să mă aplec și să-l strâng în brațe cu afecțiune. Îl știam de zece zile, dar simțeam deja tandrețe față de el. Părea omul cel mai întreg la cap din viața mea, ceea ce, trebuia să recunosc, nu spunea prea multe.

Și-a terminat treaba la computer, s-a rotit cu scaunul și s-a uitat la mine.

– Ce ai găsit? m-a întrebat.

– Ceva fascinant!

Am dat din cap spre foaier. M-a urmat până la pânză, unde i-am arătat oglinda și pe bărbatul cel roșcovan. S-a urcat pe scară, ca să vadă mai bine.

– Uau! a exclamat, cu ochii scânteindu-i în clipa în care s-a uitat în jos, la mine. Așadar, avem o motocicletă. Un topor însângerat. Și un tip fercheș, reflectat într-o oglindă. Avem ditamai enigma aici, nu crezi?

– Poate că avem, am răspuns. Dacă nu cumva Jesse avea dreptate și Anna era smintită. Dar arăta perfect normal în fotografia din ziarul acela vechi, și vorbea ca un om întreg la minte în articolul care însoțea poza!

– Într-adevăr, a fost de acord Oliver.

A scos telefonul și a făcut câteva poze la prim-plan cu oglinda pictată. Dintr-odată, mi-a venit o idee.

– Oare ziarul acela o fi online? am întrebat. Cel din care era articolul. Poate că au mai apărut și alte știri despre ea.

- Un ziar insignifiant dintr-un orașel? s-a îndoit Oliver, clătinând din cap, în timp ce cobora scara. Mă îndoiesc. Însă ai putea încerca la bibliotecă. Acolo au copii vechi, cu siguranță.

- E posibil să aibă, am spus, iar apoi m-am uitat la pânza curățată deja aproape pe jumătate și am zâmbit. Îmi place etapa asta a restaurării. Curățarea.

- Adică partea ușoară, a subliniat el, zâmbind larg.

Am oftat, iar zâmbetul mi-a pierit.

- Tot ce am citit despre retușare... totul... mă face să mă simt atât de ignorantă! E copleșitor!

- Pas cu pas, a spus Oliver pe un ton răbdător, făcând semn spre pânză în timp ce se îndrepta spre hol. Să-mi spui ce alte bizarerii mai găsești în următorul segment!

În seara aceea, în loc să mă întorc la Lisa după ce am plecat de la galerie, m-am dus la biblioteca din Edenton ca să văd dacă găsesc ceva din 1940 în ziarul local.

Edițiile vechi din *Chowan Herald*, toate pe microfilm, se aflau la etajul mic, înghesuit și liniștit al bibliotecii. Eram singura persoană de acolo și mi-a luat treizeci de minute ca să-mi dau seama cum se folosea o mașină cu microfilm. Deja mă simțeam frustrată în momentul în care am încărcat filmul din 1940 și am devenit mult mai frustrată atunci când mi-am dat seama că nu exista index și nu puteam căuta numele Annei. Am început să trec prin ziar săptămână cu săptămână, studiind imaginile slabe la aparatul instabil, până când am găsit, în sfârșit, o fotografie în ediția din 15 februarie. Imaginea mare, dar granulată părea să fi fost făcută în interiorul depozitului - cu siguranță era „garajul acela mare” la care se referise Mama Nelle. Anna, cu tunsoarea ei uluitor de frumoasă, stătea lângă o pânză goală... sau cel puțin a părut goală până când am mărit imaginea și am văzut liniile subțiri, trasate în cărbune pe pânză. Am înțeles imediat la ce mă uitam. Anna Dale crease un desen al muralei și transferase imaginea pe pânză. M-a trecut un fior, știind că pânza la

care mă uitam era chiar cea la care lucram. Am avut o senzație extracorporală că eram acolo, în acel depozit, împreună cu Anna. Am mijit din ochi la imaginea slabă, granulată. Nu vedeam pe pânză conturul motocicletei, dar, ce-i drept, orice contur se distingea doar cu mare greutate.

Fotografia era interesantă din mai multe puncte de vedere. Anna stătea într-o parte, arătând spre pânză, cu un zâmbet larg pe față. Purta pantaloni largi și un halat alb, pătat. Mi se părea frumoasă. Mi-am trecut mâna peste părul meu blond până la umeri, întrebându-mă cum ar fi arătat tuns bob. Fără pic de volum, cel mai probabil. Părul meu nu era la fel de des ca al ei.

Lângă Anna, un tânăr de culoare ținea în mână un sul lung de hârtie – pesemne că acela era desenul folosit. De cealaltă parte a pânzei stătea un băiat cu părul bălai și cu mâinile în buzunare. Atât privirea tânărului, cât și cea a băiatului erau întoarse spre ceea ce ilustra Anna pe pânză. Sub fotografie era un singur rând:

*Pictorița Anna Dale discută despre
desenul pentru murala care va fi instalată în
oficiul poștal din Edenton.*

Anna avea situația sub control în acea fotografie, mi-am zis, mirată că mă gândeam cu afecțiune la ea. Părea sănătoasă. Zâmbitoare. Implicată. Nu era o femeie cu probleme psihice. Dar apoi mi-am amintit de sângele care picura de pe lama toporului. Ceva cumplit se petrecuse, poate chiar cu ea. Mă întrebam pentru prima oară dacă problema psihică ce o doborâse pe Anna ar fi putut s-o coste viața. Oare acela să fi fost motivul pentru care nu existau alte informații despre ea? Fusese o artistă talentată. Asemenea artiști nu dispar pur și simplu. Dacă murise – sau se sinucisese –, s-ar fi explicat de ce nimeni nu mai auzise nimic despre ea.

În curând se închidea biblioteca. Am găsit-o pe bibliotecară, care m-a ajutat să fac o copie după fotografia afișată pe cititorul acela

îndărătnic de microfilm, apoi mi-am strâns lucrurile și m-am dus la ședința AA, unde subiectul principal a fost repararea greșelilor făcute cât timp abuzaserăm de alcool. Am observat că-mi transpirau mâinile în timpul discuției. Dacă aș fi izbutit să dau de Emily Maxwell, oare aș fi avut curajul să vorbesc cu ea? Ideea în sine mă îngrozea. Voiam să știu ce făcea. Voiam s-o găsesc prin intermediul computerului, impersonal. Dar să comunic cu ea? Nu credeam că aș fi fost atât de vitează.

Seara, în timp ce mă băgam în pat, tot la ea mă gândeam. M-am uitat în tavan, întrebându-mă dacă și Emily era trează. Și, dacă era, oare avea dureri atroce? Oare îmi blestema numele?

Eram liberă și nu mă puteam plânge decât de durerea de umeri suferită pentru o slujbă care îmi aducea cincizeci de mii de dolari. Mă îndoiam că Emily Maxwell avea să mai cunoască vreodată o asemenea libertate fizică.

M-am făcut ghem în pat, amintindu-mi cum mă urcasem în mașină împreună cu Trey. Râdeam de ne prăpădeam, nu-mi amintesc de ce. Eram atât de criță, că-mi prinsesem fularul în portieră și nu-mi aminteam cum s-o deschid ca să-l scot. Nu meritam eliberarea din închisoare. Nu meritam cincizeci de mii de dolari. Nu credeam că mă puteam ierta vreodată pentru ce-i făcuserăm acelei fete nevinovate.

Big Yellow Taxi, cântec care evocă probleme de mediu înconjurător.

CAPITOLUL 24

Anna

10 ianuarie 1940

În acea dimineată, Anna a sosit la depozit singură și tulburată. Nu mai fusese acolo de o lună, de la vizita pe care o făcuse împreună cu primarul Sykes. Intrând, a rămas mută de uimire. Podeaua de beton fusese măturată, iar soarele strălucea prin ferestrele înalte și curate lună. În fața uneia dintre ușile de garaj se aflau două radiatoare industriale, două lampadare înalte, două scări și câteva prelungitoare. Cele trei mese lungi și cele patru scaune de lemn erau la locul lor. Mai rămăseseră și câteva lăzi, puse una peste alta sub una dintre ferestre, de-a lungul peretelui lateral. Chiar îi era îndatorată primarului pentru ajutorul pe care i-l dăduse. Sau cel puțin îi era datoare lui Benny, administratorul lui. Trebuia să le facă măcar o prăjitură.

A cărat sulurile de hârtie în depozit, împreună cu o găleata mare de metal, plină cu majoritatea ustensilelor de care avea nevoie pentru desen. Nu prea avea ce face cu materialele până la amiază, când veneau ajutoarele ei de la liceul Edenton, însă, plină satisfacție, a început să-și așeze lucrurile în noul spațiu de lucru. Purta pantalonii ei largi preferați, în care se simțea minunat de liberă, cu toate că Miss Myrtle oftase de dimineată, când o văzuse purtându-i.

– Doar nu ieși așa din casă! exclamase bătrâna, arătând spre pantalonii.

– Păi, nu pot lucra în depozit dacă sunt îmbrăcată în rochie, răspunsese Anna.

Miss Myrtle clătinase din cap, îngrijorată.

– Mă rog, să nu ieși de-acolo îmbrăcată așa, o sfătuisese ea.

Vorbele acelea sunaseră ca un avertisment. Anna credea că ea și Miss Myrtle aveau viziuni similare în privința majorității aspectelor vieții, dar, din când în când, era limpede că le despărțea o generație întreagă.

Anna a băgat în priză radiatoarele, așezându-le de fiecare parte a zonei fără ferestre, în capătul cel mai apropiat de ușile clădirii. Nu făceau cine știe ce căldură, dar temperatura era tolerabilă. Destul de tolerabilă să-și scoată paltonul. Puloverul gros de sub halat îi ținea destul de cald.

Pe la prânz, a mâncat un sandvici cu șuncă pregătit de Freda. În timp ce strângea masa, a sosit cherestegiul care îi aducea lemnul pentru șasiu. Anna nu mai văzuse până atunci atât de mult lemn într-un studio artistic și a fost intimidată la gândul că urma să construiască singură șasiul acela masiv. S-a uitat la bărbatul care puneă lemnul în centrul depozitului. Era un nordic solid, blond, cu ochi albaștri, care părea perfect ca model pentru cherestegiul din murală.

– Ați vrea să fiți model pentru cherestegiul din murala pe care o pictez pentru oficiul poștal? l-a întrebat ea, de lângă vraful de lemn care se tot aduna.

El și-a ridicat spre ea ochii albaștri precum cerul și a râs.

– Glumiți, a răspuns. Vreți să apar pe peretele poștei?

– Absolut! Sunteți cherestegiul perfect.

El a ridicat cu dezinvoltură din umeri.

– Desigur. Ce trebuie să fac?

– Doar să stați în picioare cu un topor în mâini. Și cu fața spre mine, cred.

Anna a încercat să-și imagineze scena. Ar fi pictat copaci în spatele lui. O pădure.

Cherestegiul a râs din nou și ochii aproape că i-au dispărut între faldurile feței încrêțite de amuzament.

– Nu folosesc topor la muncă, a recunoscut. De fapt, sunt sortator. Toată ziua verific calitatea lemnului. Era și timpul să pun mâna pe un topor.

După ce a plecat, Anna s-a așezat lângă unul dintre radiatoare și a inspirat mirosul de lemn curat. Acum avea la dispoziție toate cele cinci modele. Miss Myrtle, Madge Sykes – vesela și plăcuta soție a primarului, care nu părea deloc genul de femeie în suferință din pricina soțului necioplit, care o înșela – și Ellen Harper, vânzătoarea de la magazinul Patsy, aveau să fie feministele din Tea Party. Freda, pe care Anna o convinsese în sfârșit să-și dea acordul, avea să fie muncitoarea de la fabrica de alune. Iar acum, falnicul Frank de la depozitul de cherestea avea să fie cherestegiul. Anna era dezamăgită fiindcă Pauline o refuzase.

– Lui Karl nu-i place ideea de a mă vedea pe peretele poștei, explicase ea.

Anna voise să întrebe de ce, dar hotărâse să accepte decizia ei – ori mai degrabă a lui. Poate că acel refuz avea a face cu meseria lui de polițist, caz în care avea o reputație de apărat, sau poate că el nu voia ca soția lui să participe la un lucru atât de frivol. Indiferent de motivul deciziei lui, Pauline nu părea să se fi supărat deloc din pricina asta.

Cele două ajutoare ale Annei, Theresa Wayman și Peter Thomas, au ajuns la două și un sfert după-amiaza.

– Purtați pantaloni! a exclamat Theresa înainte s-o salute.

– Da, și ar trebui să-ți aduci și tu niște pantaloni, pentru că o să te urci pe scară și o să te murdărești, a răspuns Anna.

– Nu m-ar lăsa părinții, a spus Theresa.

Annei i-a venit să-și dea ochii peste cap. Theresa părea foarte feminină, cu părul blond și frumos, lung până la umeri, prins cu agrafe de os, și dată pe buze cu un ruj roșu-coral. Purta o fustă albastră, plisată, și o bluză albă, cu volane. Anna s-a gândit să-i sugereze să țină o pereche de pantaloni la depozit, pe care să-i poarte doar câtă vreme lucra. Părinții n-ar fi aflat. Însă privirea rigidă a fetei a făcut-o să-și țină gura. N-o cunoștea destul de bine încât să-i facă o asemenea propunere.

Peter era un băiat subțirel și binevoitor, mic și slăbuț, dar zvelt și în formă destul de bună. Și el era blond. De fapt, el și Theresa semănau.

– Sunteți rude? a întrebat Anna.

Au râs amândoi.

– Aoleu, nu! a răspuns Peter, îndepărtându-se de fată cu un pas, iar apoi s-a uitat la vraful de lemne din mijlocul sălii. Deci ce faceți aici, doamnă? a întrebat el, frecându-și mâinile, parcă nerăbdător să treacă la treabă. Cu ce vă ajutăm?

Cei trei s-au așezat la o masă, iar Anna le-a arătat schița și le-a descris planurile pentru desen și murală. Nu mai auziseră de desen și au pus amândoi întrebări inteligente despre procesul creării lui, dar Annei îi era clar că Peter era mai pasionat decât fata.

– Vreau să fiu un artist de seamă într-o zi, doamnă, a spus el.

– Peter e foarte talentat, a spus Theresa cu un pic de ranchiună. A desenat un tractor de ziceai că-i o fotografie.

– Și tu, Theresa? a întrebat Anna. Speri să devii și tu artistă?

Theresa a ridicat din umeri.

– Sper să termin școala, să mă mărit și să fac cinci copii, a recunoscut ea.

Anna a râs, gândindu-se că, probabil, căsătoria și maternitatea erau niște țeluri mai realiste pentru fata aceea.

– Păi, cât mai ai? Un an și jumătate până la absolvire?

– Absolvim în primăvară, doamnă, a răspuns Peter.

– Zău? Nu sunteți în clasa a unsprezecea?

– Țsta e ultimul an de liceu, doamnă, a lămurit-o Theresa. Slavă Domnului!

– Chiar așa? a întrebat Anna. În partea de țară în care locuiesc, liceul are douăsprezece clase.

– Nu și aici, a spus Peter.

– Slavă Domnului! a adăugat Theresa.

– Bun, uitați cum facem, a spus Anna. O să am pretenția să munciți serios și s-ar putea să nu vi se pară că munca la care vă pun are prea mare legătură cu desenul sau cu pictura. Vreau

să fiu corectă, așa că ați putea să-mi aduceți niște proiecte la care lucrați, iar eu o să-mi spun părerea despre ele și poate că o să vă ajut să le îmbunătățiți.

– Sună bine, doamnă, a fost de acord Peter.

Băiatul avea o bunăvoință care-l făcea să radieze. O seninătate care o atrăgea pe Anna. Era curioasă să-i vadă lucrările.

– Eu nu prea lucrez la nimic, a spus Theresa.

– Păi, atunci poate că-ți vine vreo idee cât timp lucrezi aici, a spus Anna. N-o să am nevoie de ajutor chiar tot timpul.

Puțin mai târziu, cei trei s-au pus pe treabă. Au desfăcut sulul de hârtie și l-au întins pe jos, l-au tăiat în lungimi de trei metri și șaizeci de centimetri, pe care le-au prins între ele, formând un dreptunghi de trei metri și șaizeci de centimetri pe un metru și optzeci. Theresa a refuzat să se urce pe scară din pricina fustei, așa că Peter și Anna s-au urcat fiecare pe câte o scară și au prins hârtia de perete, răsând tot timpul fiindcă aceasta tot aluneca și se rula la loc, iar ei se distrau încercând s-o țină întinsă. Au trecut două ore până să câștige războiul cu hârtia, iar Theresa și Peter s-au pregătit să plece acasă, la cină. Anna a fost dezamăgită să constate că nu putea adăuga liniile de segmentare până a doua zi.

După ce au plecat Theresa și Peter, Anna s-a așezat la o masă, sub unul dintre lampadare, și a început să măsoare grila pentru desen. Dar începea să se întunece și a cuprins-o din nou senzația sinistă pe care o mai încercase și altă dată în acel depozit, cotropit acum de umbre și de liniște. Dimensiunea în sine a spațiului aceluia, cotloanele întunecate, impenetrabile, precum și bârnele înspăimântătoare o făceau să se cutremure. Nu se putea uita la ele, de teamă să nu vadă ceva. Altceva decât lămpi și ventilatoare. Nu îndrăznea să se uite.

Și-a pus paltonul și și-a strâns schița, creioanele și rigla. Tocmai se pregătea să stingă luminile, când a auzit trântindu-se portiera unei mașini. A încremenit fără să știe de ce, dincolo de faptul că întunericul din depozit o neliniștea pur și simplu. A bătut cineva la ușă și

a șovăit înainte să deschidă. Totuși, a făcut-o, iar în fața ochilor i s-a ivit o femeie de culoare, învăluită în lumina amurgului. Purta un mantou negru, de lână, și o pălărie albă și elegantă, iar Anna și-a dat seama că nu era o servitoare.

– O, se pare că erați pe picior de plecare, a spus femeia făcând semn spre paltonul Annei.

– Da, chiar acum plecam. Cu ce vă pot ajuta?

Anna s-a dat la o parte, iar femeia a intrat în depozit.

– Vai de mine! a exclamat ea uitându-se în jur, la spațiul slab luminat. Aveți ditamai studioul!

– Dar, sunt norocoasă, a răspuns Anna, gândindu-se la cât de speriată fusese mai devreme în „studioul” ei. Mă numesc Anna Dale, a adăugat, cerându-i astfel musafirei să se prezinte.

– Ei, știu cine sunteți, a răspuns aceasta. Ca toată lumea. Eu sunt Tilda Furman, s-a prezentat femeia, uitându-se cu atenție la hârtia prinsă de perete cu piuneze. Desenați întâi pe hârtia asta și pe urmă transferați pe pânză? a întrebat ea.

– Exact, a răspuns Anna zâmbind. Sunteți pictoriță?

Tilda Furman a dat din cap în semn că da.

– Deși n-am făcut niciodată o murală de anvergura asta.

– Păi, puteți trece oricând ca să vedeți cum decurge totul, a spus Anna.

– De fapt, nu de asta am venit, a spus musafira, devenind dintr-odată sfioasă. Predau desen și muzică la liceul negrilor, a explicat ea. Am auzit că primiți elevi ca să vă ajute și am în clasa a unsprezecea un băiat talentat, care e un artist prea bun pentru ceea ce-i pot oferi eu. I-ar prinde bine experiența asta, a adăugat ea făcând semn spre hârtia de desen. E deștept, dar e un elev îngrozitor, pentru că la fiecare oră stă și desenează în loc să învețe istorie, engleză sau orice altceva. Vine pauza, iar el stă singur și desenează. Nu-i pasă decât de arta lui. S-ar lăsa de școală dacă asta n-ar însemna să piardă și orele de desen.

Anna a dat din cap. Înțelegea foarte bine ce-i spunea femeia. Își amintea cum și ea în anii de liceu desena pe toate părțile colii, în loc să ia notițe la ore.

– L-ați primi să vă ajute? a întrebat femeia.

Anna a ezitat.

– Nu știu dacă am destul de lucru pentru trei elevi, a răspuns ea.

– L-ar ajuta și să vadă doar cum lucrați, a spus femeia. Să vadă cum lucrează un artist din lumea reală.

– Și nu-i plătesc, a adăugat Anna. Elevii primesc note pentru...

– Da, am vorbit deja cu directorul despre asta. Puteam rezolva. Poate că băiatul reușește să termine școala, fiindcă, dacă o ține tot așa, n-o să izbutească.

– Bine, a acceptat Anna. Să vină mâine.

– Mulțumesc, domnișoară! Cred că îi salvați viața băiatului.

„Câtă dramă!“, s-a gândit Anna, dar a zâmbit.

– Cum îl cheamă? a întrebat, în timp ce femeia ieșea pe ușă.

– Jesse Williams, a răspuns femeia. Și nu cred că o să regretați.

CAPITOLUL 25

Morgan

27 iunie 2018

– Arăți de parcă ți-ar prinde bine un masaj, a spus Adam, care venea din capătul îndepărtat al clădirii și acum tocmai intra în foaier.

Eu stăteam pe cea mai de jos treaptă a scării și curățam imaginea ceainicului spart pe care îl ținea în mână una dintre feministe. Probabil că Adam mă surprinsese masându-mi umărul.

– Mă pricep de minune la masaj, a adăugat el.

M-am ținut de scară și l-am privit. Tipul era exagerat, prea făcea eforturi, cu șarpele pe braț și cu cocul pe cap, dar tot simțeam un gol în stomac ori de câte ori era în preajmă. Doar pentru că-mi amintea de Trey – cel de pe vremuri. Acel Trey pe care-l crezusem fenomenal. Adam nu prezenta nici un interes pentru mine și am decis să nu-i dau vreo replică isteată, care ar fi putut să fie percepută ca flirt.

– Mersi, am răspuns eu zâmbind. N-am nimic.

– Înțelept răspuns!

Oliver stătea pe vine lângă intrare, unde scotea un tablou mare dintr-o ladă și nici nu și-a ridicat privirea atunci când a vorbit.

Adam a rânjit.

– Păi, dacă te răzgândești, știi unde mă găsești, a spus el continuând să meargă prin foaier și ieșind apoi din galerie.

Eu și Oliver am tăcut preț de o clipă. Eu lucram la pânză, iar el scotea tabloul din cutie. În cele din urmă, Oliver a spus:

– Adam are o iubită.

Am zâmbit în sinea mea.

– Să fie sănătos!

Oliver a chicotit.

- Zic și eu...

- Cred că a trecut prea mult timp de când n-am mai avut o relație, am spus, stânjenită la gândul că atracția mea față de Adam putea fi bănuită cu ușurință.

- N-ai pe nimeni? a întrebat Oliver.

Mi-a luat un minut să răspund.

- Cred că e mai bine să-mi văd de mine o vreme, am răspuns cât se poate de cinstit, iar apoi m-am oprit din muncă și mi-am sprijinit mâinile pe o treaptă, cu gândul la Trey. Am avut un iubit, am spus. Îl credeam nemaipomenit, dar s-a dovedit că nu era așa. Nici pe departe.

Aha, a făcut Oliver, concentrat încă să scoată tabloul din materialul gros de protecție. Te-ai dezmeticit, așadar?

Era un mod de a pune problema.

- E complicat, am răspuns, nevoind să intru în povestea cu accidentul. Tu? am întrebat. Ai o iubită?

- Am avut una vreme de cinci ani. Până anul trecut, a spus el.

A ridicat pânza în față - floarea-soarelui pe un fundal albastru -, ca s-o vadă mai bine. Mi-am dat seama că era una dintre lucrările studenților. Tablourile mai valoroase erau împachetate în cutii solide de lemn și aduse de personal specializat. Nu urma să primim nici una decât după ce se instala sistemul de securitate în galerie.

- Iubita mea voia cu disperare să se mute în California, a continuat Oliver. Iar eu voiam cu aceeași disperare să fiu aproape de fiul meu.

- Ești trist că nu a mers relația?

- Mai erau și alte probleme, mai mici, dar, una peste alta, era timpul s-o terminăm.

- Ea a ieșit păgubită din asta, am spus, vorbind cât se poate de serios.

Din cealaltă parte a sălii, Oliver mi-a zâmbit și a spus:

- Mulțumesc!

A sprijinit tabloul de un perete, alături de lucrările proaspăt sosite ale altor studenți. I-am zâmbit și eu, după care mi-am pus căștile și m-

am întors la treabă. Segmentul la care lucram părea să înfățișeze stropi de ceai care zburau prin aer. Erau perfecți, sclipitori, fiecare în parte surprindea lumina. Admiram, și nu pentru prima oară, opera deosebită a Annei Dale.

– Haide să vezi, Oliver, am spus, scotându-mi din nou căștile din urechi.

Oliver tocmai deschidea altă cutie, pe care a lăsat-o pe jos și apoi a venit lângă pânză. Am arătat spre stropi.

– Îi vezi? am întrebat. Ce detalii... O pictură atât de mare, iar ea dădea atenție fiecărui detaliu în parte! Chiar și reflexiei luminii în picăturile de ceai, am spus eu uitându-mă la Oliver, care-și lungea gâtul, studiind atent imaginea, cu ochii mijiți de concentrare. Mai bine stropi de ceai decât de sânge, nu? am întrebat eu zâmbind.

– Mută puțin scara, mi-a cerut el.

Am coborât și am tras scara, iar Oliver s-a apropiat de pânză.

– Cred că te-ai pripit, a spus el, întinzând mâna ca să atingă o picătură pe care n-o curătasem încă. Dă-mi tamponul!

I l-am dat și l-am privit în timp ce curăța cu mare atenție segmentul.

– O, Doamne! am exclamat.

Picătura avea aceeași dimensiune și formă precum stropii de ceai, dar cu siguranță că era roșie. Roșie ca sângele. M-am uitat la Oliver fără o vorbă și m-a privit și el.

– Femeia asta nu era întreagă la minte, a spus el cu glas scăzut.

M-am gândit la fotografia pe care o copiasem din aparatul de microfilm. Fata zâmbitoare, încrezătoare, care stătea în fața pânzei imense.

– Începe să-mi fie milă de ea, am spus eu. Poate chiar își pierde mințile și pe vremea aceea nu exista tratament.

– Aș vrea ca ea să nu fi dispărut de pe fața pământului, a spus Oliver, dându-mi tamponul. Mi-ar plăcea să-i văd și alte lucrări.

– Mi-e teamă că s-a sinucis, am spus. E singura explicație la care mă pot gândi. E limpede că avea probleme psihice.

Oliver a dat din cap în semn că era de acord cu mine.

– Totuși, în mare parte a izbutit să creeze o murală fenomenală!

– Vreau să aflu ce i s-a întâmplat, am spus. De ce a transformat Anna Dale o pictură perfect normală într-o casă a groazei?

El mi-a aruncat o privire amuzată.

– Și cum ai de gând să faci asta? a întrebat. Să aflu ce a pățit de fapt?

– Nu știu, dar trebuie, am răspuns eu uitându-mă la toporul plin de sânge, la roșcovanul din oglindă, la picăturile de sânge și la motocicletă. Cred că Anna Dale începe să mă bântuie.

CAPITOLUL 26

Anna

11 ianuarie 1940

Spre prânz se depusese un strat de zăpadă pe jos și mașina Annei a derapat puțin atunci când a virat pe drumul lung, neasfaltat, care ducea spre depozit. Cum a intrat, Anna a pornit radiatoarele și le-a tras aproape de spațiul de lucru. Tocmai întindea cu grijă stinghiile pentru șasiu, când dintr-odată Martin Drapple a deschis ușa și a strigat:

– Pot să intru?

Anna a tresărit, speriată. Era atât de concentrată, încât nu auzise zgomotul făcut de motorul mașinii lui.

– Desigur, a răspuns, cu toate că Martin Drapple era probabil ultimul om pe care voia să-l vadă în spațiul ei personal.

Câștigase concursul și, cu toate că n-avea motive, tot era intimidată de el.

Martin a bătut din picioare ca să scuture zăpada înainte să intre în depozit, unde și-a scos pălăria și și-a trecut mâna prin părul des, roșcovan.

– Voiam doar să văd dacă ai nevoie de ajutor, a spus el în timp ce examina, cu mâinile în buzunare, fiecare colțișor din depozit, de parcă urma să dea un test mai târziu. E ceva mai mult spațiu decât în coșmelia mea din pod, a adăugat el pe un ton care, după părerea Annei, era destul de prietenos.

– Am avut noroc că primarul... vărul tău... mi l-a propus drept atelier, a răspuns ea, încercând să uite cum se simțise cu o seară în urmă, înconjurată de umbre.

Martin și-a scos pipa din buzunarul interior al hainei și a aprins-o, iar fumul dulce de tutun s-a ridicat în aer.

– Ei, a făcut el mergând spre peretele pe care era prinsă hârtia de desen. Văd că ai instalat hârtia pe care urmează să faci desenul!

– M-au ajutat elevii cu care lucrez, a răspuns Anna. Ieri am întins-o.

– Faci grilă?

– Da, o am pe schiță și, după ce vin elevii, o să...

– Dă-mi voie să te ajut eu, s-a oferit el. Una-două o dăm gata!

Anna s-a înfiorat. Nu putea primi ajutor din partea lui. Nu i se părea un lucru bun. În plus, o tulbura gândul ca el să-i vadă schița.

– O, nu, a refuzat ea repede, ca să nu se poată răzgândi. N-ar fi drept să-ți primesc ajutorul.

El a mijit din ochi, s-a întunecat la față și și-a scos pipa din gură.

– Nu mă lua de sus, a certat-o. Chiar mi-ar face plăcere să te ajut.

Porniseră cu stângul, și-a spus Anna.

– Îmi cer scuze, a cedat ea. Mi-ar prinde bine să mă ajuți cu grila.

El și-a scos haina și s-au apucat de treabă. Se vedea că Martin nu făcea asta pentru prima oară. A tăiat sfoara ca să facă fire cu greutate de plumb, pe care le-au atârnat la treizeci de centimetri distanță, de sus până jos. Le-au dat cu pulbere de cărbune și au fixat dreptele verticale pe hârtie. Foarte curând, au terminat cu dreptele verticale și Anna s-a tras înapoi ca să vadă rezultatul. Împreună cu Theresa și cu Peter i-ar fi luat cel puțin o oră ca să facă ceea ce făcuse împreună cu Martin în douăzeci de minute.

– *Voilà*, a spus el, aprinzându-și din nou pipa. Îi lăsăm pe tinerei să se ocupe de dreptele orizontale? a întrebat, iar ea a dat din cap în semn de aprobare.

I-a oferit un fursec cu unt din cele pe care le adusese cu ea. Făcuse o tavă întreagă cu o seară în urmă și, în drum spre depozit, lăsase o cutie la biroul primarului Sykes. Martin a refuzat și a continuat să-și fumeze pipa.

– Așa, a spus el, trăgând un scaun de sub masă și așezându-se, de parcă fusese invitat să rămână. Ți-am văzut schița pe peretele poștei.

O văzuse, așadar!

- Și...?

Anna avusese grijă să se așeze cât mai departe de el și stătea cu brațele încrucișate pe piept.

Martin a dat din cap și a spus:

- Destul de impresionant pentru cineva de vârsta ta!

- Doar pentru cineva de vârsta mea? a întrebat ea încercând să suradă cu sinceritate, dar nereușind să schițeze decât un zâmbet forțat.

- Probabil că încerci să mulțumești prea mulți oameni cu un asemenea conglomerat de idei.

Asta fusese și temerea ei, dar n-avea de gând să i-o mărturisească lui.

- Secția a aprobat-o și știi bine că sunt dificili de li s-a dus vestea.

- Li s-a dus vestea și că, uneori, pot să se înșele total.

O tachina sau vorbea cât se poate de serios? Anna nu-și dădea seama.

- Tu ce ai fi pictat? l-a întrebat.

El s-a uitat în gol, imaginându-și, parcă, mura la lui.

- Am omis oamenii cu totul în schița mea, a răspuns el. Am preferat o scenă de sus. Broad Street cu toate magazinele care duc spre faleză și, în depărtare, nesfârșitele câmpuri.

Părea ușor visător în timp ce făcea acea descriere.

- Ar fi fost o alegere mai înțeleaptă, a spus ea. E mai simplu decât ceea ce încerc eu să fac, punând laolaltă toți oamenii ăia greu de pictat.

El i-a aruncat o privire plină de asprime, dar apoi a izbucnit în râs.

- Bine, domnișoară Dale, văd că nu te lași!

Dintr-odată, ușa depozitului s-a deschis și a intrat un tânăr de culoare, cu părul și haina pline de zăpadă. Căra un bloc de desen sub braț și a rânjit la Anna.

- Eu sunt Jesse, doamnă! s-a prezentat el. M-a trimis Miss Furman.

Annei i-a luat o clipă să priceapă.

- Credeam că Miss Furman urma să mi-l trimită pe unul dintre elevii ei, a spus ea. Din clasa a unsprezecea.

- Într-a unspea sunt, a răspuns el.

Probabil că rămăsese corigent doi sau trei ani pe puțin, și-a zis Anna.

- Câți ani ai? l-a întrebat.

- Șaptespe.

Doar șaptesprezece? Părea mai matur, nu un copil, cu toate că, în ochii rotunzi, ca de căprioară, i se deslușea o inocență suavă.

- Trebuia să ajungi după orele de curs, a spus ea.

- Nu tre' să mă duc la ultimele două ore, a zis el.

Anna nu l-a crezut. Băiatul și-a plimbat privirea între chipul ei și cel al lui Martin, rămânând, în cele din urmă, cu ochii ațintiți la al ei, iar Anna s-a întrebat dacă nu cumva el bănuia că, venind mai devreme, întrerupsese o idilă.

- Domnul Drapple, care tocmai pleca, m-a ajutat cu des... cu hârtia, a spus ea arătând spre hârtia de desen fixată pe perete.

Martin s-a ridicat.

- Pot să vorbesc puțin cu tine? a întrebat-o el pe Anna, dând din cap spre capătul celălalt al depozitului.

- Jesse, ia loc, te rog! Vin imediat. Poți să te uiți la schița pentru murală.

Anna s-a dus cu Martin în locul indicat de acesta din urmă.

- Nu te las singură cu el, i-a spus Martin în șoaptă.

- De ce? Știi ceva despre el?

- Nu, dar nu poți sta singură aici cu băiatul ăsta.

- De ce, Doamne iartă-mă, nu? În plus, într-o oră trebuie să sosească și cei doi elevi care mă ajută.

- Nu-i sănătos și nu-i bine să rămâi singură cu el.

- Asta-i ridicol! a exclamat ea.

- Nu plec până nu vin ceilalți elevi.

- Ba pleci!

Cine se credea acel om? Tatăl ei? Aproape de el, parcă-i simțea un miros de alcool în gură, și nu era nici ora unu după-amiază.

– Asta-i locul meu și aici eu fac regulile, a spus ea, nevenindu-i să creadă că-i vorbea astfel, dar îi plăcea tăria pe care o avea în glas. Apreciez ajutorul și grija ta, dar insist să pleci.

Anna se temea că vorbeau prea tare și n-ar fi vrut ca băiatul să audă ceva. S-a uitat la el, dar părea fascinat de schița pe care o studia.

– E reputația ta în joc, a spus Martin Drapple. Nu a mea.

El a traversat depozitul, și-a aruncat haina pe umăr și a plecat fără să-și ia rămas-bun. Jesse nici nu și-a ridicat privirea de la schiță.

Anna a venit lângă masă.

– Așa, a spus ea, așezându-se în fața lui, tremurând ușor după altercația cu Martin, dar simțind o mare mulțumire fiindcă nu se lăsase. Ce părere ai de schiță? l-a întrebat.

– Vă place roșul.

– Se pare că da, a recunoscut ea, zâmbind. Crezi că am folosit prea mult roșu?

El i-a întors zâmbetul fără să-și ia ochii de la schiță. I se vedeau dinții. Albi, drepti, cu un mic spațiu între cei din față, iar Anna și-a adus aminte cu cine semăna: cu Dabney Johnson, de la liceul din Plainfield. Un băiat masiv, timid, modest, care nu te impresiona decât după ce-l vedeai jucând baschet.

– Cred că n-ai folosit destul, a spus Jesse pe un ton glumeț, iar ea a râs.

– Și compoziția? l-a întrebat, neștiind dacă el cunoștea termenul.

Îl cunoștea.

– Mătușa mea, Jewel, a văzut la poștă poza... fotografia schiței, a spus el, dând din cap cu respect spre schiță, fără s-o atingă. Mi-a povestit toate trășeniile imaginii și mi-am zis că sigur o să iasă o mare varză. Dar nu-i așa. Felu' în care le-ai separat, în care ai făcut partea asta – trauleru' și satu' – le-ai făcut mai mici, dar tot ies în evidență. Arată numă' bine.

– Mulțumesc, Jesse, a spus ea. Cred că ai ochi de artist adevărat. Pot să văd desenele *tale*?

Băiatul a dat deoparte cu grijă schița ei ca să-și poată pune blocul de desen pe masă, cu fața spre ea, iar apoi i l-a înmănat cu o delicatețe de înțeles. Pentru el, era prețios, fapt care a emoționat-o pe Anna. Voia să răsfoiască paginile atingându-le cu aceeași grijă cu care o făcea el.

Să spună că talentul lui a uluit-o ar fi fost un eufemism. Orice ar fi fost, trebuia să țină minte că autorul acelor desene era un elev de șaptesprezece ani, fără nici un fel de pregătire. În blocul de desen erau portretele familiei.

– Ea e surioara mea, Nellie. Mătușa Jewel. Ea e moașa pe lângă care îmi fac eu veacul. Asta e mama. Cealaltă soră a mea, Dodie. Verișoara Chee.

Și așa mai departe. Pe urmă veneau vacile, porcii și găinile.

– Jesse, trebuie să mergi la școala de arte!

Așa cum o spusese Anna, suna ca o concluzie anticipată. Așa simțea în acel moment. Era singura cale pe care o putea lua acel tânăr. Trebuia să meargă la școala de arte.

– Trebuie să-ți desăvârșești talentul, a conchis ea.

– Ce înseamnă „desăvârșești“?

– Ești extrem de talentat, i-a explicat. Ești un talent înăscut. A-l „desăvârși“ înseamnă să înveți toate aspectele tehnice ale artei, ca să-ți duci talentul pe culmi... să-ți atingi potențialul maxim.

El a clătinat din cap și s-a depărtat de masă.

– Gata cu școala, doamnă, a spus. Vreau numă' să zac p-o căpiță de fân și să desenez.

– Te rog, nu spune asta! a exclamat Anna, practic implorându-l, dar apoi s-a temperat, ca să nu-l sperie. Te rog să nu-ți ascunzi talentul în... hambarul familiei sau pe unde o fi!

El a râs.

– Acuma vorbiți ca Miss Furman, a spus, iar apoi s-a uitat la peretele pe care hârtia de desen era încă acoperită cu sfoară. Pen' ce-i aia? a întrebat.

Anna s-a ridicat. I-a luat ceva vreme ca să-și revină de pe urma surprizei pe care o avusese

văzând desenele băiatului. Apoi s-a dus lângă peretele acoperit cu hârtie.

– Păi, haide să-ți explic ce se întâmplă aici.

I-a povestit despre desen și i-a spus că urma să lucreze la acesta în timp ce el, Jesse, Theresa și Peter construiau un șasiu pentru pânza care, spera ea, avea să sosească în curând de la magazinul de materiale pentru pictură din Norfolk. Gândindu-se că, la urma urmei, ar fi trebuit să primească ajutorul lui Martin Drapple, Anna i-a mai spus lui Jesse că șasiul era un lucru foarte pretențios și că implica o sumă de calcule precise.

– Am făcut cadre de uși, a spus băiatul cu accentul lui sudist, din pricina căruia ea n-a înțeles imediat ce i-a spus. Mătușile și unchiile mei și toată lumea mă cheamă s-o fac, fiindcă io știu să măsoar ca lumea colțurile. Miss Furnam mi-a dat niște pânză de i-am făcut cadre s-o întindă, cu tot cu muchii oblice. Mă pricep.

– Asta o să fie un proiect mai amplu decât orice ai făcut până acum, a spus Anna. Mult mai mare decât un cadru de ușă.

– Las' pe mine, a răspuns Jesse, iar Anna a început să se teamă ca nu cumva el să le dea ordine Theresei și lui Peter.

Numai că nu era cazul. După ce au sosit Theresa și Peter, Jesse a devenit cu totul altcineva. Bravada și încrederea în sine i-au dispărut, iar Annei i-a luat o vreme până să-și dea seama că uzanțele îi cereau lui Jesse să fie respectuos cu ei. Deferență pe care pur și simplu trebuia să le-o arate. Annei nu i-a plăcut acea schimbare. Cu cei doi, Jesse comunica prin mormăieli, acceptând indicațiile lui Peter, care, din fericire, erau excelente. Anna trebuia să recunoască faptul că acei băieți, crescuți fiind la ferme autonome, erau îndemânatici. Nu credea ca băieții cu care fusese colegă la liceul din Plainfield să fi știut cum să se descurce cu tot lemnul acela.

Treptat, însă, stângăcia cu care comunica băieții s-a diminuat. Anna cumpărase mănuși de bumbac pentru toată lumea, ca să-și protejeze mâinile, dar băieții au râs de ea.

– Miss Anna, a spus Peter, n-avem nevoie de mănuși! Noi construim garduri cu mâinile goale!

Peter s-a uitat la Jesse, parcă așteptând confirmarea, iar Jesse a reacționat pe loc:

– Și ucidem mistreții tot cu mâinile goale! a adăugat el.

– Și curățăm grajdurile! a continuat Peter. Și...

– Bine, bine!

Anna a râs. Theresa și-a dat ochii peste cap, enervată de băieți, și a întins mâna ca să primească mănușile. Se părea că doar ea și Anna aveau să le poarte.

Anna le-a dat instrucțiuni și i-a urmărit cum roboteau. Peter a luat-o prin surprindere. Era foarte zvelt și blond, o mlădiță de băiat, și totuși era puternic și foarte inteligent. Theresa nu voia să se așeze pe jos. Mai degrabă încerca să dea ordine de sus.

– Ți-am spus că aici trebuie să porți pantaloni, a spus Anna, iar fata i-a întors spatele, pufnind.

Însă băieții munceau bine împreună. Anna și-a dat seama că le lipseau niște unelte pentru lemn, iar Jesse a promis să le aducă a doua zi. Oricât de fandosită era Theresa, Anna și-a zis că porniseră cu dreptul. Cu cei trei tineri prezenți acolo, depozitul părea vesel, plin de viață, nicidecum amenințător. Bârnele de sus erau niște simple bârne, lămpile atârdate, niște simple lămpi, iar Anna îi privea pe tinerii elevi cu o încântare pe care spera să nu și-o piardă niciodată.

CAPITOLUL 27

Morgan

3 iulie 2018

Se lăsase amurgul până să mă lase Uberul la capătul aleii lungi din fața casei Williams. Am plătit, am coborât din mașină și am pornit spre casă, alungând cu mâna țânțarii care au tăbărât imediat pe mine. Venisem să mai vorbesc cu Mama Nelle, singura persoană în viață care o cunoscuse pe Anna Dale. Singura persoană – în afară de mine – căreia îi păsa de pictorița a cărei creație îmi umplea zilele.

Lisa aproape că-mi interzisese să-i vizitez mătușa.

– Să nu mi te plângi că n-ai timp să-ți faci treaba, dacă ți-l pierzi cu o bătrână care nu mai știe nici cum o cheamă, a spus ea în momentul în care a aflat ce planuri aveam pentru amiază.

– Bine, am răspuns. N-o să mă plâng.

O sunasem pe Sandra, fiica Mamei Nelle, ca să stabilească ora la care mă puteam duce. Spre deosebire de Lisa, Sandra păruse încântată de idee.

– Mama adoră compania, a spus ea. Și nu mulți mai ascultă ce are ea de zis. Te aștept!

Sandra m-a întâmpinat la ușă, îmbrăcată cu pantaloni de yoga și cu un maiou gri. În casă, mi-a oferit un pahar de vin, pe care l-am refuzat, evident, primind, în schimb, o sticlă cu apă.

– Auzi, mi-a spus ea înainte să mă ducă la Mama Nelle, ce face Lisa? Sunt îngrijorată pentru ea.

M-a mirat întrebarea, m-am mirat că Sandra mi-a cerut părerea, în condițiile în care eu nici măcar nu făceam parte din familie. Am ezitat destul de mult cât să se aștearnă tăcerea.

- Știu că e strânsă cu ușa și cu galeria, și cu munca, a adăugat Saundra într-un târziu. Și încă îl jelește pe unchiul Jesse. Și-a adorat tatăl și a avut mare grijă de el. Ori de câte ori mă frustrează să am grijă de mama, îmi amintesc cât de devotată îi era Lisa unchiului Jesse, și astfel reușesc să depășesc momentul.

- Să sperăm că se rezolvă problemele cu galeria și apoi Lisa se poate relaxa, am spus eu.

Speram ca asta să funcționeze și pentru mine.

- Nu mă îndoiesc că așa o să fie, a spus Saundra, iar apoi a dat din cap în direcția holului. Haide să mergem la mama, a spus ea.

Am ieșit din bucătărie în urma ei, am mers pe hol și am intrat în camera în care o vizitasem pe Mama Nelle de ziua ei. Bătrâna stătea pe canapea în același loc în care o găsisem în ziua aceea. Însă de data asta era singură și, nemaifiind înconjurată de rude, părea incredibil de mititică și de insignifiantă, înghițită de pernele decorative mari și umflate. În fața ei, la televizor, se difuza o emisiune cu sonorul dat foarte tare.

Aș fi putut să jur că bătrâna s-a lumînat la față atunci când m-a văzut. Ochii îi licăreau în spatele ochelarilor și buzele i s-au arcuit într-un zâmbet.

- Ți aduci aminte de Morgan? a întrebat-o Saundra pe mama ei, în timp ce închidea televizorul. A venit la ziua ta!

- Îmi amintesc, a răspuns Mama Nelle, care apoi a bătut cu mâna pe una dintre pernele canapelei. Șezi, dragă, m-a invitat ea.

La fel ca Lisa în seara aniversării, am ales să mut unul dintre scaunele cu spătar drept în fața bătrânei, ca să ne vedem mai bine. Saundra mi-a făcut cu ochiul.

- Distracție plăcută! mi-a urat ea. Dacă ai nevoie de ceva, mă strigi!

- Mamă Nelle, am început eu după ce am rămas singură cu ea, deunăzi, când am fost aici, am vorbit despre o artistă de care vă aminteți din copilărie. Anna Dale. Țineți minte că am vorbit despre ea?

- Miss Anna, a spus bătrâna ridicând un deget în dreptul buzelor zbârcite. Șștt! Nu zicem nimica de ea, a adăugat.

- De ce? am întrebat, pe un ton cât mai blând. De ce trebuie să vorbim în șoaptă despre ea?

- Ar păți-o toată lumea. Chiar și eu.

- Chiar și dumneavoastră? am întrebat eu încruntându-mă, fiindcă nu pricepeam, ori poate că ea era cea care nu pricepea spusele mele. Ce pățiți dacă nu vorbim în șoaptă?

Mă întrebam dacă nu cumva voia să-i ascundă ceva Saundrei.

- Poa' să vie poliția, a răspuns ea clătinând din cap.

Aha...

M-am rezemat. Lisa avusese dreptate. Îmi pierdeam vremea.

Adusesem cu mine un plic în care pusesem două fotografii. Le-am scos, însoțindu-mi gestul cu un suspin de deznădejde. M-am aplecat în față, i-am dat bătrânei prima fotografie și am potrivit veioza de pe masa alăturată, astfel încât lumina să cadă pe imaginea granulată care apăruse cândva în ziar.

- Vedeți poza asta? am întrebat. Recunoașteți...?

- Jesse! a spus ea, atingând cu degetul noduros chipul bărbatului de culoare din fotografie.

- Nu prea cred, drăguță, am spus, șocată că-mi ieșise de pe buze acel cuvânt, pe care nu-l mai folosisem până atunci. Jesse era mai tânăr pe vremea aceea! Imaginea e din 1940!

- Jesse e, a spus ea cu încăpățănare. Șaptespe ani. Optșpe. Fratele meu mai mare!

Am luat imaginea și m-am uitat mai bine. Să fi avut dreptate? Bărbatul de culoare putea fi, de fapt, adolescent. Asta m-a entuziasmat. Iată o explicație pentru faptul că pâza se aflase în posesia lui Jesse. Cumva, fusese conectat cu mura. Implicat în crearea ei. I-am pus din nou Mamei Nelle fotografia în poală.

- Știți cine e băiatul alb? am întrebat, gândindu-mă că, printr-un miracol, băiatul de atunci ar fi putut să fie încă în viață și lucid.

Bătrâna s-a uitat din nou la fotografie, însă chipul Annei a fost cel care i-a atras atenția.

– Ce frumoasă era! a murmurat, după care și-a dus iar degetul la gură, ca și cum și-ar fi interzis să mai spună ceva. Băiatul ăla alb a avut de-a face cu poliția. Da' mai încolo. Nu..., a început ea să spună, bătând cu degetul în foaie. Nu atunci.

Iar nu mai pricepeam.

– Mai am o poză, am zis, scoțând din plic imaginea mare pe care o făcusem cu pânza parțial curățată. Restaurez murala Annei Dale și știu că mai trebuie curățată și retușată, refăcute lacunele..., dar vi se pare cunoscută?

Mama Nelle râdea deja, privind fotografia pe care i-o pusesem în poală.

– N-am mai văzut-o de-o veșnicie, a spus ea. Unde-i negresa? Era preferata mea.

Am zâmbit, bucuroasă că recunoscuse murala.

– Aici, în colțul de sus, am spus eu, arătând în dreapta imaginii. Încă n-am curățat-o, așa că nu se vede bine.

Mama Nelle a mijit din ochi în spatele ochelarilor.

– Ce făcuși cu gura ei? a întrebat bătrâna.

– Nu-mi dau seama ce-i cu gura ei, am recunoscut eu. Parcă are ceva în gură, mușcă dintr-un băț sau ceva de felul ăsta. O să văd după ce o curăț.

Mama Nelle s-a încruntat la imagine. Vedeam că își muta privirea de la o zonă la alta a picturii.

– Sunt niște ciudățenii aici, am spus, arătându-i. Vedeți toporul? Punctele alea mici și roșii care picură din el. Nu știu ce....

– Nu era nici un topor, a spus Mama Nelle clătinând din cap. Ciocan era!

A fost rândul meu să mă încrunt.

– Cum adică... ciocan?

Ea și-a luat iute ochii de la mine și a strâns din dinți, ca și cum dezvăluise prea multe.

– Îmi spuneți, vă rog, la ce vă referiți? am insistat.

S-a uitat din nou la fotografie și a zâmbit încă o dată. A râs, bătând cu degetul ei prelung în

motocicleta încă murdară, dar identificabilă.

– Asta mi-amintesc! a spus. Jesse a acoperit-o. Miss Anna a pictat-o iară. Jesse a acoperit-o iară.

Eram debusolată.

– Cum adică? am întrebat.

Mama Nell și-a ridicat la mine privirea sticloasă.

– Știi că n-ai voie să zici nimica de ea, da? m-a întrebat în șoaptă.

– *De ce?* am întrebat la rândul meu, dorindu-mi să am cheia creierului năvălaș al acelei bătrâne. De ce nu trebuie să zic nimic despre ea? am insistat, dar mama Nelle și-a dus din nou degetul la gură, iar eu am oftat. Bine, nu zic nimic de ea!

M-am uitat la imaginea granulată pe care o țineam acum în poală și mi-am făcut curaj să pun întrebarea care mă tulbura cel mai tare:

– Mamă Nelle, știți cumva dacă Miss Anna s-a sinucis?

În spatele ochelarilor, ochii ei negri s-au mărit a mirare.

– O, nu, copilă! a exclamat bătrâna. Cum, fătuca aia? Nici o găină nu putea omorî!

CAPITOLUL 28

Anna

12-15 ianuarie 1940

Dimineata începuse foarte bine, iar ziua era promițătoare. Miss Myrtle, Ellen Harper – vânzătoarea de la magazinul Patsy –, Freda și Madge, soția primarului Sykes, au venit cu toatele la depozit ca să pozeze pentru desen. Anna împrumutase rochiile pentru Miss Myrtle, Ellen și Miss Madge de la un istoric de prin partea locului, cu care o pusese în legătură domnul Arndt. Femeile se schimbaseră pe rând în baia revoltătoare a depozitului, râzând din pricina corsetelor prea strâmte și a jupoanelor aspre. Apoi, Anna le-a așezat pe cele trei doamne din Tea Party în jurul unei lăzi care ținea loc de masă. Doamnele au chicotit cam mult pentru niște femei mature, dar, una peste alta, Anna se bucura de felul în care îi ieșea desenul pe hârtie.

Freda era adevărata vedetă în materie de pozat. Fiindcă nu spunea nimic, Anna nu-i văzuse niciodată dinții. Atunci când a zâmbit, așa cum îi ceruse Anna pentru portret, Freda a afișat un zâmbet fermecător, cu dinți albi. Planul Annei era ca Freda să țină ridicat șorțul plin cu alune. Anna avea șorțul, dar nu și alunele, așa că urma să le adauge în desen mai târziu.

Jesse a sosit înainte ca Anna să termine de schițat femeile. N-a mirat-o venirea lui atât de timpurie și de plină de entuziasm. Fără o vorbă, Jesse a început să taie lemn pentru penele de întindere ale șasiului, în timp ce Anna lucra cu femeile.

După ce au plecat modelele, Anna era și extenuată, și exaltată. Apoi au venit Theresa și Peter. Acesta din urmă s-a dus la Jesse ca să-l

ajute cu șasiul, iar Theresa s-a așezat lângă Anna.

– Tata nu mă lasă să lucrez aici dacă vine și el, a șoptit ea dând din cap în direcția lui Jesse.

Anna nu pricepea.

– De ce nu? a întrebat ea. Știi ceva de el, ceva ce eu nu știu?

Anna își amintea că-i pusese aceeași întrebare și lui Martin. Theresa a clătinat din cap.

– Nu l-am mai văzut niciodată până ieri, a răspuns, dar nu pot lucra cu nici un negrotei.

– Ei, asta-i acum! a exclamat Anna. Vrea să fie artist, ca și tine. Toți trei ați venit să învățați.

– Tata...

De ce trebuie să știe tatăl tău? a întrebat Anna, dându-și bine seama că întrecea limita.

Theresa s-a holbat la Anna, uluită că aceasta îi propunea să-i ascundă tatălui ei o informație atât de importantă pentru ea. Din cealaltă parte a depozitului s-a auzit cum băieții izbucneau în râs. Anna s-a emoționat. Cel puțin ei doi se înțelegeau bine.

– Nu pricepeți, a spus Theresa.

– Așa se pare, a răspuns Anna pe un ton precaut. De tine depinde, Theresa. Jesse lucrează aici. Mi-ar plăcea să lucrezi și tu. Alegerea e a ta.

– Nu-i normal ce-mi cereți, a răspuns ea printre dinți și ferindu-și privirea. Tre' să plec!

Acestea fiind zise, a traversat podeaua de beton cu pași hotărâți, și-a înșfăcat haina din cuiul de pe perete și a ieșit pe ușă.

Băieții și-au ridicat privirile de la șasiu.

– Theresa s-a hotărât să nu mai lucreze aici, a anunțat Anna pe un ton calm.

– Ce...?!

Peter s-a încruntat, nedumerit, dar Anna a văzut că Jesse s-a întors la treabă, măsurând și bătând cuie. Anna știa motivul. Avea senzația că, sub pielea lui neagră, îi ardeau obrazii.

În drum spre Norfolk, spre nord, Anna și-a spus în sinea ei că Pauline era tovarășă de călătorie încântătoare, cel puțin în mare parte. Au vorbit despre copilăria la Edenton, despre

cum a cerut-o Karl de soție (pe o barcă mică, vâslind într-unul dintre golfulețele din zonă). Pe urmă, Pauline a pus-o la curent cu toate bârfele pe care și le amintea despre oamenii din oraș. Și erau multe. Pe Anna n-a prea întrebat-o mai nimic despre ea. Numai bine! Anna nu era pregătită să vorbească despre mama ei.

– Câți adolescenți lucrează cu tine? a întrebat Pauline, după ce a epuizat toate poveștile savuroase despre concetățenii ei.

– Doar doi, a răspuns Anna. Doi băieți. Fata a plecat fiindcă unul dintre băieți e de culoare. Zicea că taică-său nu e de acord.

Pauline a râs.

– Păi, cred și eu, a spus ea. Cine-i tatăl ei?

Anna a ridicat din umeri.

– Nu l-am cunoscut. Pe ea o cheamă Theresa Wayman.

– O, Doamne! a exclamat Pauline. Știi cine-i tatăl ei?

– Habar n-am, a răspuns Anna.

– Riley Wayman e președintele băncii. Mare mahăr la Edenton.

Dintr-odată, Annei i-a sunat cunoscut numele. Probabil că-l pomenise careva la prima întâlnire cu cei care „trăgeau sforile”.

– Ei bine, chiar atât de nemernic să fie ca să-și determine fiica să nu mai muncească împreună cu mine din pricina lui Jesse?

– Pe puțin, a spus Pauline.

– N-am primit nici o veste de la el, deci bănuiesc că totul e în regulă, a spus Anna. Desigur, Theresa a abandonat munca abia vineri, așa că cine știe, dar nu-mi fac griji.

Pauline n-a răspuns imediat. Cu coada ochiului, Anna a văzut că se uita înainte și că razele soarelui îi făceau ochii albaștri să strălucească. În sfârșit, a tras aer în piept și s-a întors spre Anna.

– Cred că trebuie să te întrebi dacă merită să-l ții pe acest Jesse ca ajutor, în cazul în care mai mult te încurcă.

– Dintre cei trei, el e de departe cel mai talentat, a răspuns Anna. Și e pasionat de artă. Însă are nevoie să dobândească experiență. Are nevoie de șansa de a vizita muzee. De a studia

alți artiști. Aș vrea să am la mine albumele de artă, ca să i le arăt.

Își auzea elanul din ton. Entuziasmul. Și simțea privirea lui Pauline pironită asupra ei.

– Ești cumva...? Ai sentimente neadecvate față de băiatul ăsta? a întrebat Pauline extrem de delicat. Pari cam fascinată de el.

Anna a râs.

– Nu! a asigurat-o ea pe Pauline. Cătuși de puțin. Cel puțin nu în felul pe care-l sugerezi tu. Însă mă tem că-și irosește talentul. Că o să ajungă să muncească la vreo fermă, în loc să facă ce-i e dat.

– Știi că nu-l poți salva, a spus Pauline. Cu toții ne naștem cu anumite limitări. O familie care are nevoie de noi, un picior schilod sau o culoare nepotrivită a pielii. N-avem de ales decât s-o scoatem la capăt cum putem.

Anna n-a răspuns. Nu voia să-l *salveze*. Voia doar ca el să aibă aceeași șansă ca oricare altul.

– Și celălalt băiat? a întrebat Pauline. Cel alb.

– Un tânăr extraordinar, a răspuns Anna. Ar putea deveni arhitect, schițele lui sunt perfecte, tehnic vorbind. Vrea să fie artist, dar nu vezi pasiune în desenele lui.

– Așa cum vezi în cele ale lui Jesse, a adăugat Pauline.

Anna a dat din cap și a repetat:

– Așa cum vezi în cele ale lui Jesse.

Au găsit magazinul aproape imediat și au rămas uimite să vadă dimensiunea rolei de pânză. Din fericire, Karl se gândise să le dea suficientă sfoară înainte să plece de-acasă de la ei și, cu ajutorul vânzătorului, au izbutit să lege bine sulul deasupra Fordului Annei. Ea a luat culorile comandate, precum și pensule, cărbune și alte materiale. O copleșea entuziasmul care-o cuprindea ori de câte ori avea materiale noi. Dintr-un moft, a cumpărat și două pânze pe care să le ofere în dar lui Peter și lui Jesse.

A condus sub limita de viteză până la Edenton, iar Pauline a ajutat-o să care rola de pânză în depozit, unde au așezat-o pe jos lângă una dintre ușile cele mari, de garaj. Gâfâind

ușor, Pauline s-a ridicat cu mâinile în șolduri și s-a uitat în jur, la vastul spațiu de lucru al Annei, la bârnele din tavan, la luminoare și la cotloanele întunecate.

– E cam... nu știu... e un loc de lucru cam ciudat, a spus.

Anna a râs.

– Să-l fi văzut înainte să se facă marea curățenie, a spus ea. Era oribil. Dar acum mă simt ca acasă. Aproape.

– O, Doamne, ia te uită! a exclamat Pauline îndreptându-se spre hârtia de desen pe care Anna le schițase pe cele trei doamne din Tea Party și pe Freda. Le recunosc pe toate! a exclamat ea, iar apoi s-a întors spre Anna. Chiar ești foarte talentată! a adăugat.

– Mulțumesc.

Anna s-a dus cu schița la ea, ca să-i arate cum ar fi arătat desenul colorat.

– Aș vrea să am talent artistic, a spus Pauline.

– Ei bine, eu nu știu mare lucru despre îngrijit oameni, așa că suntem chit, a zis Anna.

Pauline a mai rămas puțin, dar Anna s-a bucurat s-o vadă plecată. Pauline îi devenea o prietenă bună, dar în acel moment munca o atrăgea pe Anna mai mult decât prietenia. Oare era groaznic să simtă astfel? Însă acel sentiment era cât se poate de real, iar imediat ce a rămas singură, Anna s-a bucurat să-și organizeze culorile, pensulele și paleta, cuprinsă de fiorul entuziasmului la gândul că în curând avea să le folosească pe toate.

CAPITOLUL 29

Morgan

7 iulie 2018

Pânza era aproape curată. Cu abraziuni, cu fisuri și degradată, dar curată. Iar pictura de pe ea era extraordinar de ciudată, îți dădea coșmaruri.

Bățul din gura femeii... Curat fiind, se dovedise a fi un cuțit. Dar cea mai stranie descoperire dintre toate – cea care mă făcuse să icnesc puternic, să dau fuga după Oliver, să-l scot din birou și să-l târăsc în foaier – fusese faptul că una dintre doamnele din Tea Party ținea un ciocan în mână. Din care, ca și în cazul toporului, picura sânge, care păta tivul rochiei acelei doamne și se aduna la picioarele ei și ale celorlalte. O fi fost Anna Dale nebună, mi-am zis, dar Mama Nelle părea să aibă mintea foarte zdravănă.

Cum am terminat de curățat colțul din dreapta jos al pânzei, unde își pusese Anna semnătura cu litere rotunde și bizar de distorsionate, am chemat toată lumea în foaier, la o vizionare. Am mutat scara și masa cu materiale și ne-am uitat cu toții din mijlocul sălii. Lisa, Adam și Wyatt stăteau în stânga mea. Oliver și Nathan, fiul lui în vârstă de doisprezece ani, venit în vizită, stăteau în dreapta. Eu nu vedeam decât munca pe care o mai aveam de făcut, dar ceilalți au părut impresionați.

– Ce culori uimitoare! s-a mirat Adam, pocnindu-mă ușurel peste brațul gol. Bravo, Christopher!

– Mersi!

Chiar făcusem treabă bună. Culorile ieșiseră în evidență. Nu ca atunci când ar fi fost acoperite cu vernis, dar tot era ceva. Având în

vedere halul în care arătase pânza atunci când o întinsesem prima oară... acum era cu totul altceva.

– Mie mi se pare cam varză, a spus Nathan și toată lumea a râs.

Îl cunoscusem pe simpaticul fiu al lui Oliver doar cu ceva ore în urmă – își petrecea câteva zile împreună cu tatăl lui –, dar deja îmi dădeam seama că puștiul nu se sfia să ți le zică verde în față. Îmi plăcea asta la el.

– Mai e mult de lucru la ea, a confirmat Oliver.

M-am uitat la Nathan.

– S-o fi văzut înainte s-o curăț! am zis eu. Dacă o vedeai, ți-ai fi dat seama cât de bine arată acum. Îți arăt mai târziu o poză cu ea.

– Îmi place tot sângele ăla! a declarat Nathan. E sinistru!

În afară de Lisa, a râs toată lumea.

– Dacă zici tu, Nathan, a spus Lisa, iar apoi a oftat. Mă rog, a continuat ea aruncând o privire la telefonul pe care îl ținea în mână, nu mă bucur deloc că a durat două săptămâni doar curățatul, dar era clar că trebuia făcută și asta. Acum mura la arată cu totul altfel. Și trebuie să recunosc că habar n-am ce să zic.

– Indianul ăla, a spus Adam clătinând din cap. Ce nebunie!

– Ce indian? a întrebat Nathan, probabil căutând pe pânză un războinic cu pene în păr.

– Se referă la marca motocicletei, i-am explicat. Vezi roata motocicletei și bara roșie care ies de sub fustele femeilor?

– Ce caută acolo? a întrebat Nathan.

– Asta vrem și noi să știm, a răspuns Oliver.

De îndată ce începusem să lucrez la motocicletă, îmi dădusem seama la ce se referea Mama Nelle atunci când zisese că Jesse o acoperea. Anna pictase delicat pe pânză, dar în zona motocicletei culoarea era extrem de densă, ca și cum motocicleta fusese pictată strat peste strat, și nu doar o dată. De mai multe ori, poate. Nu știam de ce, dar Anna și Jesse păreau să fi avut un duel.

– Oliver, ar trebui să facem o listă cu toate bizareriile pe care le-a inclus artista în pictură,

ca să le punem alături de textul tău informativ, a spus Lisa. Să pară misterios. Să încerce cât mai mulți vizitatori să ghicească mesajul pe care încerca să-l transmită pictorița.

– Dacă descifrează bizareriile alea, sper să-mi spună și mie, am zis eu clătinând din cap, iar apoi m-am uitat la Nathan. Vrei să vezi ce am mai descoperit? l-am întrebat, mergând spre pânză. Trebuie să vii mai aproape. Aveam un sentiment ciudat în timp ce mă apropiam de murală cu băiatul alături. O senzație de intimitate și de posesivitate față de pânză. Era mai mult a mea decât a oricărui alt om din sală.

– Mai e un craniu mic, ascuns la fereastră, am spus eu arătând spre una dintre căsuțele din Mill Village, unde Anna pictase un craniu minuscule, cu găvanele goale, la una dintre ferestre. Iar în oglinda din mâna femeii e un omuleț, acolo unde te aștepti să vezi reflexia ei. Iar din ceainicul spart nu picură doar ceai, ci și stropi de...

– Tot sânge? a întrebat Lisa apropiindu-se de noi, cu mâna la piept. O, Doamne! Mă întreb dacă tata, atunci când s-a gândit să pună chestia asta în foaier, își aducea aminte cât de sinistră era.

– Chiar e foarte mult sânge, am spus, aproape cerându-mi scuze.

– Parcă era posedată, a fost de părere Nathan, părănd de-a dreptul încântat. Pictorița.

– E posibil, a spus Oliver.

– E varză, a constatat Nathan din nou. Și ce-o să se întâmple cu locurile alea de unde s-a dus culoarea?

Lisa a oftat, plină de tristețe.

– E varză, într-adevăr, a recunoscut ea apucându-și telefonul cu ambele mâini. Dar mai ai o lună întreagă, mi-a zis, aruncându-mi o privire plină de speranță. Sunt sigură că o scoți la capăt!

M-am uitat la Oliver, a cărui expresie îmi spunea că el se îndoia că ar fi putut cineva, *oricine*, să facă toată treaba – și s-o facă bine – într-o lună. Apoi am dat din cap spre Lisa.

– O să fac tot posibilul, am promis eu.

Lisa a plecat, iar Adam și Wyatt s-au întors la treabă în camerele din spatele galeriei. M-am uitat la cutia cu materiale pentru retuș, care mă aștepta lângă scară.

– Pari agitată! mi-a spus Oliver zâmbind.

– Mă poți ajuta după masa de prânz? l-am întrebat. Doar cât să încep.

– Sigur că da, a răspuns, iar apoi s-a întors spre fiul lui. Ți-e foame, Nate? l-a întrebat.

– Mor de foame!

Oliver a scos portofelul din buzunarul de la spate al blugilor și i-a dat o bancnotă de douăzeci de dolari.

– Tu și Nathan comandați de mâncare pentru toți trei cât timp îmi mut eu computerul în foaier. Așa te pot supraveghea câteva zile, a spus. Eu vreau *chicken wrap*.

– Mulțumesc, am spus, fericită să-l știu aproape.

Mă și vedeam cum aș fi tot alergat până la biroul lui și înapoi, târându-l în foaier ca să-mi dea sfaturi la fiecare tușă.

Eu și Nathan am plecat spre la Nothing Fancy, vorbind despre ce urma să mâncăm: *BLT* pentru el, salată pentru mine. Pe urmă Nathan a arătat spre glezna mea.

– Asta-i pentru sport? a întrebat. Adică îți zice cât să mergi pe zi?

Fusesem sigură că aveam blugii destul de lungi ca să-mi acopere monitorul, dar se părea că mă înșelasem. Puteam minți, dar n-am vrut.

– De fapt, nu, am răspuns. E un monitor de alcool. Am avut o problemă cu băutura.

Faptul că recunoscusem m-a mirat și pe mine, asta fiind prima dată când pronunțasem acele cuvinte. Până în acel moment nu spuseseam „problemă” și „băătură” în aceeași propoziție sau frază. Da, le spuneam atunci când vorbeam despre părinții mei. Dar niciodată despre mine. La ședințele AA, încă nu mă ridicasem ca să mă declar alcoolică. „O problemă cu băutura” nu suna chiar primejdios. Totuși, mă strâmbasem în timp ce pronunțasem cuvintele. Dar asta era adevărul, nu? Trebuia să mi-l asum. N-aș fi fost în situația asta dezastruoasă dacă n-aș fi avut o

problemă cu băutura. Dacă n-aș fi băut în seara accidentului, aș fi condus eu, iar viața mea și cea a lui Emily Maxwell ar fi fost diferite acum.

– Iar brățara asta nu mă lasă să beau, am continuat, pentru că atunci când bei, alcoolul îți iese prin transpirație și monitorul sesizează și anunță..., am spus, dar apoi m-am oprit, fiindcă ar fi trebuit să pronunț cuvântul „supraveghetoare” și nu prea voiam să-i dau toate detaliile bietului copil. Îl anunță pe doctor că am băut. Așa că mă ajută să nu beau.

– Ești alcoolică? m-a întrebat Nathan de-a dreptul.

Am ezitat.

– Se poate spune și așa, am răspuns eu în cele din urmă. Și am băut prea mult, am făcut un accident și nu mai pot – nu mai vreau – să beau.

– Aha, a făcut Nathan. O porți mereu? Adică o s-o porți toată viața?

– Nu. Doar o vreme.

– Ce se întâmplă dacă o scoți? O să ai nevoie de voință, nu? Să nu bei.

– Exact.

Am zâmbit, impresionată că ajunsese singur la concluzie. Era foarte simpatic. Un Oliver în miniatură. Îmi venea să-l cuprind cu brațul pe după umeri. Să-l strâng în brațe.

– Dar până atunci o să mă obișnuiesc altfel, am continuat eu. Fără alcool. Ca să nu beau nici după ce o scot.

Am ajuns în intersecție și am traversat. Trebuia să pun capăt acelei discuții.

– Tatăl tău abia așteaptă să meargă cu tine la Smith Mountain Lake, am adăugat după ce am ajuns pe trotuarul celălalt.

– Îhî. Nu știu dacă pot să merg.

– Vorbești serios? Cum așa?

– Tatăl meu vitreg cumpără bilete la Disney World și crede că nu poate să mă însoțească decât înainte să înceapă școala.

– Tatăl tău știe?

Nathan a clătinat din cap.

– Excursia la Disney World încă nu-i sigură, așa că până atunci nu vreau să-i spun. La Smith

Mountain Lake am fost de un milion de ori, dar nu și la Disney World, unde o să fie foarte tare.

M-a mirat cât de intens mă durea sufletul pentru Oliver. Chiar mă durea. Mi-am masat pieptul, cu gândul la ochii lui Oliver, care se luminaseră atunci când vorbise despre săptămâna pe care urma s-o petreacă împreună cu fiul lui. Nu mai simțisem de multă vreme așa ceva față de cineva, dar, pe de altă parte, trecuse mult timp de când avusesem un prieten care să nu vrea nimic de la mine. Unul care să nu vrea decât să mă ajute.

– Tatăl tău ar fi foarte dezamăgit, i-am spus eu lui Nathan.

– Nu prea cred, a răspuns el. De fapt, urăște căldurile de vară din preajma lacului, și țăntării și toate celelalte neajunsuri, așa că, poate, n-o să-i pese. Și chiar vreau să merg la Disney World.

„Nu te băga”, mi-am zis. „Nu e problema ta!”

Totuși, îmi treceau prin cap milioane de replici.

„Nu fi egoist!”, îmi venea să-i spun băiatului. „Ai noroc cu un tată care te iubește, care vrea să facă lucruri împreună cu tine și care nu e beat tot timpul. Te rog, nu-i frânge inima!”

– Sper să aibă tone de maioneză pentru BLT, a spus Nathan, și abia atunci mi-am dat seama că ajunseserăm la ușa cafenelei.

– Sigur că au, l-am asigurat eu.

Am intrat în urma lui, jurându-mi să-mi țin gura. Nu eu trebuia să rezolv problema asta. Le avem pe ale mele.

Până ca eu și Nathan să ne întoarcem cu mâncarea, Oliver își și mutase biroul în foaier. Computerul era pe masa pliantă, laolaltă cu mormanele de documente și cu fotografia fiului.

– Am terminat, a spus Oliver.

Am mâncat toți trei pe dușumeaua rece, de gresie. Pe urmă, Oliver m-a învățat toată după-amiaza despre culorile de restaurare și despre cum se folosea enervanta vizieră cu lupă, în timp ce Nathan se distra cu niște jocuri la computerul tatălui.

– Trebuie să uiți că ești pictoriță, a spus Oliver, în timp ce-mi arăta cum să dau cu pensula peste zona cu abraziuni. Trebuie să gândești mai degrabă ca un tehnician. Nu vrei doar să asortezi culoarea zonei în care pictezi, ci să potrivești, de asemenea, textura culorii și gradul de luciu.

Mi-a arătat cum să reduc luciul vopselei amestecând-o cu puțină silică, ajustând rezultatul până când se potrivea cu uleiurile Annei.

– Priceput! am spus.

M-am uitat la Oliver, care atingea pânza într-un mod extrem de delicat, cu vârful unei pensule mici, dar îmi aminteam de spusele lui Nathan, cum că nu voia să se ducă la Smith Mountain Lake împreună cu adevăratul lui tată. Îmi venea să-l iau de umeri pe Oliver, într-un gest de compătimire. M-am uitat la Nathan, care era absorbit de joc. Răsfățatul! Probabil că toți cei de vârsta lui erau la fel, se gândeau numai la nevoile lor. La dorințele lor. Însă eu nu fusesem așa. Nu mă putea acuza nimeni că fusesem răsfățată.

– Dacă vrei ca la început să verific ceea ce faci, cere-mi, a spus Oliver, aducându-mă cu picioarele pe pământ. S-ar putea să fie o idee bună.

I-am zâmbit de sub vizieră.

– Te temi că nu sunt în stare?

– Vopseaua e diferită de cea cu care ești obișnuită, a explicat el. Dar am încredere în tine.

Până la sfârșitul zilei, am retușat un segment minuscul din colțul din stânga sus. Era doar fundal, doar cerul albastru, nimic din ceea ce urma să-mi dea de furcă – de pildă, una dintre genele lipsă ale uneia dintre femei –, lucruri care chiar contau, însă Oliver m-a declarat competentă. Delicata lui laudă îmi spunea că era timpul să închei ziua și, ușurată, mi-am scos viziera.

M-am tras în spate și mi-am ridicat privirea la punctul la care lucrasem o eternitate.

„5 august“, mi-am zis. „Doar o lună.“

Încet, am clătinat din cap. N-aveam cum s-o dau gata.

CAPITOLUL 30

Anna

17 ianuarie 1940

În drum spre depozit, Anna s-a oprit la bibliotecă în speranța că putea împrumuta niște albume de artă pentru Jesse. Peter împrumutase niște cărți pentru desen, iar atunci când Anna îi sugerase lui Jesse că facă la fel, acesta răspunsese:

– Aicea nu-s biblioteci pentru negri, Miss Anna.

Vestea aceea mai mult o frustrase, decât o mirase. Așa că a împrumutat ea câteva cărți pentru el, întrebându-se ce ar fi spus sau făcut bibliotecara dacă i-ar fi destăinuit că avea de gând să i le dea unui copil de culoare. Dar s-a potolit, luând cărțile fără să comenteze. Își zicea că oricum se vorbea mult despre ea.

Lucra singură în depozit de câteva ore, când un necunoscut a dat dintr-odată ușa de perete și a intrat țațoș, ca la el acasă. Anna s-a îndepărtat de desen, cu cărbunele în mână, neștiind dacă să se teamă sau să se înfurie din pricina acelei intruziuni.

– Dumneavoastră sunteți Anna Dale? a întrebat bărbatul cu o voce gravă și țăfnoasă.

– Da. Dumneavoastră...?

– Sunt Riley Wayman, a spus el. Tatăl Theresei Wayman.

„Aha... Tatăl Theresei și președintele băncii!”

Anna a lăsat cărbunele deoparte și s-a dus la el, ștergându-și mâna de halat înainte să i-o întindă.

– Încântată de cunoștință, a spus ea, dar el nu părea să vrea să-i strângă mâna.

A remarcat cum o măsura din priviri, studiindu-i pantalonii, halatul pătat de cărbune, pantofii Oxford. Odată cu el, în

depozit pătrunsese o briză rece, iar Anna s-a înfiorat, în ciuda căldurii pe care o emanau de cele două radiatoare.

– Vreau să știu de ce ați adus negroteiul și ați dat-o afară pe fiica mea! a spus el.

– N-am dat-o afară, a răspuns Anna. Theresa mi-a spus că nu-i permiteți să lucreze cu mine dacă rămâne Jesse. A ales să plece.

– Ea a venit prima.

– Dar am loc pentru trei elevi aici, iar Jesse mi-a fost recomandat de profesoara lui de desen, a explicat Anna. Mi-ar fi plăcut să rămână și Theresa. E destul de talentată. Ea a ales să nu mai vină.

Oare fata aceea chiar era talentată? Anna nu văzuse nici una dintre lucrările ei.

Riley Wayman și-a încrucișat brațele pe pieptul lat și s-a uitat, încruntat, la desen. L-a studiat atât de mult și într-o tăcere atât de deplină, încât, ca să rupă tăcerea, Anna a spus:

– Mi-ar plăcea să revină, dacă vrea.

El s-a întors spre ea.

– N-aveți ce căuta aici, domnișoară! Știți asta, da? Nu vă integrați. Nici după douăzeci de ani nu v-ați integra. Oamenii de aici vă plac acum pentru că sunteți o noutate, iar ei sunt fericiți că poșta lor a fost aleasă pentru o murală, dar încântarea o să le treacă repede și o să-și dea seama că a fost o greșeală să vă primească printre ei.

– Mă descurc foarte bine la Edenton, a replicat Anna, ținându-se tare.

Chiar așa și era, dar înțelegea la ce se referise el. Știa *exact* la ce se referise. Ea se afla la Edenton de aproape o lună și jumătate și tot nu putea pricepe unele lucruri. Întotdeauna avea să fie privită ca „streina”, indiferent de cât de mult timp urma să locuiască acolo. Știa că n-avea rost să se certe cu domnul Wayman, așa că a preferat altă abordare.

– Vă rog, lăsați-o pe Theresa să revină. Îi place arta și asta ar fi o experiență bună pentru ea.

Domnul Wayman a clătinat din cap înainte ca ea să termine de vorbit.

- N-am de gând să permit să se iște discuții și aluzii, a spus el în timp ce o măsura încă o dată din priviri, scrutându-i corpul destul de bine acoperit de halat, iar apoi a clătinat din cap, dezgustat, după părerea ei. Theresa mi-a spus că trebuie să purtați pantaloni la lucru, a adăugat, dând din cap spre pantalonii largi și murdari ai Annei. Mi-a spus că dumneavoastră ați făcut regula asta.

- Nu există nici o regulă! a exclamat Anna, supărată că Theresa inventase așa ceva. E mai ușor să te miști în pantaloni. Trebuie să stea pe jos ca să lucreze la șasiu. Nu considerați că e mai logic să porți niște pantaloni?

El a aruncat o privire la șasiul care prindea formă pe podeaua de beton, apoi s-a uitat la depozit, parcă observând pentru prima oară imensitatea lui, cotloanele întunecate și bârnele sinistre. Anna se simțea foarte neliniștită din pricina acelui om. Voia să-l vadă plecat.

- Lăsați, a spus el în cele din urmă. Oricum nu vreau să lucreze aici, cu dumneavoastră!

S-a răsucit pe călcâie și a ieșit din depozit, lăsând în urmă ecoul pașilor.

„Încântător individ!“, și-a zis Anna, compătiment-o pe Theresa în timp ce-l urmărea cu privirea.

*

În acea zi a primit mulți alți oaspeți la depozit. Frank, chereștiul, a venit să-i pozeze. Era un model excelent, stătea perfect nemișcat, chiar dacă în tot acel timp trebuia să țină bine în mână un topor cu coada lungă. Anna și-a dat seama că lui îi plăcea să pozeze și să ia o pauză de la evaluarea chereștelei. La jumătate de oră după plecarea lui, au venit Jesse și Peter, care s-au apucat să lucreze la șasiu, iar puțin mai târziu s-a ivit din nou Martin Drapple.

- Am ceva timp liber, a spus el. Mă gândeam să văd dacă pot să te ajut cu... Hei! a exclamat, observând desenul. Faci mari progrese! a lăudat-o, iar apoi a făcut câțiva pași în spate ca să admire, după cum spera Anna, desenul. Te miști repede, a adăugat el.

Anna se întreba dacă nu cumva voia să spună că se mișca prea repede ca să facă treabă bună.

De ce se tot îndoia de ea? Până la urmă, s-a hotărât să ia spusele lui drept un compliment. Totuși, prezența lui o irita. Oare stătea cu ochii pe ea?

– Mulțumesc, a răspuns. Deocamdată, merge bine.

Martin s-a întors spre Peter și Jesse, care se luptau cu șasiul pe dușumea.

– Hei, băieți! a strigat. Se pare că aveți nevoie de ajutor.

– Sigur că da, domnule! a răspuns Peter.

Jesse n-a ridicat capul, concentrat la șurubul pe care-l prindea. Martin s-a lăsat pe vine și i-a ținut de cele două stîngii de lemn, ca să nu clinească. Anna s-a uitat o clipă la cei trei care lucrau împreună și, încetul cu încetul, în loc să fie iritată, a devenit recunoscătoare față de Martin. Băieții nu se descurcau lesne cu șasiul. S-a întors la desenul ei și i-a lăsat pe băieți și pe Martin să-și vadă de treabă.

Oare soția lui Martin știa că acesta era la depozit? s-a întrebat ea. Oare știa că el trecuse pe acolo și săptămîna trecută? Oare el se dusesse acasă și îi spusese soției lui că o ajutase pe Anna Dale să facă liniile de ghidare pentru desen? Anna se cam îndoia. Dacă soția lui Martin Drapple ar fi știut toate astea, până la momentul de față ar fi și divorțat. Și-o amintea pe femeia de pe treptele bibliotecii, își amintea cum o strânsese de braț. Cât de îngrijorată păruse în privința banilor familiei, din cauză că Martin nu câștigase concursul pentru oficiul poștal! El nu trebuia să vină la depozit, și-a spus Anna, și să lucreze pe gratis. Mai ales cu ea.

Era mai bine să nu mai vină, dar, văzându-l cum lucra cot la cot cu băieții, dându-le instrucțiuni pe care ea n-ar fi știut să li le dea, se bucura foarte mult că el venise.

CAPITOLUL 31

Morgan

9 iulie 2018

De îndată ce am ieșit din casa Lisei ca să mă duc la galerie, am auzit sirenele. Sunetul nu se domolea, nu se oprea, doar creștea în intensitate, sirenă după sirenă, după sirenă. Țigălaul în sine m-a făcut să-mi amintesc de accident, iar pulsul mi-a crescut. Am rămas încremenită pe trotuarul din fața casei, neștiind dacă să intru la loc, să aștept sau să pornesc spre galerie.

„Revino-ți!”, mi-am zis, și am luat-o din loc.

N-aveam de gând să trăiesc toată viața cu frica-n sân.

Până să ajung pe Broad Street, sirenele se potoliseră, dar apoi m-am trezit că mi-a apărut în față un batalion de ambulanțe și de mașini de poliție, precum și o autospecială de pompieri. Am încremenit din nou. Din locul în care mă aflam, părea să se fi întâmplat un accident sinistru între o furgonetă și un camion. Am zărit o targă și, cu toate că nu vedeam pe cine cărau, nu m-am gândit decât la trupul însângerat al lui Emily Maxwell, dus pe targă și apoi vârat în ambulanță. M-am întors și am luat-o pe altă stradă, ca să nu trec pe lângă locul accidentului, dar era prea târziu. Faptul fusese consumat. Aproape că mă prăbușeam din picioare. Se învârtea lumea cu mine și a trebuit să mă opresc din mers, lipindu-mă de zidul unei clădiri ca să nu cad. Am căutat o bancă pe care să mă așez, dar n-am văzut nici una. În schimb, am rămas pe loc, cu ochii închiși, așteptând să-mi treacă amețala.

Am reușit să ajung la galerie și credeam că-mi revenisem, dar, de cum am intrat în foaier,

Oliver și-a ridicat privirea din ecranul monitorului și a făcut ochii mari.

– Ce-i? a întrebat, scoțându-și căștile din urechi.

Am clătinat din cap.

– Nimic.

– Pe naiba! Ți-e rău? Ești lividă!

M-am așezat lângă masa pe care țineam culorile și pensulele. Îmi transpiraseră palmele și mi le-am șters de blugi.

– Am văzut un accident, am zis. Mă rog, consecințele. Asta m-a terminat.

– Am auzit sirenele, a spus el. Unde a fost?

– Pe Broad Street. Nu m-am uitat. Ăăă... accidente... ăăă...

Mi-am luat ochii de la el. Nu știam ce voiam să-i spun. Oliver s-a aplecat în față, cu coatele pe genunchi, uitându-se la mine cu atenție.

– Ce-i cu accidente? a insistat el. Ai avut cumva unul?

Îi vedeam îngrijorarea din privire. Am dat din cap în semn că da, avusesem cândva un accident.

– Când? Of... când ai băut?

Am dat iarăși din cap.

– A fost oribil, Oliver, am spus. Era să omorâm pe cineva.

– Ce s-a întâmplat?

S-a îndreptat de spate, foarte atent la mine. Înainte să mă pot opri, i-am povestit:

– Fusesem la o petrecere împreună cu iubitul meu și... băuserăm amândoi cam mult, am spus eu frângându-mi mâinile în poală. I-am dat lui cheile mașinii. Speram să fi fost mai treaz decât mine. N-ar fi trebuit să conducă nici unul dintre noi. Am fost incredibil de proastă.

Oliver s-a încruntat.

– El conducea?

– Da, el conducea, am recunoscut eu pe un ton plin de amărăciune. Și conducea prea repede. Cu o sută de kilometri la oră într-o zonă în care limita maximă era de cincizeci. A trecut pe lângă un semafor și a intrat ca prin brânză în intersecție, unde s-a izbit de o mașină. Aproape că a ucis-o pe fata care

conducea. Ea a stat în comă două luni și acum e paralizată de la brâu în jos. Pe viață, am adăugat, uitându-mă la el. Pentru totdeauna, am șoptit.

Oliver stătea încruntat și părea foarte tulburat.

– Iar tu și prietenul tău? a întrebat. Ați pățit ceva? Și de ce ai intrat tu la închisoare, dacă el conducea?

Nu mă credea? Nu era vina lui.

– N-am pățit nimic, am răspuns. Fizic, cel puțin, am precizat, gândindu-mă la cicatricea minoră de pe frunte, de sub breton, iar apoi mi-am privit pumnii încheștați pe pulpe. Dar Trey, iubitul meu, a fugit de la locul faptei. A vrut să pretindă că eu conduceam.

– Ce mama naibii...?!

– Am fost o proastă, am recunoscut eu ridicându-mi privirea spre el. Eram beată moartă, Oliver. Știam că Trey se temea să nu piardă bursa la Georgetown Law. Și îl iubeam. Nu gândeam limpede și... în nebunia de atunci, mi s-a părut normal. Îl puteam proteja. Îi puteam proteja viitorul. Mă gândeam că era viitorul *nostru*. Împreună. Nu părea mare lucru să-i las pe polițiști să creadă că eu eram la volan, am spus eu închizând ochii și amintindu-mi scena aceea oribilă. Am coborât din mașină ca să-l ajut pe șofer – pe fată –, dar eram atât de beată încât nu știam ce să fac. Am zbierat cât m-au ținut plămânii. Am strigat după ajutor. Fata – o cheamă Emily – era aplecată peste claxonul care nu se mai oprea. Sunetul ăla sinistru!

– N-ai spus poliției că prietenul tău conducea?

Am clătinat din cap în semn că nu.

– Mi-am zis că așa trebuia să facă o iubită de treabă. Aș fi făcut orice pentru el. În vecii vecilor nu mi-aș fi închipuit că aveam să ajung la închisoare. Iar după ce am spus, în sfârșit, adevărul, nu m-a mai crezut nimeni. Polițiștii au vorbit cu Trey, pentru care a mințit un amic, care a zis că era împreună cu el la momentul accidentului.

– Ce javră!

- Da, am fost eu de acord. Ce javră!
- Iar el n-a pățit nimic?
- Nimic. E student la Drept. Cel puțin așa cred. N-am ținut legătura cu el. Oliver și-a masat tâmpla. Impresionată de expresia lui blândă, am sperat să spună ceva.
- Mă chinuie coșmarurile, am adăugat.
- Nu mă mir.
- Câtă vreme am fost la închisoare, am încercat s-o uit pe fata pe care am nenorocit-o noi.
- Tot vorbești la plural!
- E în aceeași măsură vina mea și a lui.
- Tu n-ai plecat de la locul faptei, a spus el, iar eu n-am zis nimic, mulțumindu-mă să-mi privesc mâinile. Ai luat legătura cu fata?
- Nu. Deși... am încercat să dau de ea online, dar, în cazul în care are profiluri pe *social media*, ele sunt ascunse, am spus, ridicându-mi privirea la el. Mă gândesc mereu la ea, crede-mă. Îmi fac griji pentru ea. Sper să-și fi găsit cumva liniștea.

Din spatele lentilelor, ochii lui albaștri mă priveau atent și foarte serios. Îndurerați.

- Și Morgan? a întrebat.
- I-am aruncat o privire perplexă.
- Ce-i cu Morgan?
- *Tu* reușești să-ți găsești liniștea?
- Am clătinat din cap.
- Nu prea, am răspuns. Eu..., am început să spun, frământându-mă ca să găsesc cuvântul potrivit. Mi-e rușine că am fost așa cum am fost.
- „Am fost“ - ăsta e cuvântul definitiv, Morgan, a spus el, iar apoi a dat din cap spre pânză. Și cred că ești omul cel mai potrivit ca să lucreze la murala asta, a încheiat el, surâzând.
- Da? De ce?
- Tu și Anna, m-a lămurit el. Cred că pot spune că și ea avea coșmarurile ei. Știu că deja ții la Anna Dale, nu-i așa?
- Am dat din cap în semn că da. Avea dreptate. Țineam la ea.
- Am senzația că, dacă e să-i facă cineva dreptate, tu ești aceea.

CAPITOLUL 32

Anna

24 ianuarie 1940

Jesse o mințea. Anna își dorise să-l creadă atunci când el îi spusese că avea foarte mult timp liber la școală și că de-asta putea să stea atât de mult la depozit, venind în fiecare zi cu două ore mai devreme decât Peter. Ea își dorise să fie așa. Dar, cu o zi în urmă, primise o scrisoare de la doamna Furman, profesoara de desen a lui Jesse, în care femeia îi spunea că Jesse pica examenele la toate materiile, în afară de desen.

Chiulește de la aproape toate orele, scria doamna Furman. Poate că am făcut o greșală atunci când l-am trimis să lucreze cu dumneavoastră.

Anna a citit și a recitit scurta scrisoare cu inima strânsă. Cu o zi în urmă, Jesse avusese ochii injectați de nesomn, pentru că stătuse toată noaptea să devoreze ultimul album pe care i-l adusese ea de la bibliotecă.

– Vreau să-nvăț tot, îi spusese el odată sosit la depozit.

Băiatul lăsase pe o masă albumul greoi despre Marii Maestri, rămânând cu mâna pe el, de parcă astfel ar fi putut absorbi tot ceea ce era în paginile cărții. Pe Anna o încântase entuziasmul lui.

– Ce artist te atrage mai mult? îl întrebase.

– Am unul preferat, răspunsese el. Vermeer ăla.

– Vermeer, îl corectase ea, zâmbind. Și care dintre operele lui Vermeer îți place mai mult?

Anna se așteptase ca Jesse s-o aleagă pe preferata tuturor, *Fata cu cercl de perlă*, dar el o luase prin surprindere.

– *Geograful*, ăla îmi place. Mă dau în vânt după cum vine lumina prin toate gemulețele alea, răspunsese Jesse, privind albumul. O oră m-am uitat la el azi-noapte, adăugase. Vreau să 'nvăț să pictez așa.

Anna se mirase că-i dădeau lacrimile. *Geograful*, cu acea compoziție complexă și cu lumina fascinantă, era și unul dintre preferatele ei, iar faptul că Jesse văzuse frumusețea tabloului o emoționa și o îndurera în același timp. Băiatul avea nevoie de șansa de a învăța tot ce se putea despre arta picturii. Cum anume să capete el șansa aceea, Anna n-avea habar. Iar acum, că primise scrisoarea doamnei Furman, știa că șansele lui Jesse erau și mai mici.

La amiază, Jesse a ajuns la depozit. Anna era pregătită. El zâmbea larg, cu blocul de desen în mână, nerăbdător să-i arate un portret la care lucrase. Aproape că se simțea vinovată fiindcă intenționa să-i taie elanul, dar, înainte ca el să apuce să deschidă blocul de desen, ea i-a spus:

– Am vești de la doamna Furman.

Anna a văzut cum lui Jesse i-a pierit zâmbetul. Și-a abătut privirea și s-a așezat pe scaun, lângă șevaletul lui, tăcut și pleoștit, cu caietul stându-i strâmb în poală.

– Știu că-ți neglijezi învățatul la celelalte materii și că nu-ți asumi responsabilități, Jesse, l-a certat ea pe un ton aspru, stând lângă el cu brațele încrucișate pe piept și simțindu-se ca o învățătoare pedantă. E foarte important să nu te lași de școală! Nu vreau să mă ajuți aici dacă asta te împiedică să înveți!

Nu era tocmai adevărat. Da, ea voia ca el să se descurce cu învățatul, dar i-ar fi lipsit ajutorul lui – *el* i-ar fi lipsit – dacă nu mai venea zilnic la depozit. I-ar fi lipsit pasiunea lui.

– Nu-m' pasă de învățătură, a mormăit Jesse, iar apoi și-a ridicat privirea la ea. Mă las de școală și v-ajut aici în fiecare zi.

– Nici vorbă! a răspuns ea, lăsându-și brațele pe lângă corp. Nu te poți lăsa, Jesse, ești mult prea talentat! Trebuie să termini liceul, ca să ai cum să te duci la facultate, unde să poți studia artele plastice.

În timp ce vorbea, Anna știa bine că visa la cai verzi pe pereți. În primul rând, din câte spunea doamna Furman, el n-avea cum să intre la facultate cu notele pe care le avea la toate celelalte materii. În al doilea rând, era lucru sigur că băiatul provenea dintr-o familie săracă. Cum să-și permită ai lui să-l trimită la facultate? În al treilea rând, unde să se ducă un băiat de culoare să studieze artele plastice?

Jesse n-a spus nimic, mulțumindu-se să stea și să se uite la blocul de desen, care-i stătea închis pe genunchi.

– Aș vrea să trec pe la tine și să vorbesc cu părinții tăi despre asta, a spus Anna, gândindu-se că trebuia ca ai lui să fi știut că fiul lor chiulea de la școală și că, dacă se îndrepta și muncea pe brânci, ar fi putut avea un viitor de artist. Când aș putea trece?

Bănuia că Jesse avea să se alarmeze, dar nu s-a întâmplat așa. El și-a ridicat privirea la ea și a zâmbit larg.

– Și mama vrea să vă cunoască. Zicea să vă invit să veniți duminică la masă, dar nu v-am spus nimica, nu credeam c-o să vreți.

Anna a fost surprinsă.

– Păi, atunci e perfect, a spus ea după o clipă. Mulțumește-i, te rog, mamei tale. Sunt încântată să vin!

CAPITOLUL 33

Morgan

10 iulie 2018

Mă uitam la zona sfâșiată a pânzei, lângă obrazul cherestegiului, neștiind cu ce culoare voise Anna Dale să picteze pădurea din fundal. Vopseaua avea fisuri în zona arborilor și erau sute de astfel de situații pe toată pânza. Mii, poate. Situații pe care trebuia să le intuiesc. Să mă bizui pe cea mai bună judecată a mea. Lucru care m-a neliniștit. Nu știam ce făceam și nu voiam să-l deranjez pe Oliver la fiecare tușă.

El încă lucra în foaier împreună cu mine și mă bucuram, dar nu pentru că aveam nevoie de sfaturile lui. Îmi plăcea prezența lui calmă și tăcută. Deja soseau zilnic lăzile cu lucrările de artă pentru galerie, iar el le deschidea pe toate cu grijă, lua strat după strat de material de protecție și verifica totul extrem de atent, în timp ce nota câte ceva pe clipboardul pe care nu-l lăsa din mână. Apoi împacheta din nou tablourile, ca să le ducă în depozitul cu temperatură controlată, unde ținea toate lucrările până când era gata galeria. Fusese instalat un sistem de securitate complex și în curând avea să se zugrăvească, sistemul de umiditate mergea perfect, iar sălile așteptau să fie decorate cu operele de artă.

Când nu se ocupa de tablouri, Oliver scria textele informative care însoțeau fiecare lucrare. Știam că turba din pricina muralei Annei, neștiind ce să scrie. Ce-ar fi putut să zică despre o enigmă ce n-avea dezlegare?

Ca și punctul gol de lângă obrazul cherestegiului. M-am mai uitat o vreme la el, de parcă soluția urma să apară ca prin magie. Până la urmă am cedat și m-am întors spre Oliver.

– Nu-mi dau seama ce ar merge aici, am spus.

Fără o vorbă, a lăsat din mână cutia pe care tocmai o deschidea, s-a ridicat și a venit în fața pânzei, lângă mine. Își mușca buza în timp ce evalua porțiunea cu abraziuni. Apoi a arătat spre alt loc din zona cherestegiului.

– Uită-te cum a pictat zonele similare, a spus. O să-ți dai seama ce voia.

M-am uitat atent la felul în care folosisese culoarea ca să scoată în evidență adâncul pădurii. Chiar fusese o artistă extraordinară.

– Peste tot preferă nuanțele închise, am spus. Preferă roșul, acel roșu profund, închis, cu care a pictat oriunde a putut. Chiar și în cazul copacilor ăstora.

– Acel roșu de „sânge uscat“, a spus Oliver zâmbind larg. Semnătura ei.

Am izbucnit în râs și i-am tras un cot.

– Exact, am răspuns.

Mă așteptam să se întoarcă la masa lui pliantă, dar a rămas pe loc și am simțit că mă privea. M-am întors ca să mă uit la el, inspirând acel miros fermecător de piele care parcă îl însoțea mereu.

– Ai un ochi de expert, Morgan, a spus el. Trebuie să ai mai multă încredere în tine.

Apoi s-a întors la birou, iar eu am început să amestec culorile, dar nu-mi puteam lua gândul de la el. Mă cam îndrăgosteam, sinceră să fiu. Oliver părea mult mai în vârstă decât mine și foarte diferit de felul meu de a fi. Ce afinități puteam să am cu un bărbat căruia îi plăcea Bob Dylan? Dar, dacă acum câteva săptămâni văzusem în el un tocilar, acum vedeam un om inteligent. Dacă înainte văzusem că respecta cu strictețe regulile, acum vedeam că era matur – în felul în care îmi doream eu să fiu. Iar dacă atunci văzusem culoarea trandafirie a obrazilor lui... ei bine, acum îmi venea să-mi lipesc buzele de pielea lui, doar ca să experimentez senzația pe care aș fi avut-o. M-a trecut un fior prin stomac la gândul ăsta și m-am întors la treabă, zâmbind în sinea mea, în timp ce pictam „culoarea distinctivă“ a Annei peste arbori.

Se întunecase atunci când am plecat pe jos spre casă, pe seară. Nu mă temeam să merg noaptea prin centrul oraşului. Edentonul îmi părea bucolic, un refugiu fermecător, aşezat între ape, care îmi domolea hiper-vigilenţa ce mă însoţise în închisoare. Nu mai trebuia să mă uit peste umăr ori de câte ori mergeam. Nu mai trebuia să strâng din pumni ori de câte ori eram afară, gata să mă apăr.

Am ajuns acasă şi am văzut că maşina Lisei lipsea. Am făcut o baie în cada instalată special pentru Jesse şi m-am dus la veranda acoperită. Pe hol, am trecut pe lângă un medalion mic, înrămat, pe care-l vedeam pentru prima oară cu adevărat. M-am oprit, m-am uitat la el şi am icnit în clipa în care mi-am dat seama ce era. Medalia Naţională pentru Arte Plastice. Ştiam că Jesse o primise la un moment dat, dar nu mi se năzărise că medalionul de bronz era acolo, lângă încăperea în care dormeam noapte de noapte. Am citit inscripţia de pe placă.

*Oferită de preşedintele Barack Obama lui
Jesse Jameson Williams, astăzi, 5 august
2012*

Vai! 5 august? Asta era motivul pentru care voise Jesse să fie inaugurată galeria la acea dată? Ca să aniverseze ziua în care primise Medalia Naţională pentru Arte Plastice? Asta însemna că medalia fusese mai importantă pentru el decât ar fi putut să sugereze faptul că fusese atârnată pe hol, între veranda acoperită şi baie. Trebuia s-o mutăm la galerie.

Noi.

Am rămas încremenită atunci când mi-am dat seama că folosisem un plural. S-o *mutăm*. Nu s-o *mute*. Galeria nu mai era doar o slujbă pentru mine. Un simplu bilet de ieşire din închisoare. Devenise cu totul altceva.

Cu grijă, am luat medalionul înrămat de pe perete şi l-am dus la bucătărie. L-am sprijinit de castronul cu fructe de pe blat şi i-am scris un bilet Lisei:

Uită-te la dată! Trebuie să-l instalăm în galerie.

Apoi, zâmbind, m-am dus la culcare.

CAPITOLUL 34

Anna

28 ianuarie 1940

Urmând instrucțiunile date de Jesse, Anna conducea pe drumurile rurale, imaginându-și cum avea să decurgă după-amiaza pe care urma să și-o petreacă împreună cu familia Williams. Masa de duminică începea la ora trei, pentru că, din cât se părea, își petreceau dimineața și începutul amiezii la biserică. Anna spera să nu fie întrebată despre mersul – respectiv ne-mersul la biserică. Acea vizită o stresa puțin. Ce drept avea ea să le spună unei mame și unui tată cum să-și crească fiul?

Se aștepta să fie foarte săraci, ca multe alte familii de culoare. Își închipuia ferma lor, așezată pe un petic de pământ. Poate că erau arendași și locuiau într-o cocioabă amărâtă. Trebuia să se pregătească să se simtă și mai puțin în largul ei decât se simțea deja la Edenton.

Imediat ce a intrat pe aleea lungă a casei albe, cu etaj, a știut că se înșelase amarnic. Și-a zis că avea idei preconcepute, ca toată lumea, de altfel. Făcuse presupuneri nerealiste. Avea prejudecăți.

Casa nu era defel mare, dar nici cocioabă nu era. La dreapta și la stânga se întindeau câmpurile, nearate acum, pe timp de iarnă. Lângă una dintre laturile casei erau parcate o camionetă și o remorcă, iar lângă cealaltă latură, o berlină neagră, prăfuită. Anna a parcat Fordul în fața casei și din senin au apărut câinii, care au întâmpinat-o de îndată ce-a coborât din mașină. S-au adunat toți patru în jurul ei, lătrând și dând din coadă. Păreau destul de prietenoși, iar ea le-a întins mâna, ca să i-o adulmece. Jesse a ieșit din casă, cu ușa de

plasă trântindu-se în urma lui, și a potolit câinii.

– Masa e aproape gata, i-a spus el în loc de salut. Intrați!

Anna l-a urmat și a urcat pe verandă. De aproape, ea a observat că fațada ar fi trebuit zugrăvită și că vopseaua de pe balustrade se cojea, dar, la urma urmei, locuința lui Jesse nu era într-o stare mai proastă decât cea a lui Miss Myrtle, după ce trecuseră cu toții prin criza economică.

Ușa dădea aproape imediat în bucătărie, unde trei femei roboteau în apropierea mașinii de gătit și a blaturilor de lucru, în aerul încărcat de mirosuri savuroase și puternice. Musafirei îi lăsa deja gura apă.

Una dintre femei se ocupa de o tigaie de pe plită, plină cu ceva care sărea și sfârâia. Femeia și-a ridicat privirea la Anna și a surâs.

– Eu sunt mama lu' Jesse, doamnă, s-a prezentat ea.

Anna s-a mirat că femeia avea pielea deschisă la culoare și părul negru, mătăsos, cu buclele date după ureche. Femeia putea trece foarte bine drept albă, dacă ar fi vrut. Însă nu încăpea nici o îndoială că era mama lui Jesse. Aveau aceeași ochi: rotunzi, negri, frumoși.

– Acuma punem masa, a adăugat ea. Mă bucur că ați venit. Jesse, mergi iute de te spală!

– Da, mamă, a spus Jesse și a dispărut din bucătărie.

– Mulțumesc pentru invitație!

Anna se simțea penibil să stea degeaba în timp ce femeile trebăluiau. Una dintre ele a lăsat cuțitul din mână, și-a șters mâinile pe șorț și a venit la ea.

– Eu sunt Jewel, mătușa lui Jesse, a spus ea.

Era o femeie frumoasă, cu pielea la fel de închisă la culoare ca și cea a lui Jesse, cu ochii migdalați și cu părul aspru, dat pe spate și prins într-un coc. Zâmbetul femeii i se părea senin Annei, ca și cum nimic pe lumea asta n-ar fi putut s-o tulbure, drept pentru care musafira a plăcut-o pe loc.

– Jesse ne-a spus la ce lucrați, a continuat mătușa Jewel. Numa' despre asta vorbește

acuma. Și nu mai poate după albumele pe care i le împrumutați, a povestit ea, iar apoi s-a uitat la a treia femeie din bucătărie, care amesteca ceva într-un vas de lut mare și bej. Dodie! a strigat. O saluți pe musafira noastră?

Femeia s-a oprit și și-a ridicat privirea, iar Anna a văzut că era o copilă de optsprezece sau nouăsprezece ani. Era scundă și îndesată, cu o față îngustă, ciocolatie, a cărei expresie putea în egală măsură să sugereze oboseala sau plictiseala.

– Hei! a exclamat fata.

– Bună, Dodie, a spus Anna, dar Dodie se întorsese deja la treabă.

– Sora lu' Jesse, a spus mătușa Jewel.

– Aha...

– Suntem gata!

Mama lui Jesse a ridicat de pe blat un platou cu pui prăjit și a trecut pe lângă Anna, ducându-se în camera alăturată.

Curând, musafira ședea la masa cea mare, alături de întreaga familie, într-o sufragerie spațioasă. Masa părea să aibă sute de ani vechime, lemnul fiind atât de închis la culoare și atât de mătăsos, încât Anna nu s-a putut abține și și-a trecut palma peste el. Ședea între mama lui Jesse și mătușa Jewel, iar în fața ei era Nellie, sora în vârstă de opt ani a lui Jesse, așezată între el și Dodie. Micuța avea aceeași ochi de căprioară precum Jesse și mama lor.

Domnul Williams stătea în capul mesei. Era un bărbat cu ochelari și cu păr negru, grizonant. El nu-i adresase până atunci musafirei decât un salut sub formă de mormăit. Să fi fost genul de om care nu zâmbea niciodată, sau expresia lui sumbră avea legătură cu prezența ei? Anna spera că nimeni în familia Williams nu citise ziarul de joi, în care apăruse o scrisoare adresată redactorului, din partea lui Riley Wayman, tatăl Theresei. Scrisoarea era despre Anna și avea un ton destul de înverșunat. Riley Wayman spunea că Anna Dale nu înțelegea „moravurile” celor din Edenton, iar autorul scrisorii se întreba ce era, oare, în mintea pictoriței, ca ea să aducă un tânăr elev de culoare să lucreze împreună cu

fiica lui într-un „depozit mizerabil și dărăpănat”? În continuare, domnul Wyman dădea vina pe guvern, fiindcă acesta „angajase o intrusă”, în condițiile în care la Edenton exista deja „un pictor bun și disponibil”. Și așa mai departe. În cazul în care vreunul dintre membrii familiei Williams citise scrisoarea, nimeni nu zicea nimic.

Prânzul a început cu o rugăciune îndelungată, inspirată, după părerea Annei, de faptul că cei adunați acum în jurul mesei își petrecuseră toată dimineața la biserică. Tatăl lui Jesse avea ceva de pastor în el. Ședea în capul mesei și mulțumea Domnului pentru tot ce se afla sub soare, inclusiv pentru prezența Annei acolo, lucru care a mirat-o și a emoționat-o. Pe urmă au început să-și împartă mâncarea. Pui prăjit, piure de cartofi, un bol cu un soi de legume, porumb și roșii la conservă. Totul provenea de la fermă, îi spusese Jesse.

– Chiar așa? s-a mirat Anna, întrebându-se dacă puiul pe care-l mânca alergase mai devreme prin curtea familiei Williams. Uimitor!

– Ce te miri? a întrebat Nellie, ridicându-și privirea din farfuria în care mai mult se juca, decât mânca.

Era un copil micuț și adorabil, care părea mai degrabă să aibă șase, nu opt ani. Avea părul prins în codițe împletite, scurte, iar multe din ele mai că formau un halo în jurul capului. Habar n-avea cum să se poarte în prezența musafirilor, drept pentru care spunea lucruri hazlii și neadecvate, care o făceau pe Anna să râdă. În afară de Jesse, Anna se simțea mai relaxată în compania fetei decât în a oricui altcuiva de la masa aceea.

– Nu fi atât de necioplită! i-a spus Dodie copilei.

Dodie îi părea Annei mohorâtă și tăcută. Anna se întreba dacă fata era așa din fire, sau dacă prezența unei străine scosese la iveală o astfel de trăsătură de caracter. Oare era și pentru ei la fel de neobișnuit să aibă la masă o femeie albă, precum era pentru aceasta din urmă să se afle acolo? Anna și-a spus că era

ciudat să fie ea cea diferită față de restul grupului. A fi diferit putea duce la paranoia. Se tot întreba dacă ceilalți spuneau sau făceau un anumit lucru fiindcă se afla ea de față. Până la urmă, a decis că era o prostie să gândească așa și că astfel de bănuieli nu ajutau la nimic.

– Nu prea-s ferme în nord, așa-i? a întrebat mama lui Jesse.

– O, ba da, în nord sunt multe ferme, a răspuns Anna. De fapt, New Jersey, unde locuiesc, e supranumit „Grădina țării”. Dar eu locuiesc într-un oraș aflat în apropiere de New York City. Cumpărăm mâncarea de la magazin.

– Se vede că ești fată de oraș, a spus mătușa Jewel zâmbind.

Anna o considera mintea strălucită familiei. Cea deșteaptă. Mă rog, se putea să fi fost cu toții deștepți, dar Anna își zicea că era posibil ca Jewel să fi avut mai multă știință de carte decât părinții lui Jesse. Vorbea engleză mai bine și părea mai umblată prin lume. Anna își amintea că Jesse îi spusese că mătușa lui era moașă pentru comunitatea negrilor. Probabil că urmase o școală de asistente medicale. Poate că mătușa Jewel putea înțelege motivul pentru care talentul lui Jesse trebuia cultivat.

Anna a simțit privirea lui Nellie îndreptată asupra ei, a privit-o pe fetiță în ochi și a zâmbit.

– Ești tare frumoasă, a spus Nellie. Aș vrea să am părul ca tine. Și genele, a continuat ea, atingându-și-le pe ale ei. Ale tale-s dese!

– Păi, mie mi se pare că părul tău e adorabil, prins în codițele acelea, a spus Anna.

– Ai varză între dinți, a spus Nellie, arătând spre dinții ei din față.

– Nu fi necioplită! a certat-o încă o dată Dodie.

– Nu, nu mă deranjează, a spus Anna râzând, iar apoi și-a curățat dinții cu limba. Regreta că își pusese atât de multă varză în farfurie. Nu mai mâncase niciodată ceva gătit din acel soi și spera să nu mai fie nevoită să repete experiența. Mulțumesc că mi-ai atras atenția, Nellie, a adăugat ea.

– Și mai știi ceva? a întrebat Nellie.

– Nellie...! a avertizat-o mama ei.

Fetița a ignorat-o.

– Dodie a furat apa de toaletă a mamei când a ieșit în oraș aseară.

– Ba nu! a protestat Dodie. Am *împrumutat-o*!

– Și cum o dai 'napoi? i-a tăiat-o Nellie.

Jesse a cuprins-o cu brațul pe sora lui mai mică.

– De ce-ți place să pui paie pe foc? a întrebat-o el cu blândețe, iar ei i s-au umplut ochii de lacrimi.

– Nu șt'u.

Dintr-odată, Nellie avea un ton de regret, iar Jesse a strâns-o de umăr. Tandrețea gestului a emoționat-o pe Anna. Avea senzația că Jesse îi purta de grijă fetei, care nu părea să fie în stare să aibă singură grijă de ea.

Anna a hotărât să schimbe subiectul cu o întrebare, spera ea, neutră.

– De când aveți pământul? a întrebat.

Doamna Williams și mătușa Jewel s-au pornit atunci să spună o lungă poveste despre trecutul familiei.

În mare parte, domnul Williams n-a intervenit, observând totul în liniște, cu toate că despre trecutul lui era vorba. Anna a aflat că bunicului domnului Williams i se promisese că avea să primească pământ după ce fusese eliberat din sclavie, însă acel pământ îi fusese luat, iar el și familia lui se văzuseră nevoiți să muncească în arendă mulți ani înainte să-și poată permite să cumpere o mică parcelă. Înduraseră tot soiul de greutăți – unele, asemănătoare cu cele ale fermierilor albi, ca, spre exemplu, seceta – precum și expunerea la ură și prejudecăți, toate acestea făcând să le fie foarte greu să-și păstreze ferma. Acum, însă, domnul Williams și întreaga familie extinsă – surorile, frații, verii, iar lista de rude nu se oprea aici – dețineau cu toții câte o bucățică din câmpurile aflate în preajma casei. Jesse arăta în toate părțile în timp ce ai lui descriau terenul care le aparținea multilor veri. Se părea că tuturor le era extrem de greu să-și păstreze pământurile. Anna avea senzația că, deși

familia lui Jesse nu era săracă, făcea eforturi foarte mari ca să păstreze tot ceea ce avea.

– Îmi pare rău că familiile voastre au trecut prin atâtea, a spus ea.

– Ei, acum suntem bine, a liniștit-o mama lui Jesse, iar apoi s-a uitat la Anna și a tras în piept o gură prelungă de aer, semn că se cerea discutarea unui subiect serios. Jesse ne-a zis că sunteți în vârstă, a adăugat ea. Cică nu-i cazul să ne facem griji că lucrează cu 'mneavoastră, dar numa' bătrână nu sunteți.

Auzind noul subiect de discuție, domnul Williams a înclinat din cap spre soția lui, dar tot n-a spus nimic, iar Anna a încercat s-o liniștească pe femeie:

Am douăzeci și doi de ani, a spus ea. Jesse e foarte talentat și vreau să-l ajut să devină un artist bun. Dar mă îngrijorează...

– Nu contează ce vreți 'mneavoastră sau ce-o vrea el, a întrerupt-o mama lui. Oamenii văd lucruri acolo unde nu-i nimica de văzut.

Poate că doamna Williams *văzuse* până la urmă scrisoarea domnului Wayman. Anna îi înțelegea temerea. Miss Myrtle îi spusese că bărbații – și băieții – de culoare fuseseră bătuți și chiar linșați pentru că se apropiaseră prea mult de femei albe.

– Dar asta se întâmpla în trecut, adăugase Miss Myrtle. Nu prea se mai întâmplă în zilele noastre, mai ales la Edenton.

Anna își imagina că părinții lui Jesse nu voiau ca fiul lor să fie primul caz din Edenton.

După ce au mâncat, Nellie a vrut să-i arate Annei împreriurile. Și-au îmbrăcat hainele groase și au mers împreună, Anna fiind atentă pe unde călca, iar Nellie, ținând-o de mână tot timpul. Au fost la șopron, la catări și la pisoii – fetița fusese cea care le dăduse nume tuturor – și la cotețul găinilor. Pe când se întorceau acasă, Nellie a spus:

– Poți să vii în fiecare duminică?

Iar Anna s-a topit toată. Copilul era adorabil.

După ce au intrat în casă, au fost întâmpinate de Jesse, de părinți și de mătușa Jewel, care i-au cerut Annei să meargă în camera de zi.

In sfârșit! Motivul pentru care venise.

Camera de zi era mare și îmbietoare, plină de macaturi lucrate de mână, împăturite frumos pe brațul aproape fiecărui scaun, cu podeaua acoperită de un covor împletit și cu o canapea mare, de culoare gri. Focul trosnea în șemineu și pe unul dintre pereți erau fotografii cu Jesse și cu surorile lui, precum și cu copii pe care Anna nu-i recunoștea. Ea s-a așezat pe canapea, cufundându-se adânc în pernele moi. După atmosfera din cameră, și-a dat seama că erau pe cale să treacă la fapte.

În cele din urmă, tatăl lui Jesse a spus:

– Băiatul meu zice că vă faceți griji dacă nu se duce la școală, da' vă zic: în familia asta, nimenea n-a terminat liceu'.

Fără să vrea, Anna i-a aruncat o privire mătușii Jewel, care a zâmbit.

– Nici măcar eu, a spus ea, luând-o prin surprindere.

– Jesse a rămas cel mai mult la școală dintre noi toți și suntem mândri de el, a continuat domnul Williams. Dar ajutorul lui ne-ar prinde bine și la fermă, așa că, dacă vrea să se lase de școală, n-are decât.

– Dar aș vrea să-l văd la o școală de arte, a spus Anna pe un ton neutru. Și o să intre mai ușor acolo dacă are diplomă de liceu.

– Școală de arte? s-a mirat domnul Williams zâmbind, ca și cum spusele Annei l-ar fi distrat. Asta e prea mult pentru un băiat de la țară. La fermă-i e locu'.

– Nu vreau să-i văd talentul...

Anna a fost gata să spună „irosit“, dar s-a abținut. Era ca și cum le-ar fi zis că munca la fermă n-avea nici o valoare.

– Vreau să-și poată dezvolta talentele artistice, a spus ea în schimb, foarte tulburată la gândul că Jesse ar putea rămâne toată viața la fermă. Jesse este extrem de talentat, a adăugat ea. Mult mai talentat decât mine.

S-a uitat la băiat, care își ținea mâinile în poală și nu-și lua privirea de la ele. Îl cunoștea destul de bine ca să-și dea seama că îi venea să zâmbească la auzul vorbelor ei.

- Știm că-i talentat, a spus mama lui Jesse. Dar tatăl lui are dreptate. Avem nevoie de el acasă. E singurul nostru băiat. Iar dacă nu-i la școală, ar trebui să fie aicea și să ne-ajute, nu să lucreze la pictura 'mneavoastră.

„Of, Doamne!“, și-a zis Anna.

Nu numai că Jesse urma să se lase de școală, dar ea avea să-l piardă pe Jesse și în privința muncii pe care o făceau împreună la depozit.

- Lăsați băiatu' să lucreze cu Miz Anna la pictură! a exclamat mătușa Jewel ca și cum ea ar fi avut ultimul cuvânt în privința asta. Nu face nici un rău și curând se termină oricum, nu?

Jewel s-a uitat la Anna, așteptând confirmarea.

- Da, în câteva luni, a răspuns musafira, ușurată de susținerea căpătată.

Și cu asta, basta. Mulțumită mătușii Jewel, Jesse urma să lucreze mai departe împreună cu Anna, dar o terminase cu școala.

În seara aceea, Anna s-a așezat în genunchi și s-a rugat, ceea ce nu mai făcuse de foarte mult timp:

- O, Doamne, nu-l lăsa pe tânărul ăsta să-și irosească talentul!

CAPITOLUL 35

Morgan

11 iunie 2018

– Speculația ta e cam forțată, a spus Oliver, încruntându-se în timp ce studia medalia înrămată pe care o țineam în mână. De ce ar fi legat Jess inaugurarea galeriei de data la care a primit Medalia Națională pentru Arte Plastice? Adică de ce s-o lege într-un fel atât de... *îndărătnic*?

– Asta a zis și Lisa, am recunoscut, lăsând medalia pe masa din foaier a lui Oliver și amintindu-mi de faptul că Lisa nu fusese impresionată de descoperirea mea. Crezi că data e doar o coincidență? Crezi că a hotărât absolut întâmplător data de 5 august?

– Da, e o presupunere la fel de bună ca oricare alta.

M-am uitat la medalie.

– Bănuiesc că nu contează, am zis. Tot 5 august rămâne, oricum privim lucrurile. Lisa a trimis deja invitațiile, așa că asta e!

M-am uitat la pânză, întrebându-mă până unde aveam să ajung la sfârșitul zilei. Un lucru era cert: nu rezolvam nimic dacă stăteam și discutam cu Oliver, așa că am lăsat baltă subiectul medaliei și m-am dus la pânză, cu privirea ațintită la pantalonii șifonați ai chereștegiului, care pentru mine erau sarcina zilei.

Puțin după ora prânzului, lucram singură în foaier, când a intrat Oliver, care venea din hol și-și ținea telefonul la ureche. Uitându-mă la el, mi-am dat seama că se întâmplase ceva. Avea dinții încleștați și se uita în gol.

Am lăsat paleta din mână.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat.

El mi-a aruncat o privire mirată, de parcă uitase că eram acolo.

– Nimic. De ce mă întrebi?

– Expresia ta, am răspuns. Pari... îngrijorat. Supărat.

A tras aer în piept și a expirat, fără să se mai uite la mine.

– Fiul meu, a spus el în cele din urmă, ținând telefonul de parcă Nathan ar fi fost înăuntru.

– Ce-i cu el? am întrebat, cu toate că mă temeam că știam deja.

Oliver a șovăit. S-a uitat la telefon, iar apoi s-a sprijinit de masa pliantă, cu brațele încrucișate pe piept.

– Tocmai mi-a spus că nu vrea să meargă cu mine la Smith Mountain Lake anul ăsta, a răspuns el. Preferă să se ducă la Disney World cu mama lui și cu tatăl vitreg.

I-am simțit durerea din glas.

– O, îmi pare rău, am spus, mirată că mă durea și pe mine să-l văd dezamăgit și știind că abia aștepta să petreacă ceva timp împreună cu fiul lui. Dar nu cred că ai înțeles bine, am adăugat.

El a ridicat din sprâncene.

– Nu?

– Nathan mi-a povestit despre asta în ziua în care ne-ai trimis să cumpărăm mâncare.

– Da? a întrebat el, părând nedumerit, poate chiar ușor rănit. De ce nu mi-ai spus?

M-am așezat pe scaunul de lângă murală. Mă simțeam vinovată. Poate că ar fi trebuit să-i spun.

– Nathan nu era încă hotărât, am răspuns. Speram ca, până la urmă, el să vină cu tine. Și nu era treaba mea să-ți spun așa ceva. Mă gândeam că Nathan ar fi trebuit să-ți spună chiar el.

Oliver a ezitat, dar apoi a dat din cap în semn că aproba spusele mele.

– Așa-i, a confirmat el în cele din urmă. Deci cum aș fi putut înțelege greșit?

– Pentru că ai impresia că îi alege pe mama și pe tatăl vitreg în locul tău, dar nu-i doar asta, Oliver. Alege Disney World în locul lacului, l-am lămurit eu, aruncându-i un zâmbet

compătitor. Orice copil ar face-o. Pe când eram de vârsta lui Nathan, aş fi dat orice să mă duc la Disney World.

Oliver şi-a desfăcut braţele şi s-a uitat la telefonul pe care-l ţinea în mână, de parcă vedea imaginea lui Nathan în el. A oftat adânc.

– Ştii, mă bucur pentru Stephanie. Mama lui Nathan, a adăugat el. Merită o căsnicie fericită. Dar... mă simt umilit... soţul ei câştigă de zece ori mai mulţi bani decât mine, iar Nathan e la vârsta la care asta contează. Tatăl lui vitreg îi poate oferi orice vrea, a continuat, însoţindu-şi vorbele de un zâmbet slab. Ştiu că n-ar trebui să aibă o importanţă atât de mare pentru mine, dar are.

Eram emoţionată că-mi făcea confidenţe şi mă durea sufletul pentru el.

– Cred că are noroc să te aibă drept tată, am spus.

Oliver a râs uşor.

– Mersi pentru compliment, a răspuns el. Şi-mi pare rău că-mi revărs problemele asupra ta, a adăugat. M-ai prins într-un moment vulnerabil.

– Un moment *uman*, am spus eu. Pari perfect tot timpul, aşa că mă bucur să văd că eşti muritor, ca noi toţi.

– O, sunt cât se poate de muritor! a exclamat, vârându-şi telefonul în buzunarul blugilor şi îndepărtându-se de masă. Şi cred că ar trebui să ne întoarcem la treabă.

Am înclinat din cap în semn că eram de acord, dar, pe când mă ridicam ca să iau paleta, Oliver a vorbit din nou:

– Morgan, ai tăi erau divorţaţi?

M-am uitat la paletă fără s-o iau.

– Nu, am răspuns, privindu-l drept în ochii albaştri, a căror căutătură devenise foarte serioasă, şi dându-mi seama că era sincer interesant să afle răspunsul. Dar aşa ar fi trebuit!

– Atât de rea a fost situaţia, nu?

– Habar n-ai..., am spus oftând.

Simţeam cum se apropia primejdia. Mi s-a pus un nod în gât, unul care-mi sugera că, dacă începeam să vorbesc despre trecutul meu, m-aş

fi destrămat pur și simplu. Eram prea istovită. Prea vulnerabilă. Dar Oliver, cu ochii aceia albaștri și plini de bunătate, părea pregătit să asculte.

- Ai mei erau alcoolici, am mărturisit.

- Ei... Ai învățat de la maștri?

Am dat din cap, adevărind spusele lui.

- Nu doar asta. Mama și tata... am fost singurul lor copil, iar ei n-au știut să fie părinți. Sincer vorbind, erau praf din punctul ăsta de vedere. Au fost îndrăgostiți nebunește unul de celălalt, la modul siropos, cherchelit, dezgustător... Și nu le-a mai rămas nimic pentru...

La naiba, simțeam cum îmi pierdeam controlul!

- Of, a spus Oliver, cu o figură îngrijorată, îmi pare rău. Nu știam că subiectul e unul atât de sensibil!

M-am așezat din nou, fiindcă îmi tremurau picioarele. M-am mirat și eu că îi povestisem despre copilăria mea. Nu prea vorbeam cu nimeni despre familie.

- Nu primeam atenție decât în sens negativ. „Vrei să te faci pictoriță? N-ai suficient talent pentru așa ceva și n-o să faci bani din asta, așa că să nu vii la noi după ce ajungi falită și ești aruncată în stradă!”, am povestit eu, privindu-mi pumnii pe care mi-i țineam în poală și pe care îi strânsesem atât de tare, încât mi se albiseră articulațiile degetelor. Uneori uitau să mă ia de la școală și se certau, și țipau, și plângeau. Pe vremea când eram mică, încercam să mă bag între ei. Să-i opresc, să-i fac să nu se mai certe. După ce am crescut, doar mă ascundeam în camera mea, am continuat eu să povestesc, cutremurându-mă în fața acelor amintiri. Uneori aveam impresia că nu mai era mult până să se omoare unul pe celălalt. Alteori chiar îmi doream să se întâmple asta. Chemau prieteni în vizită și beau cu toții până când vomitau, iar apoi se așteptau să fac curat după toată lumea...

Îmi aminteam cum mă chema mama din camera ei ca să-mi ceară, pe un ton prefăcut de dulceag, să-i aduc ligheanul. Nu cred că eram

mai mare decât Nathan pe atunci. Ori de câte ori o auzeam cerându-mi asta, îmi vâram capul sub pernă, făcându-mă că nu auzeam.

– Părinții mei nu mi-au spus niciodată că mă iubesc, Oliver, am adăugat eu. Niciodată. Nici măcar o dată. Tu îi spui lui Nathan, nu?

– Bineînțeles. I-o spun tot timpul.

– E un copil norocos. Înconjurat de adulți care-l iubesc.

Oliver s-a ridicat și a venit la mine, scoțând o batistă din buzunarul pantalonilor. Mi-a dat-o, iar eu am izbucnit în râs.

– Ce-i atât de amuzant? a întrebat el.

– Chiar ai batistă la tine? m-am mirat eu. Cred că, dintre toți bărbații pe care-i cunosc, ești singurul care poartă o batistă la el.

Mi-am tamponat ochii și, în momentul în care îi înapoiam batista, am văzut că zâmbea.

– Nu te bucuri că o am? a întrebat.

Am dat din cap în semn că da, mă bucuram, iar apoi mi-am șters nasul cu dosul palmei.

– Știi, am spus, Nathan e doar un copil, la urma urmei. Poate că, atunci când vine vorba de vacanțe, n-ar trebui să ia decizii de capul lui.

Oliver a ridicat din umeri.

– Nu-i mare lucru. Anul ăsta, o să fie la mine de Crăciun. Putem face o excursie atunci. Doar că... vestea pe care mi-a dat-o parcă m-a lovit în plex.

Din reflex, m-am întins ca să-l iau în brațe.

– Aș fi dat orice să am un tată ca tine, am spus eu cu buzele lipite de umărul lui.

Îmi plăcea să-i simt în brațele mele mușchii și oasele spatelui. De mai bine de un an nu mai atinsesem pe nimeni în felul ăsta. El m-a strâns ușor, iar apoi mi-a dat drumul.

– Mulțumesc că m-ai ajutat să văd lucrurile în perspectivă, a spus el. Și-mi pare rău că ai trecut prin așa ceva în copilărie. Pari dură, dar în sinea ta ești destul de firavă, așa-i?

De fapt, Oliver nu-mi pusese o întrebare.

– Sunt în regulă, am răspuns, iar în clipa aceea mă simțeam într-adevăr bine.

Și chiar mai mult de-atât. Stăteam foarte aproape de Oliver, iar asta mă făcea să-mi doresc să-i ating obrazul în locul care i se

îmbujora tot timpul. Atunci când îl văzusem prima oară, mi se păruse că nuanța trandafirie a obrazilor îl făcea să pară un băiețel. Însă, privindu-l de aproape, vedeam umbra cenușie a bărbii care stătea să-i iasă de sub piele, forma pomeților, bărbia proeminentă. Numai băiețel nu părea în acea clipă, iar, după ce m-am întors la pânza mea, m-a năpădit pe nepusă masă un val de dorință.

CAPITOLUL 36

Anna

1 februarie 1940

În ziua aceea urma să întindă pânza, treaba asta fiind mai dificilă decât își imaginase Anna. Din fericire, și-a zis ea, avea multe ajutoare. Jesse și Peter, desigur. Apoi a venit Pauline, cu Karl după ea, îmbrăcat în uniformă de polițist și aducând o trusă de scule care, fără îndoială, erau neprețuite. Karl arăta deosebit de chipeș, iar Anna nu se bucura să-l vadă cu pantalonii plini de rumeguș în genunchi. Însă el, fără să dea semne că i-ar fi păsat câtuși de puțin, s-a așezat pe podeaua murdară. În timp ce privea cum Karl muncea împreună cu ajutoarele ei mai tinere, Anna o invidia întrucâtva pe Pauline. Într-o zi avea să găsească și ea un bărbat alături de care să vrea să-și construiască un viitor. Deocamdată, însă, era măritată cu pânza ei.

Ca de obicei, Pauline purta fustă, bluză și ciorapi lungi, așa că Anna știa că nici vorbă ca ea să poată da o mână de ajutor cu șasiul. Dar Pauline, de pe scaunul pe care ședea și care era așezat lângă masa cu materiale, îi încuraja pe toți. Anna, Karl și băieții nu țineau seama de răceala podelei ori de câte ori îngenuncheau, ședeau și se răsuceau ca să prindă pânza de șasiu. Anna a folosit puțin ciocanul, dar cu grijă, ca să nu înfigă cuiele prea adânc, fiindcă ele aveau să fie scoase după ce era gata murala, iar ea nici nu voia să se gândească la cât de greu i-ar fi fost să le extragă folosindu-se de gheara ciocanului.

Reușiseră să ducă la bun sfârșit cam a treia parte din tot ce era de făcut, când cineva a bătut la ușa depozitului.

– Intră! a strigat Anna de pe podea.

Dar ușa deja se deschisese și, într-o clipită, Martin Drapple a apărut în depozit, afișând un zâmbet larg.

– Cu ce vă pot ajuta? a întrebat el.

Anna s-a sprijinit pe călcâie, sincer ușurată să-l vadă. Își dădea seama că, deși erau patru, tot le era foarte greu să pună pânza pe șasiu. Iar Martin știa mai bine ca oricare dintre ei ce să facă. A considerat că era generos din partea lui să vină și să se ofere să-i ajute.

– Mulțumesc! i-a strigat, iar ecoul vocii ei s-a lovit de pereți și de bârnele din tavan. Martin, îi cunoști pe Pauline și pe Karl?

Martin s-a dus la ei, dând din cap spre Pauline, în trecere.

Încântat de cunoștință! a spus el. Pe Karl l-am întâlnit o dată, de două ori.

Karl și-a ridicat privirea de la șasiu.

– la niște cuie, i-a spus el în loc de salut, iar Anna s-a mirat de tonul lui rece, pe care nu-i stătea în fire să-l folosească.

Se întreba unde anume se întâlniseră ei „o dată, de două ori“.

O oră mai târziu, aproape că terminaseră de prins pânza. Dintr-odată, ușa depozitului s-a dat de perete. Anna și-a ridicat privirea și a văzut-o pe doamna Drapple parcă zburând înăuntru, cu rochia verde fâlfâindu-i la spate. Purta un șorț roz peste rochie, fără palton, cu toate că afară era foarte frig. Părul blond îi era despletit și-i cădea pe umeri. Anna o mai văzuse o singură dată, atunci când avuseseră acea altercație urâtă pe treptele bibliotecii. În ziua aceea, doamna Drapple avusese părul legat cu un fular, părând îmbătrânită și foarte ofilită, însă acum, în timp ce alerga prin depozit, îmbujorată la față și cu părul în vânt, părea chiar frumoasă. Și destul de furioasă.

– Mă gândeam eu că aici te găsesc! i-a strigat ea lui Martin.

S-a oprit lângă șasiu, cu pumnii strânși, și toți cinci și-au ridicat privirile la ea, șocați. Anna, cel puțin, era cu siguranță șocată. Îi era chiar frică. Mai presus de orice, voia să-i protejeze pe Jesse și pe Peter. Erau în grija ei și

habar n-avea de ce era în stare nebuna aceea. Și-a dat seama că Pauline sărise de pe scaun și că acum se retrăgea cu spatele la perete, ca să nu dea de bucluc. Fără nici un motiv, prezența doamnei Drapple o făcea pe Anna să se simtă vinovată, de parcă îl *furase* pe Martin de lângă ea. Sau, cel puțin, îi furase *timpul* pe care el ar fi trebuit să și-l petreacă alături de soție și de restul familiei.

Martin, care încă muncea la pânză, s-a întrerupt din lucru și s-a ridicat de pe jos. S-a șters pe mâini și s-a dus la soția lui, aproape calm, de parcă nu-l îngrijora prea tare venirea ei pe nepusă masă.

– Ce cauți aici? a întrebat-o el, deloc politicos.

– Ce crezi?! a țipat ea, ridicându-și brațele. Îmi caut soțul și aflu de la alții că își petrece timpul cu *asta*!

Femeia a arătat spre Anna, căreia i-au încremenit mâinile pe șasiu. Martin a dat drumul unui hohot de râs batjocoritor.

– Nu-mi petrec timpul cu *nimeni*, a răspuns el. M-am oprit doar ca să dau o mână de ajutor cu pânza asta.

Atunci s-a ridicat și Karl, arătând foarte impunător și autoritar în uniformă de polițist. Anna s-a bucurat că el se afla de față. Karl a făcut un pas spre Martin și spre soția lui.

– Ce-ar fi să ieșiți amândoi...?

– Ai pierdut în fața ei! a strigat doamna Drapple împingându-și bărbia spre Anna, care avea impresia că femeia nu auzise ce spusese Karl. Ai pierdut în fața unei *fete*! Nu te pricepi nici cât o *fată*, asta a decis juriul și...

– Gura! a zbierat Martin, în timp ce Annei începuse să-i bubuie inima. Nu-i treaba ta!

Anna nu văzuse până atunci acea latură a lui Martin. Cu ea, fusese cumsecade. Amabil. Nu știa că el era în stare de atâta furie, dar se vedea că soția lui îi atinsese o coardă sensibilă. Ce enervant trebuia să fi fost să piardă concursul în fața unei femei!

– Cum adică nu-i treaba mea, când tu stai aici, cu stricata asta, în loc să-ți cauți de lucru

ca să-ți hrănești copiii?! a urlat doamna Drapple.

El a plesnit-o. *Tare*. S-a întâmplat atât de repede, încât Annei i-a luat o clipă să priceapă. A auzit-o pe Pauline icnind și și-a dat seama că prietena ei era la fel de îngrozită ca și ea.

– Nenorocitul naibii! a răcnit doamna Drapple, iar apoi i-a tras un șut în picior.

Martin a apucat-o de umeri și a început s-o scuture. Părul ei zbura prin aer precum niște stropi de sclipici auriu.

– Hei, hei! a intervenit Karl.

A ajuns numaidecât lângă ei. Instinctiv, Anna s-a ridicat și s-a așezat în fața lui Jesse și a lui Peter, care rămăseseră pe jos, înlemniți, cu mâinile pe șasiu.

Aerul autoritar al lui Karl a părut să-i dezmeticească pe cei doi Drapple, iar Martin și-a luat mâinile de pe umerii nevestei lui.

– Mergeți acasă, a spus Karl pe un ton calm, dar impunător. Amândoi. Acasă. Împăcați-vă!

Martin și soția lui se îndreptau deja spre ușă, roșii la față și strigând unul la altul, de parcă ar fi fost singuri. Anna își imagina cum era viața lor acasă. Bietele fete! Ieșind, Martin a trântit ușa în urma lui, iar în depozit s-a așternut liniștea. Se uitau cu toții la ușă. Annei încă îi bubuia inima în piept.

– Vai, Doamne! a exclamat Pauline în cele din urmă, lăsându-se pe scaun.

– V-a făcut *stricată*?! a întrebat Jesse, uluit, ridicându-și spre Anna ochii lui de căprioară. P-asta n-a nimerit-o!

Faptul că el îi lua apărarea a emoționat-o pe Anna.

„Dragul de tine!“, s-a gândit ea, dar n-a spus-o cu voce tare.

– *Geaba își răcește gura*, a spus ea în schimb, fără să continue zicala⁸.

– Bun, a spus Karl, iar apoi s-a așezat în genunchi lângă șasiu, rumen la față, dar cu mâinile lipsite de orice tremur. Să ne întoarcem la treabă!

Anna ar fi vrut să-i mulțumească. S-a gândit să-l ia în brațe, dar nu se cuvenea. A apucat-o din nou invidia. Pauline avea un bărbat nu doar

frumos și bun, ci și protector. Într-un târziu, și-a revenit – oarecum – după emoțiile trăite și s-a lăsat și ea pe jos.

În timp ce lucra, se gândea la cuvintele doamnei Drapple, care jubilase din pricina faptului că Martin pierduse în fața unei fete. Era greu pentru o fată să fie măcar *considerată* artistă, darămite să câștige un concurs în fața unui bărbat! Atunci, Annei i s-a făcut milă de Martin. Însă ecoul acelei palme pe care el i-o dăduse soției lui avea să răsunе multă vreme în depozit.

Continuarea este: *că nu doare înjurătura.*

CAPITOLUL 37

Morgan

11 iulie 2018

Era ora nouă, iar eu și Oliver încă lucram, când Adam și Wyatt au intrat în foaier și s-au îndreptat spre ușă. Wyatt s-a oprit și s-a uitat la mine.

– Mergem să bem ceva la barul de peste drum, a zis el. Vreți să veniți?

– Nu, mersi, am răspuns eu, automat, dar Oliver s-a ridicat de la birou și s-a întins.

– Haide! mi-a zis el din locul în care stătea. Nu știi cum te simți tu, dar eu nu mai dau randament.

Am șovăit. Mă simțeam în siguranță alături de Oliver. Știa că nu puteam să beau și nu i-ar fi lăsat pe băieți să facă vreo presiune asupra mea în sensul ăsta. Nu eram deloc îngrijorată că aș fi putut ceda în fața insistenței lor, sau că n-aș fi fost în stare să-i domolesc, dar n-aveam chef de tevatură.

– Bine, am spus, ridicându-mă de pe scaun și dându-mi seama abia atunci că eram extenuată și că mă dureau foarte tare spatele și umerii. Așteptați-mă puțin, să fac curățenie!

Oliver m-a ajutat să-mi duc culorile și pensulele la bucătărie.

– O să-ți vină greu? m-a întrebat el cu glas scăzut, în timp ce spălam pensulele.

Am clătinat din cap.

– Nu, am spus eu zâmbind. Nu pătesc nimic.

Oare mi-ar fi fost greu fără monitorul de la gleznă? Speram că nu. Am ieșit din galerie și Oliver a încuiat ușa. Mergeam între el și Wyatt. Pentru ca acesta din urmă și colegul lui, Adam, să înțeleagă de la bun început cum stătea treaba, am spus:

– Să știți că eu nu beau alcool.

Apoi m-am enervat. De ce o spuseseam? Într-un fel sau altul, toată viața mea se învârtise în jurul alcoolului. Oare aveam de gând să-l las să mă domine și acum, când renunțasem la el? Am simțit cum mâna lui Oliver mi s-a lăsat ușurel pe spate și am încercat să ghicesc semnificația aceluia gest.

„Nu trebuie să dai explicații”, mi s-a părut că-mi spunea Oliver pe mutește. Ori poate că doar voise să mă atingă. Îmi plăcea mai mult ideea asta.

– Foarte tare! a spus Wyatt, ca și cum nu zisesem mare lucru. Ca peste tot, la barul la care mergem au sucuri și altele asemenea.

– Da, dar au și cocktailuri *Moscow mule*, a adăugat Adam. Trebuie măcar să încerci de la mine.

– Nu, mersi.

– Și *mojito*, a adăugat Adam.

– Tâmpit mai ești! l-a apostrofat Wyatt pe Adam, care doar a râs la auzul insultei, ca un imbecil ce era.

Oliver și-a luat mâna de pe spatele meu. Deja îmi lipsea căldura lui.

Barul era aglomerat și duhnea puternic a bere, a lămâi verzi și a friptură de vită, de-mi lăsa gura apă. Nu erau mese libere, dar tocmai plecau câțiva clienți care șezuseră la bar și am găsit patru scaune unul lângă altul. Am făcut în așa fel încât să stau lângă Oliver, plasa mea de siguranță. Nu mâncasem de la prânz și am comandat imediat un burger, la fel ca Oliver, iar Adam și Wyatt au cerut cocktailuri *Moscow mule*, care au venit în căni de cupru. Oliver a comandat bere și eu am cerut cola. Deasupra barului, la televizoare, se difuza în reluare meciul zilei de la Cupa Mondială, care se ținea la Moscova, iar mulțimea din cârciumă considera asta extrem de amuzant și ciocneau cu toții cănille de cupru.

Nu te auzeai vorbind, dar eu n-aveam nici o problemă cu asta. Adam și Wyatt păreau să cunoască aproape pe toată lumea. Nu-mi picau bine zgomotul și înghesuiala, mulți dintre clienți izbindu-se de noi în trecere. Și pe vremea când băusem, n-o făcusem în astfel de

locuri. În primul rând, până să intru la închisoare abia avusesem vârsta legală să intru într-un bar, așa că beam la petreceri, împreună cu oameni cunoscuți, la care țineam. Oameni pe care probabil că n-aveam să-i mai văd niciodată.

Cât timp am mâncat, nu mi-am luat ochii de la televizor. Trey era înnebunit după fotbal și-mi venea ușor să urmăresc jocul. Eram mândră de mine. Mă uitam la un meci care-mi amintea de Trey și nu mă deranja. În plus, cu toate că eram înconjurată de alcool, mă bucuram doar de burger și de cola. Să stau la bar se dovedea a fi un fel de test, unul pe care îl treceam cu brio.

Eu și Oliver, despre care mi-am dat seama că nu era un mare fan al acelui sport, am comentat – urlând – ceea ce se petrecea pe terenul de fotbal, dar am renunțat repede și ne-am concentrat la mâncare. De cealaltă parte, două femei vorbeau cu Adam și Wyatt. Nu înțelegeam ce spuneau, dar se distingeau lesne tonul de flirt.

Aproape că-mi terminasem de mâncat burgerul, când am auzit un zgomot din ce în ce mai puternic în spate, apoi niște voci de bărbați care strigau. M-am uitat la televizor. La meci nu se întâmpla nimic care să justifice zarva din bar.

– Ei, fir-ar să fie, iar încep! mi-a strigat Adam în ureche, arătând peste umăr.

M-am întors și am văzut doi bărbați care se băteau chiar în spatele nostru. Niște idiști. Cele două femei care stăteau lângă Adam și Wyatt au început să țipe, ridicându-și paharele în aer ca să și le ferească de loviturile bătaușilor. Voiam să plec. Am scos o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel și am lăsat-o pe teighea, lângă farfurie.

Oliver a pus și el banii și s-a aplecat până când gura i-a ajuns în dreptul urechii mele.

– Haide să ne cărăm de aici, a spus el, dând să se ridice.

Tocmai atunci, idiotul de lângă mine a aruncat cu paharul în altcineva, iar eu am sărit de pe scaun, încercând să-mi feresc glezna și monitorul prins de ea. M-am mișcat prea

repede. Scaunul a căzut peste mine și mi-am agățat glezna – pe cea fără monitor – într-una dintre barele lui. Mi-am sucit-o atât de tare, încât am țipat în cădere. Bătăușii nu s-au oprit. Erau beți turtă. „O, Doamne, cât urăsc bețivii!”, mi-am zis.

Wyatt și Oliver au venit imediat lângă mine ca să mă culeagă de pe jos, în timp ce Adam îmi scotea piciorul de sub bara scaunului. Toți trei vorbeau cu mine, dar nu auzeam nimic în zarva aceea.

De îndată ce m-am ridicat, Oliver m-a luat de mână și a croit drum ca să trecem prin marea de petrecăreți, lăsându-i în urmă pe Adam și pe Wyatt. Am ținut pasul cu el, sperând că monitorul nu fusese afectat.

Ajunsă afară, m-am simțit învăluită de căldura bine-venită a nopții de vară, pe când nebunia din bar rămăsese doar un zumzet.

– Ce dihăanii! a exclamat Oliver, și, în lumina unei lămpi stradale, l-am văzut clătinând din cap. Ești bine?

– Da.

M-am aplecat și mi-am ridicat cracul blugilor, ca să văd dacă nu cumva se stricase monitorul, dar era prea întuneric. Numai că, atunci când m-am aplecat, am simțit deodată o durere în glezna dreaptă, cea care fusese prinsă între barele scaunului. M-a durut suficient de tare încât să țip.

– Ce ai? a întrebat Oliver.

– Mi-am prins glezna în scaun atunci când am căzut, am răspuns. Cred că n-are nimic.

– Ești în stare să mergi? Ne putem întoarce la galerie și de acolo te duc cu mașina la Lisa.

Am dat din cap în semn de încuviințare și am pornit. Pe drum, am stat de vorbă despre progresele pe care le făceam cu retușarea muralei și despre provocarea căreia urma să-i facă față Oliver, care trebuia să scrie despre ea, având în vedere că nu se cunoșteau motivele ciudățeniilor incluse de Anna Dale în pictură. Numai că mă concentram greu la discuție. De câte ori puneam piciorul drept în pământ, mă strâmbam, iar până să ajungem la colț, deja nu mai puteam merge.

– Îmi pare rău, am spus, oprindu-mă și sprijinindu-mă de stâlpul de iluminat, proptită numai pe piciorul stâng și pe degetul mare de la piciorul drept. Nu cred că pot ajunge la galerie.

Oliver s-a uitat în jos, de parcă-mi putea vedea glezna pe sub blugi.

– Stai aici. Mă duc după mașină.

Mi-a atins brațul gol. Cea mai blândă și mai fugară atingere, care mi-a înmuiat genunchii și care m-a făcut să mă țin de stâlp ca să nu cad. El a luat-o la fugă spre galerie pe trotuarul întunecat, moment în care m-am simțit în pericol. Îmi dăruisem inima unui bărbat și uite unde ajunsesem. În clipa aceea aveam mai multă nevoie de un prieten decât de un iubit. Nu trebuia să uit asta.

CAPITOLUL 38

Anna

13-17 februarie 1940

Anna a primit o scrisoare de la Secție foarte curând după ce le-a trimis celor de acolo fotografiile cu desenul. Păreau la fel de grăbiți ca și ea. Domnul Rowan i-a împărtășit anumite obiecții pe care le avea, ca, spre exemplu, faptul că una dintre doamnele de la Tea Party era prea grasă (Miss Myrtle) și că tânărul cel chipeș, cherestegiul, era prea subțirel, precum și alte lucruri minore pe care Anna le putea lesne modifica după gustul lui. Așa că ea s-a pus imediat pe treabă, slăbind-o pe Miss Myrtle și îngrășându-l pe Frank Cherestegiul, până când a considerat că desenul atinsese perfecțiunea.

Odată cu scrisoarea de la domnul Rowan a sosit și cea de a doua tranșă a plății, pe care Anna s-a grăbit s-o depună la bancă. Îi plăcea să se uite în carnetul ei de cecuri și să vadă banii pe care-i câștigase prin muncă. Din fericire, a reușit să intre și să iasă din bancă fără să dea peste tatăl Theresei, respectiv președintele băncii, Riley Wayman. Ce ușurare!

Și-a petrecut mare parte din zi dând găuri de trasare pe conturul desenului cu o roată zimțată de croitorie pe care o împrumutase de la Miss Myrtle, timp în care Jesse și Peter au privit-o fascinați, până când s-au plictisit și și-au văzut de picturile lor. Amândoi pictaseră de două ori pe pânza primită de la ea, așa că le comandase încă două pânze, fiindcă acum avea ceva bani de buzunar. După ce soseau pânzele cele noi, băieții puteau s-o ia de la capăt și să picteze după bunul lor plac.

După ce Anna a terminat de lucrat cu roata zimțată, băieții au ajutat-o să prindă desenul de pânză cu ajutorul unor cuie. Le-a fost greu să-l

pună astfel încât să fie perfect drept, dar în trei au izbutit, până la urmă. Câțiva localnici, printre care primarul Sykes și domnul Fiering de la filatură, au trecut pe la depozit ca să vadă cum mergea treaba. Anna era în același timp entuziasmată și stresată. A doua zi avea să tamponeze desenul cu cărbune direct pe pânză și imediat după aceea se putea apuca, în sfârșit, de pictură. Avea senzația că se afla la Edenton de un an, nu de două luni și jumătate. Abia aștepta să-și vadă creația prinzând viață.

A doua zi – și în ciuda datei din calendar – era o vreme de primăvară, iar Anna și băieții au deschis trei dintre ușile garajului, a patra fiind complet blocată. Se părea că se dusesse vestea și oamenii începeau să vină la depozit, parcându-și mașinile și bicicletele pe terenul năpădit de buruieni care se întindea la marginea drumului neasfaltat. La început, vizitatorii erau timizi și-și făceau de lucru pe lângă uriașele uși de garaj, dar imediat ce i-a invitat Anna, au și intrat.

Ea confectionase un săculeț de pânză pe care-l umpluse cu praf de cărbune. L-a ridicat în fața desenului și le-a explicat vizitatorilor cum urma să-l folosească. Le dădea o mică lecție de artă, își spunea, și erau cu toții fascinați. În depozit se adunaseră în jur de doisprezece-cincisprezece oameni, care se uitau și ascultau. Anna îi recunoscuse pe câțiva. Miss Myrtle, desigur, și una dintre prietenele ei. Un vânzător de la magazin. Doi bărbați pe care nu-i știa decât din vedere. Fotografii ziarului, care stătea în față și care declanșa blițul în ochii ei la fiecare câteva minute.

A început să tamponeze desenul cu săculețul, urcând și coborând scara ca să ajungă în diverse zone. Știa că unora dintre privitori le era greu să deslușească desenul și rezultatele lucrului cu săculețul care conținea praf de cărbune, dar nu se clinteau și așteptau, răbdători, rezultatul.

Jewel, mătușa lui Jesse, a venit împreună cu micuța Nellie la momentul la care Anna se afla pe la jumătatea demonstrației. Au rămas în spate, dar Anna a insistat să le cheme în față,

lângă Jesse, pentru ca Nellie să poată vedea bine. Nimeni nu s-a supărat din pricina asta. Era spațiul Annei, iar ea putea primi acolo pe cine voia. A lăsat-o pe Nellie să tamponeze și ea în zonele de jos, sperând să nu se supere doamna Williams că fiica ei își murdărea mâinile și sarafanul cu praf de cărbune. Lui Nellie părea să-i placă să facă asta în public, ba chiar a schițat o plecăciune simpatică după ce a terminat. Poate că familia Williams se alegea cu doi artiști, până la urmă!

Odată terminată operațiunea de tamponare cu praf de cărbune, Jesse și Peter au ajutat-o pe Anna să scoată desenul și toată lumea a aplaudat la vederea conturului rămas pe pânză. Fotografii le-a cerut Annei și băieților să pozeze stând în fața pânzei, pentru ziar. Apoi, mulțimea a început să iasă din depozit, cu tot cu Jesse și cu Peter.

– E ziua Sfântului Valentin, Miz Dale, a anunțat-o Peter făcându-i cu ochiul în timp ce ieșeau, iar ea a presupus că cei doi băieți se duceau la întâlnire cu două fete.

Zâmbind, i-a petrecut cu privirea și, deși a rămas singură în depozit și s-a apucat să măture praful de cărbune precum Cenușăreasa, era mai mulțumită ca niciodată.

Anna a sosit la depozit sâmbătă dimineața și a descoperit că cineva pictase cuvintele IUBITOAREA de NEGROTEI cu litere mari și roșii pe unul dintre zidurile clădirii, lângă ușă. A apucat-o greața și și-a dus mâinile la gură. Cine să fi făcut asta? Cineva din publicul care o văzuse lucrând miercuri? Cineva care se uitase cu ură în suflet în vreme ce ea, veselă și naivă, își văzuse de treabă ajutată de Peter și de Jesse? Nu voia să vină Jesse și să vadă cuvintele acelea într-un loc în care se simțea bine și în care era prețuit. Ea ar fi vrut să pocnească din degete, iar cuvintele acelea să dispară de pe zid ca prin farmec.

Cum stătea și se întreba ce să facă, l-a văzut pe Peter venind cu bicicleta pe drumul neasfaltat. Apoi, dintr-odată, înainte să ajungă la ea, el a întors bicicleta și s-a îndepărtat.

– Peter! a strigat Anna după el, cu mâinile făcute pâlnie la gură.

Deodată i s-a făcut frică să rămână singură. Ar fi vrut ca cineva – oricine în afară de Jesse – să fi fost cu ea. Nu-și dădea seama de ce se întorsese Peter din drum. Dar era lucru sigur că el citise cuvintele scrise cu vopsea roșie pe zid. Literele erau destul de mari încât să se vadă de departe. Poate că, la fel ca și ea, Peter n-ar fi vrut să se afle la depozit în momentul în care ar fi sosit Jesse.

Anna se temea foarte tare să stea acolo singură, dar nu voia să-l lase pe autorul cuvintelor injurioase s-o gonească. Mai ales în ziua aceea, care era cea în care începea să picteze. Și-a luat inima în dinți, a deschis ușa, a intrat în depozit și a aprins toate luminile, ca să vadă întreg spațiul.

Tocmai făcea amestecul de culori, când a sosit Jesse. A intrat în depozit de parcă purta pe umeri povara întregii lumi. A trecut pragul și s-a sprijinit, extenuat, de perete.

– Îmi pare foarte rău, Jesse, a spus Anna.

– Poate că n-ar fi trebuit să vin, a fost el de părere el. Tata zice că nu iese nimica bun din asta. O avea dreptate.

Anna a șovăit. Voia să spună: „Nu, n-are dreptate! Meriți să fii aici la fel de mult ca și Peter!” Dar era îngrijorată. Cineva care era în stare să scrie niște cuvinte atât de urâte în toiul nopții, cu siguranță că era capabil de fapte mult mai urâte. În acel moment, Anna s-a temut. Atât pentru Jesse, cât și pentru ea. Și-a amintit de ziua de miercuri. Ce-o fi zis mulțimea văzând că Jesse, Peter și Anna afixau o camaraderie atât de firească? Oare cei aflați în public interpretaseră greșit? Oare cuvântul „iubitoarea” scris pe zidul clădirii sugera faptul că ea, Anna, l-ar fi tratat pe Jesse într-un fel mai deosebit față de cel în care-i trata pe toți ceilalți?

Numai la asta se gândea după ce vorbise Jesse. În cele din urmă, și-a regăsit glasul.

– Prostii! a spus ea. Haide să nu lăsam un prostovan să distrugă ceea ce realizăm noi aici!

Atunci au auzit o mașină venind pe drum și au încremenit amândoi, cu ochii la ușă. Anna era înspăimântată de-a binelea. Într-o secundă, ușa s-a deschis și domnul Arndt a intrat, însoțit de Peter. Dirigintele poștei ținea în mână o cutie de vopsea, Peter avea două bidinele, iar Anna a răsuflat ușurată. Crezuse că Peter fusese laș, dar plecase doar ca să cheme ajutoare, așa că ea i-a aruncat o privire plină de recunoștință.

– Toate bune aici? i-a întrebat domnul Arndt pe amândoi.

Anna a dat din cap ca să confirme că totul era în regulă. Jesse părea împietrit, pesemne gândindu-se că ar fi fost posibil să fi venit altcineva, după cum crezuseră el și Anna cu o clipă în urmă. Domnul Arndt s-a uitat la el.

– Stai aici, băiete! i-a cerut dirigintele poștei. Eu și Peter ne ocupăm imediat de problemă, a promis el îndreptându-se spre ușă, dar apoi s-a oprit locului și a privit-o pe Anna. Nu asta-i adevăratul Edenton, Miss Dale, a spus el, ridicându-și capul spre zidul exterior pe care fuseseră scrise acele cuvinte pline de ură. Sper că știți asta.

Anna s-a gândit la oamenii încântători pe care-i cunoscuse la Edenton. Jesse și Peter. Miss Myrtle și servitoarea ei, Freda. Pauline, Karl și atâția alții.

– Știu, a răspuns ea.

Jesse a ajutat-o să amestece vopselele și să spele pensulele, în vreme ce Peter și domnul Arndt au îndreptat oroarea de afară, dar era evident că lucrau cu toții într-o liniște apăsătoare. Nici măcar după ce s-a terminat cu zugrăvitul, iar Peter a intrat în depozit și li s-a alăturat, nici unul dintre ei n-a spus nimic, iar Anna a știut că ei toți încă aveau inima grea atunci când au plecat acasă în seara aceea.

CAPITOLUL 39

Morgan

11 iulie 2018

Oliver m-a convins să merg la spital, la Urgențe, ultimul loc în care voiam să ajung. Sălile de acolo aveau să-mi amintească veșnic de noaptea accidentului. În plus, mi se părea că el exagera, dar odată ce ne-am așezat în sala de așteptare aglomerată, unde mi-am scos, în sfârșit, piciorul vinețiu din sandalele Birkenstock, am știut că avea dreptate. Deja mi se umflase glezna. Eram înconjurați de oameni care arătau mult mai rău decât mine, cu bandajele lor pline de sânge și cu fețele contorsionate de durere, așa că am știut că aveam mult de așteptat.

Oliver a izbutit să primească un pachet de gheață de la o soră medicală și am stat cu picioarele în poala lui cât timp mi-a ținut gheața pe glezna umflată. Dacă nu mișcam deloc piciorul, durerea era suportabilă, dar în clipa în care îl mutam un milimetru mai la stânga sau mai la dreapta, îmi mușcam limba ca să nu țip.

– Sper că nu-i rupt, am zis.

– Cred că te-ar durea mai tare, și-a dat el cu părerea.

S-a aplecat peste gleznelor mele și a adulmecat.

– Ce naiba faci? am întrebat.

Dacă nu m-ar fi durut atât de tare, mi-aș fi tras picioarele din poala lui.

– Nu simt alcool, a spus el zâmbind. Cred că monitorul a fost cruțat.

– Ești nebun! am spus râzând.

Era un miracol că nu se vărsase nimic peste monitor în timpul altercației. Aveam întâlnire

cu Rebecca a doua zi de dimineață și nu știam cum aş fi explicat dacă se declanșa monitorul.

Am tăcut amândoi o clipă și mi-am dat seama că tremuram, cu toate că nu era deloc frig.

– Urăsc locul ăsta, am spus.

– Mă îndoiesc că-i place cuiva, a răspuns el. Și eu am petrecut prea mult timp în săli de urgență.

– Când ai avut tu nevoie de urgență?

Voiam să-mi vorbească despre experiența lui și să trec peste a mea.

– Nu pentru mine, dar Nathan a avut probleme, a răspuns el. Crize de astm în copilărie, prea multe ca să le mai țin socoteala. Pe când avea doi ani, a înghițit niște mărgelile de sticlă cu care Stephanie făcea un colier. La patru ani, a căzut încercând să se cațare pe gard. La șase, l-a zgâriat pisica vecinului și rana i s-a infectat. La opt ani, și-a rupt mâna jucând fotbal, iar la zece ani l-a lovit o minge de softball în cap.

Mă uitam la el în timp ce vorbea. La felul în care i se luminau ochii. La surâsul care-i ridica puțințel colțurile gurii.

– Radiezi ori de câte ori vorbești despre Nathan, i-am spus.

– Radiez?

A râs și s-a îmbujorat și mai tare decât de obicei.

– Da.

Am zâmbit, în ciuda durerii de gleznă.

– Păi, nu mă mir, el e totul pentru mine.

Timbrul vocii îi devenise mai grav atunci când rostise acele cuvinte. Știam cât de mult și-ar fi dorit să petreacă mai mult timp alături de fiul lui. I-am atins umărul.

– Ce tată bun! am șoptit, iar el mi-a răspuns cu un zâmbet trist. La fiecare doi ani, am adăugat.

El s-a încruntat la mine.

– La fiecare doi ani? a repetat.

– Nathan a fost la urgență din doi în doi ani.

Oliver m-a privit lung.

– Sincer vorbind, nu m-am gândit la asta, a spus, iar apoi a mormăit: Vai de mine, în câteva

luni împlinește doisprezece... Deja ar trebui să mă aștept să primesc un telefon.

– Sper că nu, am spus eu zâmbind.

– Și tu? a întrebat el. Ce poveste ai cu urgențele?

– Ei bine..., am șoptit, aducându-mi aminte. Doar de două ori am fost. Pe când aveam nouă ani, mi-am rupt mâna. Am căzut pe treptele casei unui vecin. Omul m-a dus acasă – țipam și plângeam. Mama era beată moartă și a zis: „Ei, n-are nimic! Trece!” Iar vecinul a zis că ar fi trebuit să mă ducă la Urgențe, iar mama i-a răspuns că, dacă ar fi fost atât de îngrijorată din pricina mea, m-ar fi dus ea.

– Glumești!

Aș vrea eu! Așa că m-a dus vecinul și m-am ales cu o mână pusă ghips. Pe urmă, acasă la noi au venit cei de la Protecția Copilului, dar mama i-a îmbrobodit cumva, și, cu asta, basta.

Oliver a clătinat din cap.

– Nu-i înțeleg pe părinții ăștia, a spus el.

– Nici eu, am murmurat, uitându-mă în sală fără să văd nimic. Asta e unul dintre motivele pentru care m-am agățat de Trey. De cei din familia lui. Îi iubeam. Erau atât de normali..., am spus, iar apoi am clătinat din cap în semn de scuză, fiindcă asemenea vorbe sunau de-a dreptul penibil. Erau foarte buni și iubitori. Nu mi-a plăcut deloc că i-am pierdut.

– Ei știi că fiul lor a mințit în legătură cu noaptea accidentului? a întrebat Oliver.

Ce-mi plăcea să-l aud spunând asta! Mă bucuram foarte mult că Oliver mă credea atunci când spuneam că Trey fusese cel care condusese în noaptea aceea fatidică. Era singurul om care mă credea.

– Părinții lui m-au tratat cu foarte multă compasiune după accident, am răspuns. La două zile după nenorocirea aceea, am stat, încă în stare de șoc, în camera lor de zi, chinuită de usturimea pe care mi-o dădeau copcile de la frunte, iar tatăl lui mi-a spus: „Toată lumea comite greșeli. Contează ce faci ca să le îndrepti”. Dar, până la urmă, am spus adevărul, le-am spus că fiul lor a fost acela care a condus. Și, bineînțeles, ca toată lumea, au crezut că

mint. Deja îi pierdusem. Le pierdusem compasiunea. Dragostea. Îmi pierdusem locul în inima lor, ceea ce nu credeam să se întâmple vreodată. N-o să știu în veci dacă într-adevăr l-au crezut pe Trey, dar mie mi-au lăsat impresia că l-au crezut. Probabil că n-aveau de ales. Era fiul lor, eu nu eram fiica lor, oricât de mult mi-aș fi dorit să fi fost. Devenisem o povară.

Oliver și-a lăsat mâinile peste picioarele mele și mi-a strâns piciorul stâng prin blugi.

– Îmi pare rău, a spus el. Deci asta a fost a doua oară în care ai ajuns la Urgențe? Cu ocazia accidentului?

– Da, am răspuns, după ce șovăisem câteva clipe.

Ai zis că n-ai pățit nimic.

– Doar o julitură, am spus eu ridicându-mi bretonul și arătându-i cicatricea. Cinci copii. Am scăpat ușor. Dar aș prefera să nu vorbesc despre asta.

– S-a înțeles, a fost el de acord.

Am mai așteptat zece minute, tăcuți, înainte să ne cheme în zona de tratament și să mă așez într-un separeu cu perdele. Oliver a stat acolo câtă vreme m-au scos din separeu și m-au dus pe coridor ca să-mi facă o radiografie. După ce m-am întors, m-au pus pe masa de examinare, iar el a stat lângă mine, așezat pe un scaun. O asistentă mi-a dat o pastilă pentru durere. Am așteptat din nou o veșnicie și mi-am dat seama că în separeul alăturat se petrecea ceva neplăcut. Doctorii și asistentele alergau de colo până colo. Țipete de femeie străpungeau aerul. Sunetul m-a transportat la noaptea accidentului și parcă am revăzut trupul rănit al lui Emily Maxwell. Mi-am imaginat că alături era un trup dezmembrat și însângerat și mi-am pus palmele peste urechi.

– Cred că o să vomit, am spus.

Tremuram foarte tare. Oliver a găsit un lighean și o pătură. M-a învelit în pătură și mi-a pus ligheanul în poală.

– Într-adevăr, ești cam verde la față, a spus el.

– Nu mă pot opri din tremurat, am zis, cu mâinile încleștate pe pulpe.

– Probabil că e de la medicamentul pe care ți l-au dat.

Am clătinat din cap. Cunoșteam cauza acelui atac de panică. Voiam să fim în alt separeu și voiam s-o poată ajuta cineva pe biata femeie care se zbătea în chinuri de cealaltă parte a perdelei.

– Trebuie să aflu ce face fata pe care am rănit-o! am izbucnit, mirându-mă și eu de vorbele care îmi ieșiseră pe gură.

M-am uitat la Oliver. Avea o privire foarte serioasă în spatele ochelarilor.

– Cu siguranță că există o cale, a spus el.

– Mi-e cam teamă.

– Dar se pare că nu te poți liniști dacă nu afli. Ziceai că n-o găsești online?

Am clătinat din cap.

– N-are conturi pe *social media*, am spus. Sau poate că are, dar nu sunt publice. Sau poate că e într-o stare cumplită și numai la conturi pe internet nu se gândește. Sau poate că nu se gândește la nimic. Poate că are leziuni cerebrale, mi-am dat eu cu părerea, strângându-mi mâinile fiindcă îmi tremurau. Am aflat că a paralizat, dar cine știe ce o mai fi pățit? Atunci când îi caut numele pe Google, dau doar de știrea despre accident. Atâta tot.

Câtă vreme am vorbit, Oliver a strâns din buze, compătimitor. Apoi s-a întins și și-a pus mâna peste mâinile pe care mi le țineam împreunate în poală, lângă lighean.

– Îmi pare foarte rău, Morgan, a spus el.

L-am privit lung.

– Știi care e al nouălea pas la AA? l-am întrebat.

A ezitat.

– Ceva legat de iertare?

– Nu tocmai. Îndreptarea greșelilor, am spus eu cutremurându-mă. Mă gândesc mult la asta, dar nu cred că pot s-o fac. Nu cred că pot să dau vreodată ochii cu ea.

O doctoriță a tras perdeaua separeului, iar Oliver mi-a dat drumul la mâini. Femeia ne-a zâmbit.

– Vești bune, a spus ea. Glezna nu s-a rupt. E doar entorsă de gradul întâi. Vine imediat

asistenta cu o compresă și cu orteza pentru gleznă. Puneți gheață. Țineți piciorul ridicat. Într-o săptămână sau două, o să fie ca nou. Vă scriu o rețetă pentru analgezice.

Am clătinat din cap și am spus pe un ton categoric:

– Nu vreau analgezice.

N-aveam de gând să înlocuiesc alcoolul cu opioidele. Nu, pentru nimic în lume. Doctorița a ezitat și mi-a aruncat o privire întrebătoare, dar până la urmă a înțeles.

– Sunteți în recuperare? m-a întrebat.

Am dat din cap în semn că da, simțind că roșeam pentru că Oliver auzea întreaga discuție, dar, la urma urmei, el știa despre ce era vorba.

– Vedeți cum vă descurcați cu paracetamol sau cu ibuprofen, a spus doctorița. Vă dau o rețetă pentru orice eventualitate și puteți discuta cu medicul de familie.

Mi-a întins hârtia, dar nu ajungeam la ea. Până la urmă a luat-o Oliver și a băgat-o în buzunarul blugilor.

Am tăcut amândoi, rămași în separeu până când mi se aducea orteza, dar, după o vreme, Oliver a rupt tăcerea:

– Cum o cheamă? m-a întrebat el. Pe fata pe care ai... prietenul tău a... rănit-o? Unde locuiește?

– Emily Maxwell, am răspuns. Undeva în... nu știu. Accidentul a avut loc în Raleigh. De ce?

Oliver a ridicat din umeri.

– Poate că reușesc să dau de ea. Am prieteni sus-puși.

Mi-a făcut cu ochiul. Eu însă m-am simțit străbătută de un fior de panică.

– Nu vreau să vorbesc cu ea, am spus pe nerăsuflăte. Nu pot. Aș vrea numai să știu ce face, am adăugat, mușcându-mi buza. Doar nu încerci să vorbești cu ea, nu?

– Sigur că nu, a răspuns el, iar apoi a zâmbit și mi-a strâns din nou mâinile. Asta, Morgan Christopher, e treaba ta.

CAPITOLUL 40

Anna

28 februarie 1940

Anna s-a trezit cu o apăsare atât de mare în piept, încât nu putea respira. Știa ce o apăsa. I se întâmpla din când în când după ce mama ei murise în noiembrie și știa de ce nu putea respira în acea dimineată: era 28 februarie. Mama ei ar fi împlinit patruzeci și patru de ani.

„De ce, mamă?“, a murmurat ea, iar vorbele i s-au risipit în aerul de deasupra patului.

Anna ar fi vrut să dea timpul înapoi și să facă lucrurile altfel. I se părea că ar fi putut face asta cumva, dacă ar fi dezlegat enigma. Dacă s-ar fi putut întoarce la clipa confruntării cu mătușa Alice, ar fi putut anula oribila fatalitate care survenise. Mama ei ar fi rămas în viață.

S-a scurs aproape o oră până să-i treacă acea durere apăsătoare, iar apoi s-a ridicat din pat, a făcut un duș și și-a îmbrăcat pantalonii și bluza. N-avea poftă de mâncare și se bucura că Miss Myrtle nu era acasă, așa că nu era nevoită să pălăvrăgească la micul dejun, pe care nici nu-l voia. Freda, mereu degajată, nici n-a clipit atunci când Anna i-a spus că nu-i era foame și, pentru prima oară, Anna s-a bucurat că menajera era mută.

A mers cu mașina la depozit și nu s-a mirat să-l găsească pe Jesse acolo, la șevaletul lui, lucrând concentrat la o pictură extrem de ambițioasă, al cărei subiect era o femeie care se uita pe fereastră. Anna îi mai cumpărase trei pânze, precum și blocuri de desen, iar picturile și schițele lui tapetau acum toți pereții depozitului. Jesse își făcuse obiceiul să sosească acolo dis-de-dimineată. Uneori venea înainte de răsărit și Anna nu se mai mira să-l găsească la șevalet atunci când ajungea ea. Băiatul voia

să stea cât mai mult la depozit înainte să se întoarcă la fermă.

Anna a văzut că el pusese pe masa de lângă șevalet albumul de la bibliotecă, cel despre marii maestri, deschis, probabil, la Vermeer. Era limpede că Jesse încerca să redea pe pânză lumina amurgului. Anna s-a emoționat văzând cum băiatul încerca să-și imite idolul și a zâmbit pentru prima oară în acea dimineață. Voia să-l învețe multe. Își dorea enorm ca el să aibă șansa de a studia. Voia să-l poată lua la New York. Îi povestise despre muzeul de artă Metropolitan și despre noul muzeu Whitney, dar ar fi fost mai bine ca el să fi putut vedea cu ochii lui toate acele locuri, nu să le cunoască doar din povestirile ei. Îi mai spusese și că în New York City ar fi fost primit în orice muzeu pe care ar fi dorit să-l viziteze.

– Culoarea pielii nu contează acolo.

Știa că era o minciună, dar în clipa în care spusese asta, o exaltase gândul că el ar fi putut să facă și să vadă o mulțime de lucruri în acel oraș. Dar apoi a coborât cu picioarele pe pământ. Erau prinși în acel depozit din Edenton ca într-o cursă. Pe Anna a cuprins-o din nou tristețea.

– Ai nevoie de ajutor? l-a întrebat, scoțându-și puloverul și punându-și halatul pe care îl luase de pe speteaza scaunului.

– Nu încă, a răspuns el. Vreau să mă învăț singur, a continuat, trăgându-se în spate și uitându-se la pictura de pe șevalet. Știți cine-i? a întrebat.

Anna a venit lângă el, continuând să-și încheie nasturii halatului peste bluză. Femeia de pe pânză privea pe fereastră, iar ochii ei mari, asemenea celor ai lui Jesse, au trădat-o pe loc. Anna a dat din cap încet, cu solemnitate.

– E mama ta, fără urmă de îndoială, a spus ea.

Unghiul pe care lumina amurgului îl făcea pe brațele goale ale femeii nu era prea bun, dar Anna s-a gândit că trebuia să-l lase pe Jesse să descopere el singur greșeala.

– Mama ta ți-a pozat? a vrut ea să știe.

- Am făcut schița când spăla vasele, a zis el chicotind. Pe urmă a țipat la mine că stau 'geaba și nu fac nimica.

- I-ai arătat schița?

- Neee, tablou' ăsta o să fie surpriză, a anunțat el, dând din cap în direcția șevaletului. Săptămâna viitoare-i ziua ei și ăsta o să fie cadou'.

- O, ce-o să-i placă! a exclamat Anna, sperând ca vorbele ei să se adeverească, iar apoi a urmat o clipă de liniște, pentru ca pe urmă, fără să se gândească, Anna să spună: Azi ar fi fost ziua mamei mele.

I-a simțit privirea lui Jesse, dar nu și-a luat ochii de la tablou, ținându-și mâinile pe speteaza scaunului din fața șevaletului.

- Ar fi fost? a întrebat el.

- A murit în noiembrie, a răspuns Anna. Cu două săptămâni înainte să vin aici, a continuat ea, privindu-l în cele din urmă pe Jesse. S-a sinucis.

Era prima dată când spunea asta cu glas tare. Habar n-avea de ce îi destăinuise așa ceva lui Jesse și nu lui Miss Myrtle sau lui Pauline. Dar iată, povara acelor cuvinte atârna acum pe umerii unui băiat de șaptesprezece ani.

- Mama naibii! a spus el. Cum... adică... de ce-a făcut-o?

Anna și-a întors privirea la femeia din pictură.

- Avea o boală numită psihoză maniaco-depresivă, a explicat ea. Asta înseamnă că era foarte fericită și plină de energie - la modul extrem - o vreme, uneori cu lunile, după care multă vreme era foarte tristă. De data asta, tristețea nu se mai termina și... nu i-a dat pace, pur și simplu. Mătușa mea, Alice, a zis că trebuia să se interneze în spital, iar cei de acolo i-ar fi..., a povestit Anna, dar apoi s-a oprit, fiindcă nu voia să-i explice lui Jesse despre tratamentele cu electroșocuri și altele asemenea. N-am crezut că era necesar și nici ea nu voia să meargă. Mătușa mea a insistat, dar până la urmă am avut eu câștig de cauză, a continuat Anna, simțind că începea să-i tremure buza de jos, pe care și-a mușcat-o, în

timp ce Jesse împietrise și abia dacă îl mai simțea lângă ea. Într-o zi în care îmi căutasem de lucru, a povestit ea mai departe, m-am înapoiat din oraș și n-am găsit-o. Știam că era acasă, fiindcă îi vedeam mașina pe geamul ușii garajului. Am strigat-o. Am dat roată prin casă. Până la urmă, m-am dus în garaj, s-a încumetat Anna să spună, închizând ochii și strângând tare de tot speteaza scaunului, pe când Jesse aștepta, la fel de neclintit. Mama se spânzurase de una dintre bârnele tavanului!

Anna și-a apăsât gura cu pumnul, dorindu-și să-și alunge din fața ochilor minții imaginea pe care n-o putea uita. Chipul grotesc, aproape de nerecunoscut, al mamei. Ochii larg deschiși, grimasa, pielea cenușie. Suferise. Asta era limpede. Anna simțea deasupra capului prezența bârnelor din depozit. Nu și-a ridicat privirea, dar i-a mărturisit lui Jesse:

– Mătușa Alice avusese dreptate. Mama trebuia internată, dar eu eram prea...

– N-a fost vina 'mneavoastră, a spus Jesse pe un ton vehement. Da' deloc.

Vorbele lui au făcut-o să coboare cu picioarele pe pământ și, preț de o clipă, nici unul dintre ei n-a mai spus nimic.

– Îmi pare rău că ți-am povestit toate astea, a spus Anna în cele din urmă. Dar... azi nu mă simt în apele mele. Numai la asta mă gândesc. La ziua ei. Și la faptul că nu-i aici.

– Ce-ar fi să nu lucrați azi? i-a sugerat Jesse cu blândețe. Să mergeți într-un loc liniștit.

Anna s-a uitat la el.

– Ai pierdut vreodată un om drag? l-a întrebat.

– Pe toți bunicii, a răspuns el.

Ea s-a îndreptat spre pânza muralei și s-a sprijinit de masa cu materiale, ținându-și brațele încrucișate pe piept.

– Erați apropiați?

– Doar de bunica. Mama mamei. A murit acu' doi ani. A fost lume multă la înmormântare, multă mâncare și pălăvrăgeală. Și știți ce-am făcut?

Ochii lui mari, ca de căprioară, s-au mărit în așteptarea răspunsului ei.

– Ce-ai făcut?

– Era august și câmpu' din sud era plin de porumb. M-am dus 'colo și m-am așezat în mijlocul lanului, unde nu mă vedea nimenea în afară de viermi și de cărăbuși și m-am gândit la toate lucrurile pe care le făceam cu buna... cum mă trăgea de ureche când era supărată pe mine, a spus el, începând să râdă. Da' juca *horseshoes* cu mine și fuma pipă și-mi dădea și mie când nu se uita mama. Chestii d-astea.

Anna i-a zâmbit. Ce suflet sensibil avea băiatul acela...!

– Ești foarte înțelept, Jesse Williams, i-a spus ea. Dar de fapt nu vreau să mă duc în nici un loc liniștit. Cred că azi ar fi cel mai bine să stau aici și să lucrez.

El a dat din cap.

– Așa sunteți mneavoastră, Miss Anna, a zis el. Da' dacă vă răzgândiți, vă zic niște locuri bune-n care să vă pitiți.

– Te anunț dacă mă hotărâsc, a răspuns ea, continuând să zâmbească pe când se întorcea și se întindea spre paletă.

N-a spus ceea ce și-ar fi dorit cu adevărat să spună: „E prima dată când am vorbit despre asta cu glas tare. Mulțumesc că m-ai ascultat”.

Poate că acum, după ce făcuse acea confesiune, povestea aceea tragică avea să-și piardă puterea pe care o avea asupra ei. Anna spera să nu mai fie nevoită s-o repete vreodată cuiva.

CAPITOLUL 41

Morgan

12 iulie 2018

Era aproape ora trei dimineța când un infirmier m-a scos cu scaunul cu roțile din sala de urgență și m-a dus la duba lui Oliver. Purtam orteza aceea ciudată și m-am cam chinuit atunci când m-am întins pe cea de a doua banchetă din dubă, cu spatele lipit de portieră. Apoi, în sfârșit, am plecat.

– Cum stai acolo? m-a întrebat Oliver după ce am lăsat spitalul în urmă.

M-am uitat la orteza care sclipea ori de câte ori treceam pe sub un stâlp de iluminare.

– Bine, am răspuns. Nu-i chiar atât de rău, am adăugat, iar apoi am ascultat preț de câteva clipe muzica ce se auzea în surdină de la radioul mașinii și am zâmbit auzindu-l pe tipul care cânta despre Vietnam. Să știi că trebuie să facem ceva în legătură cu muzica ta, l-am tachinat eu pe Oliver, iar el a râs.

– Acum sau în general? a întrebat.

– În general. Asta-i muzică de oameni bătrâni. Protestele împotriva războiului din Vietnam țin de trecut.

– Ai mei erau folkiști și cu asta am crescut, a spus el. Muzica din perioada aceea e mai profundă decât cea de azi. Are mesaj față de cântecele de genul *O, ce mi-aș trage-o în seara asta!*

Am râs.

„Te iubesc!”, am zis în sinea mea, dar bineînțeles că mi-am ținut gura.

Era periculos să gândesc așa. Ultimul bărbat de care mă îndrăgostisem îmi transformase viața într-un coșmar. Așa că am schimbat subiectul.

- Ți-ar fi mai ușor să comunici cu Nathan dacă ascuți ce ascultă el. Muzica funcționează ca o punte între oameni.

M-am uitat în oglinda retrovizoare și, în lumina farurilor unei mașini care venea pe celălalt sens, am văzut surprinderea de pe fața lui sobră.

- Punct ochit, a fost el de acord.

După câteva minute, a virat și a intrat pe aleea din fața casei Lisei. Am tras aer în piept. Ce noapte oribilă fusese asta! Și totuși, trăiam o stranie senzație de fericire. De fapt, eram mai fericită decât oricând în ultimul timp.

Cu ajutorul lui Oliver, am Țopăit până la ușă. Am deschis cu cheia mea și am oprit imediat sistemul de alarmă, ca să n-o trezesc pe Lisa. În casă era întuneric și liniște.

- Unde-i camera ta? a întrebat Oliver în șoaptă.

- În capătul îndepărtat al casei. E o verandă acoperită.

- Fosta cameră a lui Jesse?

- Da.

Oliver m-a luat de mijloc și m-a ajutat să trec prin camera de zi întunecată și prin sufragerie. În loc de durere, mă concentram la senzația minunată pe care mi-o dădea atingerea mâinii lui, dar el mi-a dat drumul imediat ce am ajuns în camera mea. Am aprins lumina, bucuroasă că-mi făcusem patul de dimineață. M-am așezat pe el și mi-am ridicat privirea la Oliver.

- Cum o să mai lucrez? l-am întrebat.

Și-a pus mâinile în șolduri și și-a coborât ochii la mine.

- Vedem noi, a răspuns el. Deocamdată ai nevoie să-ți aduc ceva? Apă? Ceva de ronțăit? Poți să te desculți? Poți ajunge la baie?

O, Doamne, nu voiam să fie nevoie să-mi dea atâta atenție! Începea să treacă efectul medicației primite la spital, iar glezna prindea să-mi pulseze de durere.

- Un singur lucru, am spus. Lisa are analgezice în dulapul din bucătărie, lângă chiuvetă. Îmi poți aduce două pastile și un pahar cu apă, te rog?

- Desigur, a zis el, iar apoi a dispărut pe hol.

S-a întors imediat cu Tylenol, apă și gheață.

– Uite ce am găsit în congelator, a spus, ridicând pachetul cu gheață.

I l-am luat din mână și l-am pus pe pat, după care mi-am ridicat privirea la el. Oliver se uita la mine plin de îngrijorare. Lumina veiozei îi făcea ochii să pară și mai albaștri și-i scotea în evidență linia dreaptă a nasului.

– Cu ce te mai ajută? a întrebat.

„*Stai întins lângă mine până când adorm*“, am spus eu în gând.

M-ar fi alinat să stau ghemuită lângă el toată noaptea și să-i adormesc mirosul de aftershave. În schimb, am zâmbit.

– M-ai ajutat destul, am spus eu pe nerăsuflăte, înainte să zic ceva ce aș fi regretat mai târziu. Chiar n-am nimic. Ne vedem mâine, după ce mă întâlnesc cu supraveghetoarea mea, și găsesc o soluție ca să lucrez cu un picior sucit.

– Bine, a fost el de acord. Mă suni dacă ai nevoie de mine.

Apoi s-a aplecat și mi-a dat o îmbrățișare pe care n-aș fi putut s-o descriu decât drept frățescă. Astfel că n-a fost nici o problemă să-l las să mi-o dea.

CAPITOLUL 42

Anna

6 martie 1940

După comemorarea morții mamei ei, Anna își petrecuse serile până târziu la depozit, neputându-se desprinde de murală. La început, se gândise că se concentra asupra picturii ca să pună stavilă amintirilor, dar acum știa că o făcea din pură plăcere, așa cum i se întâmpla în studenție. Numai asta ar fi făcut. Era pasiunea ei. Chemarea ei. Se întreba dacă avea să aibă vreodată timp pentru un soț și pentru copii. Oricum, avea îndoieli că în acel moment ar fi putut atrage un bărbat. Mereu avea vopsea în păr și nu se mai străduia să și-o scoată nici de sub unghii. Să arate bine nu era o prioritate și i se părea că Miss Myrtle renunțase definitiv să mai încerce s-o transforme într-o doamnă.

Așa că n-avea un bărbat în viața ei, dar avea un prieten foarte bun – pe Jesse Jameson Williams – și-și spunea că lucrul ăsta era cu mult mai bun. Ce s-ar fi făcut fără Jesse? Nu era doar faptul că băiatul părea să știe înaintea ei ce anume îi trebuia în timp ce lucra la depozit – să mute scara mai la stânga sau să adauge albastru de Prusia la paletă –, ci și faptul că el era un elev extrem de sârguincios și că-i făcea plăcere să-l învețe. Jesse devora toate albumele de artă pe care ea i le aducea de la bibliotecă. Băiatul i le dădea înapoi la timp, iar apoi, câteva zile mai târziu, o ruga să i le aducă din nou. Îl lăsa să citească în depozit, pentru că la fermă îl puneau la muncă, ceea ce el detesta de-a dreptul.

Peter nu mai venea să-i ajute. Începuse sezonul de baseball la liceu și Anna s-a mirat să afle că Peter, așa micuț și slăbuț, era un jucător de elită în echipa de baseball a liceului. Asta

însemna că avea antrenament în fiecare zi după orele de curs. Annei îi lipsea hărnicia lui, dar acum nu mai era atât de mult de lucru pentru doi băieți, fiindcă se terminase cu ridicatul lucrurilor grele. În plus, dacă era să fie sinceră, Anna trebuia să recunoască faptul că Peter n-avea stofă de artist autentic. Din punct de vedere tehnic era competent și reda în detaliu motoare de mașini și tractoare, dar îi lipseau pasiunea și creativitatea lui Jesse. Anna se gândea că Peter putea deveni un foarte bun inginer într-o bună zi.

În acea perioadă nu prea era singură la depozit, fie că venea sau nu Jesse. În timpul zilei soseau acolo tot soiul de oameni, dornici să urmărească progresul ei în privința pictării muralei. Adolescenții treceau pe la depozit după orele de curs. Gospodinele își întrerupeau peregrinările în scopuri casnice ca să vină, să privească și să facă observații. Mai apăreau și bărbați, care erau de-a dreptul obositori. Se opreau fie în pauzele de masă, fie după serviciu, curioși și de multe ori critici. Femeile erau cumsecade și acceptau orice manieră de a picta a Annei, dar bărbații aveau opinii. Parcă le plăcea să-i spună artistei unde greșea, ca și cum știau despre ce vorbesc. Ea îi ignora. Cei care „trăgeau sforile” – primarul Sykes, domnul Fiering și Billy Calhoun – erau încă nemulțumiți că feministele din Tea Party se aflau în prim-plan, dar deja nu se mai plâneau atât de mult, cel puțin față de Anna, iar ea bănuia că-și dăduseră și ei seama că n-aveau nici un control.

Doi bărbați nu mai reveniseră, iar Anna se bucura mult din această pricină: tatăl Theresei Wayman și Martin Drapple, pe care ea nu-l mai văzuse din ziua în care el își plesnise soția. Avea înțelepciunea să stea departe de ea. Oricum, n-avea nevoie de el, fiindcă pânza fusese pusă pe perete. O parte dintre femei o întrebaseră dacă nu voia cumva să facă portretele copiilor lor. Anna n-avea timp pentru asta, dar fusese atât flatată, cât și surprinsă de cerere. Martin era portretistul din Edenton. Toată lumea știa asta, iar ea nu voia să-i afecteze cariera.

8-9 martie 1940

Vineri dimineata, Anna s-a trezit la ora trei și n-a mai putut să adoarmă la loc, fiindcă nu se putea gândi decât că voia să se ducă la depozit și să se apuce de treabă. După ce s-a foit jumătate de oră, s-a dat jos din pat, s-a îmbrăcat, a ieșit tiptil din casă și a plecat cu mașina, pe întuneric, spre depozit. Drumul neasfaltat era negru și mut, cicadele dormeau în pădure, la fel și păsările, așa că ea s-a simțit foarte tulburată să conducă printre copaci în mijlocul acelei liniști mormântale. Și mai greu îi venea să intre în beznă halucinantă a depozitului, dar imediat ce a aprins luminile i s-a domolit pulsul, iar mura la i s-a trezit la viață în fața ochilor în toată splendoarea ei, așa neterminată cum era.

A pictat până aproape de ora nouă. Parcă o forță supranaturală o mâna mai departe și era peste măsură de bucuroasă să creeze. Dar apoi, dintr-odată, i-a dispărut toată energia și a rămas complet epuizată. Ar fi dat orice să aibă un pat în care să se întindă. Și-a adus aminte că Jesse lucra la fermă de dimineată, așa că era singură în depozit. S-a așezat la masa de lucru, s-a aplecat peste tabla ei, s-a întins cu capul peste brațe, și, înainte să-i vină orice gând, a adormit.

■

– Trezește-te, adormito!

Amețită, Anna și-a săltat capul de pe masă. I-a luat un pic până să-și revină. Era în depozit și Pauline stătea în fața ei, ținând în brațe o sacoșă cu haine.

– Vai..., a făcut Anna, masându-și ceafa înțepenită și ridicându-și privirea la Pauline. N-am vrut să adorm. Cât e ceasul?

– E aproape ora prânzului, a spus Pauline. Și te iau la masă la Albemarle, cu toate că pari să ai mai multă nevoie de somn decât de mâncare. Muncești prea mult, Anna!

– Nu pot merge cu tine la restaurant, a spus Anna împingând scaunul de lângă masă, ridicându-se și depărtându-și brațele, gest

menit să-i pună în evidență pantalonii și halatul pe care se vedeau nenumărate pete de vopsea. Nu sunt îmbrăcată ca lumea!

– De-asta ți-am adus una dintre fustele și una din bluzele mele, a spus Pauline punându-i Annei în brațe sacoșa cu haine, după care s-a uitat, îngrijorată, la încălțările ei Oxford. Picioarele fără ciorapi o să stea ascunse sub masă, sper, a adăugat ea.

Trecuse ceva timp de când se văzuseră ultima oară Anna și Pauline. Cea dintâi s-a gândit că, dacă prietena ei făcuse efortul de a o scoate din depozit, trebuia s-o însoțească la restaurant, oricât de obosită era. A luat hainele și s-a închis în mica baie din capătul depozitului, unde și-a pus fusta și bluza lui Pauline. Îi erau cam largi, dar ce conta? Mergeau.

Pauline a condus până la restaurantul Albemarle, pe Broad Street, unde au comandat amândouă un platou cu salată de pui, salată de ton, măr glasat și o felie de brânză americană. Au discutat despre una-alta, după care Pauline i-a zâmbit misterios.

– Am vești, a spus ea, roșind. Sunt însărcinată! Karl e în al nouălea cer!

– O, Doamne! a exclamat Anna. Minunat!

Au mirat-o senzațiile incerte pe care le încerca. Se bucura pentru fericirea prietenei ei. Era entuziasmată că avea să se ivească un copil printre ei... cu toate că până când îl năștea Pauline, ea, Anna, avea să se întoarcă negreșit la New Jersey. Și mai simțea și invidie. Asta a luat-o prin surprindere. Oare își dorea un copil? Sau era îngrijorată că pierdea prietenia lui Pauline, care urma să aibă alte priorități? Anna se bucura că hotărâse să iasă la masă cu ea. Trebuia să aibă grijă de relațiile ei de prietenie. Erau prea ușor de pierdut.

– Cred că mama ta e încântată, a mai spus ea.

– O, da! Iar eu și Karl venim diseară la cină ca să sărbătorim, așa că voiam să-ți spun dinainte. O să iei masa cu noi, desigur.

– Mi-ar face plăcere.

Îi plăcea când veneau Karl și Pauline la cină, cu toate că în ziua aceea îi era atât de somn,

încât nu știa dacă era în stare să sărbătorească alături de ei.

Pauline a vorbit o vreme despre planurile pentru camera copilului, dar apoi a schimbat brusc subiectul și s-a aplecat peste masă spre Anna.

– Draga mea, lumea vorbește despre tine și băiatul acela de culoare, a spus ea cu glas scăzut. Trebuie să ai grijă.

– *Pauline!* a strigat Anna, șocată și îngrozitor de dezamăgită. În primul rând, îl consider pe Jesse un elev la arte care mi-a devenit și prieten, a spus ea amintindu-și de ziua în care îi povestise lui Jesse despre mama ei și de felul în care el o ascultase, auzind-o cu adevărat. Și, în al doilea rând, a continuat ea, nu-mi pasă de ceea ce zic oamenii.

– Păi, ar trebui să-ți pese, a spus Pauline. Karl mi-a zis că cineva a scris pe zidul depozitului – s-a aplecat să șoptească – știi tu, cuvintele alea.

– Asta a fost acum câteva săptămâni. Nu s-a mai întâmplat nimic de-atunci. Probabil că au fost doar niște huligani puși pe răutăți. Nu vreau să trăiesc în frică.

– Aici e altfel decât acolo de unde vii tu.

Pauline vorbea cu glas șoptit, dar sincer. Ochii ei de un albastru închis erau plini de o mare îngrijorare, lucru care a uluit-o pe Anna. Își dădea seama că prietena ei își făcea cu adevărat griji în ceea ce-o privea.

A oftat prelung.

– Mi se tot spune asta, a recunoscut ea. Dar nu mă pot schimba și cred că e o prostie să mă frământ dintr-un astfel de motiv. Sunt cu cinci ani mai mare decât Jesse, pentru numele Domnului! Îl iubesc foarte mult, dar doar ca pe un frate. Poate că nu arată ca un copil, dar e copil și așa se și poartă, a spus Anna, iar apoi s-a îndreptat de spate. Am de gând să ignor bârfele astea.

– Vei fi având tu intenții bune, a spus Pauline, și poate că și *el*, la fel. Dar nu contează. Oamenii cred în continuare ceea ce vor ei să creadă și nu faci decât să atragi critica lor, a pledat ea, tăind un colț din felia de brânză și

ducându-l la gură, fără să-l mănânce, însă. Iar lucrurile se pot înrăutăți, draga mea.

– Adică?

– Adică e împotriva legii. Cei de culoare și albi... știi tu.

Anna a râs.

– N-ai de ce să-ți faci griji în privința asta, a spus ea. Nu mă interesează să...

– Așa o fi, a murmurat Pauline lăsând furculița din mână și renunțând să mai mănânce brânza. Dar nu asta crede lumea, iar asta e ceea ce contează cu adevărat.

– Nu, Pauline, ceea ce contează e realitatea, a spus Anna, enervându-se, iar tonul ei ridicat a atras atenția câtorva clienți de la alte mese. Numi pasă ce cred oamenii, a conchis ea aplecându-se puțin. Putem să încheiem subiectul ăsta? Haide să vorbim despre copilul vostru. V-ați gândit ce nume îi dați?

Numele de copii au fost subiectul principal al discuției de la cina din acea seară. Până și Karl părea să radieze de bucurie și dădea drumul mâinii lui Pauline doar atunci când avea nevoie de ale lui, ca să mănânce friptura de pui și găluștile făcute de Freda. Au discutat despre nume timp de aproape o oră, iar după aceea Karl a schimbat, politicos, subiectul, întrebându-o pe Anna cum mergea munca ei la murală.

– Numai la asta mă gândesc, a recunoscut ea. M-am trezit chiar și în toiul nopții trecute și m-am dus să pictez.

Imediat ce i-au ieșit cuvintele pe gură, și-a dat seama că n-ar fi trebuit să mărturisească nimic despre incursiunea ei nocturnă, dar era prea obosită ca să gândească limpede. Ceilalți trei meseni au privit-o cu ochi mari, de parcă nu auziseră bine.

– Vorbești serios? a întrebat Miss Myrtle în cele din urmă. Când anume?

– A, pe la trei dimineața, a răspuns Anna ridicând din umeri de parcă întreaga poveste era o nimica toată. Ardeam de nerăbdare să pictez.

– Femeile nu pot ieși noaptea neînsoțite, a spus Miss Myrtle. Poate că asta se întâmplă în

nord, dar nu așa se fac lucrurile aici, draga mea.

Anna se săturase să tot audă placa aceea.

– N-am stat toată noaptea, a spus ea, silindu-se să-și păstreze zâmbetul pe față. Să zicem că era dis-de-dimineată.

– Lumea o să vorbească dacă află că umbli la orele acelea, a spus Pauline.

„Pauline și bârfele!”, și-a zis Anna.

Dar nici Freda nu părea să fie de acord. Menajera adusese încă un coș cu biscuiți și, clătinând din cap, s-a uitat în ochii Annei în clipa în care l-a așezat pe masă. Aceea era părerea ei mută.

– Serios vorbind, Anna, a intervenit Karl, puteai să faci accident la ora aceea și să nu afle nimeni. N-a fost deloc o idee bună să pleci noaptea de acasă. Măcar spune și tu cuiva pe unde te duci!

– Bine, a cedat Anna, suspinând și părându-i rău că nu-și ținuse gura. Oricum, probabil că am făcut o prostie. Am fost istovită la amiază și am adormit cu capul pe masă. Aș vrea uneori să am la depozit un divan sau ceva asemănător. Dacă închideam ochii numai jumătate de oră, eram gata să mă apuc din nou de treabă.

– Voi, artiștii, sunteți atât de pasionali! a exclamat Pauline. Aș vrea să fi avut ardoarea ta.

Karl și-a pus mâna peste a ei.

– Ești perfectă așa cum ești, draga mea, a spus el.

La auzul complimentului, Pauline s-a luminat la față, iar Anna a simțit încă o dată un dram de invidie. Mare norocoasă era Pauline să aibă un asemenea soț!

– Știi, chiar avem un pat pe care ți-l putem împrumuta, a spus Pauline. Îl poți ține la depozit ca să mai tragi câte un pui de somn după-amiaza.

– Nu-i tocmai divan, a rectificat Karl, chicotind la auzul sugestiei pe care o făcuse soția lui.

– Adevărat, a fost de acord Pauline, dar e mai bine decât să dormi cu capul pe masă.

– Probabil, a spus Karl uitându-se la Anna. E doar un vechi pat de cazarmă, a continuat el. A fost al tatălui meu și îl folosim atunci când

mergem cu cortul, deși mă îndoiesc că mai mergem curând, a încheiat el, zâmbindu-i din nou lui Pauline.

Anna și-a imaginat patul așezat în depozit. Putea așipi în voie, pentru ca apoi să se trezească și să continue să muncească.

– Ar fi minunat, a spus ea. Mulțumesc pentru ofertă!

– Și ce spuneți de William? a întrebat Miss Myrtle.

Le-a luat o clipă tuturor ca să-și dea seama că bătrâna revenise la subiectul numelor pentru copii. Miss Myrtle și-a privit fiica și a adăugat:

– E un nume cu rezonanță, nu credeți?

*

A doua zi, Anna s-a oprit pe la Pauline ca să ia patul pe care cei doi soți i-l lăsaseră pe verandă, fiindcă nici Pauline, nici Karl nu erau acasă. Patul era pliant, iar Anna l-a așezat în spatele Fordului, după care a întors mașina pe aleea lată. Aproape că ajunsese în stradă, când dintr-odată a apărut din curbă una dintre acele motociclete Indian roșii, gonind prin fața mașinii cu o viteză amețitoare. Anna a tresărit și a frânat brusc, iar patul s-a izbit de scaunul ei, băgând-o în sperieți. Îi tremura piciorul pe frână în clipa în care s-a uitat după motocicletă și motociclist: Martin Drapple, cu părul lui roșcovan mult prea lung fluturând sălbatic în vânt, gonind ca un maniac pornit într-o misiune. Anna auzise zvonuri cum că soția lui l-ar fi dat afară din casă, așa că poate doamna Drapple păstrase mașina, iar motocicleta devenise noul mijloc de transport al lui Martin. Anna habar n-avea. Tot ce știa era că se bucura că Martin nu mai venea la depozit. Palma pe care i-o dăduse soției lui încă îi răsună în urechi.

CAPITOLUL 43

Morgan

12 iulie 2018

Rebecca și-a ațintit privirea la orteza mea de îndată ce am intrat în biroul ei, de dimineată.

– Am aflat deja, a spus ea făcând semn spre orteză.

M-am lăsat pe scaunul de lângă birou, deja cu garda sus.

– Când să fi și auzit? am întrebat.

– M-a sunat supraveghetoarea ta. Sau gazdă, cum vrei să-i zici.

Am scos un mormăit de nemulțumire. De dimineată, când îi spusese cum ajunsese să-mi scrântesc glezna, Lisa fusese nervoasă. Nu mă așteptam neapărat să mă compătimească, dar nici s-o ia razna.

– Nu te plătesc ca să-ți pierzi vremea prin baruri! izbucnise ea, cu văpăi țâșnindu-i din ochii căprui. Aș fi zis că ți-ai învățat deja lecția în privința asta!

– M-am dus doar ca să mănânc, protestasem eu, dându-mi seama că ar fi trebuit să tac, dar eram extenuată, dormisem prea puțin, mă durea glezna de nu mai puteam și-mi pierdusem răbdarea. Și imediat ce a început bătaia între bețivi, am plecat! Cel puțin, am dat să plec. Atunci mi-am prins piciorul între barele scaunului de bar.

Lisa se uitase lung la mine.

– Mă sperii, spusese ea în cele din urmă. Să nu se mai întâmple!

Acum m-am uitat la Rebecca.

– Are dreptul să facă asta? am întrebat. Are voie să vorbească despre mine cu tine?

– Poate să-mi *spună* tot ce vrea, a răspuns Rebecca. Eu, însă, nu-i spun nimic despre tine, așa că nu trebuie să-ți faci griji în privința asta.

Dar aş vrea să aud versiunea ta. Ce s-a întâmplat aseară?

Am închis ochii, amintindu-mi de seara precedentă. Aveam totul foarte proaspăt în minte.

„Aşa se întâmplă dacă nu bei“, mi-am zis.

Nu uitasem nici un detaliu. Nu cum fusese după accident, când totul se păstrase în mintea mea doar ca o ceaţă urzită din sânge şi din frică. I-am povestit Rebeccăi toată trăşenia. Singurul lucru pe care l-am omis a fost faptul că mă îndrăgosteam de Oliver. Cel puţin eram destul de sigură că asta se petrecea înăuntrul meu. Nu prea aveam încredere în mine atunci când venea vorba de dragoste. Ştiam măcar ce era? Mi se părea că nu simţisem niciodată iubire din partea unei fiinţe omeneşti. Nu cu adevărat. Nici din partea lui Trey, indiferent de câte ori îmi spusese acele cuvinte. Cu certitudine că nu din partea părinţilor. Stăteam acolo şi-mi imaginam spaţiul mare şi gol din inima mea, în care ar fi trebuit să fie iubire. Singura persoană pe care o vedeam în acel loc era Oliver – o mică imagine a lui, pitită într-un cotlon.

– Ai riscat foarte mult mergând acolo!

Vocea Rebeccăi m-a făcut să cobor cu picioarele pe pământ. Dintr-odată, am simţit că-mi dădeau lacrimile. Eram atât de obosită după seara trecută şi atât de sătulă de reproşuri!

– Toţi cei care lucrează la galerie s-au dus la bar, am răspuns. Ştiam că mă puteam duce şi eu, cu condiţia să nu beau. Nu m-am gândit că era mare lucru. Nici acum nu cred altfel.

Rebecca s-a uitat, prin ortează, la glezna mea.

– Ce au zis la urgenţă? a întrebat ea.

– Că e scrântită uşor, chiar dacă mie nu-mi pare uşor deloc. Au zis să țin gheaţă pe ea. S-o țin ridicată. Dar trebuie să lucrez.

– Lisa se teme să nu recidivezi.

Eram nervoasă, dar am făcut un efort să n-o arăt.

– Nu recidivez, am spus.

– Şi se teme că n-o să poţi lucra din pricina gleznei, a zis Rebecca. Mi-a spus că, dacă nu

poți lucra, trebuie să te concedieze și să angajeze pe altcineva, deși părea foarte...

- Ce?? am sărit eu, simțind că mă apuca frica. Nu! Eu trebuie s-o fac! O s-o fac!

Gândul că m-aș fi putut întoarce la închisoare era doar o parte din panica ce mă cuprinsese brusc. Murala era *a mea*. Am rămas uluită dându-mi seama ce simț al proprietății aveam față de ea. Erau cherestegiul *meu*, bătrânele *mele* feministe din Tea Party, micul *meu* craniu de la fereastră, ciocanul *meu* însângerat și motocicletă *mea*. Nu voiam să lucreze nimeni altcineva la pânză.

- Voiam să spun că Lisa Williams părea..., a spus Rebecca, întrerupându-se ca să caute cuvântul. Părea *disperată* că n-o să mai poți lucra la murală. Era ceva legat de testamentul tatălui ei și...

- Îmi place *la nebunie*, Rebecca! am întrerupt-o eu. Îmi place ceea ce fac cu pânza. Restaurarea. E o provocare, iar când te uiți unde ai ajuns și vezi puțin din imaginea pe care a vrut Anna, pictorița, s-o creeze... ai o satisfacție imensă.

- Cum o să lucrezi dacă ți-ai scrântit glezna? a întrebat Rebecca arătând spre orteză.

- Nu știu, dar găsesc eu o cale, am promis. Vorbesc serios! Într-un fel sau altul, glezna o să se vindece. Poate să dureze o săptămână în plus dacă nu-mi țin glezna ridicată tot timpul, dar nu-mi pasă. Tot o să se vindece. Nu pot pierde slujba asta!

Rebecca a șovăit, uitându-se la documentele de pe birou.

- Te cred, a spus ea. Se pare că trebuie doar s-o convingi pe Lisa că poți, m-a sfătuit, iar apoi m-a privit în ochi. Ce zici de o ședință AA astă-seară?

- Fie, m-am învoit eu, demoralizată, simțindu-mă copleșită, fiindcă pe seară aveam mai multă nevoie de somn decât de ședință, dar în clipa aceea aș fi consimțit la orice numai să mă pot apuca de lucru și s-o fac pe Lisa fericită. Pot să plec? am întrebat, strâmbându-mă în clipa în care m-am ridicat.

Rebecca a dat din cap și a surâs.

- Gata cu barurile, bine?
- Gata cu barurile, am repetat, apoi am ieșit din încăpere mai mult ținându-mă.

Luasem un Uber până la biroul Rebeccai, iar acum am chemat altul ca să mă duc la galerie. O vreme, nu puteam merge nicăieri pe jos. Am ajuns și i-am găsit pe Oliver, Adam și Wyatt în foaier, ghemuiți lângă masa pliantă, unde examinau o placă de gresie crăpată. Mi-era clar că Adam și Wyatt știau ce se întâmplase cu glezna mea. Mă ustura nasul din pricina mirosului de vopsea albă cu care zugrăviseră.

- Iat-o! a exclamat Adam ridicându-și privirea la mine. Ce faci? Oliver ne-a zis că azi-noapte ai fost la urgență.

- Mă simt bine, am răspuns, mergând șontac spre murală.

Vai, ce mă durea glezna! De durere, abia vedeam ce scria pe etichetele flacoanelor de culoare.

- Zici că n-ai dormit o săptămână, a ținut Wyatt să-mi spună.

„Minunat!” mi-am zis în sinea mea.

- Cum te urci pe scară cu orteza aia? a întrebat Adam.

- Lăsați-o în pace, băieți! a exclamat Oliver, ridicându-se cu bucata de gresie în mâini. Haideți să înlocuim placa asta, bine?

I-a dat cioburile lui Wyatt, după care a venit la mine și m-a întrebat în șoaptă:

- Cum te simți?

Am dat din cap și am șoptit, la rândul meu:

- Mă simt bine. Însă Lisa e supărată pe mine. A sunat-o pe supraveghetore. Ba chiar i-a zis că se gândește să mă concedieze.

- Asta-i culmea! s-a indignat el. N-a fost vina ta. Și o să găsim o cale să lucrezi în continuare. Vorbesc eu cu ea.

- Nu, nu face asta, l-am rugat eu punându-mi mâna pe brațul lui, încântată să am un pretext ca să-l ating. Poate că se supără și mai tare!

Oliver a șovăit, apoi a dat din cap în semn că era de acord. Pe urmă a făcut semn spre murală.

– Ce-ar fi ca o vreme să te ocupi de zona de la nivelul scaunului? mi-a propus el. N-o să fie comod, dar îți poți ține glezna ridicată. Am un scaunel în celălalt birou al meu... adevăratul birou, cel de pe hol... Cred că are înălțimea potrivită ca să-ți sprijini piciorul pe el. Ce părere ai?

M-am uitat la pânză. Brațul perfect al cherestegiului, pe care-l creasem – adică brațul perfect creat de Anna Dale și recreat de mine – îmi dădea o mare satisfacție. Una atât de mare, încât mă făcea să uit neplăcerile de noaptea trecută. Munca asta. *Bucuria* asta. Iar dacă pierdeam munca la murală, îmi pierdeam și libertatea.

Bună ideea, i-am răspuns eu lui Oliver. Mersi!

El a dispărut undeva în clădire și s-a întors o clipă mai târziu, aducând un taburet pe care-l recunoșteam din biroul lui improvizat. L-a așezat și m-a strâns în brațe repede și hlând, făcându-mă să-mi doresc ca îmbrățișarea aceea să dureze mai mult.

– Mi-ai fi lipsit dacă te concedia Lisa, a spus el, iar acea imagine mică a lui a ocupat pe dată un spațiu mai mare în locul gol din inima mea.

CAPITOLUL 44

Anna

14 martie 1940

Cu toate că zilele erau încă geroase, se vedea că la Edenton venea primăvara. Dintr-odată, orașelul părea un cu totul alt loc. Apele de lângă faleză erau pline de bărci de pescuit în care sclipea heringul, iar aerul de pe chei duhnea grețos a pește.

– În câteva zile n-o să mai simți mirosul, a asigurat-o Miss Myrtle pe Anna, care nu prea înțelegea cum avea să se întâmple asta.

Departe de apă, grădinile înfloreau și se colorau. Abia atunci și-a dat seama Anna câtă nevoie avea de primăvară, de flori și de toate culorile care o înconjurau. Cu cât mai multă culoare era pe lume, cu atât mai fericită era, iar acum i se părea că înțelegea pasiunea mamei sale pentru fotografierea florilor, fiindcă asta însemna păstrarea lor în fotografii de care se putea bucura când venea frigul.

Și totuși, Anna nu apuca să vadă sau să miroasă prea mult din primăvară: practic, își ducea zilele în depozit.

Patul împrumutat părea să îngrijoreze pe toată lumea. Pentru că-l avea, picta până seara târziu, odihnită fiindcă trăgea un pui de somn după ce Jesse pleca acasă, având de dat câte o mână de ajutor la fermă. Anna atârna de ușă un bilet pe care scria „NU DERANJAȚI”, stingea lumina și dormea adânc douăzeci-treizeci de minute, în lumina slabă care se cernea prin ferestrele mari. Își aducea un sandvici pentru cină și Miss Myrtle se plângea că venea pe întuneric, lucru „nepotrivit pentru o tânără nemăritată”.

Patul era simplu, vechi și de culoare kaki. Era scund și mai confortabil decât părea. Anna îl

acoperise cu un pled pe care-l împrumutase din dulapul dormitorului în care locuia la Miss Myrtle și moțăia pe o pernă mică, luată de la magazinul Holmes. Ciudat era faptul că, în urmă cu câteva luni, nu s-ar fi gândit să doarmă la depozit. Pe vremea aceea o speria locul în sine, chiar și atunci când era cu ochii larg deschiși. Încă nu-i plăcea că avea mult de mers prin depozit, din locul în care se afla confortabilul ei „studio“, unde muncea, avea lumină și radiatoare, până la capătul întunecat și deprimant în care se afla baia. Dar nu se mai temea. Depozitul era acum casa ei cea aflată departe de casă.

Primarul Sykes se oprise pe acolo într-o seară, după ce plecase de la birou. Chiar și el părea îngrijorat să constate că Anna lucra până la ore foarte târzii, în ciuda faptului că el fusese cel care-i spusese că n-avea nevoie de cheie pentru depozit.

Chiar și Jesse îi ținuse o predică:

– N-ar trebui să stați aici după ce se întunecă! Mai știți cuvintele alea scrise pe zid? Nu vreți să stați aici noaptea când vine cineva să dea cu vopsea pe pereți, nu?

Nu, sigur că nu voia, dar trecuse o lună întreagă de când presupușii derbedei mângălisera acele cuvinte, iar de atunci încolo nu se mai întâmplase nimic. Singurul semn că incidentul chiar avusese loc era vopseaua cu care domnul Arndt și Peter acoperiseră cuvintele, un alb mai puternic decât vechea zugrăveală a exteriorului. Venind de la mașină către ușa depozitului, Anna ignora pata aceea prea albă de pe zid. Așa trata ea situația.

– Știți, i-a spus Jesse într-o zi, vă purtați ca mama 'mneavoastră.

În timp ce-i spunea asta, el nu-și lua ochii de la șevalet, știind cumva că intra pe un teritoriu periculos. Anna s-a uitat urât la el, intrând în gardă de îndată ce l-a auzit vorbind despre mama ei.

– Ce tot zici acolo?

Jesse i-a aruncat o privire.

– Ziceați că uneori era plină de energie, a spus el. Așa sunteți 'mneavoastră acum.

Anna s-a zburlit toată.

– E cu totul altceva, a ripostat ea, deși vorbele lui au zguduit-o, oricât de ușoară ar fi fost acea zgâlțâială.

Și-a amintit de „perioadele active” ale mamei, când aceasta făcea curățenie generală în casă, ori alerga prin cartier cu aparatul de fotografiat la ea și intra pe aleile străinilor ca să le fotografieze grădinile.

– Zău, Jesse! N-ai cunoscut-o. Nu semăn cu ea.

O tulbura – poate chiar înfuria – faptul că băiatul vorbise despre mama ei, mai ales în acel context. Mania mamei păruse o creatură vie, o a treia ființă care locuise în casă împreună cu ele. Jesse se înșela amarnic. Odată discuția încheiată, Anna s-a apucat de muncă, simțind cum, totuși, inima îi bubuia în piept precum o tobă.

CAPITOLUL 45

Morgan

16 iulie 2018

Trecuseră cinci zile de când îmi luxasem glezna și, cu toate că încă nu puteam merge pe jos fără să mă sfâșie durerea, nu simțeam mai nimic atunci când mă concentram la restaurarea muralei. Lucram mai repede și cu mai multă încredere. Înțelegeam ce făceam. Știam exact cum să combin culorile de restaurare cu silica și să le potrivesc cu uleiurile pe care le folosisese Anna. Știam cât să apăs cu pensula ca să fie pe măsura tușelor originale. Numai când ajungeam la o fisură neobișnuită, într-o zonă delicată, trebuia să-i cer sfatul lui Oliver.

– Deja știi cât știu și eu, mi-a spus el.

Știam că era o minciună, dar tot îmi făcea plăcere. Totuși, mai erau trei săptămâni până la inaugurare și mi-am dat seama că mai aveam nevoie de cinci săptămâni de muncă. Adam și majoritatea muncitorilor plecaseră deja și acum aveau alte slujbe, însă Wyatt a rămas ca să pună plînta și să-l ajute pe Oliver să înrămeze tablourile care veneau fără ramă.

Ceva mai târziu, Lisa a intrat ca o furtună în galerie, ducând un pachet mare și plat, învelit în hârtie maro și legat cu bandă adezivă șifonată, îngălbenită de timp.

– Haideți să vedeți ce-am găsit în debaraua din studioul tatei! a spus ea, făcându-ne semn să ne apropiem de masa pliantă pe care pusese pachetul.

Am lăsat pensula și m-am dus lângă Oliver, în timp ce Lisa desfăcea hârtia și scotea la iveală o placă albă, simplă, de nouăzeci pe patruzeci și cinci de centimetri. A întors placa

și am icnit. În fața noastră se afla o schiță colorată a muralei.

– Extraordinar! a exclamat Oliver, cu un zâmbet larg. Ce descoperire! Știi ce-i asta, Morgan?

– Mai mult decât ceea ce vedem cu toții în clipa de față? am întrebat.

– Asta a trimis Anna Dale la Secția de Arte Plastice, ca să primească acceptul comisiei să meargă mai departe cu murala, a explicat el. Probabil că e prima ei variantă a felului în care trebuia să arate murala.

Am aruncat repede o privire la schiță, căutând anomalii atât de evidente în lucrarea Annei.

Uite! am exclamat, arătând spre cercul de femei din mijlocul pânzei. Nu e nici o motocicletă!

Lisa a privit schița, iar apoi, murala.

– Nu-i nici un cuțit între dinții doamnei care ține alunele, a spus ea.

– Și nu-i nici un ciocan, a adăugat Oliver.

– Nici un craniu, am spus și eu. Nici un omuleț în oglinjoară.

Lista a continuat. Se părea că Anna Dale făcuse schița înainte să-și piardă mințile.

– Trebuie s-o înrămăm, a spus Oliver pe un ton atât de entuziasmat, încât mi-a venit să zâmbesc din pricina râvnei lui cu privire la tot ce ținea de artă. O expunem aici, în foaier, lângă murală!

După ce a plecat Lisa, eu și Oliver am împărțit o cutie de mâncare thailandeză la prânz, stând față în față la masa lui. Amândoi am mâncat repede, ca să ne putem apuca din nou de treabă. Fiindcă nu mai aveam nevoie de atât de mult ajutor, Oliver ar fi putut să se întoarcă în birou, dar părea mulțumit să lucreze tot în foaier, iar asta mă bucura. Munceam în liniște și fiecare asculta muzica lui, dar din când în când ne scoteam căștile ca să vorbim. După-amiază, Oliver a vorbit despre Nathan și mi-a povestit tot soiul de întâmplări hazlii și mișcătoare ce îl aveau drept erou pe iubitul lui fiu. Mă emoționa să-l ascult.

Am lucrat până la ora cinci și jumătate, iar apoi am luat un Uber până la bibliotecă. După ce văzusem schița Annei, voiam să aflu mai multe despre perioada în care locuise la Edenton și speram să găsesc mai multe articole despre ea în vechiul *Chowan Herald*. Trebuia să aflu în ce condiții dispăruse de pe fața pământului. De-ar fi fost indexate ziarele! Aș fi aflat imediat dacă mai existau informații despre Anna.

Așadar, am revenit în mansarda cea aglomerată a bibliotecii, luptându-mă cu aparatul de microfilm și scotocind prin imaginile încetoșate ale articolelor din ziarele de la începutul anului 1940.

Era cât pe ce să-mi scape articolul din ediția din 22 februarie, pentru că nu conținea fotografii, iar numele Annei era ascuns pe undeva prin text.

Depozitul pictoriței muralei a fost profanat

Asta, pe post de titlu. Iar apoi:

Polițistul Karl Maguire a declarat că zidul fostului depozit Blayton Company, în care Anna Dale, artista din New Jersey, pictează murala sponsorizată de guvern ce va fi instalată în oficiul poștal din Edenton, a fost, se pare, profanat la sfârșitul săptămânii cu o inscripție cu conotații rasiste. Maguire a aflat despre incident abia după ce cuvintele insultătoare au fost acoperite cu vopsea. Identitatea autorului rămâne necunoscută.

Am citit de câteva ori articolul, încercând să-mi imaginez ce cuvinte cu conotații rasiste să fi fost acelea. Mi-am amintit de fotografia cu Anna în fața pânzei, alături de băiatul alb, Peter nu-știu-care, și de băiatul-care-putea-trece-drept-bărbat, Jesse Williams, și am ghicit. Oare Anna și Jesse avuseseră un alt tip de relație decât una strict profesională? Dintre toți oamenii cei care puteau ști, unul singur mai era

încă în viață. Mi-am adus aminte de Mama Nelle, care-și dusesse degetul la gură atunci când îi vorbisem despre Anna.

„Știi că *n-ai voie să zici nimica de ea, da?*“, îmi spusese bătrâna.

Oare motivul să fi fost cel imaginat de mine? Să fi fost Anna și Jesse unul pentru celălalt mai mult decât artista și ucenicul? Am decis s-o invit pe Mama Nelle la galerie. Să-i arăt murala de aproape și în același timp să văd ce mai puteam afla de la ea.

CAPITOLUL 46

Anna

21 martie 1940

Anna s-a trezit în bezna din depozit, nedumerită. Oare se afla în camera lui Pauline? Nu. A pipăit țesătura aspră a patului de sub ea. A strâns din pleoape, concentrându-se, încercând să-și amintească. Mâncase un castron de tocăniță rece, pe care-l adusese de la Miss Myrtle. Da. Iar apoi se reapucase de lucru. Mai avea foarte puțin de pictat și muncea cu aceeași înflăcărare. Pictase liniile fine ale plaselor de pe vasul de pescuit, dar făcuse o greșală și apoi trebuise să picteze peste ele din nou. Și din nou. Adusese veioza mai aproape. Se urcase pe a treia treaptă a scării ca să ajungă în colțul din stânga sus al muralei. Nu izbutise să spațieze regulat liniile plaselor. N-ar fi observat nimeni, dar ar fi știut ea. Muncise prea mult. Nu moțăise deloc în ziua aceea și observase că-i tremura ușor mâna. Hotărâse să se întindă câteva minute. Da, își amintea acum. Se întinsese pe pat. Trăsese pledul peste ea. Habar n-avea cât era ceasul.

Trebuia să se scoale și să mai lucreze la plasă. Sau, și mai bine, să se ducă la Miss Myrtle, să doarmă ca lumea toată noaptea și să se întoarcă dimineața, când avea mintea limpede.

A auzit un zgomot. Să fi fost cel care o trezise? Un târșăit. A rămas nemișcată, ascultând. *Păș, păș!* Dintr-odată, s-a aprins lampadarul, iar ea s-a ridicat în capul oaselor și patul a scârțâit.

Martin. Venind spre ea.

– Ce cauți aici? l-a întrebat.

El nu i-a răspuns. Annei nu-i era frică. Nu tocmai. Nu încă. Era mai mult furioasă din pricina nemaipomenitei lui îndrăznești. Lumina

lampadarului a căzut pe şuviţele unsuroase ale părului roşu al lui Martin. Avea ochii în umbră.

– Martin?!

Anna şi-a ridicat pledul până la piept, ca şi cum uitase că încă purta bluza şi pantalonii.

– Ce faci aici? a întrebat ea.

Pe măsură ce se apropia, ea îi adulmeca mirosul de whisky din respiraţie. Dar tot nu-i era frică. Până când a văzut ce făcea. Se descheia la pantaloni. O, *Doamne!*

Deodată, înainte ca ea să apuce să se ridice, el a atacat-o. Anna a ţipat. A simţit cum ceda patul şi a auzit ecoul rupturii piciorului acestuia, care a răsunat în tot depozitul. Era aplecată spre podea, cu capul în jos şi cu Martin peste ea. El duhnea a transpiraţie, a băutură şi a păr slinos. Anna a încercat să scape de sub el, dar a pironit-o. Era de o mie de ori mai puternic decât ea.

L-a apucat strâns de braţe. Şi-a înfipt unghiile în pielea lui, prin cămaşă.

– Gândeşte-te la soţia ta! l-a rugat. Gândeşte-te la fiicele tale! Te rog, nu face asta! Te rog, nu mi face rău!

Oare îl implora cu glas tare? Ce conta? Degeaba se ruga de el. O copleşise duhoarea lui. Îi pătrunsese în minte. Îi simţea erecţia lipită de ea. Martin s-a ridicat în genunchi şi a început să tragă de pantalonii ei, iar Anna a profitat de ocazie şi s-a luptat cu el. A dat să-l împungă cu picioarele, dar pantalonii îi ajunseseră în vine şi o împiedicau.

– *Încetează! Încetează! Încetează!* a ţipat ea.

L-a zgâriat pe faţă şi el a plesnit-o tare, mai tare decât îşi plesnise soţia.

– Taci dracului din gură! a zbierat el. Mi-ai distrus viaţa! Taci!

I-a smuls pantalonii. Anna a ţipat, încercând să se ridice, încercând să-l apuce de mâini, dar el a împins-o la loc, i-a pus mâna în gât, a strâns, a apăsă, a lăsat-o fără aer. O copleşea forţa lui, corpul nu-i mai părea făcut din carne şi oase, ci din beton şi din oţel, iar Anna a ştiut că el avea s-o omoare.

– Te crezi deosebită fiindcă ai câştigat un nenorocit de concurs! a zbierat Martin, iar

saliva pe care o împrășca i-a ajuns Annei pe față. O pictură imbecilă, de doi bani, cu bătrâne și cu alte chestii răsuflăte! Ți s-a urcat la *cap*, nenorocito! a continuat el, lovind-o cu genunchiul în burtă și făcând-o să țipe. Mi-ai distrus cariera! a strigat. Mi-ai distrus căsnicia!

O ținea de gât cu ambele mâini, strângând tot mai tare, în timp ce ea se zbătea. Nu s-a mai zbătut. Voia să-l lase să facă ce voia, dorindu-și acum doar să-și salveze viața. Să supraviețuiască. Martin a pătruns în ea. Cu toată forța. Anna a simțit că se rupea în două și a icnit. *Prea amorțită*. Da, mintea îi era prea amorțită ca să se poată gândi cum să se salveze. Cum să rămână în viață. Zăcea moale și slăbită, cu capul întors dinspre fața lui, dinspre duhoarea care venea de acolo, în timp ce el o masacra.

Și pe urmă Anna a văzut ciocanul pe jos, aproape de patul rupt. S-a uitat atent la ciocan. A uitat ce se petrecea. A uitat că Martin o masacra.

Avea de gând să-l masacreze ea *pe el*.

CAPITOLUL 47

Morgan

18 iulie 2018

Mă apuca nebunia atunci când comparam schița Annei cu murala propriu-zisă. În acea dimineață făcusem mai multe pauze ca să mă uit de departe, cu schița în mână, studiind diferențele dintre ea și murală. Oliver era la fel de fascinat ca și mine. S-a apropiat de murală cu o lupă, căutând cu atenție urmele de tamponare cu cărbune de sub ciocan sau de sub cuțitul dintre dinții negresei, dar n-a găsit nimic.

– Nu pot fi decât două explicații, a spus el venind lângă mine, în timp ce ne uitam la pictură. Fie că Anna Dale a știut dintotdeauna că urma să adauge obiectele acelea neobișnuite, dar a bănuț că Secția de Arte Plastice n-avea să-i aprobe schița dacă le includea, așa că le-a omis, fie chiar și-a pierdut mințile în timp ce picta.

– Sau avea un simț al umorului bizar, am sugerat eu.

M-am uitat spre ușa foaierului, iar Oliver mi-a urmărit privirea.

– La ce oră trebuie să vină bătrâna? m-a întrebat.

– Din clipă în clipă.

Saundra promisese s-o aducă pe Mama Nelle la galerie înainte de prânz și era trecut de ora unsprezece. N-aș fi băgat mâna-n foc că ele chiar aveau să vină. Saundra șovăise.

– Mama e tot mai fragilă pe zi ce trece, îmi spusese ea la telefon. Dar cred că în momentul ăsta n-are ce păți și, pe de altă parte, s-ar bucura să vină. Te place. Nu-și aduce aminte de numele tău, dar își aduce aminte de „fata cu părul galben“.

Am auzit o portieră trântindu-se și m-am dus la intrare, de unde am văzut-o pe Mama Nelle chinuindu-se să coboare din mașină. Saundra a fost nevoită s-o ridice de pe scaun și deodată m-am simțit vinovată că le cerusem să vină. Dar de cum au ajuns la ușa galeriei și am deschis, ochii Mamei Nelle s-au luminat în spatele ochelarilor.

– Fata cu păru' galben, a spus ea zâmbind.

– Ce mă bucur că ați putut veni! am răspuns, încercând să-mi dau seama dacă aș fi fost sau nu de ajutor apucând-o de braț pe Mama Nelle ca s-o conduc în foaier.

Am ales s-o țin ușor de cot, iar Saundra a ghidat-o și a ajutat-o să intre în încăpere. Oliver a tras două scaune la câțiva metri distanță de murală și am dat din cap spre ele.

– Haideți să vă așezați! am spus.

Dar, înainte chiar ca acele cuvinte să-mi fi ieșit pe gură, Mama Nelle se și oprise pe loc, cu privirea ațintită la murală.

– E aici? a șoptit ea. Miss Anna-i aici?

– Nu, nu e, am răspuns, uitându-mă la Saundra, dar murala ei este, și voiam s-o vedeți.

– Luați loc, vă rog, a spus Oliver.

Vorbise pe un ton îngrijorat, așa cum mă simțeam și eu. Bătrânei i-a pierit zâmbetul și i s-a muiat brațul de care o țineam.

– Da, haideți să stați jos! am spus. El e Oliver. Curatorul galeriei.

– Mamă, asta e galeria unchiului Jesse, a spus Saundra vorbind cât putea de tare, în timp ce o ajuta pe mama ei să ia loc pe scaun, după care s-a așezat lângă ea. Unchiul a vrut s-o construiască înainte să moară.

Mama Nelle nu auzea un cuvânt din ce-i spunea fiica ei, de asta eram sigură. Se uita la pânză. Acum, când reușisem s-o aduc la galerie, nu mai știam ce să-i spun. L-am privit pe Oliver, care a dat din cap aprobator, parcă spunând: „Ai adus-o, pune-i întrebările!”

– Seamănă cu pânza de care vă amintiți? am început, presupunând că era mai bine decât s-o întreb ce-mi doream de fapt: „Anna Dale și Jesse erau cumva amanți?”

Mama Nelle și-a dus mâna tremurândă la buze și a clătinat din cap.

– De... de unde ai asta? a întrebat ea, dând din cap spre murală.

– Jesse a ținut-o în studioul lui vreme de mulți ani, am răspuns. O restaurez. O curăț. Repar culorile.

– Jesse a distrus-o? a întrebat ea.

– Distrus-o?!

Bătrâna și-a îndreptat o mână tremurătoare spre pânză. Parcă ar fi arătat spre doamna cu alunele, femeia care ținea cuțitul între dinți.

– Ce i-a făcut?

Nu mi se năzărise că, în toți anii în care pânza stătuse la Jesse, *el* ar fi putut s-o modifice. Însă asta n-ar fi avut sens. Nu se potrivea cu ideea că „Anna Dale își pierduse mințile”.

– Murala conține niște ciudățenii pe care nu le pricepem, am spus eu ducându-mă în fața picturii. Cuțitul dintre dinții femeii de culoare, motocicleta, am enumerat, arătând spre celelalte anomalii. Dar noi credem că Anna... Miss Anna le-a pictat. Nu Jesse. Dar... Mamă Nelle..., am început, trăgând aer în piept. Mă întreb dacă Jesse și Miss Anna au fost mai mult decât prieteni.

Saundra și-a întors capul spre mine.

– Crezi că erau amanți? m-a întrebat ea.

Mama Nelle nu părea să ne audă și nu-și lua ochii de la murală.

– Am văzut un articol în ziarul de pe-atunci, i-am spus Saundrei. Zicea că cineva a scris la un moment dat niște cuvinte cu conotație rasistă pe zidul depozitului în care picta Anna și unde Jesse era... ucenic sau ajutor, sau... M-am întrebat dacă era ceva mai mult între ei.

– Aha! a exclamat Saundra, înțelegând. Păi, dacă a fost ceva, asta a rămas în trecut. Nu mai contează, nu?

De fapt, nu conta deloc, dar eu nu voisem să aflu adevărul mânată fiind de vreun interes cu tentă lubrică.

– Ai dreptate, am răspuns. Nu contează. Numai că am ajuns să mă simt... apropiată de Anna Dale de când lucrez la restaurarea

muralei pe care a pictat-o ea. A creat o schiță frumoasă, o schiță perfectă, iar apoi, pictând pânza propriu-zisă, a adăugat toate acele... detalii sinistre. Și...

Se părea că rămăsesem fără cuvinte.

– Am vrea doar să înțelegem mai bine, a spus Oliver, care stătea lângă mine și care m-a apucat de cot, luându-mă prin surprindere, iar acea atingere n-a durat atât de mult pe cât mi-aș fi dorit. Și, desigur, câțiva oameni care au apucat acele vremuri mai sunt și azi în viață, a continuat el, lăsându-și mâna într-o parte, iar Morgan se gândea că poate mama dumneavoastră putea să fi...

– Nimica de felu' ăsta, a spus dintr-odată Mama Nelle, uitându-se la mine. N-ai avut niciodată un prieten care să nu-ți fie iubit?

L-am simțit pe Oliver alături. Până de curând, el s-ar fi potrivit perfect descrierii. Oare doar în imaginația mea se petrecea ceva între noi? Ceva care se înfiripa? Da, era ceva ce eu voiam să se înfirișeze.

– Ba da, am răspuns. Știu la ce vă referiți. Vreți să spuneți că nu era nimic mai mult între Anna și Jesse? Doar prietenie?

– 'Xact.

Mi-am înclinat capul, curioasă.

– De ce sunteți atât de sigură?

Pe deplin tăcută, Mama Nelle m-a privit ținând atât de mult timp, încât am început să mă întreb dacă nu cumva i se făcuse rău.

– Mamă! a încercat Sandra s-o trezească la realitate.

– Nu mai vorbim de Miss Anna, a spus Mama Nelle aproape în șoaptă. Vin' aci! mi-a cerut ea, făcându-mi semn să mă apropii, drept pentru care am făcut cinci sau șase pași spre scaunul pe care ședea, ea și-a întins mâna spre a mea și eu m-am aplecat astfel încât gura ei să ajungă în dreptul urechii mele. Tu nu zici secretele ei, da? mi-a șoptit bătrâna. Io cu tine. Numa' noi știm.

„Ce să știm?!“ voiam s-o întreb.

Degetele ei uscățive mi-au strâns mâna de parcă astfel mi-ar fi făcut o rugămintă sau o promisiune. Nu știam care din două, dar eram

sigură că nu era momentul să insist. Trebuia să mai aștept.

– Da, am șoptit, la rândul meu. Nu zic nimănui secretele ei.

CAPITOLUL 48

Anna

22 martie 1940

Jesse a ajuns înainte să se crape de ziuă. Anna ședea pe patul devastat, pe jumătate dezbrăcată. Patul era rupt de tot, cu picioarele frânte și despicate, împrăștiate pe jos. Anna a urmărit privirea lui Jesse până la locul în care zăcea întins Martin. I-a urmărit privirea până la ciocanul plin de sânge. Jesse a făcut ochii mari și și-a dus mâna tremurândă la gură.

Anna se gândea că ciocanul era, de fapt, al lui Miss Myrtle, care-i spusese că-l putea păstra câtă vreme avea nevoie de el. Ori de câte ori bătuse cuie în pereții depozitului, savurase senzația de lemn fin în mână. Îi plăcuse capul solid al uneltei. Însă la miezul nopții îi plăcuse capătul cu gheara.

– Ce s-a întâmplat? a șoptit Jesse cu glas hârâit, luându-și mâna de la gură.

Anna nu putea scoate o vorbă, fiindcă pentru asta ar fi trebuit să facă un efort, iar ea nu mai avea pic de energie. Jesse s-a dus la ea. I-a luat din mână jurnalul intim, pe care și-l ținea peste coapsele goale, și a citit ceea ce scrisese ea cu puțin timp în urmă, înainte de revărsatul zorilor, când îi fusese cumplit de greață. Nici nu-și amintea ce cuvinte folosise.

– La naiba, 'ai de capu' meu, Anna! a spus Jesse.

Stătea lângă ea și citea. Era prima dată când îl auzea înjurând. Prima dată când îi pronunța numele fără „Miss” în față.

Apoi ea a început să plângă. Din nou. I se părea că nu mai avea lacrimi. Jesse a ridicat-o în picioare. Era să cadă, dar el a ținut-o. A ajutat-o să-și pună chiloții. Pantalonii. Acum era complet lipsită de pudoare. Nu-i păsa. Pe

urmă, Jesse a ajutat-o să ocolească patul, ca să nu calce în sânge. Cât sânge era acolo! Se îmbibase în podeaua de beton. Rubiniul se înnegriise deja și avea să persiste veșnic. Anna simțea că i se făcea rău din nou, dar i-a trecut. Jesse a ajutat-o să se așeze pe scaun, lângă șevaletul lui.

– Te simți bine? a întrebat-o, cu toate că era evident că numai bine nu se simțea.

Da, nu se simțea bine câtuși de puțin. Nu putea vorbi, dar nici nu era nevoie să-i explice lui Jesse ce se întâmplase. El citise totul în jurnal, iar Anna îl văzuse uitându-se în jur cu atenție – patul rupt, ciocanul plin de sânge, betonul roșu, craniul lui Martin făcut zob, ca un ou spart.

– Mă ocup eu, a spus el.

„Cum?” ar fi vrut ea să-l întrebe, dar efortul de a rosti cuvântul era prea mare.

Și-a luat ochii de la Martin. Era ultima oară când îl mai vedea. Oare îl lovise mai mult de o dată? Parcă da. Fusesse suficientă o lovitură ca să-l ucidă. Și totuși îl lovise de mai multe ori. O dată, de două ori. Poate că de trei ori. Nu-și amintea. O făcuse cu toată puterea, dar i se păruse că tot nu fusese de ajuns. Oare el chiar voise s-o omoare? Nu știa. Atunci când ea se ridicase de pe pat, Martin fusese cu fața întoarsă, iar ea înșfăcase ciocanul și îl lovise cu toată puterea. O putere de care nu fusese conștientă. O latură pe care nu știuse că o avea.

Urma să spună poliției că el voise s-o omoare.

Asta se gândea să spună.

– Mă ocup eu, a repetat Jesse, iar Anna și-a ridicat privirea la el, vag conștientă de faptul că era doar un copil, ea fiind adultul, și că totul era pe dos. Am nevoie de mașina ta, a continuat el, culegând cheile de pe masa pe care ea își ținea culorile, iar apoi luând o pereche de mănuși de lucru pe care i le cumpăraseră ea și pe care nu le folosiseră niciodată și uitându-se o clipă la ele. O să le distrug! a avertizat-o, iar ea a dat din cap în semn de aprobare, drept pentru care el și le-a pus.

„Poate că nu vine poliția“, și-a zis Anna în gând.

Jesse a deschis ușa depozitului și ea a întors capul, văzând cum corpul lui Martin era târât afară. Deși abia se făcuse ziuă și doar câțiva oameni ieșeau pe stradă atât de devreme, Anna s-a bucurat că depozitul era împrejmuit de arbori și că se afla la capătul unui drum lung, izolat de restul lumii. Jesse s-a întors. A luat ciocanul și s-a dus la masa ei de lucru. A deschis o cutie de vopsea cu gheara însângerată a ciocanului. Apoi s-a dus la pata de sânge de pe podea. Anna s-a uitat, șocată, cum turna vopsea roșie peste sânge. După ce a terminat, el a aruncat și cutia peste vopsea.

– Dacă te întreabă cineva, ai vărsat vopseaua din greșeală, a spus apoi, foarte calm. Tre' să mai cumperi, a sfătuit-o, iar după aceea a luat din colțul din față al depozitului bucata de pânză cu care fusese căptușită pânza atunci când o cumpărase Anna. Pentru mașină, i-a explicat el, ducându-se la ușă. Închid după mine, a anunțat-o, uitându-se pe lângă ea spre peretele depozitului, ca și cum ar fi văzut drumul neasfaltat de dincolo de el. N-am mai mers cu motocicleta, a continuat, da' după ce mă-ntorc, fac tot ce pot ca să scap de ea, a promis el, iar pe urmă a privit-o cum stătea locului, amortită și inertă, a arătat spre jurnalul din mâinile ei și a adăugat: Tre' să te descotorosești de caietu' ăla, Anna... De jurnalul' cela. Ai scris mult prea multe în el.

Anna a strâns jurnalul la piept, dând din cap în semn că da, așa avea să facă. Dar știa că nici vorbă să-l distrugă vreodată, din moment ce era ultimul dar primit de la mama ei. Nu, pentru nimic în lume.

*

Jesse n-a primit pe nimeni la depozit în acea zi, câtă vreme Anna ședea, paralizată, pe scaunul de la șevaletul lui. El a stat de pază în fața ușii.

– Nu se simte bine azi, spunea oricui voia să intre și s-o vadă pictând.

Anna se bucura că Jesse stătea cu ea. Se temea ca nu cumva să vină vreun bărbat și să

rămână singură cu el. Primarul, domnul Fiering sau altul din oraș. Dintr-odată, se temea de toți, căci aveau puterea să-i facă rău. Ori poate că vreunul dintre ei și-ar fi dat seama că sub vopseaua roșie de pe jos era sânge. Ori poate că venea poliția. Poate că găsiseră deja motocicleta lui Martin. Jesse nu-i spusese ce făcuse cu ea – sau cu cadavrul lui Martin –, iar ea nu-l întrebase. El îi spusese doar că arsese mânușile.

Pauline a venit la depozit cândva la amiază. Anna nu era sigură de oră. Timpul se destrăma. Atunci când a venit Pauline, Anna tot pe scaunul lui Jesse ședea, în timp ce el picta pe marginea muralei. Îi ceruse voie, iar ea fusese de acord. Nu știa dacă avea să mai poată picta vreodată ceva pe pânza aceea.

Pauline a dat să intre, dar Jesse s-a dus repede la ușă.

– Miss Anna nu-i bine, a mormăit el, încercând să-i stea în cale, dar Pauline i-a pus mâna în piept și l-a împins.

– Sunt asistentă medicală, a spus ea, iar apoi s-a dus glonț la Anna. Aceasta din urmă știa că trebuia să se poate normal, dar nu era capabilă de un astfel de efort. Rămăsese catatonică și se uita în gol, în timp ce Pauline traversa depozitul, îndreptându-se spre ea.

– O, Doamne! a exclamat Pauline, oprindu-se brusc. Ce s-a întâmplat aici? Anna a urmărit privirea prietenei sale până la vopseaua vărsată și la patul rupt. Pentru prima oară, a observat pata de sânge din mijlocul patului kaki. Acolo era sângele ei, nu cel al lui Martin. Dintr-odată, a izbucnit în plâns. Pauline s-a așezat în fața ei, iar fusta uniformei albe i s-a înfocat de jur împrejur. Și-a pus mâinile pe genunchi Annei.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat ea pe un ton blând, dar ferm, iar apoi a continuat în șoaptă: Băiatul... Jesse... ți-a făcut ceva?

În cealaltă parte a depozitului, Jesse se sprijinea cu spatele de perete, lângă ușă. Anna îi simțea frica.

– Nu, a rostit ea cu hotărâre, acela fiind primul cuvânt pe care-l articula cu voce tare de la venirea lui Pauline, și l-a rostit cu glas hârâit,

dar important era că reuşise să-l spună, fiindcă n-avea de gând să permită ca Jesse să fie blamat pentru cele petrecute. Jesse! i-a strigat ea. Du-te! Du-te acasă!

- Nu, Miss An...

- Ba da, i-a cerut ea, cât de autoritar putea.

Jesse avusese grijă de ea. Trebuia ca şi ea să aibă grijă de el. Băiatul a şovăit, dar în cele din urmă şi-a luat blocul de desen şi a plecat. Pauline s-a uitat după el, iar apoi s-a întors spre Anna.

- Ce ți-a făcut? a întrebat ea.

- Pauline! a încercat Anna să spună, luându-şi un ton care se voia glumeţ, dar ştiind că era imposibil să-l facă să sune astfel. Tragi concluzii pripite! Îmi pare rău pentru patul tău. Mi-a venit ciclul mai devreme decât mă aşteptam, şi..., a spus ea, aruncând o privire spre pata de sânge şi simţind că îi venea să vomite, dar a făcut un efort fizic şi psihic supraomenesc ca să se poarte normal faţă de Pauline. Atunci când mi-am dat seama că mi-a venit ciclul, m-am ridicat atât de repede, încât... cumva, au cedat picioarele patului. Îți cumpăr altul.

Pauline s-a uitat lung la ea, iar Anna şi-a dat lesne seama că n-o credea. Simţea cuvintele dezintegrându-i-se în gură. În minte.

- Te duc la spital, a spus Pauline întinzându-se spre mâna ei, dar Anna i-a respins-o.

- N-am *nimic*, a insistat ea. Nu vreau la spital.

Pauline s-a ridicat şi s-a uitat de sus la ea. Anna şi-a dat seama că se gândea ce să facă. Ştia că trebuia să se ridice. Să se ducă la masa ei de lucru. Să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Se gândea la cât de speriat trebuia să fi fost Jesse, care se dusesse acasă cu bicicleta. S-a uitat la prietena ei şi şi-a dat seama că în mintea acesteia se învârtteau roţile şi că ea trăgea concluzii greşite. Dacă-i împărtăşea suspiciunile ei lui Karl?

- Eu şi Jesse nu suntem amănţi, a spus Anna pe un ton ferm. La asta te gândeşti, nu-i așa?

Pauline s-a uitat din nou la sângele de pe pat, ca şi cum ar fi putut determina dacă era sânge

menstrual sau nu.

– Îmi fac griji pentru tine, a spus ea. Cred că te joci cu focul și că ești prea naivă ca să-ți dai seama.

– Prostii! a exclamat Anna, făcând efortul să se ridice și să meargă până în fața muralei, deși abia o țineau genunchii. Chiar trebuie să mă întorc la muncă, a spus ea, întinzând o mână tremurătoare spre paletă.

Pauline a mai rămas două clipe. Apoi a rostit o vorbă plină de compasiune, sau poate că de îngrijorare, sau... Anna nu și-a putut da seama. Se gândea doar că Pauline îi zisese că se juca, nu-i așa, cu focul. Prietena ei habar n-avea de amploarea focului cu care se juca ea.

– Mă bucur că dormi acasă noaptea asta, a spus Miss Myrtle atunci când Anna s-a întors acasă spre seară.

Bătrâna stătea la secreterul din sufragerie și scria, poate că o scrisoare, poate că altceva, dar Anna nu știa și nici nu-i păsa. Petreci mult prea mult timp în depozitul ăla oribil, a continuat Miss Myrtle. M-am îngrozit azi-noapte când am văzut că nu erai în patul tău. Sper că nu știe nimeni că ai stat acolo peste noapte. Nu vreau să mai faci asta. Auzi ce-ți spun?

– Îhî.

„Am omorât un om“, și-a spus Anna. „Cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă, am luat o viață.“

Și-a amintit de fiicele – acum, orfane – ale lui Martin. Și-a încleștat degetele pe speteaza scaunul tapițat, ca să nu cadă din picioare.

Miss Myrtle s-a încruntat.

– Ești bolnavă? a întrebat ea.

– N-am nimic.

Vocea Annei era răgușită. N-o prea folosisese în acea zi.

– Ești sigură? a stăruit Miss Myrtle, ridicându-se și venind la Anna ca să-i atingă fruntea cu dosul palmei reci. N-ai febră, dar ești... destul de palidă, a constatat ea, părând mai mult îngrijorată, decât supărată. Să-ți fac un ceai?

Anna a clătinat din cap.

– N-am nimic, a răspuns ea, vrând să scape de atenția lui Miss Myrtle, fiindcă în acel moment nu putea cu nici un chip să poarte o discuție normală. Sunt obosită, s-a scuzat, convinsă că, dacă se mai uita mult la ea, Miss Myrtle ar fi descoperit ce anume făcuse, așa că s-a întors spre scară și a încheiat: Mă duc la culcare!

Odată ajunsă în camera ei, a închis ușa și s-a rezemat de ea. În cap îi răsunau voci care se certau între ele.

„Ai luat o viață!”, o acuza una dintre voci.

„El era un monstru!”, răspundea o alta.

– Gata! s-a rugat Anna cu glas tare, iar apoi a șoptit: Gata, vă rog. *Vă rog, vă rog, vă rog... Voia să mă omoare!*

S-a târât și s-a trântit în pat îmbrăcată, fără să se spele pe față sau pe dinți. S-a luat singură în brațe. O dureau toate cele. Avea vânătăi pe brațe, pe umeri, pe gât. Partea interioară a coapselor i se înnegrise. Avea o durere sfâșietoare între picioare. Era sfârtecătă. Știa că trupul urma să se vindece. Cât despre minte, inimă și suflet..., nu era atât de sigură.

CAPITOLUL 49

Morgan

20 iulie 2018

Oliver a arătat spre peretele de lângă murală.

– Cred că aici ar trebui să punem schița originală a Annei, a spus el. Aici văd textul pentru murală, așa că schița o să fie o întregire perfectă. Ce zici?

Îmi plăcea că Oliver ținea la părerea mea.

– Cred că e perfect, am răspuns. Și cum o s-o descrii?

El a ridicat din umeri.

– Cred că o să recunoaștem că nu înțelegem motivul pentru care a adăugat Anna Dale acele ciudățenii și, așa cum a sugerat Lisa, invităm oaspeții să examineze atât schița, cât și pânza și să tragă singuri concluziile. În textul biografic spunem ce știm – sau mai degrabă ce nu știm – despre pictorița asta solitară, a adăugat.

– „Solitară” nu-i tocmai cel mai potrivit cuvânt, nu? am întrebat. Vreau să spun că nu știm dacă era solitară. Nu știm nici dacă era nebună. Știm doar că a făcut niște lucruri de neînțeles. Poate că ar fi mai bine să spunem „misterioasă”.

M-am uitat la Oliver, care avea o expresie amuzată.

– Încerci să-mi furi slujba? m-a tachinat el.

– Nu, mulțumesc, am răspuns. Am destule pe cap. Și trebuie să mă întorc la treabă.

– Și eu, a spus el. Dar mai întâi, a adăugat, scoțând telefonul din buzunar și întinzându-mi-l, haide să facem schimb de muzică timp de jumătate de oră.

M-am uitat la telefonul lui Oliver de parcă proprietarul lui o luase razna.

– Haide, a stăruit el. Ai zis că trebuie să ascult muzica lui Nathan. Doar treizeci de

minute! E un experiment.

Am zâmbit, după care am scos telefonul meu și i l-am dat. Mi-am conectat căștile la telefonul lui, iar el a făcut la fel cu al meu. Mi-am pus căștile în urechi. Un tip cânta ceva suav. Foarte suav.

– Cred că o să mă adoarmă, am zis.

Oliver tocmai făcea o grimasă ascultând *playlist*-ul meu pe Spotify. Am râs.

– Baftă! i-am urat.

– Și ție!

S-a întors la masa lui, iar eu mi-am îndreptat atenția spre genele delicate – dintre care jumătate fuseseră șterse – ale uneia dintre feministele din Tea Party. Chiar îmi plăcea o parte din muzica lui Oliver, trebuia să recunosc asta. Dar cu siguranță că m-ar fi adormit repede.

După douăzeci de minute, m-am uitat la el. Părea adânc concentrat, studiind ceva pe computer, dar dădea ușor din cap pe un ritm pe care nu-l auzeam. Am râs.

– Ține-o tot așa, băiete!

Am strigat destul de tare ca să mă audă. Și-a ridicat privirea și mi-a zâmbit timid. Era chipeș ca un puști. A scos telefonul meu din buzunar, s-a ridicat și a venit la mine, ca să facem schimb din nou.

– Frumoasă muzică, dar cam liniștită în raport cu gusturile mele, am spus eu, iar apoi am dat din cap spre telefonul meu. Ce părere ai?

– Înțeleg ce te atrage, a răspuns el. Vibrațiile. Ritmul... Aăă... *forța* din ea. Iar o parte dintre cântărețe chiar au versuri emoționante. Dar n-aș putea să ascult genul ăsta constant, așa cum faceți tu și Nathan.

– Va trebui să te călim, l-am tachinat.

Deodată, Lisa a intrat în foaier, venind dinspre hol.

– Ce faceți aici, tăiați frunză la câini? a întrebat ea făcând semn spre murală, dar părea mai degrabă obosită decât nervoasă. Haide, Morgan! Dă-i bătaie, pune culoare acolo unde nu-i!

- Vorbeam despre textul care însoțește murala, a spus Oliver pe un ton calm.

- O femeie albă, nebună, a pictat o murală ridicolă, a răspuns Lisa. Ce mai vrei?

Oliver a râs, dar îmi dădeam seama că se petrecea ceva cu Lisa. Avea ochii roșii, ca în ziua în care o surprinsesem plângând în bucătărie.

- Ce-i? am întrebat.

A oftat. Și-a încrucișat brațele pe piept, de parcă voia să se îmbrățișeze singură.

- Mama Nelle a murit azi-noapte, a răspuns ea.

- O, nu!

Brusc, m-am simțit vinovată, întrebându-mă dacă nu cumva faptul că o adusesem pe Mama Nelle la galerie și că insistasem cu întrebările, în condițiile în care pe ea n-o mai ajuta memoria... M-am întrebat dacă nu cumva bătrâna făcuse un efort prea mare.

- Îmi pare rău, Lisa, a spus Oliver.

- Și mie, am spus și eu. O plăceam cu adevărat. Și părea s-o cunoască bine pe Anna. Probabil că, dintre cei care au cunoscut-o, Mama Nelle a fost singurul om rămas în viață, am adăugat, iar apoi m-am uitat la murală fără s-o văd cu adevărat. Mi s-a părut că ne atașaserăm una de alta, am conchis.

Lisa mi-a aruncat o privire ciudată și și-a lăsat brațele în jos.

- Înurmântarea e luni, a spus ea, pornind din nou spre hol. Dacă dai randament aici, poți veni cu mine ca să-i aduci un ultim omagiu.

CAPITOLUL 50

Anna

28-29 martie 1940

Editia de dimineață a ziarului *Chowan Herald* anunța dispariția lui Martin Drapple, cu toate că trecuse o săptămână de când bârfa pe tema asta începuse și, bineînțeles, nu se mai oprise. Zvonurile spuneau că el avea probleme conjugale și financiare și că fusese extrem de deprimat din pricina faptului că nu câștigase concursul pentru murale. O femeie – poate că o prietenă a soției lui – venise la depozit ca să-i spună Annei că ea era vinovată pentru depresia în care căzuse Martin Drapple.

– El e un artist local care cunoaște orașul ca-n palmă, dragă, a spus femeia pe acel ton sudic, dulceag, în spatele căruia se puteau ascunde pumnale. Atunci când ai aflat că participa și el la concurs, ai fi putut să te retragi cu grație și să lași mura la pe seama lui.

Anna ar fi vrut foarte mult să fi făcut asta. Își dorea să nu fi pus niciodată piciorul în orașul Edenton. Poate că Martin se sinucisese, își dădeau oamenii cu presupusul. Ori poate că fugise cu vreo femeie. Cel mai probabil, păreau să creadă cu toții, se izolase pentru o vreme, ca să-și lingă rănilor. Uneori, până și Anna credea asta.

„O, Martin Drapple a plecat într-o excursie!“, visa ea.

Se speria când își imagina asemenea lucruri. Oare își pierdea mințile? Vedea pata roșie pe podeaua depozitului și se gândea:

„O, îmi amintesc când am vărsat vopseaua. Ce stângace am fost!“

– Trebuie să-ți revii, Anna, i-a spus Jesse mai târziu în cea dimineață, pe când ea stătea,

neajutorată, în fața muralei, cu pensula în mână.

Jesse lucrase toată săptămâna în locul Annei, doar la fundal, lăsând pe mâna ei partea complexă. Dar în majoritatea zilelor ea se mulțumea să stea pe scaun și să-și întoarcă, încăpățânată, capul, ca să nu mai vadă mura.

– Îmi vine să vomit numai când mă uit la ea, îi spusese lui Jesse.

Patul și pata care stăteau mărturie pentru cele întâmplate nu mai erau. Jesse se debarasase de ele, iar Anna nu-l întrebase nimic. Nu-i păsa. Tot ce rămăsese la depozit din noaptea aceea era pata revoltătoare de vopsea roșie de pe jos. Ori de câte ori o vedea, Annei îi venea să verse. Vinovăția și furia se încăierau înăuntrul ei și rareori trecea o clipă fără să îndure ori una, ori alta. Nu prea mai dormea, iar când o făcea avea coșmaruri înspăimântătoare, care o debusolau până în punctul în care nu mai știa ce era real și ce nu. Atunci când își amintea ce *era* real, izbucnea în plâns, fie că era singură în camera ei, la Miss Myrtle, fie că se afla lângă unul dintre standurile farmaciei, fie că vegeta în depozit, unde zăcea, buimacă.

O dată, în săptămâna cu pricina, Pauline se oprise la depozit ca s-o invite la masă. Auzind zgomotul pe care-l făcea motorul mașinii ei, Jesse îi pusese Annei în mâini pensula și paleta, iar apoi o ridicase în picioare, ținând-o de cot.

– Măcar *prefă-te* că lucrezi, îi șoptise el.

Anna refuzase invitația lui Pauline, de teamă că, dacă petrecea mai mult de câteva minute împreună cu prietena ei, ar fi putut să-i dezvăluie acesteia ceva. Nu voia să mai audă întrebările și să combată suspiciunile lui Pauline. Se temea să nu facă vreo gafă. Să se dea de gol și să-l dea și pe Jesse. Anna nu mai avea încredere nici în propria minte, nici în capacitatea ei de a-și ține gura. Își simțea creierul amortit, iar gândurile, cumplit de încâlcite.

În cazul în care Miss Myrtle se întreba de ce era Anna atât de tăcută la micul dejun și de ce, mai nou, venea în fiecare seară acasă, în loc să

lucreze până târziu, bătrâna nu zicea nimic, dar, cu siguranță, *era* îngrijorată în privința chiriei ei.

– Ar trebui să te vadă un doctor, îi spusese ea Annei marți dimineața. Ești atât de senină de obicei... Cel mai probabil, ai nevoie de fier.

Annei îi luase o clipă până să prindă să zâmbească în loc de răspuns, ca și cum ar fi priceput mai greu cuvintele lui Miss Myrtle. De s-ar fi tratat într-un mod atât de simplu durerea ei! Își spunea. Numai că fierul n-ar fi ajutat. Nimic nu i-ar fi putut ameliora vinovăția și frica.

Vineri dimineața, Anna s-a târât la depozit și l-a găsit acolo pe Jesse. El stătea în fața muralei și se uita la ea, întunecat la față de teamă.

– Anna, a spus el în șoaptă. Ce-ai făcut?

Ea i-a urmărit privirea spre murală, unde, dintre fustele feministelor din Tea Party, se vedeau ieșind bara roșie și anvelopa neagră a motocicletei lui Martin. Anna a icnit, cu mâna la gură. De ce se mira? Ea pictase, și o știa foarte bine. Totuși, amintirea aceluia fapt era neclară, ca și cum o făcuse în vis.

– Acopăr eu, a spus Jesse. Odihnește-te!

– O s-o pictez la loc, i-a spus ea.

Jesse i-a aruncat o privire încruntată.

– *De ce?* a întrebat, pe un ton plin de panică. Tre' să uiți ce s-a-ntâmplat!

Anna nu știa de ce pictase așa ceva. Tot ce știa era că motocicleta trehuia să fie acolo.

Dar Jesse a pictat peste ea. Anna l-a privit cum pune fustele doamnelor la locul lor. Era un artist bun, dar abia învăța cum să lucreze în ulei și ea vedea că se chinuia să-i imite stilul. Oricine avea ochiul format și-ar fi dat seama că nu ea pictase fustele. Totuși, îl privea cu indiferență. Se putea întoarce mai târziu, după ce pleca el. Chiar dacă depozitul îi bântuia visele de noapte, tot avea să se întoarcă. Trebuia să pună motocicleta acolo unde îi era locul.

CAPITOLUL 51

Morgan

20 iulie 2018

Mă gândeam la Mama Nelle în timp ce stăteam în fața cititorului de microfilm de la bibliotecă, căutând articole despre Anna. Aș fi vrut să fi avut cheia amintirilor bătrânei, dar era prea târziu. Mă întrista moartea ei. Speram să fi murit liniștită. Fără dureri.

Deja stăpâneam cititorul de microfilm, dar îi lua o veșnicie să caute articolele care pomeneau despre Anna, mai ales că erau puține și izolate în timp. Dintr-odată, mi-a sărit în ochi un articol. Unul straniu. L-am observat doar pentru cuvântul „portretist”, conținut în titlu.

Portretist local dispărut

Anna? Totuși, părea ciudat să fie numită „portretist”. Am început să citesc.

Bine-cunoscutul portretist din Edenton, Martin Drapple, a dispărut vineri, potrivit soției sale. Prietenii au relatat că domnul Drapple era deznădăjduit din pricina pierderii concursului de pictură murală pentru oficiul poștal, sponsorizat de guvern, în fața pictoriței Anna Dale din New Jersey. Doamna Drapple a declarat că soțul ei o ajutase pe Miss Dale să lucreze la murală și că „era umilitor pentru el să piardă în fața unei femei”. A mai spus că, totodată, a dispărut și noua lui motocicletă. Oricine are informații despre locul în care se află domnul Drapple este rugat să contacteze secția de poliție din Edenton.

M-am rezemat și m-am încruntat la ecranul aparatului. Cine naiba era Martin Drapple? Oare o ajutase pe Anna? Să fi existat un triumphi amoros între el, soția lui și Anna? Sau între el, Anna și Jesse?

Mi-a luat un minut să-mi pice fisa: „*totodată a dispărut și noua lui motocicletă*“. M-am gândit la motocicleta care scotea capul de sub fustele feministelor. O coincidență sau altceva?

Am răsfoit ziarul din săptămâna următoare, căutând și alte știri. Am dat peste asta:

**Anna Dale, autoarea muralei pentru
oficiul poștal,
le închide vizitatorilor ușile depozitului**

De câteva săptămâni, pictorița Anna Dale ținea deschise ușile fostului depozit Blayton, unde pictează murala ce va decora oficiul poștal din Edenton. Pe neașteptate, în cursul acestei săptămâni, artista a închis ușile pentru public, declarând că dorește ca pictura murală să fie o surpriză pentru momentul în care publicul o va vedea în forma ei finală.

Dirigintele poștei, Clayton Arndt, nu e îngrijorat.

„Artiștii sunt capricioși“, a spus el atunci când i s-a cerut să comenteze. „În momentul de față, îi oferim domnișoarei Anna intimitatea de care are nevoie ca să se concentreze.“

Domnul Arndt consideră că murala va fi gata la sfârșitul lunii aprilie.

Alții nu sunt la fel de siguri că totul e în regulă cu artista.

„Cred că e bolnavă“, a spus doamna Oscar Grant, care locuiește pe North Granville Street. „Mă opream aproape în fiecare zi ca s-o văd cum pictează și spunea că puteam veni la depozit oricând doream, iar dintr-odată nu se mai poate. E de neînțeles.“

Am făcut copii ale articolelor și am luat un Uber până la galerie, sperând să-l găsesc pe Oliver. Acolo era. Parcă nu se mai ducea deloc

acasă zilele astea. L-am găsit în capătul îndepărtat al galeriei goale, măsurând un perete.

– A, bun! a spus el de îndată ce am intrat. Mi-ar prinde bine încă două mâini. Ține asta, m-a rugat, dându-mi un capăt al ruletei și făcându-mi semn să mă duc în celălalt capăt al camerei. Ce cauți aici? m-a întrebat. Credeam că ai terminat pe ziua de azi.

– Am găsit niște articole pe care voiam să ți le arăt.

I-am înapoiat ruleta și m-am uitat cum nota niște cifre în agendă. A băgat ruleta în buzunar și a întins mâna spre mine.

– Ia să vedem, a spus.

I-am dat două coli de hârtie și m-am așezat lângă el câtă vreme a citit. Mirosea ușor a transpirație, de parcă trudise toată ziua, și stăteam atât de aproape, încât ni se atingeau umerii. Purta un tricou negru, iar eu, unul albastru – evident, fără mâneci – și-mi plăcea să-i simt pielea. Îmi plăcea mai mult decât mi-aș fi putut imagina și nu m-am clintit. Nici el n-a făcut-o.

– Hmmm..., a murmurat după ce a terminat de citit, fără să-și ia privirea de la articole. Ce părere ai de motocicletă?

– Habar n-am. E foarte ciudat, nu? Și apoi presupunerile că ar fi fost bolnavă! Poate că a murit de cauze naturale. Nu..., am început să spun, dar după aceea m-am oprit.

Mi-am pierdut șirul gândurilor în clipa în care am simțit mirosul lui Oliver. Aș fi vrut să mă cuprindă cu brațul. Să-și lipească mâna de umărul meu. Oare doar eu simțeam ceva față de el? Eram cu opt ani mai mică. Atunci când îl cunoscusem, o asemenea diferență de vârstă mi se păruse mare cât o viață de om. Acum nu-mi păsa.

„Te rog, atinge-mă înainte să înnebunesc!”

Dar el s-a dat la o parte ca să se uite la mine.

– N-o să aflăm niciodată, a spus el, dând din cap spre articole.

Dintr-odată, m-a apucat deznădejdea.

– Știu, am răspuns. Dar supoziții putem face, măcar de amorul artei.

Mi-a zâmbit și poate că a mai zis ceva, dar
luminile din galerie i-au aprins ochii albaștri și
parcă nu mai auzeam nimic.

Dintr-odată, era extraordinar de chipeș.

CAPITOLUL 52

Anna

2 aprilie 1940

La micul dejun, Anna își pregătea singură farfuria, ca să nu aibă atâta mâncare câtă i-ar fi pus Freda. Făcea asta în ultimul timp în încercarea de a evita s-o tot întrebe Miss Myrtle de ce îi pierise apetitul. Însă era posibil ca în acea dimineață Miss Myrtle să fi observat, fiindcă a scris numele doctorului ei pe o bucată de hârtie și l-a așezat lângă ceașca de cafea a Annei. Apoi și-a dus cafeaua la gură și a sorbit.

– Poliția a găsit cadavrul lui Martin Drapple pe malul râului Queen Anne, a spus ea lăsând ceașca din mână. Niște copii au dat peste el și apoi s-au purtat atât de ciudat, încât până la urmă mama lor i-a făcut să spună totul. S-a dus la poliție și...

Anna n-a mai auzit nimic. Îi încremenise mâna pe furculiță.

– Mi-a zis Pauline aseară, a continuat Miss Myrtle luându-și cuțitul ca să spargă oul fiert moale, iar Anna a întors capul ca să nu vadă, gândindu-se la întrebările pe care le-ar fi pus un interlocutor nevinovat, însă oricum mintea ei încetoșată refuza să gândească și oricum Miss Myrtle a cruțat-o de efort, continuând: Avea capul strivit, bietul de el! Eu l-am socotit întotdeauna un om încântător și un artist talentat, dar ceva era foarte în neregulă cu el. Pauline zicea că-i povestise Karl cum Drapple își bătea uneori soția și copiii. Ți dai seama? Poate că ea a făcut-o. Soția. Dar, dacă el o bătea, cine ar putea s-o țină de rău? Sper să scape basma curată!

Anna respira sacadat și vedea stele verzi în fața ochilor. Miss Myrtle părea prea pasionată de trăncăneală ca să observe că, de cealaltă

parte a mesei, chiriaşa ei se destrăma pur şi simplu. Iar atunci când Anna a ţâşnit în picioare, atât de repede încât era să tragă faţa de masă după ea, Miss Myrtle şi-a ridicat privirea, mirată.

– Ce-i, Anna? a întrebat.

– Tocmai mi-am amintit... că tre... trebuie să fac ceva, s-a bâlbâit ea. Vă rog să mă scuzaţi.

Cu mâini tremurânde, şi-a ridicat iute farfuria, sperând ca Miss Myrtle să nu observe că nici nu se atinsese de mâncare, şi şi-a dus-o la chiuvetă. Apoi a fugit din casă trăgând aer adânc în piept, fără oprire. Plângând, s-a îndreptat spre faleză, nădăjduind să nu-i fi văzut nimeni lacrimile şi hohotind, din ce în ce mai disperată, la fiecare pas. S-a aşezat pe zidul scund, copleşită de duhoarea de peşte, până când a reuşit să-şi stăpânească lacrimile, care au fost înlocuite, însă, de oribila imagine a cadavrului lui Martin descoperit de poliţie. Oare cum arăta după o săptămână şi jumătate? Cu faţa mâncată de animale. Cu creierul scurs în pământ. Încă nu-i venea să creadă ce făcuse. S-a aplecat şi a vomitat în apă.

S-a ridicat din nou în picioare şi a început să meargă fără nici o ţintă, cu batista la gură. Trebuia să sune la poliţie. Să-l sune pe Karl. Să-i explice ce s-a întâmplat. Dar atunci ar fi dat Jesse de bucluc. Pe Jesse l-ar fi costat viaţa.

S-a trezit lângă Mill Village, unde era linişte. Straniu de linişte. Singurul semn de viaţă părea să fie câte o femeie care pune rufe la uscat în curte. Şi apoi, Anna a observat: un craniu aşezat la fereastra din faţă a uneia dintre casele din sătuc. S-a uitat la oasele craniului. O privea şi el, la rândul lui. S-a dus mai departe şi a văzut că şi următoarea casă avea un craniu la fereastră. Şi următoarea, şi următoarea. N-o speriau. Era curioasă, se oprea să-l observe pe fiecare în parte. S-a gândit la căsuţele din Mill Village pe care le pictase ea, după care a dat fuga la casa lui Miss Myrtle, cu imaginea craniilor în minte. S-a urcat în maşină şi a condus repede până la depozit, unde l-a găsit pe Jesse amestecând culorile. El a părut să-i spună ceva. Nu l-a ascultat. A luat repede

paleta, a amestecat puțin alb Cremnitz cu o tentă de negru-cărbune și cu un pic de albastru Antwerp. A tras o ladă în fața muralei, s-a așezat pe ea și a pictat un mic craniu delicat, așezat la fereastra primei case din Mill Village.

– O, nu, a spus Jesse din spatele ei. *Anna!*

Ea s-a tras puțin înapoi, ca să admire craniul pe care tocmai îl pictase. Era desăvârșit.

CAPITOLUL 53

Morgan

23 iulie 2018

Înmormântarea Mamei Nelle nu se mai termina și aveam senzația că făcusem o mare greșală să consimt să vin, în condițiile în care trebuia să lucrez la murală. Mă durea glezna în timp ce îi ascultam pe Saundra și pe alți copii și rude care povesteau despre viața bătrânei. Unele istorisiri erau hazlii, altele, dramatice, dar simțeam o conexiune cu femeia pe care o descria familia ei. Relația mea cu Mama Nelle fusese diferită. Împărtășiserăm secrete despre Anna. Singura problemă era că habar n-aveam care fuseseră acele secrete.

După ce s-a terminat slujba și ne-am îndreptat spre ieșirea din biserică, Lisa a spus:

– Se adună toată lumea la fermă, dar *tu* trebuie să te întorci la treabă, așa că te las la galerie înainte să plec la praznic.

– Bine.

N-avea rost să mă duc la fermă ca să mănânc și să stau la taclale, când persoana cu care aș fi vrut să vorbesc nu mai era printre cei vii.

– Stai aici, mi-a cerut Lisa atunci când ne-am apropiat de ieșire. Aduc mașina ca să nu fii nevoită să mergi prea mult.

Gleзна nu mă mai durea atât de tare și scăpasem de ortează, dar tot îmi venea greu să merg.

Lisa a dispărut în mulțimea din tinda bisericii, iar eu m-am lipit de perete ca să nu le stau în cale oamenilor. Cineva m-a bătut pe umăr și am dat cu ochii de Saundra.

– E foarte frumos din partea ta că ai venit, mi-a spus ea.

– Am vrut. Chiar mi-a plăcut mama ta.

- Și ea te-a plăcut, m-a asigurat Saundra, după care a zâmbit. Mai mult decât bănuiam.

- Cum adică?

- Ei bine, nu știu ce să cred, dar Mama are... avea... un cufăr vechi în camera ei. Ținea în el tot soiul de lucruri, a continuat Saundra dându-și peste cap frumoșii ochi negri. Hârtii, chitanțe, haine, pleduri mâncate de molii. Oricum, cel mai ciudat lucru... în dimineața în care a murit, atunci când am intrat în camera ei... am găsit...

Saundra s-a înecat din pricina lacrimilor, iar eu i-am atins ușor brațul.

- Îmi pare rău, am zis.

- Mă rog, a reluat ea, adunându-se, în acea dimineață am intrat în camera ei și am găsit aruncate pe jos și pe servantă toate obiectele pe care mama le păstrase în cufăr. Îl golise, azvârlise cu lucrurile prin cameră, de parcă ar fi luat-o razna. Dar am dat peste ceva... fusese, probabil, chiar la fundul cufărului și ea făcuse toată dezordinea aceea ca să-l găsească... un jurnal. Cel puțin, cred că e jurnal. Are un lăcățel, dar n-am găsit și cheia printre lucrurile ei. Nici nu știam că ținea unul. Nu prea era ea genul care să scrie, s-a confesat Saundra, iar eu nu-mi dădeam seama de ce-mi spunea toate astea și cred că mi se citea nedumerirea pe față. Mama a scris un bilet și l-a pus pe coperta jurnalului, a continuat Saundra. A scris: *Dă-i-l fetei cu părul galben.*

Eram uluită.

- De ce ar fi făcut așa ceva? am întrebat, dar gândurile îmi alergau deja în toate părțile.

Oare când începuse Mama Nelle să scrie jurnalul? Exista vreo șansă ca ea să fi dezvăluit ceva despre Anna în el? Ceva ce considera că ar fi trebuit să știu?

- Habar n-am, a răspuns Saundra.

M-am uitat la mâinile ei goale.

- Ai adus jurnalul cu tine? am întrebat-o.

- Păi, sper să nu te superi, a început ea să se scuze. Bineînțeles că o să ți-l aduc, fiindcă așa a vrut ea, dar aș vrea să-l citesc eu mai întâi. Habar n-aveam că-l ținea și cbiar...

- Sigur că da.

Îmi imaginam cât de avidă era fiica unei mame iubitoare să citească despre viața celei dintâi, pe când mie prea puțin mi-ar fi păsat de poveștile pe care ar fi vrut să mi le spună mama mea. Îmi venea s-o întreb pe Saundra când avea de gând să-mi aducă jurnalul, dar am izbutit să-mi țin gura.

– O să trebuiască să sparg lăcățelul.

Parcă își cerea scuze.

– Sigur că da, am repetat. Mă întreb dacă acolo scrie ceva despre Anna Dale și dacă ăsta e motivul pentru care mi l-a lăsat mie.

– Ți spun dacă găsesc ceva de genul ăsta, a spus Saundra, dar, sincer vorbind, Morgan, nu cred că trebuie să-ți faci prea mari speranțe. În ultimele zile nu mai gândea limpede. Nu văd de ce ți-ar fi lăsat ție jurnalul. Cred că în noaptea aceea nu era în apele ei.

Am dat din cap, fiind într-un tot de acord.

– Înțeleg. Și mi-ar plăcea să-l citesc, dar după ce termin o să ți-l înapoiez. Ar trebui să rămână în familie.

– Mulțumesc pentru înțelegere, a spus Saundra. O, să nu uit! Am găsit și niște portrete vechi ale familiei, făcute de unchiul Jesse pe când era foarte tânăr. Oare le-ar vrea Lisa pentru galerie?

– Poate că da, am spus. O s-o întreb.

Însă acele ultime cuvinte ale mele au sunat stângaci, mecanic. Nu mă gândeam decât să pun mâna pe jurnalul Mamei Nelle.

CAPITOLUL 54

Anna

5 aprilie 1940

Anna nu știa dacă Jesse era supărat pe ea, sau doar îngrijorat. Nici măcar nu-i păsa. El era prevăzător și nu mai primea pe nimeni la depozit, iar oamenii nu pricepeau de ce nu mai puteau intra ca s-o vadă pictând, așa cum se întâmplase până de curând. Anna nu știa ce le spunea Jesse sau de ce ei îl ascultau. Auzise pe cineva zicând despre el că era „coloratul cu nasul pe sus” care le dădea ordine, dar ignorase acele cuvinte. Oamenii nu puteau intra ca s-o vadă pictând, și cu asta, basta.

Spiritul lui Martin se afla în depozit. Jesse n-o crezuse atunci când ea i-o spusese, dar două dintre lămpile care atârnavă de bârne se stinseseră în timpul săptămânii și Anna era sigură că asta se întâmplase din cauza lui Martin. Înainte nu crezuse în spirite, dar acum credea, cu toată ființa ei. Lămpile erau prea sus pentru ca ea sau Jesse să ajungă la ele și să le repare, dar nici că-i păsa. Nu-i mai păsa de nimic. Nici de murală... doar că într-una din zile pictase și un ciocan, înainte ca Jesse să ajungă la depozit. El nici nu observase, lucru care Annei i se păruse deosebit de amuzant.

– Ce râzi? Întrebase Jesse, părând suspicios. Asta nu-i râsu’ tău.

Anna își încleștase dinții ca să nu mai râdă. Ciocanul era în fața lui și nu-l vedea. Nu i s-a părut amuzant mai târziu, dar în clipa aceea era aproape isterică din pricina impulsului de a râde. Se gândise să adauge și niște picături de sânge, care să se scurgă de pe gheara ciocanului.

– Nu mai ești cu toate țițele pe casă, spusese Jesse, îngrijorat.

Ea știa că nu mai era cu toate țiglele pe casă. Din când în când, i se părea că-și revenea, iar în acele momente era perfect conștientă că o luase razna, însă îi era mai simplu s-o țină tot așa, decât să găsească o cale să îndrepte greșeala făcută.

Doctorul a venit vineri, la amiază. Miss Myrtle a insistat s-o consulte pe Anna și el a urcat în camera ei, i-a ascultat inima și plămânii și s-a uitat în gâtul și în urechile ei.

– Sunteți foarte slăbuță pentru înălțimea dumneavoastră, a anunțat-o, mișcând din mustața lui mlădioasă, iar Miss Myrtle se teme că nu mâncați suficient.

– Nu prea mai am poftă de mâncare, a răspuns Anna. Probabil că asta mi se întâmplă din pricina vremii de afară.

– Încercați să mâncați mai mult, a spus el. Trebuie să puneți niște carne pe oase.

Cuvântul „oase” a făcut-o pe Anna să se gândească la craniul din fereastra casei din Mill Village și era cât pe ce s-o pufnească râsul pe loc. A trebuit să facă un efort monumental ca să-și stăpânească hohotele de râs, dar a izbutit.

– Dormiți bine? a întrebat doctorul.

– Perfect, a răspuns Anna.

Însă în mintea ei a adăugat: „Mai puțin atunci când am coșmaruri!”

Cumplite lucruri, coșmarurile astea! Dacă ar fi crezut că doctorul avea pastile împotriva lor, i-ar fi povestit despre ele.

– Sunteți melancolică? a mai întrebat el.

– Nu! a exclamat ea pe un ton dur.

Melancolia fusese diagnosticul mamei ei în timpul perioadelor de inactivitate. Anna nu suporta cuvântul. Nu era ca mama ei. „Melancolia” nu descria felul în care se simțea. Era *furioasă* din pricina a ceea ce-i făcuse Martin. Din pricina a ceea ce-i luase el. Și-i venea să vomite de vinovată ce se simțea și era speriată de moarte. Dar doctorul nu despre asta o întrebase.

– Miss Myrtle consideră că, poate, munciți prea mult, a spus el.

– O s-o iau mai ușurel, a răspuns ea.

Dar chiar în clipa aceea s-a gândit: „Dacă aş lua-o mai uşurel, aş muri.“

Atunci când se afla la depozit, fie se uita în gol, fără să se gândească la nimic, fie îi spunea lui Jesse ce anume să facă la murală. Jesse tot încerca să-i pună pensula în mână ca să lucreze ea, dar Anna îşi pierduse complet interesul.

– Când aţi avut ultimul ciclu? a întrebat doctorul.

Asta a mirat-o şi şi-a dat seama că nu ştia răspunsul. Nu prea ţinea ea socoteala.

– Acum trei săptămâni, a răspuns, dar a început să se gândească la centura cu tampon din sertarul cu lenjerie.

Oare când purtase ultima oară chestia ala nesuferită? Când băgase ultima oară mâna în cutia cu tampoane? Şi-a schimbat cursul gândurilor şi a contemplat mustaţa inegală a doctorului, cu un capăt mai sus decât celălalt. O făcea să zâmbească.

– De ce zâmbeşti? a întrebat-o doctorul, răspunzându-i la zâmbet cu unul cât se poate de călduros.

– Nu ştiu, a recunoscut ea. Cred că sunt fericită.

A aşteptat ca doctorul să iasă din cameră, iar apoi a izbucnit în lacrimi.

CAPITOLUL 55

Morgan

27 iulie 2018

I-am dat Rebeccăi formularul de la ședința AA, semnat, și m-am așezat lângă biroul ei.

– Scuze de întârziere, am spus.

Întârzasem doar cinci-șase minute, dar numai ca s-o irit pe Rebecca n-aveam chef. Mă pierdusem în murală toată dimineața. Mă pierdusem de tot. Lucrasem la mânerul argintiu al cuțitului din gura muncitoarei la fabrica de alune și îmi luase câteva ore să fac retușul. Însă îmi ieșise perfect. Eram tentată să-l chem pe Oliver ca să-mi spună cât de extraordinar ieșise, dar nu mai aveam nevoie de confirmarea lui. Știam că era extraordinar. Până și în biroul Rebeccăi aveam în fața ochilor tot luciul lamei argintii și linia umbrei, acolo unde nu ajungea lumina pe mâner.

– Ai un aer vinovat, a spus Rebecca ridicându-și privirea din formular. Ce-i cu tine?

– Azi am făcut o treabă extraordinară, am spus. De fapt, toată săptămâna am făcut treabă extraordinară. Mă simt bine.

Rebecca a ridicat din sprâncene și a zâmbit.

– Mă bucur să aud asta, a spus ea.

– Credeam că n-o să am timp să termin murala și că o să mă întorc la închisoare, dar acum am impresia că o s-o scot la capăt.

Rebecca și-a înclinat capul într-o parte.

– De ce să te întorci la închisoare?

– Pentru că n-am terminat la timp.

Rebecca și-a scos ochelarii cu ramă neagră.

– Morgan, ai ieșit de tot, a spus ea. Eliberată condiționat. Ai fost eliberată condiționat cu înțelegerea că o să muncești și o să plătești

despăgubiri, dar asta n-are nimic a face cu vreun termen-limită arbitrar.

– Ba nu, am spus eu încruntându-mă la ea. Trebuie să termin de restaurat murala înainte de inaugurarea galeriei, altfel mă întorc la...

– Ba nu, a repetat Rebecca pe un ton ferm. Cine ți-a spus una ca asta?

– Lisa și avocata ei, Andrea Fuller, am răspuns, întrebându-mă pe dată dacă ele chiar spusesea asta și dându-mi seama că nu-mi aminteam. Deși poate..., am murmurat, poate că, din spusele lor, eu am presupus...

Mi-a pierit glasul în timp ce încercam să-mi amintesc conversația avută mai demult cu cele două femei.

– Îmi pare rău că ai înțeles greșit, a spus Rebecca. Relaxează-te! Știi care sunt pretențiile mele și nici una n-are a face cu momentul în care termini restaurarea muralei.

Ar fi trebuit să mă enervez. În tot acel timp, trăisem cu frica închisorii. Și totuși n-am simțit decât indiferență. Mă năpădise o stranie pace interioară. Urma să termin murala la timp, nu pentru că trebuia, ci pentru că voiam. O terminam pentru Lisa și pentru casa ei. O terminam pentru că așa ar fi vrut Jesse. O terminam pentru Anna.

Cel mai mult, mi-am spus, o terminam pentru mine.

CAPITOLUL 56

Anna

8 aprilie 1940

– Poliția a găsit motocicleta lui Martin în pădurea de lângă Mill Village, a spus Miss Myrtle la micul dejun, luni dimineața.

– Chiar așa?

Anna voia să pară plictisită, ca și cum vestea n-avea nici o relevanță. Ca și cum n-ar fi avut nimic a face cu ea.

– Pauline a zis că, de fapt, Karl a fost cel care a găsit-o, a continuat Miss Myrtle. Fusese chemat acolo pentru nu știu ce și a observat bara roșie într-un tufiș.

Anna a dat să ridice ceașca de cafea la gură, dar îi tremura mâna atât de tare încât a lăsat-o imediat pe farfurioară.

– Cred că ar trebui să știi, draga mea, a adăugat Miss Myrtle, că doamna Drapple i-a spus lui Karl că ea e de părere că Jesse Williams l-a ucis.

– E ridicol! a exclamat Anna. Jesse n-ar omorî nici măcar o muscă!

– Ei bine, doamna Drapple crede că Martin venea la depozit la *tine* în noaptea în care se bănuiește că a fost ucis și că Jesse era acolo și l-a omorât.

Anna s-a străduit să taie o bucătică de cârnat pe care n-avea de gând s-o mănânce, dar simțea privirea pătrunzătoare a lui Miss Myrtle.

– Sper că nu credeți o iotă, a spus ea, iar apoi a luat o îmbucătură din cârnat.

Părea să nu fie în stare s-o privească în ochi pe bătrână. Plimba bucata de cârnat prin gură, neștiind dacă o putea înghiți.

– Nu-l cunosc bine pe Jesse Williams, a spus Miss Myrtle uitându-se în gol, ca și cum ar fi fost adâncită în gânduri. Însă știu că provine

dintr-o familie de negri buni și muncitori. Numai că nu vreau să te privească lumea așa. N-ar fi trebuit să stai noaptea la depozit. Oamenii au început să creadă tot soiul de drăcii.

Încă plimbând îmbucătura de cârnat prin gură, Anna a dat din cap în semn că era de acord cu spusele lui Miss Myrtle. Și ea voia să nu-și fi făcut acel obicei. Se tot gândea la felul în care pâlpâiau lămpile din depozit. La Martin și la magia lui malefică, de dincolo de mormânt.

– Oricum, nimeni nu crede că l-a ucis doamna Drapple, a continuat Miss Myrtle. A fost bănuiala mea, dar se pare că nu există motive ca să fie considerată suspectă.

Anna a înghițit în sfârșit bucățica de cârnat și s-a uitat la figura cumsecade a lui Miss Myrtle, cu obraji ei durdulii și albi. Îi venea brusc să mărturisească: „Eu am făcut-o, eu, eu, eu!”

Dar, înainte să deschidă gura, a intrat Freda în cameră, aducând o cafetieră argintie. O ținea în aer, parcă întrebând: „*Cine mai vrea?*”

Miss Myrtle și-a ridicat ceașca, în vreme ce Anna și-a acoperit-o pe a ei cu mâna.

Mai târziu în acea dimineată, Jesse și Anna se aflau la depozit, când au auzit o mașină venind pe drum. S-au privit. Anna stătea pe scaun, lângă șevaletul lui Jesse, iar el ședea pe o ladă așezată în fața muralei, adăugând niște detalii fine la o frânghie de rufe din curtea uneia dintre casele din Mill Village. Anna bănuia că amândoi știau cine venise. A dat fuga la fereastră și l-a văzut pe Karl, însoțit de încă un polițist, coborând împreună cu acesta din Fordul V8 mare și negru.

– Poliția, a spus ea.

Într-o clipă, Jesse a deschis cutia de vopsea albastră și, cu o pensulă mare, a întins-o peste anvelopa și peste bara roșie a motocicletei care – mulțumită Annei – tot apărea, indiferent de câte ori o ștergea el sau picta peste ea. Îi tremurau mâinile după ce a lăsat cutia din mână și a așezat pensula peste ea.

Anna a deschis ușa și a tras, sacadat, aer în piept. Trebuia să se țină bine. Să nu spună vreun lucru nebunesc. Deși adevărul era că nu mai avea încredere în capacitatea ei de a face diferența dintre nebunie și sănătatea mintală.

– Bună, Karl! a exclamat ea în timp ce polițiștii se apropiau de ușă.

Karl purta uniformă, iar bastonul negru îi era atașat de centură. Annei i-a crescut pulsul la vederea lui. Își imagina cum Karl l-ar fi bătut pe Jesse cu el.

– Bună, Anna! a răspuns Karl în timp ce el și celălalt bărbat, un tip rotofei, pe care plesnea uniforma, au intrat în depozit. Ofițerul Charles, l-a prezentat Karl.

Anna a dat din cap spre tânărul polițist. Era cam de vârsta ei.

– Îl cunoști pe Jesse Williams, Karl, a spus ea, dând din cap spre Jesse.

Și-a auzit ecoul vocii, care a părut să i se întoarcă în urechi și în minte precum un bumerang. Oare și lui Karl i se păruse că vocea ei sunase ciudat? Jesse a venit spre ei, ștergându-și mâinile de salopetă. Însă nu le-a întins mâna și nici ei n-au dat să i-o strângă.

– Am vrea să vă punem câteva întrebări, având în vedere că-l cunoșteți pe Martin Drapple, a spus Karl.

– Nu prea bine, a răspuns Anna, iar apoi a adăugat: Hei! N-am văzut-o pe Pauline de-o veșnicie! Ce mai face?

Și-a amintit cum zicea mama ei „heirup” și a chicotit. Până și ea își dădea seama cât de fals și de tensionat îi suna râsul, atât de neadecvat în acea conversație. Toți trei bărbații au privit-o cu ochi mari. Însă nu voise decât să-i amintească lui Karl că erau prieteni. El. Pauline. Ea.

– Ce mai face soția ta? a adăugat.

Anna avea senzația că Pauline o eliminase din viața ei socială în ziua în care trăsese concluzii pripite despre ea și Jesse. *Ziua aceea oribilă*. Nu voia să-și amintească acum, ca să nu se dea de gol. Oare cât îi povestise Pauline lui Karl despre acea dimineață? Despre sânge și despre patul rupt? Cu siguranță că Pauline îi

spusese soțului ei că n-aveau să-și mai recupereze patul. Oare ce-i mai spusese?

– Bine, a răspuns Karl în cele din urmă, pe un ton profesional, tonul lui de polițist. Așa, și când l-ați văzut ultima oară pe domnul Drapple?

„O, Doamne!”

Anna nu era pregătită să vorbească despre Martin. Ar fi trebuit să se gândească dinainte la astfel de întrebări și să-și repete răspunsurile ca pe un rol. S-a uitat la Jesse.

– Când, Jess? l-a întrebat pe băiat.

Dar, după privirea speriată a lui Jesse, de obicei atât de calm, și-a dat seama că el nu urma s-o ajute. În ultimul timp se obișnuise să se bizuie pe el. Se obișnuise s-o salveze. Însă în clipa aceea era paralizat de frică. Ea era o femeie albă, iar el, un tânăr de culoare. Chiar dacă ea fusese cea care-l omorâse pe Martin Drapple, Jesse se afla, fără îndoială, într-o primejdie mult mai mare. S-a întors spre Karl.

– Cred că în ziua în care ați fost și voi, a spus, făcând eforturi să vorbească normal. Îți aduci aminte? Când am întins cu toții pânza? Și a venit soția lui Martin? a întrebat, uitându-se din nou la Jesse. Nu, Jesse? a stăruit ea. Nu atunci a fost ultima oară?

Jesse a dat să deschidă gura, dar n-a izbutit. Și-a dres glasul.

– Da, Miss Anna, a reușit el să spună, pe cel mai servil ton pe care i-l auzise ea până atunci. Sigur așa-i.

– Atunci a fost ultima oară? a întrebat Karl.

Celălalt polițist se tot plimba prin depozit, lucru care o agita pe Anna. Încerca să-l observe cu coada ochiului. Oare putea găsi ceva care s-o incrimineze?

– Ce s-a întâmplat aici? a întrebat acesta, arătând spre pata de vopsea roșie de pe jos.

– Of, n-am deschis cutia așa cum trebuia! a spus Anna zâmbindu-i omulețului, care era atât de rotofei și de comprimat în uniformă, încât mai degrabă se rostogolea decât mergea. Am dat s-o deschid prea repede, a adăugat ea. Am scăpat-o cu totul.

- Tocmai aici ați deschis cutia? a întrebat ofițerul Charles. De ce nu acolo?

A arătat spre masa pe care stăteau înșirate cutiile de vopsea.

- Era o ladă acolo și... era prea scundă, a răspuns Anna ridicând din umeri. Ar fi trebuit s-o deschid lângă masă. Aveți dreptate.

„Genial!” și-a zis, mulțumită că găsisese o explicație, așa slabă cum era.

I-a zâmbit din nou polițistului Charles. Avea nevoie să-l țină de partea ei.

- De ce nu mai primești oameni la depozit? a întrebat Karl. Celor din oraș le place să te vadă pictând.

- Ei, m-am gândit că o să le placă mai mult să vadă produsul final, știi, dintr-odată. O surpriză. E mai dramatic așa. Nici vremea n-a fost suficient de bună ca să ținem ușile deschise.

Avea vreo noimă ce zicea? Nu-și amintea nimic despre vremea din ultimul timp. Numai la asta nu-i stătuse mintea.

I s-a ridicat părul pe ceafă din pricina privirii pe care i-a aruncat-o Karl. A trebuit să se întoarcă. S-a uitat la Jesse, care privea în gol. Corpul lui era prezent, dar Anna avea senzația că mintea îi umbla undeva pe malul râului Queen Anne.

Karl s-a dus la murală și a arătat spre albastrul proaspăt pictat de Jesse în grabă peste motocicletă.

- Ce se întâmplă aici? a întrebat.

Anna s-a chinuit să stoarcă un răspuns cu mintea pe care nu se mai putea bizui, dar Jesse și-a dres glasul și a zis:

- Lui Miss Anna nu i-a plăcut cum a ieșit zona asta, așa c-o reface.

- Nu cu tine vorbeam, băiete! s-a răstit Karl la el.

- Nu-i vorbi așa! a intervenit Anna, dându-și seama pe loc că se pripise și că vorbise prea aspru, dar nu mai auzise la Karl un asemenea ton. Știi cum îl cheamă, a continuat ea, încercând să fie mai calmă și să-și îndulcească vocea. Îl cheamă Jesse. Ai lucrat împreună cu el atunci când am pus pânza pe perete, așa că te

rog să nu te porți de parcă l-ai vedea pentru prima oară!

Karl i-a aruncat o privire plină de asprime, iar ea a știut că spusese prea mult, știuse asta chiar înainte să-și termine de rostit fraza. Una dintre lămpile arse din tavan a pâlpâit dintr-odată. Anna a țipat.

– Ești foarte încordată, nu-i așa? a întrebat Karl, iar apoi a dat din cap spre ușă. Vino afară cu mine, Anna!

Ea l-a urmat cu pași șovăitori, iar el a închis ușa în urma lor. Anna a sperat ca Jesse, rămas de unul singur cu ofițerul Charles, să se descurce în vreun fel cu acesta din urmă.

Odată ajunsă afară, s-a întors spre Karl.

Ce faci aici? l-a întrebat. Nici unul dintre noi nu știe nimic despre Martin Drapple.

– Așadar, tu și băiatul sunteți „noi”? a întrebat el.

– Ce? Nu! Nu la modul la care o spui tu! Pentru numele Domnului, el și Peter... Fără ei n-aș fi reușit să ajung atât de repede la stadiul la care sunt acum cu pictura. Ai văzut cât au muncit ca să mă ajute!

– Și el ce mai caută aici? Apropo, Peter Thomas unde e? De ce nu-i și el aici?

– Face parte din echipa de baseball a liceului. Dar Jesse..., a început ea, dar apoi s-a oprit, fiindcă nu voia să spună că băiatul nu se mai ducea la școală. Jesse a terminat școala, de-asta mă ajută aici. În schimbul ajutorului pe care mi-l dă, eu îl învăț cum să-și îmbunătățească maniera de a picta.

Anna s-a gândit la momentul în care Jesse târâse cadavrul lui Martin afară din depozit. Fără ajutorul lui, ea ar fi înfundat pușcăria.

– Pauline zice că v-ați apropiat prea mult, a spus Karl.

– Pauline se înșală.

Și-a încrucișat brațele pe piept, mândră de tonul ei ferm.

– Ți face rău în vreun fel?

Anna a râs.

– Bineînțeles că nu!

– Poți să-mi spui.

Karl a încercat să-și îndulcească tonul, dar acesta părea fals. În general, ea îl plăcea foarte mult pe Karl, dar în acel moment nu-l plăcea deloc.

- Karl, nu, Jesse nu-mi face nici un rău, a răspuns ea. Dimpotrivă. Mă ajută foarte mult. De câte ori să-ți mai spun?

În cele din urmă, după un răstimp care Annei i s-a părut a fi o veșnicie, cei doi polițiști au plecat. Anna s-a temut ca ei să nu cumva să fi rămas și să fi început să asculte pe la ferestre, cu toate că auzise mașina plecând. După asta, ea și-a ținut un deget lipit de buze, iar apoi a ieșit și s-a plimbat de jur împrejurul depozitului, dându-și seama că se purta din nou ca o nebună. Dar, înainte ca ea și Jesse să mai vorbească, trebuia să se asigure că erau singuri.

Până să se întoarcă în depozit, a început să plângă. Acum stătea în fața muralei, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, iar Jesse ședea pe ladă și o vedea pierzându-se cu firea din ce în ce mai mult. În cele din urmă, Anna a izbutit să vorbească:

- Îmi pare rău că te-am implicat în povestea asta.

- Eu am ales să te scap de el, a răspuns Jesse. Doar că mi-e teamă că am înrăutățit lucrurile pentru tine. Te-am făcut să minți. Din cauza mea, îți pierzi mințile.

- Nu i-am spus nimic lui Karl despre tine, a zis ea.

- Știam că n-o s-o faci, a răspuns el, însoțindu-și vorbele de un răs înfundat. Oricât de țărănită ajungi, știu că nu m-ai băga în bucluc.

- Trebuie să ne considerăm nevinovați, a spus ea. Trebuie să credem că n-avem nimic de ascuns. Că nu ne temem de nimic.

Privirea i s-a oprit la murală, la pata mare și albastră pe care o pictase Jesse peste motocicletă. Dar ea avea să picteze motocicleta la loc. Poate că în seara aceea, poate că a doua zi. Avea să fie obligată s-o vadă ori de câte ori privea pictura, drept pedeapsă fiindcă luase o viață.

CAPITOLUL 57

Morgan

2 august 2018

Joi seara, la ora șase, eram singură în foaier, șezând picior peste picior în fața muralei, când în galerie a intrat Saundra, care ținea în mână o cutie mare, dreptunghiulară. Am dat să las paleta din mână, dar ea m-a oprit.

– Nu te ridica, a spus. Am vrut doar să-ți las astea. Schițele lui Jesse, despre care ți-am vorbit. Și jurnalul, a adăugat ea așezând cutia la capătul mesei pliante a lui Oliver.

– Jurnalul Mamei Nelle?

Nu-mi puteam ascunde entuziasmul la gândul de a-l citi. Am lăsat paleta și m-am ridicat, ștergându-mi praful de pe fundul blugilor.

– Păi, ce să vezi? a spus Saundra luând din cutie un caiet subțire, foarte vechi, legat în piele.

– Poftim?!

În timp ce mă apropiam, am văzut că lăcățelul auriu al jurnalului fusese rupt. Am întins mâna ca să-l iau. Pielea copertei era moale precum untul.

– De fapt, nu-i al mamei, a spus Saundra. Cred că e al pictoriței tale.

M-am uitat la ea cu ochi mari, amuțită.

– Al Annei Dale? am îngăimat în cele din urmă, ca și cum putea fi vorba de altă pictoriță care să fi fost „a mea”.

Saundra a dat din cap în semn că da.

– Pe prima pagină scrie *Pentru Anna*, iar asta e o dedicație din partea mamei ei. În momentul în care mi-am dat seama că jurnalul nu era al mamei, mi s-a părut că aș fi fost indiscretă dacă l-aș fi citit – ca să nu mai zic că n-am timp

deloc –, așa că îmi spui tu dacă găsești ceva interesant în el.

M-am uitat la caietul pe care-l țineam în mâini și am ridicat ușurel coperta de piele. Pe prima pagină era scris cu cerneală albastră și cu o caligrafie înclinată, ușor ilizibilă:

*Draga mea Anna, dragostea mea,
scrie în jurnalul ăsta cele mai intime
gânduri ale tale,
și să nu uiți că sunt mereu cu tine, o
veșnicie.
Mama*

Nu mă mai uitam Saundra fiindcă nu-mi puteam lua ochii de la acele cuvinte.

– O, Doamne! am exclamat. Putem afla atât de multe lucruri...

Am deschis jurnalul la întâmplare. Paginile erau șifonate, casante și scrise cu litere rotunjite și verticale – un exemplu în miniatură al buclelor verticale ale semnăturii de pe pânză a Annei.

– Nemaipomenit! m-am bucurat eu, uitându-mă din nou la Saundra. Jumătate din zi stau și mă întreb ce era în mintea Annei la vremea la care picta chestia asta, m-am confesat, iar apoi am dat din cap spre murală. Poate că aflu din jurnalul ăsta.

– Nu știi ce naiba a căutat caietul la mama, a spus Saundra.

– De neînțeles, am fost eu de acord. Mama Nelle era foarte mică pe vremea când a pictat Anna murala, nu? În 1940?

– Exact, a adevărit Saundra, dând din cap. Dar indiferent cum a ajuns jurnalul la ea, mă bucur că-l vrei și că mama mi-a spus să ți-l dau ție.

– Și eu mă bucur.

Am strâns caietul la piept. Eram ridicol de fericită să țin în mână ceva ce se aflase atât de multă vreme în mâinile Annei.

– Vrei să vezi schițele? a întrebat Saundra.

– Da, normal, am spus, deși răspunsul meu era mai mult unul de politețe, fiindcă de fapt voiam să încep să citesc jurnalul. Da, *jurnalul*.

Saundra a scos din cutie un teanc de coli de desen și apoi a întins portretele pe masă. Erau șase, iar toți cei portretizați păreau afro-americieni.

– Sunt destul de sigură că asta era mama în copilărie, a spus Saundra arătând spre unul dintre desene. Seamănă cu o fotografie a ei. Iar asta cred că era mătușa Dodie, sora mai mare a mamei și a unchiului Jesse. Aș putea să ghicesc cine sunt ceilalți, dar nu sunt sigură.

– Nu prea seamănă cu lucrările lui Jesse Williams, am spus eu, încruntându-mă la vederea schițelor. Trebuie să i le arăt lui Oliver, curatorul, și să văd ce părere are.

Saundra și-a scos telefonul și s-a uitat la ceas.

Bun, a spus ea, punându-și geanta pe umăr, fă ce vrei cu ele. Cu siguranță că Jesse le-a făcut pe când era doar un băiat, având în vedere vârsta mamei din portretul ei, așa că probabil că nu era la fel de talentat ca la maturitate. Și trebuie să fug, a încheiat ea, dând din cap spre jurnalul pe care încă îl țineam la piept ca pe o comoară. Să-mi spui ce afli, bine?

CAPITOLUL 58

Anna

Miercuri, 22 mai 1940

Sunt însărcinată cu copilul lui Martin Drapple.

Cuvintele în sine mă înfioară.

N-am scris nimic de multă vreme, pentru că... nu știu. Cred că nu voiam să văd adevărul în scris. Mi-e rău, dar cu cât îmi e mai rău fizic, cu atât mă întremez din punct de vedere mintal și deja încep să mă simt mai bine. Acum gândesc limpede. Pictez constant și bine. Murala îmi e încă o dată prietenă.

Jesse nu e de acord. Îmi tot spune că nu sunt eu.

– Anna, nu ești întreagă la cap, îmi zice.

Asta, pentru că am lăsat motocicleta, craniul, ciocanul și alte ciudățenii în pictură. Încep să le văd frumoase, ceea ce-l îngrijorează pe Jesse și uneori mă face să cred că are dreptate. Nu mă consider nebună, dar m-am schimbat. Evident. Martin nu mă mai bântuie în depozit, nu mai aprinde și stinge luminile. Nu, acum Martin mă bântuie din interior. Spiritul lui îmi crește în pântec și nu pot scăpa de el. Nu știu care dintre felurile astea de bântuire e mai rău.

Miss Myrtle a chemat iar doctorul, dar am refuzat să-l primesc în camera mea. Bătrâna se plânge că nu mănânc.

– Însă pari să iei în greutate, mi-a zis ea.

Of, cu siguranță că știe, dar de unde? Încă nu se vede. Oare mă aude dimineata, când vomit? Oare crede că sunt însărcinată cu Jesse? Și ce o să mă fac? Atunci când merg la depozit, încă pot să-mi camuflez sub halat

burta care crește, dar, dacă încep să ies în lume, o să fie altă poveste. Trebuie să termin de pictat murala și s-o instalez în oficiul poștal foarte curând, înainte să mi se ghicească secretul la Edenton. Am comandat deja ceruzitul pe care o să-l folosesc la instalare. Mă ajută Jesse, Peter și domnul Arndt și o să trebuiască să mai găsesc vreo doi oameni. O să fie greu. Jesse zice că trebuie să elimin motocicleta și alte lucruri înainte să instalăm pânza. Știu că are dreptate, dar deocamdată le las. În clipa asta, așa arată Edentonul din murala mea. Edentonul meu. Frumoasa și bestia.

De dimineață, i-am spus lui Jesse despre copil, în sfârșit. Cred că bănuia, fiindcă mi-a fost foarte rău. Mătușa lui, Jewel, care locuiește împreună cu familia lui, e moașă și are multe povești. Jesse știe mai multe despre lucrurile astea decât majoritatea băieților de ~~saptesprezece~~ optsprezece ani (tocmai a fost ziua lui).

Mi-a cerut direct să scap de copil. „Te ajută sigur mătușa Jewel”, a zis el.

Nu cred că pot. Tatăl copilului era un monstru, da, dar copilul ăsta e pe jumătate al meu. Și totuși... nu pot să-l nasc. Unde să mă duc? Nu mă pot întoarce la Plainfield cu un copil. N-are cine să mă ajute acolo, aș fi ostracizată de vecini și aș păta memoria mamei. Dar nu pot rămâne nici la Edenton. Aș fi și mai rău privită decât sunt. Jesse a spus că oamenii o să creadă că e copilul lui și probabil că are dreptate.

– Cu cine altul ți-ai petrecut timpul, cu cine altul ai fost împreună zi de zi? m-a întrebat el.

Dacă se crede că e copilul lui... Nu suport gândul și sunt sigură că și pe el îl stresează. Bărbații negri au fost spânzurați pentru mai puțin de-atât.

I-am spus că o să-l protejez. Dacă mă întreabă cineva, inventez un iubit. Nu o să permit să pățească ceva din treaba asta.

Jesse vine la depozit doar după-amiaza, fiindcă familia are nevoie de el la fermă, ca să lucreze la câmp diminețile. Tot vine în fiecare zi și abia aștept să-i aud bicicleta scârțâind pe drum. Nu mai trece nimeni pe la depozit în perioada asta, ceea ce-mi convine. Karl și Pauline nu prea mai vin nici duminica la Miss Myrtle, la cină. Au venit de câteva ori, însă n-a fost deloc ca de obicei, când sărbătoream ca de Crăciun. Ne poticneam în discuții. Karl era bățos și tăcut. Pauline era distantă, deși vorbea neîncetat despre perdele, pleduri și alte chestii pe care le face pentru camera copilului. Miss Myrtle vorbește pe toată durata mesei, ignorând, parcă, răceala din cameră. Îmi plăcea de Pauline și sunt tristă că o pierd, dar acum n-am timp de ea. Trebuie să termin murala și să-mi dau seama ce să fac cu copilul cu care sunt însărcinată.

Joi, 23 mai 1940

Ciudat că scriam ieri despre tristețea pe care o simt fiindcă am pierdut prietenia lui Pauline și pe urmă, azi, a apărut la depozit! Avea un zâmbet ce părea de-a dreptul timid și cred că era stânjenită că lăsase prietenia noastră să se ducă pe apa sâmbetei. A adus o cutie mică de fursecuri cu ghimbir și le-a pus pe masa mea de lucru. Cred că fursecurile erau un fel de pipă a păcii. Apoi s-a tras deoparte ca să se uite la murală.

– Vai, dar e o capodoperă! a exclamat ea, lucru care în mod normal m-ar fi bucurat, însă nu voiam să se uite cu prea mare atenție. Stăteam în fața feministelor, cărora le ieșea motocicleta de sub fuste, pentru ca ea să nu vadă. Jesse mi-a spus că mă jucam cu focul lăsând motocicleta în murală și în acel moment mi-am dat seama că avea dreptate și că fusesem o proastă. Nu sunt atât de întreagă la cap pe cât credeam.

Am înaintat și mi-am trecut brațul pe sub cel al lui Pauline, de parcă încă eram

prietene foarte bune. Astfel, am îndepărtat-o de murală. Am întrebat-o cum aranja casa pentru copil, știind că asta era subiectul ei preferat, iar în timp ce vorbeam mi-am ascuns agitația sub masca unui fals entuziasm. M-am întrebat dacă nu cumva vorbele mele îi sunaseră în auz la fel de fals pe cât îmi sunaseră și mie.

I-am oferit scaunul de lângă șevaletul lui Jesse și am mutat celălalt scaun – cel pe care îl consideram încă al lui Peter – lângă ea, luând cu mine și cutia de fursecuri. N-a zis nimic, s-a supus și s-a așezat.

I-am spus că-mi era dor să petrecem un pic de timp împreună și-mi tremurau mâinile în timp ce mă chinuiam să desfac șiretul cu care era legată cutia de carton. Îmi bubuia inima din pricina minciunii. Cum să-mi fie dor de o femeie care aproape sigur îi spusese soțului ei zvonul despre mine și Jesse?

Și ea pretindea că-i fusese dor de mine, dar mi s-a părut că n-avea un zâmbet sincer.

Am trăncănit un timp, dar nu ca pe vremurile adevăratei noastre prietenii, pe când îmi făcea tot soiul de confidențe și îmi împărtășea sentimentele ei cele mai profunde. Mi se părea că eram amândouă conștiente că jucam doar un joc.

După ce a mâncat un fursec și mi-a împuiat capul cu povestea perdelelor pe care le făcea pentru sufragerie, Pauline s-a ridicat și a început să se plimbe agale prin zona mea de lucru. I se vede puțin burta. Sarcina ei e mai avansată cu două luni decât a mea, cred. Uitându-mă la ea, mă întreb cât o să mai pot să-mi ascund starea.

M-a întrebat cum era să pictez în depozit.

Mi s-a părut ciudată întrebarea după atâtea luni și bănuiam că făcea doar conversație. Îmi bătea inima ori de câte ori se apropia de murală, dar nu părea s-o intereseze. În schimb, se uita la masa mea de lucru, a aruncat o privire în găleata de metal în care îmi țineam echerul, ruleta și

alte unelte, timp în care îmi puneam întrebări indiferente despre dificultatea de a lucra izolată. Încercam să-mi dau seama unde bătea. Nu mă puteam gândi decât la Jesse. Mă trăgea de limbă să vadă dacă eu și Jesse avem – sau am avut – altă relație decât pe cea de prietenie. Începea să mă irite flecăreala ei fără noimă și, după scurt timp, m-am ridicat și i-am spus că trebuia să mă apuc de treabă.

A părut stingherită și și-a cerut scuze că mă ținuse din lucru.

– Nici o problemă, am spus.

I-am zis că m-a bucurat vizita ei. Am adăugat că nu credeam să mai rămân mult la Edenton și ea m-a întrebat dacă mă întorceam la New Jersey. I-am zis că probabil că da. Ce-aș vrea să știu unde o să mă duc! I-am spus că în două săptămâni primeam materialele pentru instalarea muralei și pe urmă îmi venea să mor de ciudă că îi pomenisem Paulei despre murală, fiindcă s-a uitat numai decît la ea. Am scos-o repede pe ușă, i-am mulțumit pentru fursecuri și am trimis-o acasă.

Ce vizită stranie! Însă acum îmi pare rău. Poate că Pauline se simțea singură, iar eu o gonisem, poate că vorbise despre nimicuri când de fapt ardea să facă anumite confidențe unei prietene adevărate. Așa că acum mă simt vinovată că am tratat-o altfel. Poate că voia să ne împăcăm. Mi-e rușine că n-am lăsat-o.

Vineri, 24 mai 1940

Sunt îngrozită în timp ce scriu.

Nu, Pauline n-a căutat ieri să restabilească prietenia noastră. Pauline era doar un spion nenorocit! Mi s-a părut mie că se purta ciudat, dar nu mi-a trecut nici o clipă prin minte că făcea treaba murdară a soțului ei. Ce prostie din partea mea să nu-mi dau seama!

Jesse era la șevalet de dimineață, iar eu lucram la semnătură pe murală, când a

bătut cineva la ușă. Eu și Jesse ne-am uitat unul la altul. Nu auzisem nici o mașină și n-aveam idee cine putea fi. M-am ridicat de pe lada pe care stăteam ca să-mi pictez numele, m-am dus la ușă și am deschis. Karl Maguire era în prag. Purta uniforma de polițist. M-am uitat în jur și i-am văzut mașina parcată mai departe pe drum. Voise să mă ia prin surprindere. Pe amândoi, cred.

Îi spuseseam lui Jesse că aveam de gând să acopăr motocicleta la amiază, iar acum mă întrebam dacă nu era prea târziu. Eram nerăbdătoare să mă semnez, să-mi văd numele scripind în colț, lângă pajiștea verde din Mill Village. Acum îmi venea să mor din pricina acelui acces de narcisism.

Karl ne-a salutat pe amândoi atingându-și borul șepcii. Pe urmă s-a uitat pe lângă mine și am văzut că Jesse – genialul meu Jesse – își mutase iute șevaletul în fața muralei, mascând motocicleta ca să n-o vadă Karl. În locul motocicletei, tot ce putea vedea Karl era un desen pe șevalet, care-l înfățișa în detaliu pe unul dintre măgarii familiei Williams. Însă Karl nici nu s-a uitat la murală. Nu voiam să intre în depozit, dar a trecut pe lângă mine, s-a uitat în jur și s-a așezat drept în fața mea.

– Unde ți-e ciocanul, Anna? m-a întrebat.

Am făcut pe proasta, ca să câștig timp. Până la urmă, i-am spus:

– N-am ciocan.

Karl a subliniat faptul că în ziua în care m-a ajutat să întind pânza, aveam unul. S-a uitat la Jesse.

– Îți amintești, Jesse Williams? l-a întrebat. Iar Pauline mi-a spus că a trecut ieri pe-aici și că n-a văzut nici unul, așa că mă întrebam unde o fi dispărut.

Eram șocată, devastată de furia pe care o simțeam față de Pauline și disperată să ocolesc răspunsul la întrebarea lui Karl. Puteam spune că ciocanul pe care îl văzuse în ziua aceea nu era al meu. Că îl adusese Peter. Dar atunci ar fi dat Peter de bucluc.

Acela a fost momentul în care Karl ne-a spus că găsiseră un ciocan plin de sânge în pădure, lângă motocicletă lui Martin Drapple.

- Mă întrebam dacă nu cumva era al tău, a zis el.

Gâfâiam și nu mai aveam aer, iar Karl desigur că observase asta. Am încercat să-mi dau seama ce ar fi spus un om nevinovat. L-am întrebat dacă era de părere că asta îl ucisese pe Martin. Ciocanul.

- Nu, un om l-a omorât cu ciocanul, a răspuns Karl. Și știu că aveai un ciocan pe care acum nu-l mai ai.

Am spus că poate că cineva adusese ciocanul în ziua în care întinseserăm pânza. Chiar el adusese niște unelte. Karl s-a uitat - dezgustat, aș zice - la mine și a spus că nu voia decât să-mi dea șansa să-i arăt ciocanul meu.

- Văd că n-ai cum, a spus el.

Și-a atins borul șepcii și ne-a urat o zi bună. Pe urmă a plecat.

Eu și Jesse ne-am uitat lung unul la altul.

L-am întrebat unde era ciocanul, iar el mi-a răspuns că îl aruncase în pădure, lângă Mill Village. Vorbea încet, ținându-se cu o mână de spătarul scaunului.

- L-am aruncat departe, a zis, într-un tufiș de gheara pisicii, viță sălbatică și iederă.

Mi-a arătat cum l-a aruncat în tufiș. Nu credea că-l putea găsi cineva. Poate că mințea Karl? a sugerat el. Poate că polițistul încerca să mă păcălească.

Nu știu ce să cred. Am început să-mi frâng mâinile, încercând să mă gândesc. Îmi aminteam că Jesse avusese flerul să-și pună mânușile de lucru atunci când scăpase de Martin, de ciocan și de motocicletă. Pe ciocan erau amprente mele, dar nu și ale lui. Asta mă liniștea întrucâtva. Nu știu ce mi-ar face mie justiția, dar dacă Jesse e găsit vinovat de uciderea unui alb, sunt sigură că n-ar mai scăpa cu viață.

M-am așezat în fața jurnalului și am început să scriu ce s-a întâmplat. Scrisul mă calmează, dar Jesse e furios și mă tot întrerupe.

- Ce faci? m-a întrebat. Trebuie să acoperi motocicleta!

I-am promis s-o fac. M-am uitat la murală, la semnătura mea distinctă și orgolioasă din colțul din dreapta jos. Mă întreb dacă o să mai am vreodată ocazia să văd murala instalată la poștă. Dacă eu ajung la pușcărie, oare ce o să facă localnicii cu ea?

Vineri, mai târziu

Totul s-a schimbat la câteva minute după ce am scris despre vizita de azi-dimineață lui Karl. Toată viața mea s-a schimbat.

Tocmai amestecam uleiurile de care aveam nevoie ca să acopăr motocicleta și ca să corectez rochiile femeilor, când Peter a năvălit în depozit. Era roșu la față, iar părul blond îi era lipit de fruntea transpirată.

- Vine poliția să vă aresteze! mi-a zis el gâfâind, cu ochii la mine.

Apoi mi-a povestit că la el acasă veniseră doi polițiști care îl întrebaseră dacă aveam ciocan la depozit, iar el le răspunsese că da, fără să știe că mă băga în bucluc. S-a uitat la Jesse și ne-a spus că poliția credea că amândoi îl omorâserăm pe Martin. Era aplecat și gâfâia.

- Trebuie să fugiți! a adăugat.

Unde să fugim? M-am ridicat, cu inima bubuindu-mi în piept, gândindu-mă că aveam să nasc la închisoare. Și că Jesse avea să fie omorât. Vedeam deja în minte scena cu gloata, linșajul brutal, când Jesse a sărit cât colo, a scos briceagul din buzunar și l-a înfipt într-o margine a muralei. Pe urmă a sfâșiat-o, scoțând pânza din șasiu.

Am dat fuga, șocată, încercând să-l apuc de mână în care ținea cuțitul, dar el m-a dat la o parte.

– Tre' să plecăm! a spus el. Da' nu putem lăsa asta în urmă!

Nu gândeam, creierul parcă îmi fusese făcut terci. Jesse avea un plan. Eu, nu. Făceam ce zicea el, dar nu voiam ca Peter să fie implicat. I-am cerut să plece și să nu spună nimănui că vorbise cu noi.

Peter a șovăit doar o clipă înainte s-o ia la sănătoasa. Am înșfăcat cuterul din găleată și am început să tai partea stângă a muralei din șasiu, în timp ce Jesse o tăia pe cea dreaptă. Am terminat în câteva minute, speriați și tăcuți. Jesse a mototolit pânza imensă în brațe. Toată munca mea. M-a cuprins durerea uitându-mă la petele de culoare care i se scurgeau de pe mâini și care apoi picurau pe jos.

– Haide! a strigat.

Mi-am înșfăcat geanta și jurnalul și l-am urmat afară, cu inima bubuindu-mi în timp ce mă uitam la drum. Mă așteptam să văd mașina lui Karl venind spre noi, dar drumul era liber cât vedeai cu ochii.

L-am ajutat pe Jesse să îndese pânza pe bancheta din spate și m-am urcat la volan. Mașina n-a pornit de la prima încercare. Am întors și am început să merg pe drumul neasfaltat, întrebându-mă încotro. Să ieșim din oraș? În ce direcție? Oare în cât timp aveau să ne prindă?

Dar Jesse a zis să mergem la el acasă. La ferma familiei. Am protestat, dar n-aveam altă idee. Totuși, părea o greșeală. Nu ne-ar fi căutat la ferma familiei Williams? Nu voiam să-i implic familia. Părinții. Mi-era rușine că le vârașem fiul în asemenea bucluc. Dar l-am ascultat în timp ce mă îndruma pe drumurile rurale și curând am virat pe cel care ducea la casa familiei Williams.

Tatăl lui a ieșit din hambar și mătușa Jewel a ieșit din casă, cu micuța Nellie alături. Fetița a dat fuga la Jesse, cuprinzându-l cu brațele de mijloc. Jesse a vorbit cu mătușa, și nu cu tatăl lui.

– Eu și Anna am dat de bucluc.

Tatăl lui a făcut ochii mari, de furie sau de teamă, n-aș fi putut spune care din două, iar Jesse a încercat să-l lămurească înainte ca eu să pot măcar să scot o vorbă.

- Nu-î ce credeți, a zis el repede.

Apoi i-a explicat lui taică-său că poliția credea că noi îl uciserăm pe Martin. Că el trebuia să plece. Că familia Williams trebuia să mă țină acolo. Să mă ascundă. Să mă adăpostească.

Voiam să-i cer să nu plece, să-i spun că aveam să găsim cumva o rezolvare, dar știam că trebuia să fugă. În acel moment, am simțit că eu m-aș fi putut pune la adăpost, dar că el era în mare pericol. Simțeam energia protectoare a celor doi adulți de lângă mine. În sinea mea, însă, știam că o familie de culoare nu beneficia de protecție. Nu se puteau proteja nici pe ei înșiși de pericolul pe care îl aduceam în casă.

Jesse a zis că trebuia să-mi ia mașina și i-am dat cheia. Am vrut să-i mai spun ceva - multe - dar el a luat-o la fugă spre mașină. Ne-am uitat cu toții după el cum a demarat într-un nor de praf, mascat de pânza masivă, mototolită, care acoperea geamul din spate și pe cele laterale. Unde să se ducă să fie în siguranță?

Nicăieri, mi-am zis, iar apoi am început să plâng.

Îmi șiroiau lacrimile pe obraji și m-am uitat la chipul speriat al domnului Williams și la mătușa Jewel. Am plâns, cerându-mi scuze neconținut.

Domnul Williams era furios. A zis ceva despre faptul că Jesse își petrecuse prea mult timp cu mine și prea puțin timp muncind la fermă, unde îi era locul.

Voiam să spun ceva despre talentul lui Jesse. Că nu trebuia ținut sub obroc. Dar cine eram eu să emit asemenea judecăți, când îl vârfășeam într-o încurcătură în urma căreia putea să aibă de suferit pentru tot restul vieții?

Mătușa Jewel m-a cuprins cu brațul pe după umeri și mi-a cerut să intru în casă împreună cu ea. Îmi spunea „drăguță” și, în timp ce ea mă conducea înăuntru, mă simțeam ca un copil. Casa părea goală și tăcută, iar pașii ne răsunau în timp ce mergeam prin sufragerie, unde nu demult mâncasem împreună cu familia. Apoi am urcat la etaj. M-am bucurat că nu părea să fie nimeni acasă.

M-a condus într-un dormitor mic. La perete era un pat îngust, cu o fereastră lângă speteaza de metal. Lângă fereastră era un scaun de lemn, dar acolo nu se găsea nici un scrin și nici o servanță. La piciorul patului se afla un cufăr mare și vechi.

Mi-a spus că eram în camera lui Nellie. Sub pat era o saltea, care se putea trage ca să dorm eu pe ea.

– Puțin probabil să caute poliția o... să te caute pe tine în camera unui copil, a spus ea.

Dar a adăugat că trebuia să-mi găsească o ascunzătoare mai bună, în caz că veneau polițiștii.

A întrebat dacă bănuiam că urma să vină poliția și pentru prima oară mi s-a părut că avea un ton îngrijorat.

Eu m-am mulțumit să dau din cap, fiindcă îmi pierise glasul.

Mătușa Jewel s-a uitat la mine cu atenție, iar eu n-am întors capul. Trebuia să-mi pun încrederea în ea.

– În ce lună ești? m-a întrebat.

Cumva, știa. I-am zis că nu era copilul lui Jesse și m-a întrebat al cui era.

Atunci i-am spus toată povestea, străduindu-mă să mă țin tare. I-am spus cum mă violase Martin Drapple. I-am spus că-l ucisese cu ciocanul. I-am spus că Jesse îi ascunsese cadavrul și că se descotorosise și de ciocan, dar că polițiștii le găsiseră pe amândouă și că acum erau pe urmele noastre. I-am spus că-mi părea rău că-l băgasem pe Jesse în bucluc.

Ea și-a dus mâna la gură în timp ce vorbeam, fără să-și ia ochii negri de la mine. Îmi dădeam seama că era șocată și nu mi se părea genul de persoană care să se șochez cu ușurință. În sfârșit, a răsuflat îndelung. A zis că Jesse luase hotărârea să mă ajute, așa că nu era vina mea. Nu-l obligase nimeni, a mai spus ea. Însă asta nu mă alina prea mult.

– Și Domnu' nostru Iisus n-o să mă ierte pentru asta, a adăugat, dar nu compătimesc un bărbat care siluiește o femeie și ce ți-a făcut domnu' Drapple nu-î o bagatelă, așa-i?

Am dat din cap în semn că da. Îi purtam multă recunoștință pentru vorbele ei – și, cumva, mă simțeam și răzbunată –, dar asta nu rezolva încurcătura cruntă în care intrasem.

Mătușa Jewel m-a întrebat din nou în câte luni eram, coborându-și privirea la burta ascunsă de halatul pe care-l purtam. I-am zis că în două luni. S-a ridicat și s-a dus la geam, iar eu am bănuir că se uita pe drum, după poliție. Desigur că era agitată, dar nu se vedea. Era moașă. Mă gândeam că era obișnuită cu încurcăturile.

M-a întrebat dacă aveam unde mă duce ca să nu mă găsească poliția și am clătinat din cap. A oftat de parcă își ținuse respirația, după care mi-a spus că trebuia să rămân la ei până când nășteam.

Am rămas împietrită de uimire. Nu-mi imaginam că aș fi putut să stau la ei vreme de șapte luni. Poliția avea să mă caute și acolo. I-aș fi pus pe toți într-un mare pericol.

– Jesse a zis să avem grijă de tine, așa că tre' să avem grijă de tine!

Mă simțeam vlăguită, dar și cuprinsă de recunoștință și de ușurare. Tânjeam să mă las pe mâna cuiva mai puternic, mai deștept decât mă credeam eu în acele clipe.

Apoi mătușa Jewel mi-a cerut să merg cu ea pe hol. M-a condus la o debara îngustă. A deschis ușa și mi-a arătat hainele

înghesuite pe umerase, ca un zid solid. Simțeam miros de naftalină. Mi-a zis că acolo se ascundeau ea și verii ei când erau mici. A băgat mâna printre haine. Am auzit un sunet și, deasupra umeraselor, peretele din spate s-a dat deoparte, înclinându-se puțin spre interior. Mătușa Jewel mi-a cerut să intru în spațiul din spatele peretelui, ca să vedem dacă încăpeam.

Mi-am făcut loc prin marea de haine. Peretele fals se deschisese puțin ca o ușă, permițându-mi să mă strecur prin deschizătură în spațiul sufocant de îngust și de întunecat. Îmi imaginam că era plin de păianjeni și cine știe ce altceva.

Mătușa Jewel mi-a cerut să împing peretele la loc. Am ezitat. Voiam să întreb dacă avea de gând să mă țină mereu în debara, dar m-am răzgândit, fiindcă nu voiam să-mi exprim vreo urmă de îndoială. Am înghițit în sec și am împins peretele la loc. Pe urmă am rămas în spațiul acela îngust și întunecat, neputând respira ca lumea. Au trecut câteva clipe și respiram din ce în ce în greu. Speriată, am căutat o clanță sau ceva care să-mi permită să deschid peretele fals, dar am dat doar de lemn neted. Am strigat-o pe mătușa Jewel, lovind cu pumnii în perete.

Acesta s-a înclinat din nou și am răsuflat.

– Sinistru acolo, nu?

A răs. Gândind în perspectivă, am întrebat-o dacă aveam cum să deschid peretele din interior. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi venit poliția, eu m-aș fi ascuns, iar apoi n-ar fi fost nimeni acasă și aș fi rămas acolo? Într-o bună zi, peste câteva generații, mi s-ar fi găsit scheletul acolo, ascuns în spatele peretelui.

Mătușa Jewel mi-a arătat cum să-mi înfig degetele în marginea ușii, ca s-o deschid. Mi-a ajutat să trec prin pădurea de haine. Mi-a spus că să-mi găsească ascunzătoare era cea mai simplă parte și am întrebat-o care era partea dificilă.

– Să le spun lui Abe și Agnes, mama și tatăl lui Jesse, că rămâi aici în următoarele șapte luni, a răspuns ea.

În acea clipă, am auzit glasuri la parter și mi-a sărit inima din loc. Am căutat mânerul ușii debaralei, dar mătușa Jewel mi-a pus mâna pe încheietura mâinii. A înclinat capul ca să asculte. A zis că era doar familia. Mi-a cerut să intru în camera lui Nellie și să stau acolo. Vorbea ea cu ei.

Așa că de-asta sunt acum aici. În camera lui Nellie, pe patul ei. De la fereastră, mă pot uita la drumul lung și drept care duce la fermă. Aștept să văd o mașină de poliție. De ce n-au venit până acum? Singurul motiv care-mi vine în minte e că l-au prins deja pe Jesse. Sper că n-am dreptate. L-ar tortura, oare, ca să le spună unde sunt? Nu suport să mă gândesc la ce i-ar face dacă l-ar prinde. Te rog, Doamne, păzește-l!

Oare pe mine unde mă caută?

Mi-l imaginez pe Karl acasă la Miss Myrtle, întrebând-o dacă m-a văzut. O să-i spună că sunt căutată pentru uciderea lui Martin Drapple, iar ea n-o să-l creadă.

– Prostii! ar spune ea. Anna n-ar omori nici măcar o muscă!

Iar el ar zice:

– L-a ucis cu gheara ciocanului!

Karl o să-i spună că are noroc că a scăpat de mine. Că sunt periculoasă.

Îmi pare rău să știu că Miss Myrtle m-ar putea considera periculoasă.

Mă gândesc la hainele, cărțile, parfumul, rujul și la restul lucrurilor pe care le-am lăsat la ea. Probabil că n-o să le mai văd niciodată. În afară de geantă și de hainele de pe mine, nu mai am decât jurnalul.

Ora șaisprezece

Cred că a trecut cel puțin jumătate de oră de când stau singură în camera lui Nellie, cu ochii pe drumul cel lung din fața casei, așteptând să văd mașina lui Karl venind să mă ia. Nu mai auzeam voci la parter și mă

întrebam cu reacționaseră părinții lui Jesse atunci când le spusese mătușa Jewel că eram o fugară rămasă la mila lor. Am auzit niște pași ușori și iuți pe trepte și, într-o clipă, Nellie a dat năvală în cameră, cu codițele în vânt.

– Dormim în aceeași cameră! a exclamat ea cu un licăr de bucurie în ochi.

Era adorabilă. Îmi plăcuse foarte mult și prima dată când o cunoscusem, dar și mai mult acum. Vorbind cu ea, am încercat să mă port normal. Nu voiam s-o sperii. I-am spus că încercam să nu ocup prea mult loc în camera ei, dar a zis că nu-i păsa, că-i plăcea să împartă lucrurile.

A sărit puțin pe pat. A arătat spre jurnalul pe care-l țineam în poală și m-a întrebat ce era. I I-am descris drept un soi de jurnal, după care mi-am dat seama că nu știa, probabil, ce era așa ceva.

– Aici îți scrii gândurile, doar pentru tine. Ca să le păstrezi, i-am explicat. Ca să nu le citească nimeni altcineva.

S-a aplecat și a ridicat puțin paginile, doar cât să-mi vadă scrisul. Mi-a zis că scriam „așa, ciudat”, că „literele parcă sunt prinse cu cârlige între ele”.

I-am explicat diferența între scrisul de mână și cel de tipar și a zis că o să învețe și ea să scrie așa. Că tăticul ei nu știa să scrie și să citească, ci doar să-și semneze numele.

– Mama citește bine. Mătușa Jewel, Dodie și Jesse... ei știu, c-au făcut mai multă școală.

I-am zis că e foarte important să învețe, dar apoi privirea mi-a rătăcit din nou pe fereastră. Apoi Nellie mi-a spus că nu voia să aibă vreodată jurnal și atunci când am întrebat-o de ce, a răspuns:

– Vreau să știe toată lumea ce gândesc!

A sărit de pe pat și a făcut o piruetă, iar eu am râs, dar m-am temut că ar fi putut spune cuiva unde eram. I-am zis cât era de important să rămână secret faptul că locuiam cu familia ei și m-a asigurat că a înțeles și și-a dus degetul la gură.

In acel moment, am auzit voci la parter. Pe cea a lui Abe. Pe cea a mătușii Jewel. Oare și pe cea a lui Karl? Am icnit. În câteva clipe, cât lăsasem garda jos, probabil că el venise.

I-am șoptit lui Nellie că a venit poliția și m-am ridicat repede. Mi-am luat jurnalul și geanta, după care am deschis cu grijă ușa camerei lui Nellie, gata să țâșnesc în debara, spre peretele fals, dar vedeam sufrageria din capul scării. Vedeam picioarele și pantofii lustruiți ai celor doi polițiști, precum și pantofii prăfuiți ai unui bărbat care trebuia să fi fost tatăl lui Jesse.

Nellie a văzut tot ce am văzut și eu. S-a uitat, speriată, la mine cu ochii ei mari și negri, măriți acum și mai mult. Apoi a închis ușa încet și a deschis capacul cufărului mare de la capul patului. A scos totul din el – haine, jucării, animale împăiate – și le-a pus pe jos, în timp ce eu o priveam cu sufletul la gură.

– Intră! mi-a cerut ea.

N-am stat pe gânduri. Cu geanta și cu jurnalul în mână, am intrat în cufăr, iar Nellie a pus capacul. Trebuia să mă pliez ca să încap. Am auzit voci înăbușite de undeva din casă și apoi mi s-a părut că s-a deschis ușa lui Nellie.

– Hei, fetițo! a spus un bărbat.

Nu era vocea lui Karl. Mi s-a părut că era cea a polițistului rotofei care venise la depozit împreună cu Karl. El să fi fost? A întrebat-o pe Nellie dacă văzuse o „fată albă” pe la fermă. Nellie a răspuns pe un ton cât a putut de politicoasă:

– Nu, domnu’, n-am văzut nici o fată albă!

Am auzit niște voci. Niște pantofi târșâiți pe dușumeaua de lemn, poate. În cufăr îmi auzeam respirația.

– Ce fetiță dezordonată ești, așa-i? a spus polițistul. Mama ta te lasă să arunci hainele și lucrurile așa prin cameră?

Nellie a zis că urma să facă ordine imediat.

Pașii s-au apropiat de mine. Mă ținea pieptul și parcă o vedeam pe Nellie sprijinindu-se, protector, de capac.

„Nu te da de gol, Nellie!”, am zis în sinea mea.

– Ce ai sub rochița aia frumoasă? a întrebat bărbatul.

– Izmene, a răspuns Nellie pe un ton cât se poate de calm. Și mai bine pleci!

– Aaa, mai bine plec, da? Că altfel, ce? Ce crezi că-mi faci?

Eram sigură acum că era rotofeiul. Îmi țineam palmele lipite de capac, gata să sar din cufăr dacă nenorocitul ăla se atinge de Nellie. Puteam să jur că o auzeam gâfâind deasupra mea.

Dar tocmai atunci, o altă voce de bărbat a strigat:

– Barney!

Probabil că acela era prenumele rotofeiului. Karl să fi fost? Nu-mi dădeam seama. Dar el a spus că nu eram acolo, iar apoi l-a îndemnat „să nu se mai distreze pe seama negresei” și să coboare.

Am auzit pașii îndepărtându-se și ușa camerei închizându-se.

– Au plecat, Miss Anna! a șoptit Nellie, ridicând capacul. Au...

I-am făcut semn să tacă, uitându-mă spre ușa închisă a dormitorului și rugându-mă în gând ca polițiștii să n-o fi auzit.

– Au plecat, mi-a șoptit Nellie. A trecut primejdia.

Am ieșit din cufăr și am tras-o spre mine. Am strâns-o tare în brațe. I-am spus că era foarte curajoasă. I-am mulțumit că-mi salvase viața. Exact asta consideram că făcuse.

Luni, 27 mai 1940

Azi, la prânz, am întrebat cum să ajut prin casă câtă vreme stăteam la fermă. Ei îmi spun „cină” mesei de prânz. Mi-am dat seama că, dacă aveam de pus vreo întrebare, la „cină” era cel mai bine s-o fac.

În cele trei zile de când sunt aici, am luat micul dejun singură, neputând să mă trezesc în zorii zilei, odată cu toată lumea. Cum se face lumină, se trezesc cu toții și ies, strâng ouăle, hrănesc animalele și fac ce mai e de făcut pe aici. Asta era viața lui Jesse. Fără el, acum s-a creat un vid. Nu mi-o spune nimeni, dar îmi imaginez că, fără el, toată lumea trebuie să muncească mult mai mult. Mi-e teamă că mă consideră vinovată pentru asta. De ce n-ar face-o? Cine să fie de vină?

În prima noapte le-am spus totul, plângând. Le-am spus cât de rău îmi părea că i-am pus în pericol. M-am oferit să mă predau și vorbeam serios. Își asumau un risc enorm și voiam să le dau ocazia să-și retragă ajutorul. Nu se bucură că mă aflu aici – mă rog, în afară de Nellie, care, prin faptul că ignoră ceea ce se petrece de fapt, rămâne senină – dar știu cu toții că Jesse se află în mare pericol și că, dacă poliția nu mă prinde și nu mă interoghează, Jesse o să fie cumva în siguranță. Numai tatăl lui Jesse nu prea e de acord, dar femeile – mama lui Jesse, mătușa Jewel și Dodie, care are nouăsprezece ani – nu țin seama de părerea lui. Numai mătușa Jewel mă tratează cu căldură. Îmi dau seama că mama lui Jesse și Dodie mă consideră cauza problemelor lui. Desigur, au dreptate.

Mătușa Jewel e foarte cumsecade, dar cred că mă consideră un proiect. Pentru ea, sunt un proiect. Cu siguranță că n-o să nasc la spital. Ea o să mă ajute să nasc la fermă. Și pe urmă? Nu pot locui aici împreună cu copilul. Ea zice că e prea devreme ca să mă gândesc la asta, așa că o ascult și deocamdată încerc să uit de copil.

Domnul și doamna Williams au schimbat o privire atunci când i-am întrebat cu ce să-i ajut. Până acum n-am făcut mare lucru, doar am curățat după mine și am încercat să ajut puțin cu gătitul, deși, sinceră să fiu, mă simt pierdută în bucătăria lor. Sunt obișnuită să-mi iau mâncarea de la

magazin. N-am ucis niciodată o găină, n-am măcelărit un mistreț, n-am tocat carne, n-am pus murături, n-am cules salată verde din grădină și Dumnezeu știe că n-o să am vreodată habar să gătesc varza aia împuțită care pare să fie veșnic pe plită.

Domnul Williams a spus că ar fi prea periculos să muncesc afară, unde aş putea fi văzută, așa că m-am oferit să fac curat în casă, aproape chicotind și întrebându-mă câte familii de negri aveau o menajeră albă. Le-am propus să mătur, să șterg praful, să fac paturile. Mașina de spălat e pe verandă, așa că n-ar fi înțelept să spăl rufe. Așa că m-am oferit să spăl vasele.

– Orice e necesar, o să fac bucuroasă, am spus.

Doamna Williams m-a întrebat dacă știam să cârlesc. Nu mi-era clar la ce se referea.

– Să coși, m-a lămurit ea, nerăbdătoare.

Nu știam dacă așa era ea din fire, sau dacă nerăbdarea ei era legată strict de prezența mea. I-am spus că știam să cos, că mi-am făcut singură multe dintre haine, iar ea mi-a zis că avea suficient de multe lucruri de peticit încât să mă țină ocupată.

Așa că azi am măturat camerele de la parter și am șters mobila de praf, așteptând să-mi vină prima haină la peticit. Nu-i mult, dar trăiesc o stare de bine ori de câte ori pot să-i răsplătesc pe acești oameni.

Sâmbătă, 22 iunie 1940

Au trecut patru săptămâni de când am fugit de la depozit împreună cu Jesse și, pentru prima dată, nu scrie nimic despre noi în Chowan Herald. Domnul Williams cumpără ziarul în fiecare sâmbătă, atunci când se duce în oraș ca să vândă ouă, pepeni și mai știu eu ce. M-am obișnuit să citesc ziarul imediat după ce el se întoarce acasă. Fiindcă Chowan Herald iese joia, știrile sunt deja vechi, dar aici n-avem nici o altă sursă de informare. Domnul Williams nu citește, iar eu mă emoționez ori de câte

ori doamna Williams îi citește câte un fragment din Biblie și articolele de ziar care l-ar putea interesa. La început m-am întrebat cum ar fi fost să am un soț atât de neșcolit încât să nu știe să citească, dar omul muncește din greu și aduce bani în casă, așa că nu cred că doamnei Williams îi pasă vreun pic.

În prima săptămână, pe prima pagină era un articol despre mine și Jesse. Teoria era că noi doi fuseserăm amanți pe ascuns și că-l omorâserăm pe Martin Drapple din cauza unui triumf amoros sordid, care se năruise. A trebuit să-i asigur încă o dată pe părinții lui Jesse că nu era adevărat. Am aflat între timp că o parte dintre prietenii lor de la biserică le întorseseră spatele, dar mai aveau câțiva oameni pe care se puteau bizui. Ca să scăpăm de poliție, scria în ziar, eu și Jesse fugiserăm împreună și nu fuseserăm găsiți, în ciuda căutărilor întreprinse prin mai multe state. Nu mi se năzărise că poliția ne credea fugiți împreună. Într-un fel, aș fi vrut. Mi-e dor de Jesse și mă întreb dacă o să-l mai văd vreodată. M-am bucurat foarte mult să aflu că cel puțin până joia asta nu l-au găsit.

Trag nădejde că doamna Williams fie că a sărit peste articolul ăsta atunci când îi citește din ziar soțului ei, fie că a mai temperat, citind, tonul celor scrise.

Conform ziarului, mi-au descoperit mașina la o săptămână după dispariția noastră, abandonată pe o stradă din Norfolk, Virginia. Nu spuneau nimic despre murală și mă întrebam ce făcuse Jesse cu ea. Nu-l văd încercând să călătorească neobservat, dar cărând pânza aceea enormă. Mă doare să mă gândesc că i-o fi dat foc sau că o fi scăpat în vreun fel de ea. Totuși, nu trebuie să uit că murala e doar un obiect. Ce contează cu adevărat e să scape Jesse.

Probabil că în acea primă săptămână reporterul a luat interviuri unei jumătăți din orașul Edenton. Toată lumea avea o

părere. Ziceau că ne văzuseră pe mine și pe Jesse pe câte undeva. Un bărbat a spus că parcă văzuse murala în pădure, dar până la urmă s-a dovedit a nu fi fost decât un pled vechi, făcut din petice. Unii, care mă văzuseră pictând la depozit, ziceau că remarcaseră o scânteie romantică între mine și Jesse. Alții ziceau că eram invidioasă pe talentul lui Martin, „cu care Miss Dale nu se putea compara”. Domnul Arndt părea supărat mai mult fiindcă pierduse murala.

„Sper că poate fi recuperată în stare perfectă”, spusese el. „Abia așteptam să ne înfrumusețeze peretele oficiului poștal.”

Iar acum, la o lună după „disparația” noastră, ziarul nu mai are vești despre noi. Asta e cea mai bună veste.

Luni, 22 iulie 1940

Locuiesc împreună cu familia Williams de două luni. Am deja un program și mă trezesc odată cu ei. Mi-a luat ceva vreme să fac tranziția, dar mă simțeam egoistă să dorm atunci când ei munceau. Luăm micul dejun aproape pe întuneric. Apoi, toată lumea – inclusiv micuța Nellie – iese să muncească la fermă, indiferent de vreme. N-aș putea face asta! Numai mătușa Jewel nu se duce. Își pune un sarafan alb, își ia trusa medicală și pornește spre pacienții ei. Are mașină, un Buick foarte vechi, care, se teme ea, o să cedeze într-o zi într-un moment critic, dar deocamdată merge destul de bine atunci când trebuie s-o ducă – „s-o care”, după cum se zice aici – de la o fermă la alta sau prin cartierele negrilor din Edenton. Ori de câte ori pleacă de acasă, are o expresie serioasă. Hotărâtă, nerăbdătoare, concentrată asupra pacientelor pe care le are în acea zi. Asupra copiilor pe care-i aduce pe lume. Într-o zi, în viitorul apropiat, o să se concentreze și asupra mea.

Toată ziua fac curat, cos și gătesc (atât cât știu și eu). Dodie m-a învățat să curăț de

pene și să spăl o găină, precum și să scot noroiul din legumele cu frunze. Cred că e deșteaptă, ar putea să se întoarcă la școală și apoi să se ducă la facultate, dar pare mulțumită aici, ajutând la fermă. Știu că nu mă place. Zice că sunt „o albă răsfățată” și probabil că așa și sunt. Mă vede ca pe o povară, ceea ce sunt. Are prieteni, inclusiv iubit, și o enervează că nu-i poate invita în casă oricând, așa cum făcea înainte. N-am nici o problemă să mă ascund în camera lui Nellie ori de câte ori îi vin prietenii, dar se uită urât la mine atunci când îmi cere asta. Nu cred că sunt multe lucruri care o fac pe fericită pe Dodie.

Uneori, seara, îi desenez pe membrii familiei pe colile lăsate în urmă de Jesse. În afară de Nellie, cu toții refuză să pozeze, așa că trebuie să-i surprind pe furiș. Domnul Williams adoarme în balansoarul lui mare, în timp ce restul citesc. Atunci îi desenez, așteptând momentul în care își ridică privirea, ca să le surprind ochii. Toată familia pare obosită după atâta trudă. Și eu sunt obosită, de asta nici nu prea mai scriu în jurnal.

Nu îndrăznesc să mă semnez pe nici un desen. Într-o seară, a venit un polițist. Din fericire, Dodie a văzut mașina pe drum și m-am năpustit la timp pe scări și în debaraua cu peretele mobil, care îmi dădea claustrofobie. Polițistul n-a stat mult, dar, după ce am coborât, domnul Williams m-a certat că am lăsat schițele la vedere pe masa de lângă canapea. Dodie i-a spus polițistului că acelea erau niște schițe vechi, de pe vremea când Jesse locuia la fermă. Sper că a crezut-o.

Oricum, fac tot posibilul să mă descurc până când se naște copilul. Noptile sunt cele mai dificile. Nu-mi place să mă duc la culcare, fiindcă am coșmaruri. Numai vise cu sânge, crime și nașterea copilului. Mă foiesc întruna și mă trezesc, dând să țip, dar pe gură nu-mi iese decât un fel de chițăit. La început o speriam pe Nellie, dar i-am spus

că uneori visez urât, așa că acum, ori de câte ori mă trezește vreun coșmar, ea vine la salteaua mea de pe jos și încearcă să mă aline.

- N-ai pățit nimica, gângurește, mângâindu-mi părul cu mâinile ei micuțe. Susține că visele mele sunt doar imaginare.

- N-ai tu grijă, spune ea.

Mă topesc atunci când e atât de bună cu mine. Mă întreb dacă și copilul meu o să fie la fel. O ființă micuță, simpatică, deșteaptă, cuceritoare și bună la suflet. Dar apoi îmi amintesc că e și copilul lui Martin Drapple și mi se face rău.

Cum de mi s-a întâmplat una ca asta? Zac pe saltea, cu Nellie ghemuită de multe ori lângă mine, și mă întreb neconținut.

N-am nici un răspuns.

Miercuri, 24 iulie 1940

Aseară, doamna Williams cosea în sufragerie împreună cu mine, când deodată m-a întrebat dacă avea să-și mai vadă vreodată băiatul.

Nu știu ce m-a apucat. Am izbucnit în plâns. Vocea ei fusese atât de diferită în acea clipă. Încărcată de durere - de jalea unei mame care știa că era posibil să nu-și mai vadă niciodată copilul. M-am aplecat peste ea, pe canapea, și am luat-o în brațe. Nu s-a îmblânzit, nu m-a strâns în brațe, dar nu-mi păsa. Știu că mă consideră vinovată că l-am băgat pe Jesse în buclucul ăsta. Dar aveam nevoie de atingerea unei ființe omenești și am stat așa cât de mult am îndrăznit.

- Sper, am spus eu după ce i-am dat drumul.

I-am spus că mai speram și să-l revedem amândouă curând, dar știu că nu e posibil. E prea periculos să se întoarcă acasă. Doamna Williams și-a întors capul, nevoină să mă asculte. Cel mai probabil, nici una dintre noi n-o să-l mai vadă vreodată pe Jesse.

Vineri, 26 iulie 1940

Aseară era rândul meu să fac baie în cadă, când am simțit copilul mișcând. La început am crezut că erau bule de apă, dar apoi mi-am dat seama ce era. Cred că majoritatea femeilor se bucură de senzație, dar mie mi s-a făcut greață. Poate că în tot acest timp am refuzat să cred ce mi se întâmpla. Nu știu. Dar știu sigur că n-am simțit bucurie, ci doar certitudinea sinistră că o parte din Martin Drapple încă trăiește. Și, mai rău, că trăiește în mine.

Am ieșit repede din cadă, mi-am pus halatul primit de la doamna Williams și am dat fuga în camera mătușii Jewel.

Am fost de câteva ori în camera ei. Acolo îmi ia pulsul și temperatura. Îmi pipăie burta. Are cea mai sterilă cameră din casă. Pe birou sau pe masa de toaletă nu se află nimic. Cearșaful galben, impecabil, are colțurile drepte și e vârât frumos sub pernă. Are și un raft cu cărți, bănuiesc că despre moșit, și chiar și cărțile par lipsite de praf. În camera asta nu fac curat – mi-a spus că n-aveam ce căuta acolo –, așa că știu că ea menține ordinea.

Văzându-mă atât de disperată și încă udă după baie, m-a apucat de braț și m-a dus pe taburet, în fața mesei de toaletă. Pe urmă s-a așezat pe colțul patului. Camera ei e atât mică și de strâmtă, că ni se atingeau, practic, genunchii.

M-a întrebat dacă mă durea și i-am spus că mișcase copilul.

A zâmbit și s-a lăsat pe spate.

– Mă gândeam eu că avea s-o facă în curând, a zis ea. Bine. Asta înseamnă că ai un copil sănătos.

Am început să plâng, lipindu-mi mâinile de pântec prin halatul subțire, repetând neconștient că nu voiam copilul. Am implorat-o din priviri.

– Ce să mă fac? am întrebat-o.

N-a spus nimic imediat, m-a lăsat doar să plâng. În cele din urmă, mi-a atins

genunchiul și a zis că era de părere că, în timp, aveam să mă răzgândesc.

Știu că nu-i adevărat. Bietul copil e predestinat să-mi amintească mereu de Martin. De noaptea aceea. De ceea ce mi-a făcut el. Am înghițit în sec, speriată dintr-odată că aveam să vomit. Nu suportam să-mi amintesc de noaptea violului! Iar copilul o să-mi amintească veșnic și de crima pe care am comis-o eu.

– Copilul a fost conceput într-o noapte cu viol și crimă, am spus.

M-am uitat lung la mătușa Jewel, ca să priceapă ceea ce spuneam, iar apoi mi-am coborât tonul, vorbind răgușit, în șoaptă:

– Nu... îl... vreau. Dacă o să mai am vreodată un copil, am adăugat, vreau să fie conceput din dragoste.

Mătușa Jewel a dat din cap fără să scoată o vorbă și fără să-și ia ochii de la mine. Atât de mult a dat din cap, încât am început să mă foiesc sub privirea ei. În cele din urmă, mi-a spus că exista o familie de albi, care locuia nu departe de fermă. Nu sunt avuți, a mai spus, dar au multă dragoste de oferit. Soț, soție și părinții soțului, cu toții locuiau laolaltă. Mătușa Jewel fusese moașa soției pentru două sarcini, iar copiii se născuseră morți.

Atunci când femeia rămăsese gravidă a treia oară, mătușa Jewel insistase ca ea să se ducă la doctor. Așa că femeia născuse la spital, asistată de un obstetrician, dar și acel copil murise. Nici nu-mi puteam imagina suferința ei.

– Ce avea? am întrebat-o pe mătușa Jewel.

– Nu se știe, a răspuns ea, dar doctorul i-a sfătuit să nu mai încerce. Vestea a doborât-o pe biata femeie.

Începeam să înțeleg. Am întrebat-o dacă familia ar fi vrut să-mi ia copilul. Mătușa Jewel credea că da.

– Cred că ar fi foarte fericiți să-ți ia copilul, a spus ea.

Dar mi-a zis că tot trebuia să mai aștept înainte să iau decizia, fiind convinsă că aveam să-mi iubesc copilul „mai mult decât propria viață”.

Am clătinat încet în cap. Se înșela. Știam că n-aveam să-l iubesc astfel. Am rugat-o să discute cu familia, dar a refuzat s-o facă atât de devreme.

M-am uitat pe fereastră, gândindu-mă cum avea să fie să-mi dau copilul altei femei. Una care să nu privească un prunc nevinovat prin prisma unor orori, așa cum aș fi făcut eu. M-am uitat la mătușa Jewel și am întrebat-o dacă avea să le spună ceva despre împrejurările în care fusese conceput acel copil.

– Nu, draguță, sigur că nu, m-a liniștit ea.

A spus că micuțul merita un nou început. Că nimeni nu trebuia să afle despre păcatele tatălui.

– Sau despre cele ale mamei, am adăugat eu pe un ton sarcastic.

Mătușa Jewel s-a aplecat în față, și-a pus mâna peste a mea și mi-a spus că nu făcusem decât ceea ce ar fi făcut oricine ca să-și salveze viața.

– Dar... poate că Martin n-avea de gând să mă omoare, am spus.

– Ceva tot a ucis în tine, mi-a răspuns ea. După părerea mea, e la fel de rău.

Marți, 29 octombrie 1940

Sunt șocată să-mi dau seama cât de multă vreme a trecut de când am scris ultima oară în jurnal. Îmi era prieten de nădejde pe vremuri, dar acum parcă doar îmi amintește de toate greșelile pe care le-am făcut în viață.

Pântecul mi s-a mărit foarte mult, mă mișc prin casă precum un hipopotam. Nu-mi vine să cred că mai am încă două luni, din ce zice mătușa Jewel. M-am schimbat și în alte feluri, fizic vorbind. Aveam pielea albă, iar acum, de când stau doar în casă, e palidă ca hârtia. Părul meu negru îmi

atârnă pe umeri. Bretonul pe care l-am avut toată viața a crescut și mi-l țin dat într-o parte. Voiam să-l tund așa cum îmi plăcea de câțiva ani – bob, cu breton scurt –, dar mătușa Jewel zice că-i mai bine așa. După ce plec de la fermă, să nu fiu de recunoscut cu tunsoarea aceea deosebită. Nici nu mă recunosc în oglindă. Cine să fie, oare, femeia palidă, cu părul lung și cu burta mare? N-o cunosc.

De fapt, o cunosc. Arată foarte diferit față de cum a fost cândva și a trecut prin multe, dar și-a recuperat, în sfârșit, sănătatea psihică. Am recitit jurnalul înainte să scriu astă-seară și sunt șocată să văd cum îmi pierdusem mințile după pătania cu M. D. (nici nu mai suport să-i scriu numele). Nu știu cine e femeia care a pictat motocicleta de pe murală sau cuțitul pe care-l ține Freda între dinți. Aș vrea să elimin acele săptămâni și luni din trecutul meu. Retrospectiv vorbind, Jesse mi-a tolerat extrem de bine nebunia. Sunt sigură că a tot așteptat și că a sperat să-mi treacă.

Unde ești, Jesse?

Uneori o văd pe doamna Williams plângând și-mi vine să plâng și mie, dar n-o fac în fața ei. Simt că n-am dreptul. O las în pace. Încerc doar să-i simplific viața ajutând prin casă cu tot ce pot.

Între timp, mi-e din ce în ce mai frică să nasc. Cu cât mă fac mai mare, cu atât îmi imaginez că n-o să pot să scot copilul din mine. Mătușa Jewel îmi tot amintește că există femei mai slabe decât mine care nasc fără probleme, dar vorbele ei nu mă ajută. Mă tot gândesc la femeia albă pe care o știe că a născut copii morți. I-am spus mătușii s-o anunțe pe femeie că poate primi copilul de îndată ce nasc, dar încă refuză să vorbească și cu ea, și cu soțul. Crede în continuare că o să mă atașez de copil după ce se naște. Chiar și așa, ce aș face cu el? Unde m-aș duce? Un lucru e cert: trebuie să plec de la fermă imediat ce nasc. Nu pot cere familiei

Williams să mai trăiască așa, cu frică, în pericol.

Luni, 16 decembrie 1940

Scriu pentru ultima oară în jurnal. Aștept ca domnul Williams să repare o anvelopă la camionetă și să mă ducă în stația de autobuz din Elizabeth City. Nu îndrăznesc să iau jurnalul cu mine. Dacă sunt prinsă, caietul ăsta o să aducă poliția drept la familia Williams și mă tem că o să fie cu toții arestați fiindcă au „ascuns un fugar”. Nu știu ce o să se întâmple cu mine, dar, orice ar fi, o să protejez familia lui Jesse toată viața mea.

Copilul s-a născut săptămâna trecută. Mătușa Jewel l-a moșit în patul ei, nevoind să se sperie Nellie de țipetele mele de durere. Mă temeam că țipetele aveau să se audă în toată casa, până în hambar și mai departe, în oraș. Mătușa Jewel a zis că, de fapt, a fost o naștere ușoară. Ea știe cel mai bine, dar nu-i ceva ce sper să se repete. Cel puțin, nu în condițiile astea.

Copilul are părul roșu.

Nu i-am dat nume. Nu m-am atașat de el, așa cum a crezut mătușa Jewel. L-am ținut în brațe doar cât să-i simt gingășia. Inocența. Dar n-am simțit dragoste. De cum i-am văzut părul, s-a terminat. Știu că sunt mărginită și rea. E un copil nevinovat. Dar merită o mamă și un tată care să-i vadă doar sufletul pur, nu să aibă și amintirile urâte care sunt legate de conceperea lui. Asta are acum: se află deja în noua familie, în noua casă. Mătușa Jewel zice că părinții îl adoră. Eu nu simt nimic. Sunt amorțită și pustiită. Dar știu că am luat decizia corectă.

Nu știu încotro s-o apuc. Am ceva idei, dar nu le scriu aici. Ar trebui să ard jurnalul, dar văd că nu pot. Mi-a fost un prieten credincios. Legătura mea cu mama. Îl ascund în cufărul lui Nellie. O să treacă ceva ani până când ea să învețe să citească ceea ce am scris aici și știu că, atunci când o

s-o facă, o să-mi păstreze secretele. Există o legătură între mine și fetiță. Siguranța mea stă în mâinile tale, dragă Nellie!

Mă gândesc să folosesc un alt nume și am de gând să-mi creez un nou viitor. Sper ca și Jesse să facă la fel. Dacă e pe undeva, cumva, într-o zi o să-l găsesc. Îi sunt datoare cu mulțumiri. Poate că îi datorez chiar viața.

CAPITOLUL 59

Morgan

3 august 2018

Ce s-a întâmplat cu Anna?

Am citit jurnalul din scoarță în scoarță, în timp ce stăteam într-un fotoliu, pe veranda acoperită a lui Jesse. Am închis caietul după miezul nopții, stresată de întrebare. Oare Anna scăpase cu bine de la ferma Williams? Și dacă da, oare o prinsese vreodată poliția?

Eram epuizată emoțional după ce-i citisem povestea. Anna mi se părea nespus de reală, cu atât mai mult cu cât lucram la murală. Acum o simțeam ca pe o prietenă. Trebuia să aflu ce se petrecuse cu ea. Mă temeam că nu sfârșise bine. Oare Jesse Williams știuse cum se terminase povestea Annei? Oare voise ca murala să stea în centrul galeriei în chip de omagiu față de prietena lui care nu mai putuse să picteze?

M-am băgat în pat, cu vechiul jurnal mușgăit pe noptieră, lângă mine, dar știam că n-aveam să pot dormi. După ce am zăcut o oră, m-am ridicat, mi-am tras pe mine blugii și tricoul și am ieșit încet din casă, având grijă să n-o trezesc pe Lisa. Nu spusese nimic despre jurnal, nici Lisei, nici lui Oliver, măcar. Trebuia să-l citesc eu prima.

Edentonul dormea în timp ce mergeam spre galerie pe aleile întunecate, cu jurnalul la piept. Era prima mea plimbare lungă de când îmi luxasem glezna și am început să șchioapăt abia după ce m-am apropiat de galerie. Am introdus codul și am intrat în clădire, aprinzând lumina în foaier. Murala parcă prindea viață pe perete, atât de colorată cu ajutorul meu. Am împins scaunul din fața ei. Am târât masa de lucru într-o parte. Apoi m-am așezat turcește pe jos, în mijlocul foaierului, cu mâinile peste

genunchii goi care-mi ieșeau prin găurile blugilor, și am plâns pentru Anna, care începuse murala cu atâta speranță și bucurie și care o terminase cu frică și durere.

– Hei, Morgan! Trezește-te!

Auzind vocea lui Oliver, am deschis ochii. Din unghiul în care o vedeam, murala era strâmbă și mi-am dat seama că adormisem pe dușumeaua rece a foaierului. M-am ridicat în capul oaselor, clipind din pricina luminii.

– Ai stat toată noaptea? a întrebat Oliver, așezându-se pe vine lângă mine, cu un aer îngrijorat.

– Of, Oliver! am exclamat, luând jurnalul de pe jos și ridicându-l spre el. Trebuie să citești! E jurnalul Annei, de când lucra la murală!

– Ce? Glumești! s-a mirat el, iar apoi mi-a luat jurnalul din mână, s-a ridicat și mi-a întins mâna ca să mă ajute. De unde îl ai? m-a întrebat.

I-am povestit despre vizita Saundrei cu o seară în urmă și despre faptul că Anna lăsase jurnalul la ferma familiei Williams.

– Uau! a făcut el, răsfoind jurnalul. Ce mină de aur ne oferă informațiile astea!

– Citește, l-am îndemnat eu. Însă tot nu ne spune ce i s-a întâmplat Annei.

– Cum se termină?

A răsfoit caietul până la ultima pagină și mi-am pus mâna peste a lui, ca să-l opresc.

– Trebuie s-o iei de la început, am spus.

Mi-a zâmbit, iar ochii lui albaștri și senini erau atât de frumoși în spatele ochelarilor!

– O iubești, nu? Pe Anna Dale.

Mi-am întors privirea, de teamă să nu plâng iar.

– Mă simt foarte apropiată de ea, am mărturisit eu cu glas răgușit. După ce citești, o să te simți și tu la fel. Anna a trecut prin multe.

Oliver a dat din cap, încă zâmbind.

– Cred că ai fost omul potrivit pentru slujba asta, a fost el de părere, arătând spre murală. Cumva, Jesse știa asta.

– Cum așa? am întrebat. Nici nu m-a cunoscut! Dacă a aflat ceva despre mine de la

profesorii mei, nu putea fi nimic încurajator.

– Poate că astfel a știut că aveai nevoie de ajutorul lui. Știi că-i plăcea să ajute oamenii, a spus Oliver punând jurnalul pe masa lângă computer. Gândește-te, Morgan, a adăugat. Ai venit aici speriată și nesigură, destul de supărată, puțin cam scoasă din minți, presată și – haide să fim drepti –, nu prea dornică să restaurezi pictura, a enumerat el arătând din nou cu capul spre murală. Nu te interesa deloc restaurarea. Acum ești fascinată, nu? Fascinată de Anna Dale. Fascinată de proces. Și ai făcut o treabă uluitoare, a încheiat el zâmbind. Ucenicul a devenit maestru!

Am simțit cum mi se înroșeau obrazii și gâtul. Nu credeam că ultimul lui compliment conținea vreo doză de adevăr, dar avea dreptate în rest.

– Mulțumesc, am spus, iar apoi m-am uitat la jurnal. Aș vrea doar să știm ce s-a întâmplat cu ea.

– Cum adică ce s-a întâmplat cu ea? Cum se termină jurnalul?

L-a luat, dar l-am oprit înainte să-l răsfoiască iar.

– De la început, am spus. Trebuie să înțelegi prin ce a trecut.

Foaierul a răsunat de zgomotul unor portiere trântite, cel mai probabil, ale camionetei lui Wyatt și Adam. Veneau să-l ajute pe Oliver să instaleze tablourile, în timp ce eu continuam să lucrez la murală. Ar fi trebuit să pictez toată noaptea, nu să citesc. I-am aruncat o privire lui Oliver.

– Trebuie să mă apuc de lucru, am spus.

Apoi am traversat foaierul spre culori, pensule și spre strania murala pe care ajunsesem s-o îndrăgesc.

CAPITOLUL 60

3-4 august 2018

Am lucrat la murală toată ziua și toată seara, câtă vreme băieții au pus tablourile în galerie. Oliver citise jurnalul dis-de-dimineată și, ori de câte ori trecea prin foaier, făceam împreună presupuneri despre Anna. Pentru el, asta era un exercițiu intelectual, dar pentru mine era mai mult. M-am înecat de emoție în timp ce retușam fisurile de pe micul craniu din fereastra casei din Mill Village, gândindu-mă la tulburarea și la angoasa prin care trecuse Anna atunci când îl pictase.

Lisa a venit la ora șase și jumătate seara, cu două cutii mari de pizza, menite, fără îndoială, să ne țină la treabă în galerie, fără pauză mare pentru cină. Bineînțeles, nici n-avusesem de gând să ies din galerie ca să cinez. Oliver a luat cutiile de la Lisa și le-a pus pe masa pliantă, iar eu m-am întors cu scaunul spre ei.

– Eu și Oliver avem ceva uluitor să-ți arătăm, am spus, cu pensula și paleta în mână.

– Ce?

Lisa era și mai extenuată decât de obicei. Costumul ei de femeie de afaceri era șifonat și i se desprinsese o şuviță din coada de cal prinsă la ceafă.

Oliver i-a dat jurnalul.

– Trebuie să citești asta, i-a zis.

Am lăsat pensula și paleta și m-am ridicat ca să mă duc la ei.

– L-a adus Sandra, am spus, împreună cu portretele familiei. Credea că le făcuse Jesse, am precizat, dându-i Lisei unul dintre portrete. Dar nu sunt opera lui Jesse. De fapt, le-a făcut Anna Dale.

- Ce?! s-a mirat Lisa. Ce treabă are Saundra cu Anna Dale?

- Trebuie să citești jurnalul, a spus Oliver.

Lisa părea iritată. S-a uitat la telefon.

- Trebuie să-mi spuneți ce scrie, a zis ea punând jurnalul și portretele pe masă. N-am timp să citesc nimic acum.

- Lisa, jurnalul e incredibil, am spus. Explică totul despre...

- Nu tu! s-a răstit Lisa, dând din mână spre mine. Tu lucrezi în continuare. Îmi povestește Oliver.

- Pot vorbi în timp ce lucrez.

M-am întors pe scaunul din fața muralei și, împreună cu Oliver, i-am depănat Lisei întreaga poveste de la Edenton a Annei Dale.

- O, Doamne! a exclamat ea după ce am terminat, și pot spune că deja nu se mai uita la telefon la fiecare două secunde, ci ședea pe scaunul lui Oliver și răsfoia portretele. Ce s-o fi întâmplat cu ea?

- Aș vrea să știm, a răspuns Oliver.

- Păi, a spus Lisa, ridicându-se în picioare, n-are rost să stăm și să ne întrebăm. În clipa asta avem treburi mai importante, a continuat ea întorcându-se spre Oliver. Ai toate... textele, pentru fiecare lucrare? a întrebat.

- Toate sunt gata, pregătite să fie înrămate și puse pe pereți, a răspuns el. Cu excepția textului pentru Anna, pe care l-am rescris de trei ori. Tot aflăm lucruri noi.

Am simțit privirea Lisei în ceafă. Mâna mi se mișca în tușe infime pe acoperișul unei case din Mill Village.

- Știi, Morgan, a spus Lisa, venind spre mine, îmi dau seama că lucrezi meticulos la chestia asta și apreciez, dar personal nu-mi pasă dacă te grăbești în puținul timp rămas. Cine o să se uite atent la toată iarba și ce mai e în colțul ăla de jos?

Cu fața la murală, am strâns din dinți, încercând să găsesc răspunsul potrivit.

- Eu o să mă uit cu atenție, am zis în cele din urmă. Trebuie s-o fac ca lumea, Lisa. Nu te îngrijora! Termin până duminică dimineață.

- Nu trebuie montată din nou în șasiu? a întrebat Lisa atingând pânza prinsă în cuie. Cu capse în loc de cuie? Cât o să dureze?

Oliver a fost cel care a răspuns:

- În cel mai rău caz, adaug ceva la text și spun că tocmai s-a terminat restaurarea și că murala o să fie curând...

- Nu, s-a opus Lisa. Nu spui că nu e gata! Andrea Fuller - executoarea testamentului - o să vină la inaugurare și nu vreau să-i dau motive să spună că n-am făcut ce trebuia. Trebuie să terminăm până mâine-seară, a decretat ea, iar apoi s-a uitat în jos, la mine. S-o văd gata! mi-a cerut.

- Promit.

Cum? Asta m-am întrebat și mi-am imaginat că, în spatele meu, Oliver se întreba același lucru.

În rest, am petrecut seara cu căștile în urechi, ca să nu aud zgomotul de ciocan din celelalte încăperi. M-am concentrat doar la murală, lucrând la unul dintre pereții cenușii ai unei case din Mill Village. M-a apucat panica uitându-mă la telefon, al cărui ceas îmi arăta trecerea orelor. Era aproape zece. Cum să termin la timp? Îmi reproșam fiecare minut pe care-l pierdusem relaxându-mă, mâncând sau culcându-mă devreme în ultimele săptămâni... fiecare minut în care aș fi putut lucra. Mă apropiam de final - foarte mult - și tot nu credeam că puteam termina la timp, chiar dacă aș fi lucrat fără oprire în următoarele două nopți. Am înțeles atunci nevoia Annei de a avea un pat la depozit.

Nici muzica nu mă mai liniștea. Atunci când Oliver a trecut prin foaier, l-am chemat.

- M-a apucat panica, am spus eu de dușumea, iar apoi mi-am scos căștile și i-am înmănat telefonul. Dă-mi, te rog, un playlist calmant, cu muzică de oameni bătrâni.

I-a luat ceva timp până să priceapă ce-i ceream. Apoi a râs și mi-a luat telefonul.

- Auzi, a spus el după ce a atins ecranul, am vorbit cu Wyatt și cu Adam. Vin și ei duminică dimineață, la ora șase, ca să prindem pânza de

șasiu și s-o instalăm. Ceea ce înseamnă că mai câștigi timp. O să fii ruptă de oboseală la inaugurare, dar mura la o să fie gata.

– Mulțumesc, am spus, întrebându-mă dacă puteam termina, chiar și cu orele acelea în plus.

– N-o lăsa pe Lisa să te sperie. Tu ești un om integru. N-o să te bucuri dacă te grăbești la ultima parte, a spus el, făcând semn spre colțul cu iarbă.

Am înghițit în sec, brusc emoționată de compliment, dar nu numai.

– Nu vreau ca Lisa să piardă casa, am șoptit. E atașată de grădina din față, care a fost a mamei ei. De amprente de pe trotuar. De măsurătoarea din cămară. Simt că, dacă ea și-ar pierde căminul, asta ar fi doar din vina mea.

– N-ar fi vina ta. Nu-i drept să pună o asemenea povară pe umerii tăi. Tu trebuie să faci ce poți. Mai mult n-are dreptul să-ți ceară.

M-a strâns ușurel de umăr atunci când mi-a dat telefonul înapoi și, în câteva minute, am simțit cum mă relaxam ascultând-o pe acea Mary Travers – cu care zicea Oliver că semănam – cântând despre un zbor cu avionul.

„Tu ești un om integru” era, probabil, cel mai frumos lucru pe care mi-l spusese cineva.

Nu puteam uita acele cuvintele, la care mă tot gândeam în timp ce terminam de retușat casa și începeam să lucrez la iarba pictată în colțul din dreapta jos. Mă apropiam din ce în ce mai mult de semnătura Annei Dale, pe care o lăsasem la sfârșit. Avea să-mi placă la nebunie să lucrez la literele rotunjite, aurii, ale caligrafiei care îmi devenise la fel familiară ca și a mea.

Puțin după miezul nopții, mi-am scos căștile. Era liniște. Nu se mai auzea ciocanul în celelalte încăperi. Am auzit ușile camionetei trântindu-se afară și am știut că Adam și Wyatt plecaseră pe ușa din spate a galeriei. După un minut, Oliver a intrat în foaier.

– Mergi acasă, m-a îndemnat el.

– Mai lucrez.

S-a uitat la mine, iar apoi, la murală.

– E târziu. Ești obosită. Haide! Te întorci dimineață devreme, m-a sfătuit, iar apoi a dat din cap, arătându-mi ușa. Te duc eu la Lisa.

– Am nevoie de intervalul ăsta de timp, am spus.

– O să dai greș dacă mai lucrezi în seara asta.

M-am uitat la iarba din Mill Village. O vedeam ca prin ceață, istovită cum eram. Oliver avea dreptate.

– Bine, am consimțit.

M-a așteptat să-mi spăl pensulele, după care am ieșit din galerie și ne-am îndreptat spre duba lui, umăr la umăr.

– Azi am vorbit mult cu fiul meu, a spus Oliver pe drum.

– Despre Smith Mountain Lake versus Disney World?

A șovăit.

Mai degrabă despre „tata versus John, tatăl vitreg”, a răspuns el, în timp ce intram pe Broad Street. O discuție destul de profundă. Nathan mi-a spus că se simte vinovat fiindcă și-a dat seama că ține la John.

I-am atins brațul. Simțeam tandrețe față de el și înțelegere față de Nathan.

– Ce-ai zis? l-am întrebat.

– I-am zis că nu trebuie să se simtă vinovat fiindcă ține la cineva.

Am zâmbit.

– Foarte bun răspuns, am spus. Dar ți-a fost greu să auzi din gura lui că ține la John?

– Da și nu, a răspuns el aruncându-mi o privire în timp ce vira pe strada Lisei. Iar motivele sunt evidente. Aș vrea să fiu singurul lui model, dar îmi doresc ca fiul meu să fie fericit. Cu cât are în viața lui mai mulți oameni buni, cu atât mai bine!

– Of, Oliver! am exclamat, simțind cum dintr-odată îmi venea să plâng. Ești atât de... tolerant și de iertător!

Mi-a zâmbit trist, un zâmbet pe care abia i l-am văzut prin întuneric.

– Ei, nu știu ce să zic. I-am spus că, dacă la anul nu merge împreună cu bătrânul lui la Smith Mountain Lake, îl dezmoștenesc.

Am zâmbit în timp ce oprea mașina în fața casei Lisei.

– Somn ușor! mi-a urat, scoțând motorul din viteză. Ne vedem dis-de-dimineată.

– Bine.

M-am aplecat să-l sărut pe obraz. I-am simțit mâna pe umărul gol. Degetele lui mi-au atins brațul până când s-au încordat – nu era în imaginația mea – pe cot. Atingerea aceea însemna mai mult decât simplă prietenie și, după ce m-am retras, n-am dat să cobor, sperând în sinea mea că el avea să mă sărute și neștiind dacă ar fi trebuit s-o fac eu. Dar Oliver s-a mulțumit să zâmbească, atingându-mi obrazul cu dosul palmei. Mă întrebam dacă știa că mă făcea s-o iau razna, sau dacă interpretam eu greșit și el nu mă voia deloc. Oricum, până când am coborât din mașină, eram aproape amețită de dorință.

Am pornit spre ușă și m-am oprit ca să mă uit la singura fereastră luminată din casă: dormitorul Lisei, de la etaj. De obicei, ea se culca devreme și știam că numai grijile o țineau trează.

– Hei, Morgan! a strigat Oliver pe fereastra dubei. Toate bune?

Nu-mi dădusem seama că așteptase să mă vadă intrată cu bine în casă. Am zâmbit, cu gândul la felul în care-mi atinsese obrazul. I-am făcut cu mâna. Apoi am urcat și am intrat în casă, ducându-mă pe veranda mea acoperită, care acum era întunecată, ca să dorm câteva ore.

CAPITOLUL 61

4 august 2018

De dimineață, când am ajuns la galerie, l-am găsit pe Oliver șezând la masa pliantă și punând textele în rame de plastic. Nu auzisem alarma, dar tot izbutisem să ajung înainte de ora șapte și jumătate. Pe drum, reușisem să mănânc o brioadă cu afine. Mi-am scos căștile din urechi ca să-l salut pe Oliver. Mi-a venit greu să mă uit prea mult în ochii lui, amintindu-mi de subțila, dar incontestabila – cel puțin, pentru mine – schimbare de relație care se petrecuse cu o noapte în urmă. Nu fusese mare lucru, o simplă atingere pe braț, dar mă trecuseră fiori și știam cu certitudine că acum între noi era mai mult decât o prietenie. Nu-ți atingi prietenii în felul în care o făcuse el.

– Am ceva pentru tine, a spus, lăsând din mână unul dintre texte.

M-am dus la masă.

– Ce? am întrebat, curioasă.

A rupt o bucată de hârtie din carnetul de pe masă și a ridicat-o în fața mea.

– Adresa și numărul de telefon ale lui Emily Maxwell, a zis.

Șocată, mi-am lăsat brațele să-mi cadă pe lângă corp.

– Glumești!

S-a întins ca să-mi ridice mâna și ca să-mi pună hârtia în palmă. Mi-am coborât privirea.

*Emily Maxwell, 5778 Kellerman Road,
Apex, Carolina de Nord*

Era și un număr de telefon.

– Cum ai reușit? am întrebat.

– Printr-un prieten angajat la stat. A zis că n-a fost greu.

– Nu cred că pot..., am început să spun, dar apoi mi-a pierit glasul, așa că n-am mai fost în stare decât să-mi mușc buza și să mă uit la el. Crezi că sunt o lașă? am întrebat.

– Nu cred că e treaba mea să te judec, a răspuns el pe un ton sobru. Nu știu cum m-aș simți în locul tău, mi-a mărturisit, iar pe urmă a dat din cap spre biletul pe care-l țineam în mână. Dar acum nu-ți stă nimic în cale dacă decizi să vorbești cu ea.

– Mulțumesc, am spus, încercând să schițez un zâmbet. Cred.

Am băgat biletul în buzunarul blugilor și m-am dus la scaunul meu din fața muralei. Biletul parcă îmi ardea blugii. Îl simțeam acolo. O fi conținut el adresa lui Emily, dar nu-mi spunea ceea ce voiam să știu. Ce făcea ea? Cât de rău îi distrusesem viața?

Am făcut tot posibilul să mă concentrez la muncă. Acum, după ce Adam și Wyatt instalaseră totul, în galerie era o liniște mormântală. Știam că nu veneau în ziua aceea și speram să nu uite că promisese să vină a doua zi dimineața devreme, ca să întindem pânza și s-o instalăm. Trebuia să lucrez toată noaptea pentru ca murala să fie gata la venirea lor, dar în zorii zilei următoare treaba mea avea să fie terminată.

Oricine s-ar fi uitat acum la murală ar fi zis că terminasem restaurarea, dar, pentru mine, acel colț din dreapta jos încă striga: „*N-ai terminat!*”

Aveam mai puțin de douăzeci și patru de ore ca să desăvârșesc totul, iar asta, dacă nu mâncam și nu dormeam.

Am amestecat culoarea, am pus-o pe paletă și m-am apucat să lucrez din nou la iarba din Mill Village. Apoi a venit Lisa.

– Salutare! a zis ea. Oliver, trebuie să ajung la birou, dar m-am oprit ca să-ți spun că am contactat *Charlotte Observer* în legătură cu murala și cu povestea Annei. Sper să trimită un reporter și să facem, astfel, publicitate galeriei, a spus, iar apoi s-a uitat la telefon. Din câte știu,

organizatorul evenimentului și-a încheiat toate pregătirile. Dar, dacă putem deschide duminică, vă sunt datoare ție și lui Morgan.

M-am întors spre Lisa, care se uita ținută la mine, cu sinceră recunoștință și îngrijorare.

– O să fie gata, am asigurat-o..., atât pe ea, cât și pe mine.

– Du-te, Lisa, a spus Oliver. Totul e sub control.

Atunci când Oliver a terminat de montat textele pe perete, era aproape ora prânzului. A venit lângă colțul unde retușam firele de iarbă. S-a întins spre mine și mi-a scos o cască din ureche.

– Stai aici de câteva ore, a spus el aplecându-se și luându-mi pensula din mână înțepenită, iar eu mi-am dat seama că eram prea obosită ca să mă opun. Preiau eu câtă vreme îți întinzi picioarele. Ai mâncare în bucătărie și tablouri pe pereți. Bucură-te de cele din urmă. Săile arată incredibil acum, când sunt pline.

Păream cu totul încremenită în fața muralei. Mi-am ridicat privirea la el și am arătat spre pensula pe care o ținea în mână.

– Asta-i treaba mea, am spus.

– Te superi dacă te ajut?

Am cumpănit. Mi-era cald, eram obosită și flămândă. Am arătat spre culoarea amestecată pe paletă și am zis:

– Asta folosesc pe partea umbrită a ierbii.

– S-a înțeles! m-a asigurat el, iar apoi a întins cealaltă mână spre mine, sprijinindu-mă, astfel încât am putut să mă ridic, înțepenită. Ia-ți jumătate de oră, mi-a spus. Relaxează-te!

În bucătărie, am înghițit pe nerăsuflate o bucată gumoasă de pizza, pe care am găsit-o în frigider. Apoi am luat o cutie de Cola și m-am dus în galerie. Mă interesau cel mai mult lucrările studenților pe care-i ajutase Jesse, financiar sau în alte moduri. Aș fi vrut să am și eu una dintre lucrările *mele* alături de acelea, dar nu mă necăjeam prea mult fiindcă asta nu se întâmplase. Lucrarea de care eram cu adevărat mândră se găsea în foaier, primul

lucru pe care-l vedea oricine atunci când intra în galerie.

Unele sculpturi erau expuse aici și în sala studenților, dar mă atrăgea mai mult arta bidimensională. Treceam de la o pictură la alta, citind textele puse de Oliver în dreptul fiecăreia. M-am oprit la o gravură care înfățișa un avion, o minune în sine. Textul însoțitor spunea că Jesse îl descoperise pe studentul respectiv pe vremea când era elev de școală și trăia la casa de copii. Mă emoționa să citesc textele fiecărei opere în parte. Parcă auzeam vocea lui Oliver descriind trecutul artistului și conexiunea acestuia cu Jesse. Pentru a mă oară, m-am întrebat de ce voise Jesse să mă ajute pe *mine*.

Eram atentă la tot ce simțeam în timp ce exploram operele studenților, așteptându-mă să tânjesc să pictez – să creez –, însă asta nu s-a întâmplat. De fapt, simțeam o stranie detașare față de lucrările de artă din încăpere. Le apreciam, le admiram, le disecam. Dar nu-i invidiam pe artiști fiindcă le creaseră. Știam că profesorul meu îmi spusese adevărul atunci când declarase că nu dădeam pe dinafară de talent. Da, adevărul era că, deși iubeam arta, nu-mi plăcea atât de mult s-o creez. Mă frustrase faptul că nu fusesem niciodată în stare să transpun pe pânza de pe șevalet ceea ce vedeam atât de clar în minte. Mi-am dat seama, înfiorată, că ceea ce-mi plăcuse de fapt fusese să restaurez murala. Mi-am dus pumnul la gură, aproape copleșită de acea epifanie. Petrecusem prea mult timp în ultimele săptămâni temându-mă ca nu care cumva să fiu nevoită să mă întorc la închisoare, sau enervându-mă pe Trey, sau simțindu-mă vinovată față de Emily. Așa că nu avusesem când să-mi dau seama de bucuria cu care lucram.

În camera alăturată se aflau expuse doar picturile lui Jesse. Pe unele dintre ele le cunoșteam foarte bine. M-am uitat la telefon. Mi se termina pauza de jumătate de oră. Aveam să mă uit îndeaproape la lucrările lui Jesse mai târziu.

Am intrat în cea de a treia sală, în care se afla colecția personală de picturi a lui Jesse. Mare parte din ele, dar nu toate, fuseseră create de artiști din Carolina de Nord. Aici mi-ar fi plăcut să-mi petrec timpul pe care nu-l aveam în acea zi. Stăteam în centrul camerei și m-am rotit lent de jur împrejur, privind totul de la distanță. Vedeam un peisaj de iarnă de Francis Speight. Unul dintre tablourile reprezentative ale lui Ernie Barnes, probabil că preferatul meu de la expoziție, înfățișând un grup de bărbați și de femei de culoare, cu trupurile alungite, dansând pe un fundal de culoarea piersicii. Una dintre picturile cu ținte ale lui Kenneth Noland, precum și o fascinantă lucrare contemporană, alb-negru, a Barbarei Fisher. Dar pictura imensă care reprezenta ancora încăperii era *Daisy Chain*, de Judith Shipley, adusă din foaierul casei lui Jesse. Cu toate că aproape în fiecare zi de la sosirea mea la Edenton trecusem pe lângă acel tablou realist, ce înfățișa patru fete care ședeau într-un câmp de margarete, tot nu găsisem stâmpnelul emblematic pe care-l ascundea Shipley în picturile ei, ca tribut pentru mama sa. Aici, în galerie, pictura avea doar pentru ea un perete perfect luminat și am remarcat floarea purpurie aproape instantaneu. Mică și delicată, pictată într-o parte a câmpului infinit de margarete, de unde scotea capul deasupra florilor galbene. M-a făcut să zâmbesc. Ce drăguț să ai o mamă pe care s-o omagiezi astfel...!

*

În foaier, l-am găsit pe Oliver așezat în locul meu pe podea, retușând cu atenție iarba năpădită de buruieni din Mill Village. Am întins mâna după pensulă.

– Lasă-mă să te ajut în continuare, a spus, fără să-mi dea pensula. Știi că nu poți termina singură la timp, nu?

M-am uitat la iarba exfoliată și la semnătura care se dezintegra. Oliver avea dreptate. Ar fi trebuit ca Adam și Wyatt să întindă și să instaleze pânza de dimineață cu colțul drept neterminat sau prost restaurat. Oare câte știa Andrea Fuller despre artă? Oare ar fi observat

restaurarea neglijentă într-un infim fragment al muralei? Probabil că nu. Totuși, mă durea să mă gândesc că puteam să las de izbeliște acel colț, când lucrasem atât de meticulos până atunci.

I-am făcut lui Oliver încă o dată semn spre pensulă.

– Lasă-mă să te ajut, s-a opus el. Pot lucra la iarbă stând aici, iar tu poți lucra la semnătură.

Am șovăit, dar până la urmă m-am așezat lângă el și am luat o altă pensulă. Am lucrat împreună până la ora cinci, când ne-am oprit ca să comandăm și să devorăm pui Hunan și niște rulouri cu ou. Apoi ne-am întors la treabă și am început să trag nădejde. Tușele lui Oliver nu erau la fel de curate ca ale mele, dar n-am zis nimic. N-avea să observe nimeni și reușeam să terminăm la timp.

După masă, în vreme ce lucram, lui Oliver i-a venit cheful de vorbă.

– Și? Chiar erai îndrăgostită de Trey? m-a întrebat.

M-a mirat întrebarea și m-am gândit puțin.

– Eram îndrăgostită de un Trey pe care-l vedeam așa cum aș fi vrut eu să fie, am răspuns. Nu de acel Trey care era de fapt. Și nici el nu mă iubea. Așa zicea, dar habar n-avea ce-i aceea dragoste. Cu un om pe care-l iubești, nu te porți așa cum s-a purtat el cu mine, am explicat eu atingând pensula de culoarea de pe paletă. La fel a fost și în ceea ce-i privea pe părinții mei.

– Chiar crezi că nu te-au iubit?

– Sunt sigură de asta, am răspuns eu fără să mă uit la el. Cred că ți-e greu să-ți imaginezi, pentru că tu ai avut, probabil, părinți minunați și chiar tu ești un părinte minunat. Dar ai mei nu dădeau doi bani pe mine. Și nici eu nu dau doi bani pe ei.

Ajunsesem la partea de sus a „D”-ului din „Dale” și n-am apropiat pensula de pânză. Mă supărasem. Ultimul lucru pe care-l voiam era să stric semnătura aurie a Annei. M-am uitat la Oliver.

– E un sentiment foarte dureros să știi că nu te-a iubit nimeni pe lumea asta, am zis. Te simți

ultimul om.

M-am întors la murală, atingând cu grijă pensula de „D”-ul exfoliat. Preț de o clipă, am tăcut amândoi.

În cele din urmă, Oliver a rupt tăcerea:

– Meritai mai mult, a spus el cu glas scăzut. Îmi pare rău că n-ai și primit.

– Haide să punem muzică, am propus, fiindcă voiam să închei discuția.

– Bună idee! a exclamat Oliver, lăsând pensula. Aduc boxa. Însă trebuie să ne batem pe muzica pe care o alegem.

Am zâmbit în sinea mea în timp ce el ieșea din foaier. Urma să ascultăm muzica lui, îi eram datoare. Ar fi putut să se odihnească acasă pentru inaugurarea de a doua zi. În schimb, mă ajuta pe mine aici. Voiam să fie fericit. Era unul dintre cei mai buni oameni pe care-i cunoșteam.

Câtă vreme a fost el plecat, am revenit la semnătura Annei. Era ceva în neregulă cu „D”-ul din „Dale”. Porțiunea rotunjită a literei era decolorată și bănuiam că n-o curătasem bine. Probabil că, în timp ce curățam murala, făceam deja treabă de mântuială atunci când ajunsesem la partea asta. Încă mai aveam pe podea, lângă pânză, un castron cu apă distilată și un bețigaș cu bumbac. Am luat bețigașul și am început să tamponez ușor partea superioară a „D”-ului. Litera nu se curăța, iar vopseaua aurie era ascunsă nu de murdăria care nu se lua, ci de altceva. Să fi fost vopsea? M-am încruntat și m-am îndepărtat de pânză, ca să văd mai bine. Abia atunci am înțeles la ce mă uitam și m-am înfiorat toată.

„O, Doamne!”, mi-am zis, ridicându-mă în picioare. „Doamne, Dumnezeule!”

CAPITOLUL 62

Am gonit pe holul curbat până în biroul lui Oliver, care tocmai scotea boxa din priză. I-am luat-o și am așezat-o pe birou.

– Vino cu mine! am zis, luându-l de mână.

– Ce faci?

A râs, lăsându-mă să-l trag din birou după mine și să-l scot pe hol. În foaier, am arătat spre semnătura Annei.

– Uite! Uită-te bine la „D”-ul din „Dale”. Ce vezi? am întrebat.

Oliver s-a așezat pe vine, lângă murală.

– E o floare? Purpurie..., a murmurat el ridicându-și privirea la mine și făcând ochii mari în spatele ochelarilor. Sunt sigur că e o coincidență, a spus.

– Nu-i nici o coincidență! am exclamat, entuziasmată. Uită-te la semnătura Annei! Pe urmă, vino în cealaltă sală!

Ridicându-se în picioare, Oliver m-a urmat în galerie, până la locul în care se afla tabloul lui Shipley. Stând lângă el, am arătat spre stânjelul din marea de margarete, după care m-am uitat cum Oliver privea caligrafia distinctă, rotunjită, a semnăturii lui Judith Shipley. Nu era vorba doar despre forma neobișnuită a literelor.

– Uite! am exclamat, arătând spre nume. „L” mic și „e” din „Shipley” sunt aproape identice cu cele din „Dale”.

– O, la naiba! a exclamat el.

Era prima dată când îl auzeam aproape înjurând și am râs.

– Anna n-a fost prinsă niciodată! am zis eu repede, împreunându-mi mâinile în față. A pornit în căutarea faimei și, la un moment dat, ea și Jesse s-au regăsit, iar o parte dintre lucrările Annei au ajuns în colecția lui. Anna

Dale și-a schimbat numele, Oliver! S-a reinventat!

– Bine, haide să nu tragem concluzii pripite, a spus Oliver, mai calm. Haide să ne uităm mai bine la toate!

În următoarele treizeci de minute – timp prețios, în care eu ar fi trebuit să lucrez la murală –, am trecut din foaier în sala în care era expus *Daisy Chain*, comparând formele ochilor, felul în care erau pictate degetele și unghiile, lungimea și profunzimea tușelor artistice atât de distincte, stratul subțire de vopsea.

– E lucru sigur că Anna e autoarea, am spus eu, convinsă pe deplin, în timp ce stăteam în fața tabloului *Daisy Chain*. În ultima lună, am ajuns să cunosc tușele astea.

Zâmbind larg, Oliver m-a cuprins cu brațul pe după umeri, aproape fără să-și dea seama, după părerea mea.

– Nu cred că aș fi observat asta de unul singur, a spus el strângându-mă de umăr, ceea ce m-a făcut să mă relaxez din cap până-n picioare, sprijinindu-mă pe urmă de el. Bravo, detectiv Christopher! m-a lăudat.

– Eu doar...

N-am fost în stare să spun mai mult, fiindcă mi-am pierdut șirul gândurilor, distrasă de greutatea brațului său. Distrasă de parfumul de piele al aftershave-ului. Distrasă de cât de aproape stătea de mine.

– Din pricina stânjenelului, am reluat, fiindcă nu știam ce altceva să spun. Îmi stătuse creierul în loc. Dar apoi am remarcat textul scris de Oliver pe perete, lângă tablou. O, nu! am spus, dezamăgită.

– O, nu, ce?

Și-a luat brațul de pe umărul meu. Am arătat spre text.

– Judith Shipley e încă în viață, dar uită-te la data ei de naștere. 7 iunie 1922. Anna Dale avea douăzeci și doi de ani pe vremea când a pictat murala, deci s-a născut în 1918.

Oliver a râs.

– Dacă și-a schimbat numele, probabil că și-a schimbat și data nașterii, nu crezi? A profitat de

ocazie ca să întinerească puțin.

Mi-am mușcat buza, sperând că avea dreptate.

– Ce facem? am întrebat, dând din cap spre pictură.

– O să chem un agent de autentificare de la muzeul din Greenville, pe care-l cunosc, ca să văd dacă poate să-și dea cu părerea, a promis Oliver. Nu facem public nimic decât după ce o să știm sigur.

– Ai vreun dubiu?

– M-ar șoca să descopăr contrariul, dar nu cu asta mă ocup.

– Există vreo șansă ca Judith Shipley să vină la inaugurare? am întrebat.

Mă încordasem toată la gândul de a o întâlni, dar avea nouăzeci și șase – sau o sută – de ani și locuia la New York. Puțin probabil.

– Nu prea cred, a răspuns Oliver. Lisa zicea că ajung numai vreo doi artiști din colecția lui Jesse. Majoritatea au murit și mulți dintre cei rămași în viață sunt bătrâni sau locuiesc prea departe.

M-am uitat lung la pictură.

– Trebuie s-o aducem.

– Și cum propui să facem asta?

– O sun... Încerc să văd dacă există vreo șansă... Dar n-o pot întreba direct dacă e Anna, nu? Poate că se sperie și face infarct.

– Și e posibil să nu fie Anna, Morgan, a spus Oliver. Haide să nu ne facem speranțe neîntemeiate, m-a sfătuit el, dând din nou din cap spre *Daisy Chain*. Poate că noi vedem ceea ce vrem să vedem.

CAPITOLUL 63

Iată textul care însoțea tabloul *Daisy Chain*, de Judith Shipley:

Daisy Chain (1985) ulei
Judith Shipley
7 iunie 1922 –

Nu se cunosc multe despre prima parte a vieții lui Judith Shipley sau despre educația ei artistică. Nici locul nașterii nu e cunoscut. Cu toate că și-a petrecut tinerețea la New York City, Shipley n-a creat niciodată în spiritul școlii de artiști experimentali de la New York, preferând realismul dramatic al celorlalți pictori newyorkezi ai epocii, precum cel al contemporanului său, Jesse Jameson Williams. Shipley s-a bucurat de faimă în perioada dintre sfârșitul anilor '50 și cel al anilor '80, multe dintre picturile sale pline de viață din perioada respectivă fiind expuse la muzee și în galerii de artă din toată lumea. Lucrările acestei artiste pot fi enigmatice pentru privitorul curios, întrucât ea ascunde întotdeauna un stânjenel undeva în tablourile ei, în onoarea răposatei sale mame, Iris.

Daisy Chain a fost un dar pe care pictorița i l-a făcut lui Jesse Jameson Williams în 1988.

Viața personală: În 1952, Shipley s-a căsătorit cu agentul ei, Max Enterhoff (1921-1999). Au avut o fiică, Debra, care a murit în 2014. Shipley locuiește în New York City, unde ea și nepoata ei au un atelier în care se ocupă de pregătirea de noi artiști.

CAPITOLUL 64

– În primul rând, a spus Lisa, așezată pe scaunul de la masa pliantă al lui Oliver, nu suflați nimănui o vorbă despre legătura asta posibilă între cei doi artiști, decât după ce avem mai multe informații din partea tipului ăstuia... de la muzeu. Nu vrem să ne facem de râs!

– Corect, am spus.

Stăteam pe jos lângă murală, cu fața spre ea și spre Oliver, el stând în picioare, la capătul mesei, cu brațele încrucișate pe piept. O chemaserăm pe Lisa de urgență la galerie și, cu toate că o intrigau similitudinile dintre picturi, nu părea convinsă. Oliver vorbise cu tipul de la muzeul din Greenfield, dar acesta nu putea ajunge la Edenton decât la sfârșitul săptămânii următoare. Deocamdată, trebuia să păstrăm secretul muralei.

– Uitați care-i treaba, a adăugat Lisa, am întâlnit-o de nenumărate ori pe Judith Shipley. Ca mulți alți artiști, venea și pleca în și din casa noastră tot timpul. A...

– Cum era? am întrerupt-o eu.

Lisa a ridicat din umeri.

– Bănuiesc că știi deja că arta era lumea tatei, nu a mea. El era mereu înconjurat de artiști. Eu nu le dădeam atenție. Știu doar că Judith Shipley a stat la noi de câteva ori. Habar n-am cum s-o descriu.

Parcă vedeam tunsoarea aceea a ei bob, scurtă, dar îmi aminteam că Anna își lăsase părul lung înainte să plece din Edenton. Și toate astea se petrecuseră cu mult timp în urmă.

– Ce a spus Judith Shipley despre invitația la inaugurarea galeriei? a întrebat Oliver. Ești sigură că nu vine?

- A trimis invitația înapoi, cu răspunsul negativ încercuit, ceea ce mulți nu se obosesc s-o facă, a spus Lisa. Nu pot să înțeleg de ce le e atât de greu să returneze invitațiile, știut fiind că returnarea e gratuită!

Am strâmbat din nas la gândul că Judith Shipley bifase răspunsul negativ. Dar la ce mă așteptam? La o scrisoare lungă de la Judith, în care ea să-și descrie trecutul secret și prietenia de o viață cu Jesse?

- Pot s-o sun? am întrebat. Ai numărul ei?

- Și ce-i spui? a vrut să știe Oliver.

- Nu poți s-o întrebi direct dacă ea e Anna Dale, a spus Lisa, avertizându-mă prin ton. În cazul în care e chiar ea, păstrează secretul de prea mult timp și cu siguranță că nu vreau s-o pun într-o situație dificilă.

- Nu, n-aș face asta, am zis eu. Vreau doar... Aș putea să-i spun că avem o murală veche pentru un oficiu poștal? Poate că aflăm ceva din reacția ei.

Au tăcut amândoi, uitându-se în gol, gândindu-se, fără îndoială, la propunerea mea.

- Nu văd ce rău ai face, a spus Oliver în cele din urmă.

- Habar n-am dacă numărul pe care-l am din agenda tatei e încă bun, a murmurat Lisa. Poate că Judith Shipley e deja la azil.

- Deși biografia ei zice că încă deține studioul acela, am spus. Un atelier.

Lisa s-a ridicat.

- Bine, a consimțit ea. Însă cred că Oliver ar trebui s-o sune. Tu ai de pictat. Și, Oliver, nu uita că reprezinți galeria asta!

- S-a înțeles, a spus Oliver, dar se uita la mine, care stăteam cu pensula în mână, tulburată de faptul că tocmai mi se suflase de sub nas ocazia de a vorbi cu... Anna? Cu Judith?

- Ai de gând să reperi colțul ăla, Morgan, da? m-a întrebat Lisa din spate, iar mie tare îmi venea să-mi dau ochii peste cap. Știi că de dimineată vine Andrea Fuller, ca să vadă dacă au fost îndeplinite condițiile...

- Nici o grijă! am răspuns. E gata până dimineată, nici o problemă.

Habar n-aveam cum s-o scot la capăt.

La cinci minute după plecarea Lisei, stăteam la masa lui Oliver, care citea cu glas tare numărul de telefon de la New York, în timp ce eu formam.

– Tu ar trebui să suni, nu eu, spusese el după ce plecase Lisa. E pictorița *ta*.

Telefonul a sunat mult și mi-o imaginam pe Judith Shipley umblând șontâc prin bucătărie ca să răspundă la un aparat vechi, prins pe unul dintre pereți. Ori poate că era într-un scaun cu roțile. Sau poate că se afla la azil și nu urma să răspundă nimeni la telefon. Până la urmă, s-a auzit un clic și o clipă mai târziu am auzit vocea severă a unei femei – cu siguranță că nu era în vârstă:

– Reședința Shipley!

– Bună ziua! am spus, punând telefonul pe speaker ca să audă și Oliver. Mă numesc Morgan Christopher. Aș putea vorbi cu doamna Shipley?

Femeia n-a răspuns și m-a copleșit o senzație cumplită că doamna Shipley nu mai era în viață. În cele din urmă, răspunsul a venit:

– Doamna Shipley nu poate veni la telefon.

– Ei bine, sun de la noua galerie Jesse Jameson Williams din Edenton, Carolina de Nord, și o invitaserăm pe doamna Shipley ca oaspete de onoare la inaugurarea de mâine, avem câteva dintre tablourile dumneaei, dar...

– Am transmis deja regretele noastre, a spus cu răceală femeia.

– Da, am primit răspunsul, dar speram că s-a răzgândit. Aș putea vorbi cu dumneaei, vă rog?

– Doamna Shipley nu mai călătorește, a spus femeia înainte să închidă.

M-am strâmbat la Oliver.

– Am dat-o în bară? am întrebat, gândindu-mă că poate ar fi trebuit să sune el, la urma urmei.

Era posibil ca el să fi avut ceva magic în personalitatea lui, un farmec care să determine un alt răspuns. Oliver a clătinat din cap.

– N-aveai cum să convingi țurturele ăla de femeie! Poate că, după ce avem răspunsul

tipului de la muzeu, o să-i scriem lui Judith personal.

Ne-am întors amândoi la treabă. Mă tot uitam peste umăr, de teamă să nu apară Lisa și să vadă că Oliver mă ajută.

– Crezi că-i mai pasă? m-a întrebat el și am clătinat din cap.

Restaurasem singură nouăzeci și nouă la sută din murală. Eram de părere că oricine ar fi fost mulțumit.

Atunci când am terminat, se făcuse aproape trei dimineața. Eram ruptă de oboseală, dar nu mă puteam abține și mă tot uitam la semnătura aurie din colțul de jos al muralei și la stânjenelul delicat, încolăcit în jurul literei „D”, pictat în tabloul cu margarete. Oliver doar că nu m-a târât spre mașina lui.

Conducea spre casa Lisei, pe străzile întunecoase. Tăceam amândoi. Complet epuizați. Dar, după ce a oprit, iar eu am dat să cobor, a zis:

– Morgan!

M-am întors spre el, așteptând. Lumina unei lămpi stradale îi cădea perfect pe linia nasului. Pe buze.

– Vreau doar să știi..., a continuat el, iar apoi a șovăit, întorcându-se spre mine. În legătură cu spusele tale de astă-seară, cum că n-ai fost iubită niciodată... Vreau doar să știi că te înșeli.

Mi-a luat o clipă să pricep.

– Tu? am șoptit.

El a dat din cap în semn că da.

– Eu, a confirmat, uitându-se la mine. Și nu ca un frate mai mare. Ești un om bun, Morgan Christopher.

S-a întins ca să-mi dea la o parte părul de pe gât, iar degetele lui... Poate cuvintele ori poate că doar prezența lui puternică și liniștitoare... Nu-mi dădeam seama..., dar ceva m-a emoționat și mi s-a pus în nod în gât. Preț de o clipă, am rămas prea șocată ca să mai spun ceva.

Apoi mi-am revenit. M-am aplecat peste cutia de viteze ca să-l sărut și i-am simțit palma caldă pe obraz. Intensitatea atingerii în clipa în

care mi-a cuprins gâtul cu mâna. L-am auzit icnind, foarte ușor, doar cât să știu că sărutul avea același efect asupra lui ca și asupra mea.

S-a retras, dar nu mi-a dat drumul.

– Al naibii schimbător de viteze! a spus el, zâmbind.

– Al naibii schimbător de viteze! am zis și eu.

Mi-ar fi plăcut să mă lipesc de el.

– Am vrut să fac asta din prima zi în care ai intrat în galerie, a spus el.

– De fapt, voiai s-o săruți pe cântăreața aia, Mary Travers, iar eu doar semănam cu ea, l-am tachinat.

A clătinat din cap.

Nu. Pe tine te voiam. Pe tine și tatuajul tău cel sexy, a spus el, trecându-și un deget peste umărul meu, și genunchii simpatici care-ți ies prin blugi, și părul tău mătăsos... și... aș putea continua la nesfârșit să spun cât de sexy ești, dar personalitatea ta a fost cea care m-a câștigat, Morgan. Felul în care ascuți cum turui eu despre Nathan. Ți pasă. Pasiunea ta pentru murală... Ce s-a întâmplat?

Începusem să plâng. S-a aplecat peste schimbătorul de viteze și m-a luat în brațe.

– Ce-i? m-a întrebat, mângâindu-mi tâmpla cu răsufierea lui caldă.

Mi-a luat un pic până să pot deschide gura.

– A... A trecut multă vreme de când n-am mai auzit ceva drăguț despre mine, am răspuns. A trecut multă vreme de când am meritat-o.

– Nu te cred, m-a contrazis Oliver, strângându-mă mai tare în brațe. Ai dat de necaz. Poate că ai contribuit și tu, dar cu toții greșim. Eu am făcut un copil la șaptesprezece ani, ai uitat? a întrebat el, făcându-mă să zâmbesc, iar după aceea mi-am sprijinit bărbia de umărul lui. Ai lăsat totul în trecut, a conchis, iar apoi s-a retras și m-a privit în ochi. Acum trebuie să mergi mai departe!

– Și eu te iubesc, am spus.

– Știu.

– De unde știi?

– Am simțit-o, a răspuns el. Însă n-am vrut să reacționez. Nu voiam să ne punem o piedică

și să nu mai fim în stare să muncim așa cum trebuia.

– O, Doamne, cât de matur ești!

Am râs, bucuroasă cum nu cred că mai fusesem vreodată. Mă simțeam în siguranță alături de el. Atunci mi-a dat drumul.

– Mergi și dormi ca lumea, a zis. Mâine o să fie nebunie!

M-am dezmeticit pe loc.

– Crezi că Adam și Wyatt o să instaleze mura la timp?

El a dat din cap în semn de confirmare și apoi m-a tras ușurel de o șuviță.

– O să fie bine, a spus, aplecându-se ca să mă sărute încă o dată. Totul o să fie bine.

CAPITOLUL 65

5 august 2018

Evenimentul începea la prânz și intenționat nu m-am grăbit să mă pregătesc, nevoind să ajung înainte de ora unsprezece. Dacă Adam și Wyatt nu ajunseseră la ora șase dimineața, după cum promiseseră, iar mura la era tot pe jos, în foaier, nu voiam să știu. Însă am grăbit pasul spre galerie, privind ecranul telefonului la fiecare pas. Dacă era vreo problemă, aș fi aflat deja. Până acum nu primisem nici un mesaj.

Cu toate că noaptea trecută aterizasem în pat, frântă de oboseală, la ora trei și jumătate dimineața, nu adormisem imediat. Ultima surpriză din partea lui Oliver... Uau! Părea atât de adevărat tot ce spusese! Atât de sincer și de întemeiat! Iar sărutul! Zâmbeam acelei amintiri, iar o femeie care venea pe trotuar spre mine mi-a zâmbit și ea.

– 'Neața, i-am spus eu în trecere, râzând.

Și, în ciuda faptului că purtam rochie și tocuri pentru prima oară în ultimul an, am alergat pe ultima stradă pe care o aveam de străbătut până la galerie.

Deși berlina Lisei și duba lui Oliver se aflau deja în mica parcare, iar duba companiei care organizase evenimentul se găsea la colț, m-am trezit singură atunci când am intrat în foaier. Gâfâind, am rămas în mijlocul sălii și am văzut că biroul de informații, încărcat de broșuri, fusese mutat, iar deasupra lui, sus pe perete, era instalată mura la, care fusese capsată în mod imperceptibil de șasiu.

„Vai, iată o pictură nebunească și extrem de frumoasă!“, mi-am zis.

Dintr-odată, mi s-a pus un nod în gât, luându-mă prin surprindere. Adoram pictura din fața mea. Adoram tot ceea ce făcusem ca să readuc la viață compoziția misterioasă și derutantă pe care voise s-o creeze Anna Dale.

– E frumoasă! am strigat în spațiul răsunător, iar în curând au apărut în foaier Oliver și Lisa, însoțiți de un tânăr organizator.

Spre mirarea mea, Lisa m-a luat în brațe – și nu superficial. M-a ținut astfel mult timp, învăluindu-mă în parfumul ei de iasomie.

– Mulțumesc, a spus ea apoi, dezlipindu-se de mine, dar fără să-mi dea drumul la umeri și uitându-se țintă în ochii mei. Mi-ai salvat casa! Știu că am fost o nemernică în ceea ce te privește, a recunoscut ea aruncându-mi un zâmbet plin de regret. Dar îți sunt foarte, foarte recunoscătoare!

– Cu plăcere, am răspuns, deși mi se părea că Lisa înțelesese greșit.

Ea mă salvase pe mine, în mai multe feluri. L-am văzut pe Oliver rezemat de perete, lângă text, cu brațele încrucișate pe piept, zâmbind, al naibii de sexy în cămașa neagră cu guler răsfrânt, și m-am întrebat cum de-l putusem vedea vreodată altfel.

– Ai făcut o treabă perfectă, Morgan, a spus el.

– N-aș fi reușit fără tine, am recunoscut eu, amintindu-mi cum mă ajutase cu o noapte în urmă.

Mi-a făcut cu ochiul. Lisa s-a uitat la organizator.

– Suntem gata? l-a întrebat.

Auzeam sunete venind din chicinetă și bănuiam că ospătarii pregăteau totul pentru inaugurare.

– Trebuie să plec, a spus tipul, iar apoi s-a uitat la mine. Tu ai făcut asta? a întrebat, dând din cap spre murală.

– Am restaurat-o, am răspuns.

– Adică?

– Adică a readus-o la viață, l-a lămurit Oliver.

Tipul s-a uitat din nou la murală și mi-a zâmbit, nedumerit.

– Foarte tare, a zis, după care a pornit spre ușă, vorbind cu Lisa peste umăr: Vin la ora cinci, ca să iau ospătarii!

– Bine!

Lisa se uita deja pe lângă el, la primul vizitator: Andrea Fuller. Aceasta s-a oprit în mijlocul foaierului.

– Ei bine, a spus, murala arată cu totul altfel decât ultima oară când am văzut-o.

S-a uitat la mine și mă temeam ca nu cumva să mă întrebe dacă lucrasem singură. Oare ar fi trebuit să recunosc contribuția de unu la sută a lui Oliver? Însă Andrea s-a mulțumit să zâmbescă.

– Bună treabă, Morgan! a spus ea, ducându-se pe urmă acolo unde se aflau schița originală a Annei, fotografia cu murala înainte de restaurare și textul lui Oliver spre Anna Dale și uitându-se la fotografie, iar apoi la murală. De fapt, o treabă incredibilă, a adăugat ea, întorcându-se spre Lisa. Sunteți pregătiți pentru marea inaugurare?

– Da, a răspuns Lisa zâmbind cu toată gura și am știut că respira ușurată la reacția femeii față de murală, fiindcă știa acum că își asigurase casa. Haide să-ți fac turul!

Cele două femei au pornit pe holul curbat, iar Oliver s-a uitat la mine.

– Cum ești azi? m-a întrebat el.

M-am uitat din nou la murală, care umplea de culoare întreg foaierul.

– Cred, am spus, întorcându-mi privirea spre Oliver, că vreau să devin restaurator de artă.

A zâmbit.

– Și eu cred că e o idee excelentă, a răspuns el. Însă mai ai multe de învățat.

– Mai bine decât să am de executat vreo pedeapsă la închisoare!

A râs și mi-a întins brațul.

– Vino la mine, m-a îndemnat.

M-am dus la el și m-a luat în brațe.

– Cum te simți după noaptea trecută?

Îmi șoptea la ureche. Știam la ce se referea. La cuvintele tandre din mașină. La sărut.

– Nu știu, am răspuns, desprinzându-mă de el și zâmbind. Îmi plăcea foarte tare grija ta

„frățească“.

– Noua noastră relație o să fie și mai și, a spus el pe un ton serios. Îți promit.

Ușa s-a deschis și două femei frumos îmbrăcate au intrat în foaier.

– Suntem voluntarele de la Art Guild și am venit să ne ocupăm de biroul de informații, a spus una dintre ele.

– Perfect, a răspuns Oliver, dându-mi drumul. Haideți să vă fac turul!

A fost o zi extraordinară. Oamenii veneau și de la Asheville și Washington, DC, iar reporterul de la *Charlotte Observer* a stat două ore. Mi-a luat un interviu despre murală, iar la sfârșit a arătat spre monitorul de alcool și a zis:

– Interesantă bijuterie!

I-am spus adevărul, pe tot, în timp ce lua notițe și aveam senzația că întreg tonul articolului pe care urma să-l scrie s-a schimbat în acel moment.

Singura parte neplăcută a fost faptul că pe la ora cinci mă dureau picioarele foarte tare, iar junghiurile din gleznă îmi dădeau de înțeles că nu mă vindecasem complet. Puțin după ora cinci, odată ce au plecat ultimii oaspeți și ospătarii s-au apucat să curețe locul, am găsit-o pe Lisa pe treptele micuței verande din spate, scăldată în lacrimi de bucurie sau poate că de ușurare. M-am așezat lângă ea și am cuprins-o, timid, cu brațul pe după umeri. Stăteam tăcute în aerul încins și umed de august, în timp ce Lisa își tampona ochii cu vârfurile degetelor. În cele din urmă, a vorbit:

– Nu trebuie să te muți prea curând, a spus ea. Mi se pare că se întâmplă ceva între tine și Oliver și bănuiesc că n-ai unde te duce. Corect?

– Da și da, am răspuns, luându-mi brațul de pe umerii ei. Și chiar mi-ar plăcea să mai rămân o vreme. Mersi.

– Va trebui să-ți găsești de lucru, a spus, pe tonul ei cel serios. Nu te țin degeaba.

Am zâmbit.

– Mă apuc imediat să caut, i-am promis, cu toate că habar n-aveam ce fel de post puteam găsi în orașelul acela, dar aș fi făcut orice ca să

pot rămâne până când mă hotăram ce să fac cu școala. Cred că ar trebui să mă întorc la facultate, am spus.

- Bun, a răspuns Lisa, dând din cap. Asta speram să aud. Ți datorez restul de cincizeci de mii, plus ceva ce nu ți-am spus.

- Ce?

- Tata a specificat în testament că, dacă te întorci la școală, o să ți se plătească studiile, indiferent de domeniul pe care ți-l alegi.

Rămăsesem fără cuvinte, pătrunsă de emoția pe care mi-o stârniseră cuvintele ei.

- O, Doamne! am exclamat în cele din urmă. Nu știu ce să spun. Ești sigură că era întreg la minte?

Lisa mi-a aruncat un zâmbet sincer.

- Ești ultimul beneficiar al generozității strănii a tatălui meu. Profită de asta, m-a îndemnat ea, iar apoi s-a ridicat și s-a uitat la telefonul din mână. Acum trebuie să fug la birou, a adăugat. Aș vrea să rămâi și să-l ajuți pe Oliver să facă ordine.

- Sigur că da, am spus în timp ce mă ridicam, iar durerea m-a făcut să mă strâmb. Du-te și fă ce ai de făcut! Eu și Oliver ne ocupăm de galerie.

La ora cinci și jumătate, tocmai ajutam ospătarii să ducă ultimele platouri la dubă, când în parcare a intrat o limuzină neagră, sclipind în soarele sfârșitului de vară. Șoferul a coborât și a dat să deschidă una dintre portierele din spate, dar aceasta s-a deschis larg înainte s-o atingă el, iar o femeie doar că n-a sărit din mașină. Avea în jur de șaiszeci de ani, poate că mai mult, iar părul grizonant îi era tuns scurt. Ignorând șoferul, a ocolit limuzina prin față și a deschis cealaltă portieră din spate. Începuse să-mi bubuie inima. Cumva, știam cine era. Știam, așa că i-am dat platoul unui ospătar și m-am îndreptat spre limuzină. Femeia cu părul grizonant o ajuta deja să coboare pe o alta, care era mult mai în vârstă. Bătrâna, de înălțimea mea, dar a cărei postură perfect dreaptă o făcea să pară mai înaltă, nu semăna deloc cu fotografiile Annei Dale din

ziarele vechi. Și totuși, știam cine era. Știam fără urmă de îndoială. Părul alb până la bărbie era rărit precum vata de zahăr și purta niște ochelari mici și sclipitori, roz cu purpuriu. Avea fața foarte osoasă – bărbia, nasul subțire și pomeții. Rujul roz părea proaspăt întins pe buze.

– Am întârziat, știu! a strigat la mine cu un glas surprinzător de puternic, în timp ce mă apropiam de ea. Am zburat mult și drumul de la aeroport a durat o veșnicie. Dar, a continuat ea, făcând semn spre galerie, nu voiam să ratez așa ceva!

CAPITOLUL 66

Am ajuns la bătrâna de lângă limuzină. Mâna ei dreaptă se sprijinea într-un baston din lemn de culoare turcoaz și am luat-o de mâna stângă, pe care mi-a întins-o. Am strâns-o ușor, mirată să simt că-mi dădeau lacrimile.

– Judith Shipley? am întrebat, doar ca să fiu sigură că emoția nu-mi împiedica judecata.

– Exact, a răspuns bătrâna. Iar ea e asistenta mea mult prea protectoare, Gloria Hite.

Eu și Gloria Hite ne-am salutat dând din cap. Nu-mi găseam cuvintele.

– Azi-dimineață am dat, într-un vraf de hârtii de pe birou, de invitația pentru inaugurarea galeriei lui Jesse, a spus Judith uitându-se urât la asistenta ei. Gloria știe că nu mai călătoresc, așa că și-a luat libertatea să decidă în locul meu că nu vin. Să fi știut dinainte, am fi ajuns la timp.

S-a uitat la Gloria, prefăcându-se supărată, dar aceasta a ignorat gluma, spunând:

– Veniți, n-avem de ce sta în soare!

– Am ajuns prea târziu, așa-i? a întrebat Judith în timp ce mergeam, cu pași foarte înceți, spre ușa galeriei.

Am izbutit să deschid gura:

– Festivitățile s-au încheiat la ora cinci, dar sunteți extrem de bine-venită, am turuit, nemaiputând de bucurie că mergeam alături de ea. Sunteți una dintre artiste ale căror lucrări sunt expuse, iar eu personal mă bucur foarte mult că ați venit!

– Ce amabilă ești! a răspuns ea.

Distingeam accentul ei nord-estic. Așa cum citisem în ziar, cu toate că știam că era din New Jersey, îmi imaginasem că vorbea ca mine. Sudistă get-beget. Dar acum era limpede de unde venea – cel puțin Judith.

Am ajuns la intrarea în galerie. Prin uşile de sticlă, îl vedeam pe Oliver la biroul de informaţii şi, în spatele lui, murala, un zid întreg de culori şi de ciudăţenii. Am tras aer în piept, am deschis uşa şi le-am invitat pe cele două femei să intre.

De cum am intrat, Oliver şi-a ridicat privirea, dar, înainte să aibă ocazia să spună ceva, Judith a scăpat bastonul pe jos, cu zgomot.

– O! a exclamat ea, ducându-şi mâinile la faţă. Unde...? Cum aţi...? s-a bâlbâit, întorcându-se spre Gloria. Trebuie să mă aşez, a adăugat.

Înainte ca Gloria să se clinească de lângă Judith, Oliver a dat fuga, a luat un scaun de lângă perete şi l-a adus iute, ca să se aşeze bătrâna. Judith doar că nu s-a prăbuşit pe el. Şi-a dus mâna la gură.

– Aveţi nişte apă? m-a întrebat Gloria.

Din nou, Oliver a fost mai rapid decât mine, care parcă amortisem cu totul. El a adus două sticlute de apă de la biroul de informaţii, apoi a desfăcut o sticlă şi i-a dat-o lui Judith, iar pe cealaltă i-a dat-o Gloriei.

– Sunteţi Judith Shipley? a întrebat-o pe bătrână, aşa cum făcusem şi eu mai devreme.

Fără să-şi ia ochii de la murală, Judith bea apă, iar mâna îi tremura vizibil.

– Da, am răspuns eu în locul ei.

Da, era chiar Judith Shipley, iar orice dubiu legat de ipoteza că n-ar fi fost una şi aceeaşi persoană cu Anna Dale a dispărut în clipa în care ea reacţionase în faţa muralei. M-am dus într-o parte ca să iau un alt scaun şi să-l duc lângă ea, iar Gloria s-a aşezat fără să scoată o vorbă. S-a uitat la Judith, ochii ei negri exprimând o mare îngrijorare.

– Ştiam că e un efort prea mare pentru tine, a dojenit-o pe bătrână. Ştiţi că drumul...

Judith a ridicat mâna ca s-o oprească.

– Nu drumul, a spus ea, ci murala. A... a trecut atât de multă vreme de când am văzut-o ultima oară!

M-am uitat la Oliver, care mă privea deja. Eram sigură că şi lui îi treceau prin minte aceleaşi întrebări care-mi treceau şi mie. Dar

cum să abordăm subiectul? În acel moment, ar fi fost Judith în vreun pericol dacă dezvăluiam faptul că știam adevărul? Cât despre Gloria, ea cât știa, oare, din întreaga poveste?

Oliver a renunțat la întrebări și a adus alte două scaune pentru noi. Am stat în semicerc în mijlocul foaierului, uitându-ne cu toții la murală.

– Eu sunt Oliver Jones, curatorul galeriei, s-a prezentat el în cele din urmă, iar apoi a dat din cap în direcția mea. Morgan e cea care a restaurat murala.

Judith s-a uitat la mine de parcă mă vedea pentru prima oară.

– Murala era la Jesse? a întrebat ea.

Da, am răspuns eu privind-o drept în ochi. A pictat-o o artistă pe nume Anna Dale.

Am întins mâna fără să mă gândesc prea mult și mi-am așezat-o pe mâna ei. Am tras aer în piept.

– Judith..., am început eu, uitându-mă la Oliver, care a încuviințat înclinând din cap. Credem că dumneavoastră sunteți Anna.

– Ce?! a exclamat Gloria, care se enervase. Cine naiba e Anna?

Judith nu se uita la mine, dar, spre mirarea și ușurarea mea, fața i s-a luminat de un zâmbet larg.

– De mult n-am mai auzit numele ăsta, a spus ea.

– Sunteți Anna? a întrebat Oliver.

Mă emoționa blândețea din vocea lui. Judith a dat din cap în semn că da.

– Bănuiesc că nu mai are ce să se întâmple rău dacă recunosc, a spus ea. Mă îndoiesc că, după optzeci de ani, o să mai închidă cineva o bătrână.

– Ce tot ziceți acolo? a întrebat Gloria.

– Ia mai taci! i-a cerut Judith. Îți explic mai târziu, a continuat ea uitându-se la Oliver, iar apoi la mine. De unde știți? V-a spus Jesse ceva?

– Nu l-am cunoscut pe Jesse, am răspuns, dar în testament a cerut ca eu să restaurez murala și...

- Aha..., m-a întrerupt ea. Ai fost unul dintre proiectele lui?

Am zâmbit.

- Așa se pare, deși habar n-am cum știa de existența mea. Oricum, Jesse a păstrat mura la în studioul lui vreme de mulți ani și...

- *Aici?* La Edenton?

Judith, șocată, a făcut ochii mari.

- Da, am răspuns eu.

- De câte ori am venit la el și nu mi-a spus că încă o avea! a exclamat ea, părând uluită. Știam că..., a început, dar s-a oprit, de parcă ar fi trebuit să-și tragă sufletul înainte să continue. Pur și simplu, n-am știut că o mai avea, a adăugat.

Murala era într-o stare groaznică atunci când m-am apucat de restaurare, i-am explicat. Dar am descoperit treptat niște ciudățenii. Multe... imagini tulburătoare și...

- Da, da, a răspuns ea, dând din cap. Treceam printr-o... perioadă grea atunci când am lucrat la ea. Nu mi-a fost deloc ușor pe vremea aceea.

- Despre ce vorbiți? a întrebat din nou Gloria.

- Acum înțeleg, am spus. Înțeleg totul, fiindcă v-am citit jurnalul.

În fața mea, l-am simțit pe Oliver cum se încorda. Intram pe un teritoriu delicat. Judith s-a încruntat, pielea ei subțire ca hârtia căpătând dintr-odată noi cute, iar ochii i s-au întunecat de nedumerire în spatele ochelarilor sclipitori.

- Jurnalul meu? a întrebat ea.

- Vă amintiți că aveți un jurnal legat în piele? am întrebat-o. Cadou de la mama ta.

S-a uitat în depărtare și a dat din cap ușurel, în semn că-și amintea.

- Ce-am făcut cu el? a întrebat. Cum de l-ați găsit?

- Vă amintiți de Mama Nelle...?

- Nellie, m-a corectat Oliver.

- Exact, am spus. Nellie. Surioara lui Jesse. Ați locuit la ei atunci când...

- Cea mai simpatică fetiță, a spus Judith zâmbind. Desigur că-mi amintesc de ea.

- A murit recent, iar noi două... ne-am cunoscut. Ea știa că lucram la restaurarea muralei și mi-a lăsat jurnalul dumneavoastră.

- La Nellie era jurnalul meu?

Judith părea descumpănită și bănuiam că nu-și amintea să-l fi lăsat în urmă atunci când fugise.

- Familia ei - familia lui Jesse - v-a adăpostit, a spus Oliver. Vă amintiți? Ați stat la ferma lor după ce a plecat Jesse, cu mura în mașină...

- O, da, îmi amintesc foarte bine, a răspuns Judith, iar apoi a chicotit. Niște ani mai târziu, el mi-a povestit că, înainte să plece în armată, a ascuns-o în fânarul unui văr. Însă nu mi-a spus niciodată că o regăsise, a adăugat, iar pe urmă s-a uitat la mine. Știi și despre... acel bărbat? Despre portretistul din Edenton?

Părea precaută, neștiind dacă voia să-și amintească sau nu. Eu am dat din cap, arătând prin acel gest că știam.

- Martin Drapple, am răspuns, iar auzul acelui nume i-a provocat bătrânei o grimasă, dar n-am fost sigură că văzusem bine. Îmi pare rău pentru tot ce vi s-a întâmplat.

- *Ce anume* vi s-a întâmplat? a întrebat Gloria.

- *Mai târziu!* a exclamat Judith, ridicând o mână ca s-o reducă la tăcere, iar apoi privindu-ne, pe rând, pe mine și pe Oliver. Mi-a fost frică atunci când Jesse s-a întors la Edenton, în... când anume? La sfârșitul anilor '70. Sau să fi fost începutul anilor '80? Nu știam pe cine bănuiau de uciderea acelui individ sinistru. Eu eram în siguranță, ascunsă la New York sub un alt nume. Dar Jesse, să se întoarcă atunci? Un om de culoare? Și sub același nume? Știam că nu exista... cum se cheamă? Termenul de...

- Termenul de prescriere, a completat Oliver.

- Exact, a spus Judith. Nu exista termen de prescriere pentru crimă și...

- Crimă! a exclamat Gloria, dar am ignorat-o cu toții.

- Iar dacă bănuiau că ar fi făcut-o el...

N-a mai continuat.

– Ne-am pus și noi problema, am spus. Cum de s-a putut întoarce Jesse în siguranță?

– Băiatul acela..., a început să spună Judith, uitându-se în gol și străduindu-se să-și amintească. Unul care ne-a ajutat pe mine și pe Jesse la depozit. Blond. Nu-mi aduc aminte...

– Peter? am întrebat.

– Așa îl chema? Parcă, a spus ea, dând din cap. Trecuseră deja vreo douăzeci de ani până ca Jesse să capete faimă ca artist la New York. Peter avea pe vremea aceea o funcție importantă în poliție. Nu știu cum, dar a ascuns totul sub preș. Și până când s-a întors Jesse la Edenton, Peter era deja șeful poliției. Mai trecuseră patruzeci de ani. Nu mai știa nimeni ce anume se întâmplase, iar dacă unii localnici își aminteau, nu le păsa. Nu le păsa decât să „nu pună nimeni mâna pe singura personalitate pe care se întemeia gloria orașului Edenton, adică pe Jesse Jameson Williams”.

– Și cum v-ați regăsit? a întrebat Oliver, iar asta îmi doream și eu să știu.

Judith stătea cu privirea ațintită la murală, dar mi se părea că n-o vedea. Rătăcea printre amintiri.

– Ei bine, a răspuns ea, știam că cel mai bun loc în care puteam să mă fac nevăzută era New York City, așa că am ajuns acolo ca Judith Shipley și..., a povestit ea, dar dintr-odată s-a oprit, a izbucnit în râs și s-a uitat la mine. Vrei să știi cum m-am ales cu numele ăsta? a întrebat.

– Da!

Am zâmbit, mai mult din pricina entuziasmului ei decât a întrebării. Ori de câte ori râdea, parcă o vedeam pe chipul ei pe tânăra Anna.

– Ei bine..., ai aflat din jurnal că am avut un copil, nu?

Am dat din cap în semn că da.

– Îmi pare foarte rău că ai trecut prin așa ceva.

– Da, a fost dificil...

– E vorba despre fiica dumneavoastră, Debra? a întrerupt-o Gloria.

– Nu, nu, a răspuns Judith. Debra s-a născut mult mai târziu. Nu, acel copil a fost... să zicem că n-a fost conceput din dragoste. Iar travaliul parcă nu se mai termina. Și eram în camera mătușii lui Jesse, în patul ei...

– Mătușa Jewel, am confirmat.

– Da, exact! a exclamat ea, părând încântată să i se reamintească numele. Mătușa Jewel. *Sfânta* Jewel, așa o socoteam eu. Nu știu ce m-aș fi făcut fără femeia aceea, a declarat, alungând apoi gândul printr-o fluturare a mâinii. Oricum, știam că plecam imediat după naștere și trebuia să-mi găsesc alt nume. Mătușa Jewel avea un raft cu cărți în camera ei. Cât timp am fost în travaliu, numai la cărți m-am uitat. Era una de Judith nu-știu-cum, iar alături, o alta de Nu-știu-cum Shipley. Am luat cele două nume și le-am alăturat, iar de-atunci, asta sunt.

Gloria a rămas cu gura căscată.

– Vă cunosc de opt ani și o dată n-ați suflat o vorbă! a spus ea.

Nu-mi era clar dacă era șocată sau jignită.

– Fiindcă lucrurile la care mă refer acum sunt de domeniul trecutului, a spus Judith. Parcă nu mie mi s-au întâmplat toate astea. M-am împăcat de mult cu ele. Dacă vrei să te bucuri de viitor, trebuie să te împaci cu trecutul.

– Și cum v-ați regăsit cu Jesse? i-a reamintit Oliver, blajin, întrebarea inițială.

– A, da! Era spre sfârșitul anilor '60. Aveam deja un nume și, într-o zi, mi-a spus un prieten de o expoziție în Village, a unui artist de culoare talentat, care tocmai venise de la Paris și se mutase la New York. Pur și simplu aveam senzația că despre Jesse era vorba. Un al șaselea simț. Am intrat și iată... Aveam patruzeci și șase de ani... mă rog, Judith avea patruzeci și șase, a precizat ea, chicotind. Anna avea cincizeci, cred. Nu-l mai văzusem de aproape treizeci de ani. Desigur, el nu m-a recunoscut pe loc, dar să-i fi văzut fața după ce și-a dat seama! l-am făcut cunoștință cu toți cei importanți din lumea artei și, evident, ne-am împrietenit imediat, fiind în sfârșit pe picior de

egalitate. Dintotdeauna existase o legătură între noi. Soțul meu, Max, era agent și l-a primit pe Jesse în calitate de client, iar apoi i-am făcut cunoștință cu Bernice, care i-a devenit soție. Am păstrat permanent legătura, chiar și după ce el s-a mutat la Edenton. Dar în toți acei ani, n-a pomenit nimic despre faptul că mai avea... asta.

Bătrâna a făcut semn spre murală.

– Nu concepea să nu fii invitată azi, a spus Oliver. Ne-am gândit că a lăsat vorbă să se întâmple asta din pricina tabloului tău – al lui Judith –, *Daisy Chain*, care se află la loc de cinste în sala principală. Habar n-aveam că din pricina muralei.

Judith s-a întors spre mine.

– Cum arăta atunci când te-ai apucat de ea? m-a întrebat.

– Groaznic, am răspuns. Și am avut foarte puțin timp la dispoziție, pentru că Jesse a insistat ca restaurarea să fie terminată până la inaugurarea galeriei, adică astăzi. Altfel, fiica lui, Lisa... Ți amintești de Lisa?

– Da, da. Sigur că da. Am văzut-o de multe ori.

– Dacă nu era gata restaurarea, pierdea casa.

Judith s-a încruntat.

– Nu înțeleg.

Eu și Oliver i-am explicat ce anume stipulase Jesse în testament.

– Așa că am avut mai puțin de două luni la dispoziție ca să restaurez murala și habar n-aveam ce aveam de făcut. Oliver a trebuit să mă învețe totul.

– Înveți foarte repede, m-a asigurat el.

Mi-a zâmbit, dar Judith parcă nu mă auzea. Părea adâncită în gânduri.

– A insistat ca inaugurarea să fie azi? a întrebat ea. Pe 5 august?

– Da, a răspuns Oliver. A fost de neclintit.

Judith a dat din cap.

– Ei bine, bănuiesc de ce.

– De ce? am întrebat.

Bătrâna ne-a aruncat un zâmbet plin de vinovăție.

– Judith a împlinit nouăzeci și șase de ani pe 7 iunie, a spus ea. Dar Anna împlinește o sută de ani astăzi.

Auzind-o, eu și Oliver am amuțit. Mi-am dus mâna la gură.

– *Poftim?!* a exclamat Gloria, părând șocată, iar apoi s-a aplecat spre Judith. Aveți o sută de ani?!

– Jesse îți cunoștea adevărata dată de naștere? am întrebat.

– O, da! Îmi trimitea mereu o vedere de ziua mea. Una cu data asta, data de azi. Desigur, nu o felicitare. Doar o vedere prin care-mi spunea că se gândea la mine. M-a întristat să știu că anul ăsta n-aveam să primesc nimic de la el. Era... era secretul nostru, știți? Soțul și fiica mea au fost singurii oameni care au știut totul. Mă rog, și Bernice a lui Jesse, desigur. Dar atât.

– Ei bine..., a spus Oliver, zâmbind după ce și-a revenit din șoc. La mulți ani!

– Mulțumesc, a răspuns Judith întorcându-i zâmbetul și, cu efort și sprijinindu-se în bastonul turcoaz, s-a ridicat în picioare. Iar acum, a adăugat ea, dând din cap în direcția muralei, aș vrea să mă uit mai bine la vechitura asta, dacă se poate.

– Desigur, a spus Oliver.

S-a ridicat și a apucat-o de cot, dar Gloria s-a strecurat între el și Judith, ca s-o ajute ea. Am stat toți patru în fața muralei, iar Judith a citit textul – un text care desigur că era extrem de incorect și care trebuia rescris. M-am uitat la ea câtă vreme a citit, mișcându-și foarte vag buzele roz. Dintr-odată, a icnit. S-a întors spre mine, uitându-se drept în ochii mei.

– Vai mie, a spus ea cu voce atât de stinsă, încât abia am auzit-o. O, Doamne!

Ne-am uitat toți trei la ea cu atenție.

– Ce-i? am întrebat.

Judith s-a lins pe buzele subțiri, neluându-și ochii de la mine.

– Cred că știu de ce te-a ales Jesse ca să restaurezi lucrarea asta, a spus ea.

CAPITOLUL 67

Judith a arătat spre ultimul rând al textului: *Restaurată de Morgan Christopher*.

– Așa te cheamă? a întrebat ea. Nu-i numele de căsătorie sau... e chiar numele cu care te-ai născut? Morgan Christopher?

– Da, am răspuns, încruntându-mă.

Ea s-a întors cu spatele la perete și a trecut mult până să mai spună ceva.

– O fi o coincidență, dar..., s-a întrerupt ea, uitându-se la Oliver. Pot să mă așez?

– Sigur că da, a spus el, punând un scaun lângă ea.

Judith a mișcat ușor scaunul, ca să stea cu fața spre noi. S-a lăsat pe el gemând înfundat, fără să-și ia ochii de la mine. Îi tremurau ușor buzele.

– Fiica mea, Debra, a murit acum patru ani, a spus ea.

– Îmi pare rău, am zis.

– E îngrozitor să-ți îngropi copilul, a suspinat, luându-și ochii de la mine după mult timp, pentru ca apoi să mă privească ținând din nou. Puțin înainte să moară, a făcut un test... ADN. Știți la ce mă refer?

– Da, am răspuns odată cu Oliver.

– Debra știa că îmi dădusem spre înfiere primul copil cu mult timp în urmă și era curioasă să vadă ce ieșea la test.

– Nu înțeleg cum funcționează testele astea, a spus Gloria.

– Aș fi preferat ca Debra să lase trecutul în pace, dar mi-am zis că avea dreptul să știe dacă avea veri pe undeva, a spus ea strângând din dinți și uitându-se din nou la mine, după care a tras aer în piept. Ei bine, atunci a apărut numele de „Christopher”. Apărea iar și iar. Mulți veri de gradul doi și trei și... nu mai știu

ce, dar era clar că numele avea o semnificație în arborele ei genealogic.

M-a trecut un fior. Am simțit mâna lui Oliver pe spate.

- E un nume destul de comun, am spus.

Oare Judith se gândea că eram înrudită cu copilul la care renunțase? Dar cum de aflase Jesse despre asta? Și în ce fel ar mai fi putut să conteze?

Oliver a căutat la biroul de informații până când a găsit un carnetel și un creion, pe care le-a așezat lângă mine, pe tăblia mesei. M-a bătut ușor pe mână, care era rece, cu siguranță. Cred că nu-mi mai curgea sângele în vine.

- Haide să vedem, a spus, scriind pe carnetel. Anna a născut în 1940.

- Exact, a confirmat Judith din scaunul ei așezat în fața muralei și neluându-și ochii de la mine, iar eu simțeam că mă studia.

„Anna a făcut un copil cu Martin Drapple în 1940”, m-am gândit, scârbită.

- De ce nu mi-ați spus nimic? a întrebat-o Gloria pe Judith, dar am ignorat-o cu toții.

- Copilul a fost dat vecinilor familiei Williams, a spus Oliver, notând în carnetel. Să zicem, de dragul discuției, că îi chema „Christopher”, a spus el uitându-se la mine. Ce știi despre partea de familie cu numele ăsta?

M-am gândit.

- Nu prea multe. Ai mei nu sunt genul de oameni care să păstreze amintiri și fotografii. Știu că tata s-a născut la Cary. Bunicii din partea lui au locuit tot acolo. Au murit pe când eram destul de mică.

- Bunicul tău s-o fi născut la Edenton? a întrebat Oliver.

- Nu prea cred... Nu i-am auzit pe părinții mei să spună vreodată ceva despre Edenton. Nici n-am auzit de Edenton înainte s-o cunosc pe Lisa. Iar apoi, nu l-am cunoscut pe Jesse. De unde să fi știut el cine eram?

- Jesse cunoștea familia care mi-a înfiat fiul, a spus Judith cu glas scăzut și uitându-se în gol, cu o expresie ce sugera că se adâncise în gânduri. Mi-a spus odată... când oare? Poate că în 1980, când s-a mutat înapoi? Da, a făcut ea,

dând din cap. Acum înțeleg. Cred că aveam șaiszeci și ceva de ani. Mi-a zis că sora lui, Nellie, cunoștea familia și știa unde se mutaseră cu ceva vreme în urmă. Fiul meu – copilul pe care l-am dat – ar fi avut patruzeci de ani pe vremea aceea. Jesse mi-a spus că, dacă voiam să știu, îmi putea dezvălui unde se afla, a continuat Judith privindu-ne pe mine și pe Oliver. I-am zis că nu voiam să aflu nimic, a spus ea mai departe, clătinând din cap. Încheiasem acel capitol al vieții mele cu mult timp în urmă.

I-am aruncat o privire încruntată.

– Dar și dacă fiul tău era bunicul meu, lucru de care... mă îndoiesc foarte mult, poate că faptul că am ajuns aici e doar coincidență. Și faptul că Jesse m-a ales ca să...

– Nu-i nici o coincidență, a spus Oliver.

– Are dreptate, a fost de părere Judith, dând din cap în direcția lui Oliver. Cred că Jesse a stat cu ochii pe fiul meu. Bănuiesc că a ținut socoteala arborelui genealogic, pentru cazul în care i-aș fi spus într-o bună zi că voiam să-mi povestească ce făcea copilul meu. Iar apoi ai apărut tu, interesată de restaurări și...

– Nu, nu știam nimic despre restaurare, am spus. Eram studentă în ultimul an la UNC și nici nu eram prea talentată.

Preț de o clipă, Judith s-a uitat la mine cu atenție, iar apoi a chicotit.

– Ei, iată, atunci, a spus ea, îmi imaginez ce încântat a fost Jesse să dea peste un descendent al familiei Christopher care nu numai că studia artele plastice, dar mai și trecea printr-o perioadă dificilă. Nu mă mir că ai devenit unul dintre proiectele lui.

Mi-am ridicat mâinile.

– Stai puțin, am spus, nu cred că fac parte din acea familie Christopher!

– Sună-i pe ai tăi, mi-a propus Oliver. Află unde s-a născut bunicul tău. Atunci o să știm dacă toate astea se leagă sau nu.

La gândul de a-mi suna părinții, fața mi-a luat foc.

– Nu-i pot suna, am spus. Nu vorbesc cu ei. Nici nu știu că am ieșit din...

M-am oprit. Nu voiam să discut despre așa ceva cu Judith și cu Gloria. Brusc, am simțit monitorul pe gleznă.

– Sună-i, a insistat Oliver.

Tonul lui nu-mi lăsa loc de negociere. Știam că avea dreptate. Era singura cale să aflu un răspuns la acea enigmă. M-am uitat lung la el.

– Telefonul e în bucătărie, am spus. Sun de acolo, iar apoi mă întorc.

Chiar și fără public, îmi era greu să vorbesc cu părinții mei.

Am luat-o spre hol.

– Vrei să vin cu tine? m-a întrebat Oliver din spate, dar am clătinat din cap.

Trebuia s-o fac singură.

Mama a răspuns înainte ca telefonul să sune de două ori.

– Cine e? a întrebat ea în loc de bună ziua.

Fermecătoare, mama asta a mea! Chiar și din acele două cuvinte îmi dădeam seama că băuse.

– Eu sunt, am spus. Morgan.

– Ce număr e ăsta? a întrebat ea. Nu-i numărul tău de la închisoare.

– Am ieșit. Sun pentru că...

– Ai ieșit?! a întrebat ea, părând surprinsă. Vii acasă?

– Nu vin acasă, am răspuns. Vreau să vorbesc cu tata un minut. E cu tine?

– Da, e aici, dar te rog să vorbești cu mine. Cum de ți-au dat drumul? De ce nu vii...?

– Dă-mi-l, te rog, la telefon, am răspuns eu pe un ton ferm.

N-aveam de gând s-o ascult pe mama, o maestră a jocurilor mentale ciudate și, pe deasupra, doritoare să mă culpabilizeze cu orice preț. Aveam douăzeci și doi de ani. Eram adultă. Puteam locui unde voiam. Mama a șovăit. Am auzit gheața căzând în pahar. Am auzit-o înghițind.

– Trebuie să vorbesc cu tata, am repetat. Dă-mi-l, te rog.

– Stai puțin, a spus ea, oftând.

Parcă o vedeam târându-și picioarele spre biroul tatei. Probabil că încă era îmbrăcată în halat, chiar dacă aproape că se făcuse seară. M-

am cutremurat amintindu-mi casa. Mai mult ca sigur că mirosea a țigări, a băutură și a resturi de mâncare lipite pe farfuriile de la cina de seara trecută, care fuseseră trântite în chiuvetă.

- Morgan! a strigat tata în urechea mea, drept pentru care am ajustat imediat volumul telefonului. Cum adică, ești o femeie liberă?

- Trebuie să te întreb ceva, am spus.

- Ce anume, draga mea?

Mereu mă împlânzeam ca pe o proastă cu apelativul ăla de doi bani, „draga mea”. Dar nu și de data asta!

- Unde s-a născut bunicul Christopher?

- Ce?! s-a mirat el, râzând. Ieși din închisoare și ăsta e primul lucru pe care vrei să-l știi?

- Spune-mi, te rog!

- La Edenton. De ce?

Am închis ochii, izbită de adevăr ca de un bolovan. Am rămas mută o clipă.

- Ce culoare de păr avea în tinerețe? am întrebat apoi.

- Morgan, nu înțe...

- Ce culoare?

Deja mă pregăteam să închid telefonul.

- Roșu, a răspuns el. În copilărie i se spunea „Roșcovanul” și chiar...

- Mersi, tată!

Am închis telefonul de tot, ca să nu poată suna înapoi, după care am rămas încremenită, uitându-mă, prin ușa din spate a galeriei, la tufele verzi din jurul proprietății.

Eram strănepoata lui Martin Drapple. Mi s-a făcut greață. Însă în același timp eram și strănepoata lui Judith. La asta trebuia să mă concentrez.

- Sunt strănepoata Annei Dale, am șoptit. Am salvat murala străbunicii mele.

M-am întors și am pornit pe holul curbat al galeriei lui Jesse Williams. Atunci când am ajuns în foaier, zâmbeam cu toată fața.

EPILOG

Morgan

*Sfârșitul lui octombrie 2018
Apex, Carolina de Nord*

Oliver oprește duba în fața casei galbene, cu ușă verde-închis – casa familiei Maxwell. Curtea e destul de mare, poate că are în jur de două mii de metri pătrați. E plină de arbori, majoritatea fiind îmbrăcați în culorile toamnei. Casa e din 1980 și pare bine întreținută.

– Frumos cartier, spune Oliver.

Într-adevăr. Îmi amintește de cartierul în care am crescut. Mă uit cu atenție la casa galbenă. Trei trepte duc la ușă, dar, la o cercetare mai amănunțită, văd un culoar care traversează poteca șerpuitoare și care duce la zona laterală a treptelor. De-a lungul culoarului sunt arbuști, meniți, poate să dea un aspect cât mai natural acelei amenajări pentru persoanele cu handicap. Mi se strânge inima văzând acel culoar. Totul devine foarte real. Mă întreb ce alte renovări au fost necesare pentru casa asta cu etaj, astfel încât Emily Maxwell să se descurce, infirmă cum e.

În fața casei e parcată o dubă albastră. E cineva acasă.

– Ești sigură că nu vrei să intru împreună cu tine? întreabă Oliver.

– Sunt sigură.

Mi se pare că mă bizui prea mult pe el. Nu e de acord cu mine, subliniind cât se bizuie el pe mine ori de câte ori are de luat decizii în privința lui Nathan. Poate că asta se întâmplă fiindcă eu, față de Oliver, sunt mai aproape cu opt ani de vârsta de doisprezece, care e cea a lui Nathan. Dar, oricum, eu și Nathan ne înțelegem perfect. Ador copilul. Cred că, de fapt, eu și Oliver suntem chit atunci când vine

vorba de sprijin. Totuși, s-o văd pe Emily Maxwell e un lucru pe care trebuie să-l fac singură.

- Așadar, te-ai hotărât? Îi spui adevărul? întreabă Oliver. Că Trey era la volan?

Mă uit lung la casă. Nu știu încă răspunsul. Oliver vrea să-mi fac cunoscută nevinovăția. Nu-i place că am plătit pentru fapta lui Trey. Dar ce rost are? Ar fi egoist să-i spun asta lui Emily. Am venit să mă revanșez, nu să caut scuze.

- Vreau doar să-i spun cât de mult regret cele întâmplate. Vreau să văd dacă o pot ajuta în vreun fel. Sper să consimtă să stea de vorbă cu mine.

Nu i-am scris lui Emily. N-am sunat-o. M-am temut prea mult de eventualitatea ca ea să nu-mi răspundă, sau de cea ca ea să nu vrea să stea de vorbă cu mine. Desigur că și venind așa, neinvitată, îmi asum un risc. Mă aștept să mi se trântască ușa în nas. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e s-o supăr și mai tare.

- Dacă îmi deschide cineva ușa, te duci să bei o cafea undeva? îi propun eu lui Oliver. Te sun atunci când sunt pe picior de plecare. Nu vreau să...

- Te aștept aici, răspunde el. Am o carte la mine. Nu trebuie să te grăbești.

Cred că e la fel de stresat ca mine.

- Bine, mă învoiesc eu, uitându-mă la ușa cea verde. Nu știu ce ar trebui să sper: ca ea să fie acasă sau să nu fie?

Oliver mă împinge ușurel.

- N-ai cum afla decât dacă bați la ușa aceea, îmi spune el.

Dau din cap în semn că sunt de acord cu el. Deschid portiera. Pornesc pe alee. Am venit cu mâna goală și, dintr-odată, aș vrea să mă fi gândit să aduc un dar. Să cumpăr flori. Fursecuri de casă. Dar totul pare deplasat. N-am de ales, trebuie să mă descurc singură, să-mi găsesc cuvintele. Îmi tot spun că am supraviețuit închisorii, că am restaurat o murală fără ca, la început, să am habar ce anume presupunea asta, și, pe deasupra, n-am

mai băut alcool de un an și jumătate. Sunt mai puternică decât aş fi crezut vreodată.

Brusc, mă copleşeşte forţa incredibilă a anului ăstuia. Să lucrez cu Oliver la galerie. Să descopăr lucruri pe care puţini au privilegiul să le descopere. Să aflu că Judith Shipley e străbunica mea. Parcă dintr-odată m-a lovit norocul. Ce s-ar fi întâmplat dacă Jesse Williams nu mi-ar fi cunoscut niciodată numele? Aş fi rămas la închisoare. Trează noaptea, aşteptându-mă ca tăcuta mea colegă de celulă să-mi taie gâtul cu un cuţit bont. Întrebându-mă în continuare ce să fac la ieşirea din închisoare cu viaţa mea distrusă. Fără ţeluri, fără dragoste, fără nici o pasiune.

Urc treptele, gândindu-mă dintr-odată la Judith. Mă gândesc la cum a putut înfrunta ea acele crunte adevăruri, scriind despre ele în jurnal, pictându-le pe murală ca să le vadă o lume întreagă, pentru ca apoi să le lase deoparte şi să-şi refacă viaţa de la zero.

„Dacă vrei să te bucuri de viitor, trebuie să te împaci cu trecutul”, mi-a spus ea.

Trag aer adânc în piept şi duc mâna la sonerie. Aud cum sună înăuntru şi-mi îndrept spatele, aşteptând să văd ce-mi rezervă viitorul.

MULȚUMIRI ȘI NOTELE AUTOAREI

După prima mea vizită în fermecătorul oraș Edenton din Carolina de Nord, am știut că aveam să scriu o carte despre el. Dar abia după ce am citit despre Concursul Național de Murale din 1948, sponsorizat de Trezorerie în timpul Marii Crize, am întrevăzut o poveste care să-și aibă locul în acel orașel. Trebuie să menționez că oficiul poștal din Edenton nu a fost cel care a beneficiat de murala din Carolina de Nord – distincția fiindu-i acordată oficiului poștal din Boone, dar, în mintea mea, istoria și industria din Edenton se pretau perfect pentru o asemenea murală.

Cu toate că Edentonul are sub cinci mii de locuitori, aceștia sunt pasionați de orașul lor. În timpul cercetărilor, am descoperit că mulți dintre localnici, dacă nu majoritatea lor, își cunoșteau istoria, ceea ce m-a descurajat puțin în demersul meu de a scrie *Orașelul minciunilor*, având în vedere faptul că voiam să prezint orașul cât se putea de precis din postura de intrus. În privința asta, am primit mult ajutor și le sunt recunoscătoare multor oameni pentru generozitatea și entuziasmul cu care m-au susținut.

Le sunt extrem de recunoscătoare lui Sally Kehayes și soțului ei, Alex, fiindcă m-au prezentat la Edenton și fiindcă m-au ghidat cu multă bunăvoință în timpul primei mele vizite. Tatăl lui Alex deținea restaurantul Albemarle, unde cinează uneori Anna, iar Sally a lucrat mulți ani la Edenton's Historical Commission. Ea a știut din capul locului că aveam să găsesc inspirație pentru o poveste în orașelul pe care ea și soțul ei îl iubesc atât de mult.

De multe ori e foarte dificil să vezi un oraș modern și să-ți imaginezi cum era cu optzeci de ani în urmă, dar am avut mult noroc.

Oamenii din Edenton au memorie bună. L-am cunoscut pe băştinaşul Philip McMullan, şi el autor, care a scris despre zonele din Carolina de Nord de care e pasionat. Philip m-a ajutat să reconstruiesc în imaginaţie mare parte din Edentonul de pe vremea Annei. Îşi amintea fiecare magazin, benzinărie şi restaurant, ajutându-mă, astfel, să fac reconstituirea geografică a oraşului şi chiar a mirosurilor pe care avea să le experimenteze Anna. Phil m-a ajutat să-mi dau seama unde ar fi stat Anna (în casa fictivei Miss Myrtle) şi ce scene ar fi pictat ea în murală. Îţi mulţumesc, Phil, pentru generozitatea ta.

Am ştiut că relaţiile interracialle aveau să joace un rol important în povestea mea, prîn simplul fapt că populaţia de afro-americiani a oraşului (în jur de şaizeci la sută în prezent) este mare. Cu toate că am făcut tot posibilul să înţeleg interacţiunea raselor atât în 1940, cât şi în prezent, n-am pretenţia că ştiu cum e acum sau cum era pe atunci să locuieşti acolo. Norocul meu a fost că am descoperit grupul de reconciliere rasială care s-a întâlnit în Edenton, la United Methodist Church, vreme de câţiva ani buni. Grupul a fost întemeiat de Jo Baker şi de alţi câţiva cetăţeni preocupaţi să faciliteze comunicarea între rase. Îi sunt recunoscătoare lui Jo pentru că m-a invitat la o întrunire, unde mă aşteptam să găsesc cinci-şase oameni dedicaţi, care să discute vreme de o oră sau două. În schimb, am găsit un cerc care însuma în jur de treizeci de oameni însufleţiţi, albi şi de culoare, care deveniseră vădit importanţi unul pentru altul. M-au emoţionat până la lacrimi prin felul în care descriau cum tratau delicatele subiecte la început, de teamă să nu spună ceva jignitor. Dar erau hotărâţi să găsească noi metode de a se înţelege între ei şi-mi era clar că izbuteau. Cel mai evident semn de succes în ceea ce mă priveşte a fost băieţelul care a stat pe genunchii tuturor celor din sală, cunoscând bine pe toată lumea. Cred că grupul de reconciliere rasială din Edenton ar putea reprezenta un model pentru grupuri similare în multe alte oraşe din SUA.

Prin intermediul acestui grup, am cunoscut doi bărbați afro-americani, Normal Brinkley și Ben Speller, doctor în istorie, ambii crescând la Edenton în anii '40. Le sunt recunoscătoare amândurora pentru că au petrecut timp împreună cu mine și pentru că m-au ajutat să înțeleg cum ar fi fost viața lui Jesse Williams în adolescență. Fără informațiile lor valoroase, n-aș fi putut scrie despre Jesse.

The Shepard Pruden Memorial Library e situată pe superba faleză a orașului. Bibliotecara Jennifer Finalay mi-a răspuns unor întrebări, iar Joyce White m-a ajutat să folosesc aparatul de citit microfilme ca să am acces la articolele din *Chowan Herald* din 1940, așa cum face Morgan în *Orășelul minciunilor*.

Apropo de *Chowan Herald*, îi sunt recunoscătoare defunctei jurnaliste Rebecca Bunch pentru articolele ei precise și generoase despre vizitele mele la Edenton. Rebecca era loială orașului. Am aflat repede că mă puteam încrede în articolele ei și mă întristează enorm faptul că a plecat dintre noi.

În timpul vizitelor mele la Edenton, am fost cazată la frumosul Banks Inn al lui Susan Beckwith, unde camerele sunt încărcate de istorie. Mulțumesc, Susan, pentru superbul tău han și pentru incredibilul mic dejun!

Aș vrea să mai menționez un localnic, pe Elizabeth Berry de la Garden of Readin' Bookstore and Tea Room. Îți mulțumesc pentru organizarea primului meu eveniment de carte de la Edenton, Elizabeth, și sper să mai lucrăm împreună. Elizabeth face și un ceai extraordinar!

Probabil că lucrul cel mai copleșitor pentru mine în timpul cercetărilor pentru această carte a fost să învăț despre restaurarea muralelor. Jan Hessling de la Hessling Conservation LLC din Durham, Carolina de Nord, și-a petrecut multe ore împreună cu mine, povestindu-mi despre ustensile și tehnici în această artă. Îți mulțumesc, Jan, pentru timpul pe care mi l-ai acordat, oferindu-mi atât de multe informații despre munca ta și, implicit, despre munca pe care o face Morgan, personajul meu, ca să

restaureze acea murală din roman. Ești o sursă de informații de-a dreptul uluitoare!

Îi sunt recunoscătoare și fiicei mele vitrege, Brittany Walls, artist în formare, pentru că m-a ajutat să înțeleg elementele artistice pe care le presupune pictura în cazul Annei și restaurarea în cazul lui Morgan.

Apropo de Morgan, a trebuit să mă interesez de aspecte legate de infracțiunea, pedeapsa și eliberarea ei condiționată. Fostul ofițer de eliberări condiționate, Jason Dzierzynski, m-a ajutat enorm, la fel de mult ca un fost coleg de liceu, care preferă să rămână anonim. Vă mulțumesc amândurora pentru răspunsurile pe care mi le-ați dat și pentru că m-ați ajutat să scriu realist și credibil despre infracțiunea și, respectiv, despre pedeapsa lui Morgan.

Îi sunt recunoscătoare asistentei mele, Kathy Williamson, care nu se demoralizează în fața nici unei dificultăți, precum și surorii mele, Joann Scanlon, fiindcă a citit prima versiune a cărții și mi-a oferit părerea ei.

Le mulțumesc scriitoarelor din Carolina de Nord, acele femei care înțeleg bucuria, creativitatea, îndoiala de sine și truda necesare pentru a scrie un roman. În special îi mulțumesc lui Mary Kay Andrews. Am petrecut împreună o săptămână la frumoasa ei casă din Tybee Island, scriind, făcând cercetare și discutând în profunzime munca noastră. Îți mulțumesc, Mary Kay, pentru că mi-ai pus la dispoziție casa, prietenia și mintea ta inventivă.

Sunt convinsă că am cel mai bun agent din lume, iar aceasta e Susan Ginsburg. Susan e pătrunzătoare, talentată și binevoitoare, dar feroce atunci când o cer interesele clienților ei. Sunt foarte norocoasă s-o am de partea mea. Le mulțumesc și celorlalți angajați la Writers House pentru munca asiduă depusă în ceea ce privește cărțile mele, în special lui Catherine Bradshaw și lui Peggy Boulos Smith și aceluia care lucrează în culise ca să-mi pună cărțile în mâinile cititorilor. Îi mulțumesc și lui Lucy Stille, de la Agency for Performing Arts.

Jen Enderlin, inteligentul meu editor, citește un manuscris și apoi își dă imediat seama cum

anume se poate îmbunătăți acesta. Autorii sunt atât de aproape de munca lor, încât uneori le e imposibil să-i vadă defectele. Am ajuns să mă încred în puterile supraomenești ale lui Jen și să le respect. Îi sunt profund recunoscătoare pentru faptul că lucrez cu ea.

În ceea ce privește Editura St. Martin's, îi mulțumesc mai ales lui Katie Bassel, pentru organizarea turneelor mele de carte, precum și pentru reorganizarea acestora după puseurile mele de laringită, care au determinat mai multe anulări în ultimul an. Îți mulțumesc, Katie, pentru răbdare și perseverență.

Le sunt recunoscătoare și celorlalți oameni de la St. Martin's, care îmi desăvârșesc cărțile. Vă mulțumesc, Sally Richardson, Brant Janeway, Erica Martirano, Jeff Dodes, Lisa Senz, Kim Ludlam, Malati Chavali, Jonathan Hollingsworth, Anne Marie Tallberg, Tracey Guest, Lisa Davis, Mike Storrings și tuturor celor de la departamentul de vânzări de pe Broadway și Fifth Avenue. Îți mulțumesc, Danille Fiorella, pentru superba copertă!

Îi mulțumesc redactorului meu din Anglia, Wayne Brooks, și le mulțumesc și tuturor celor de la Pan Macmillan, care muncesc mult ca să-mi pună volumele la dispoziția iubitorilor mei cititori din Anglia.

Ca întotdeauna, îi sunt recunoscătoare partenerului meu de viață, John Pagliuca, pentru tot ceea ce face astfel încât eu să am timp să scriu, pentru că nu se plânge din pricină că e nevoit să mănânce meniuri la pachet și pentru că e oricând pregătit să mă scoată oricând din cotloanele în care mă claustrez și scriu până la uitarea de sine.

În sfârșit, le mulțumesc cititorilor din întreaga lume. Voi sunteți cei care fac ca întreg efortul meu să merite!